De Præcipuis

GRÆCÆ DICTIONIS IDIOTISMIS, ET PARTICULIS.

Auctore

FRANCISCO VIGERO, *Rotomag.*

EDITIO DECIMA TERTIA,

Prioribus omnibus longè Auctior & Emaculatior: in quâ aliquammultaquæ deerant supplentur, luxata restituuntur, plurima denique vitiosè exarata summâ curâ corriguntur.

Accessit præterea Observationum perquam utilium ampliſſimum Auctarium: necnon

VOCUM GRÆCARUM INDEX Locupletiſſimus.

LONDINI:

Excudebat *B. M.* Impensis *Gulielmi Shrowsbery*, apud quem væneunt ad insigne Bibliorum in vico vulgò vocato *Duke's Lane*, 1695.

JUVENTUTI

ΦΙΛΕΛΛΗΝΙ.

S.

EXpreſſum hunc mihi, vel extortum libellum dicerem, niſi vel contritum hoc jamq; tralatitium præfandi genus, veritatis fidem elevaret; vel, utcunq; res ceſſerit, non tam id oratione prædicandum meâ, quam vivorum in teſtium conſcientiâ relinquendum putarem. Nunc, cùm eorum ad ſtudia voluntatem quoque meam adjunxerim, conſilii noſtri rationem paucis habe. Scribimus, non eruditis quidem, aut multâ jam lectione maturis: diſcipulos ipſi nos faciliùs habeant, quam doctores: nec tamen planè novis aut rudibus. Medium quoddam Lectoris ingenium quærimus, hoc eſt grammaticis præceptionibus mollitum nonnihil ac ſubactum. Huic viam ſternimus ad majora, non vocum immani congerie, quam

2607

invidiam ab immenſis voluminibus, vel ipſa breviſſimi opuſculi ſpecies facilè deprecatur: ſed eorum, ut vocamus, idiotiſmorum delectu, qui ſingulis in orationis partibus, & ocurrunt frequenter, & præcipuam quandam vim, atque elegantiam Græcæ Dictionis includunt. Ita enim ſe res habet ut nonnullo quoque docendi uſu didicimus. Linguæ omni Græcæque præſertim, ſuus quidem eſt, ac ſingularis genius, & certis quaſi formulis illigatus: quem ſimul ac deprehendere cœperis, ames continuò, nec ante perſequi deſinas, quàm aſſequare. Idem niſi te afflaverit, fruſtra ſudes nec minus inani, quàm moleſto labore jacteris neceſſe eſt. Hujus ergo tibi veſtigia quædam indicamus, eáque, ut ſperamus, nec levia nimiùm, nec obſcura. Facem ad ea nonnunquam Budæus pertulit, fateor. Quem enim adhuc, tantum hunc Gallo-græciæ Muſagetem δαδοῦχον habuiſſe, aut pœnituit, aut puduit? Extabunt ſimilia quædam in amplioribus aliorum ſpatiis. Ne id quidem admodum negaverim. Cur enim nova prorſus, & inaudita cudere ambitiosè velim, aut debeam, non video. Sed ea tamen, dum vel paſſim diſtracta, vel partem maximam parum explicata, vel tam alta mole conſepulta latent; fit omnino, vix ut unquam à tironibus, aut videri poſſint, aut depromi. Eadem ſi unum in faſciculum collecta fuerint, ſi breviùs preſſiúſque compacta, ſi digeſta commodiùs, ſi familiariùs enucleata, vel manu, vel perâ claudi potuerint; tam avidè legi ſolent, quam facilè comparari.

Horum

Horum aut deeſſet nihil, efficere contendimus. Et erunt, opinor, præter ordinem cultúmque non pauca, quæ nobis etiam ſtudióque noſtro debeantur. Quod ſupereſt, tanti fuerit, Juventús optima, priuſquam ad Græcorum Auctorum lectionem aſpires, totum hunc libellum ſemel iterúmque decurrere. Ita enim evenire vulgò ſolet, ut præproperâ feſtinatio legendi, multa prætervoles, quæ diligentiorem & oculum poſtularent, & manum, quæ tamen præterita ſemel atque neglecta, & hoc quaſi damnata præjudicio, vix unquam abs te deinceps attentionis aliquid impetrare poſſunt. At poſtquam his utcunq; notionibus conſignata mens eſt, occurrentium imaginum ſimilitudine, cùm excitatur afficitúrque faciliùs, tùm ad illas inter ſeſe componendas ſuaviùs invitatur. Ex quo dici vix poteſt, quantum in poſterum ad iſta vel pervidenda lucis, vel retinenda firmitatis accedat. Et quidem multos videas, qui cum in legendo laboris plurimùm operæque conſumpſerint, vix aliquot Demoſthenis periodos integro perpetuóque ſenſu contexere noverint; confusâ quadam vocabulorum, ut loquuntur, notitiâ, ut re ipsâ ſentiunt, perturbatione contenti. Quòd enim illa ſententiæ totius abſolutio, ex quarundam ſæpe vocularum aut ſignificatione, aut collocatione apta ſit atque nexa; his vel omiſſis, ut ferè fit, vel perperam intellectis, hiet ipſa proinde pendeátve neceſſe eſt. Cui malo, quod nec leve quidem, nec mediocre videri debet, libellus hic noſter, commode, ut ſpero, faciléque

medebitur. Equidem præſtare nolim, quæ hoc etiam in genere obſervanda videri poſſint, complexum eum eſſe omnia : temeritatis hoc eſſet, non fiduciæ : polliceri tamen auſim, qui ad optimorum Scriptorum lectionem ab illius cujuſmodi eſt, ſupellectile paratus acceſſerit ; eum per ſeſe, in cæteris propè omnibus, quæ vel præterierit memoria, vel judicium reliquerit, & ſubodorandis ſagaciorem, & agnoſcendis oculatiorem futurum. Vale, ſtudioſa Juventus, & fruere.

INDEX

INDEX

Capitum & Sectionum.

Cap. I.

De Articulo Præpoſitivo. pag. 1

Cap. II.

De Articulo Subjunctivo. 8

Cap. III.

Sect. 1. *De Nomine in univerſum, ac primùm Subſtantivo.* 15

Sect. 2. *De Adjectivo, Comparativo, Superlativo, Numerali.* 23

Sect. 3. *De Nominibus* ἀποφορὰς, ἀρεϊὴ, ἀρχὴν, αὐτόφωρ☉. 30

Sect. 4. *De Nominibus* ἀφορμὴ, δ'αιτα, δέ☉, δείλη, δεινὸς, δῆλ☉, δῆμ☉ ἐγκύκλι☉, ἐξέλης, ἐπίδοξ☉, ὁπλιτικὴς, ἔργον, ἑτὸν, ἕτοιμ☉. 35

Sect. 5. *De Nominibus* ἵππ☉, ἶσος, κωμὸς, κακὸς, κάκωσις τῆς ἐπαρχίας, κλοπὴ δημ δημοσίων, κοινὸς, κτίσεως, κυρία, σεβασμία, ἐρήμη, δίκη, κύρι☉. 44

Sect. 6. *De Nomine* λόγ☉. 52

Sect. 7.

Sect. 7. *De Nominibus* μέρ⊙, μοῖρα, μηδείς, μηχανὴ, μικρὸν καὶ μέγα, ναπικός. 56

Sect. 7. *De Nominibus* οἰκονόμ⊙, ὁδὸς, οἶ⊙, ὀργή. 60

Sect. 9. *De Nomine* ὄχ⊙. 68

Sect. 10. *De Nominibus* ἔρ⊙, παῖδες, πᾶσαι, πλόϊμ⊙, πολιτεία, πολὺς, πῦς, πρᾶγμα, πρᾶξις, πρόχημα, πρῶτα. 73

Sect. 11. *De Nominibus* σημεῖον, τεκμήριον, ἀπόδειξις, ῥᾳδιούργημα, Συμβήκη, τέλ⊙, τὶς. 79

Sect. 12. *De Nominibus* τοσοῦτον, φθόν⊙, χαρίεις, χεὶρ, χρεών. 85

Sect. 13 *De Nominibus* χρῆμα, χρυσὸς, χώρα, ὥρα. 88

Cap. IV.

De Pronomine. 92

Cap. V.

Sect. I. *De Verbo Activo, Passivo & Neutro.* 100

Sect. 2. *De Idiotismis Indicativi, Imperativi, Optativi & Subjunctivi propriis.* 107

Sect. 3. *De Idiotismis Infinitivi, & temporum quorundam propriis.* 111

Sect. 4. *De Verbis* ἀγαπᾶν, στέργειν, ἀποχρῆν, ἄγειν, καὶ φέρειν, ἀναπτέχειν, ἀπολαύειν. 119

Sect. 5. *De Verbis* γίνεσθαι, διαχωρεῖν, δύνειν, φαύγειν, γιγνᾶν, πίπτειν, μιγνύσκω, ἐγκαλέω, ἐπεξιέναι. 125

Sect. 6. *De Verbo* εἰμί. 131

pag.
Sect. 7. *De Verbis* εἰσῆειν, ἐξελέγχω, ἐξέρχεσθαι, ἐξιέναι, ἔοικα, ἔχω. 137
Sect. 8. *De Verbis* ἥκω, καταφρονέω, λανθάνω, μέλλω, νικάω, νομίζω, οἶδα, ἴδω, οἶμαι. 144
Sect. 9. *De Verbis* καταγινώσκω, ὁμολογέω, ὀφλισκάνειν, παεῖσθαι, πάσχειν, πείθεσθαι, φείδεσθαι. 154
Sect. 10. *De Verbis* ποιεῖν, ποιεῖσθαι, πρᾶξαι, πραττεῖσθαι. 162
Sect. 11. *De Verbis* συγχωρεῖν, συῤῥηγνύναι, συμφέρειν, πάσχειν, πάσθαι, τυγχάνειν. 169
Sect. 12. *De Verbis* ὑπάρχω, ὑποτέλλομαι. 180
Sect. 13. *De Verbis* φαίνομαι, φέρω. 185
Sect. 14. *De Verbis* φθάνειν, χρῆσθαι, χωρεῖν, ἐγχωρεῖν, προχωρεῖν. 190

Cap. VI.

Sect. 1. *De Participio in universum.* 195
Sect. 2. *De Participiis quibusdam in oratione abundantibus.* 203
Sect. 3. *De Participiis* γιγνόμενος, ἐνδεχόμενος 205
Sect. 4. *De Participiis verborum* ὀνομάζω, παρέχω, πρόσειμι, ποιῶ, τυγχάνω, ὑπάρχω, εἰμί. 211

Cap. VII.

Sect. 1. *De certis aliquot Adverbiorum terminationibus.* 218
Sect. 2. *De Adv.* ἀκριβῶς, ἄλλως τε, ἅμα. 222
Sect. 3. *De Adv.* ἀμέλει, ἀντικρυ, ἀντικρυς. 225
Sect. 4. *De Adv.* ἀπροσδόκητος, ἀπρόσκοπος, ἀπρόσκοπα, αὐτίκα. 230

Sect. 5.

pag.
Sect. 5. *De Adv.* αὐτόθεν, εἶτα, ἔπειτα, ἔνεκα, ἔξω. 233
Sect 6. *De Adv.* ἐπεὶ, ὅπεικῶς. 237
Sect. 7. *De Adv.* ἐπίσωθεν, ἦ, ἦ, *cum aliis particulis.* 241
Sect. 8. *De Adv.* μᾶλλον μάλιστα. 245
Sect. 9. *De Adv.* μεταξὺ, μέχει, οἴγε, ὁμῶς. 248
Sect. 10. *De Adv.* ὅπη, ὅπου, ὅπως, ὅτου, ῥᾳδίως, πόῤῥω. 251
Sect. 11. *De Adv.* πῶς, ὦ, *& iis quibus approbamus aliquid, aut improbamus.* 256
Sect. 12 *De Adv. quæ præcipuam in negando vim ac ſuavitatem habent, ac nominatim de iis, in quibus* μὴ *præcedit.* 260
Sect. 13. *De Adv.* ὦ *vel* ὤχ, *& particulis cum eo conjunctis.* 265

Cap. VIII.

Sect. 1. *De Conjunctione* ἀλλά. 271
Sect. 2. *De Conjunctione* ἄν, *ſpectata in primo & ſecundo uſu.* 277
Sect. 3. *De tertio & quarto uſu ejuſdem Conjunctionis.* 282
Sect. 4. *De Conjunctionibus* ἄρα, γε. 286
Sect. 5. *De Conjunct.* γὰρ, δὲ. 289
Sect. 6. *De Conjunct.* εἰ, ἤν, ἄν, ἐὰν, *& adjacentibus particulis.* 293
Sect. 7. *De Conjunct.* κἀ, *cum particulis adjacentibus.* 302
Sect. 8. *De Conjunct.* μὲν, δὲ, *cum adjunctis particulis.* 312
Sect. 9. *De Conjunct.* ὅτι, τοίνυν. 324

pag.
Sect. 10. *De Conjunct.* ὡς, *cum adjunctis particulis.* 329

Cap. IX.

Sect. 1. *De Præpositionibus* ἀμφὶ, ἀνὰ, ἀνὰ, ἀντὶ, ἀπὸ. 340
Sect. 2. *De Præp.* διὰ, τι᾽ς. 350
Sect. 3. *De Præp.* ἐν, *vel* ἐξ, & ἐν. 358
Sect. 4. *De Præp* ἐπί. 368
Sect. 5. *De Præp.* κατὰ, μετὰ, σὺν. 381
Sect. 6. *De Præp.* παρὰ. 389
Sect. 7. *De Præp.* περὶ, πρὸ. 398
Sect. 8. *De Præp.* πρὸς. 403
Sect. 9. *De Præp.* ὑπὲρ, ὑπὸ, χωρὶς. 410

DE PRÆCIPUIS GRÆCÆ DICTIONIS IDIOTISMIS.

CAPUT I.

De ARTICULO Præpositivo.

Regula I.

ARticulus præpositivus Nomen sæpe ac Participium involvit, tametsi neutrum exprimatur, ut τῆς Ἀσίας ἡ πρὸς τὰς ἀνατολὰς, i. e. *pars Asiæ quæ ad Orientem spectat*; ubi subauditur μερὶς *pars*, vel πλευρὰ *latus*, & Participium ἔσα, vel στρεφομένη *conversa*, vel aliud simile. Ita neutrum τὸ usurpari possit, intelligendo μέρος cum Participio ejusdem generis. *Nomen ac Participium involvit.*

II.

Eodem sensu hic Articulus eleganter geminatur, ut ἔλεγξις τῆς ὁδοῦ, τῆς πρὸς τὴν σωτηρίαν, *salutis viam insistere*, ubi subauditur Participium ἐρώσης, vel ἀγούσης. *Eodem sensu geminatur.*

III.

Eodem quoque modo cum Adverbio, aut Præpositione jungi solet; túmque Adverbium & Præpositio vice Nominis funguntur: ut ὁ Βασιλὶς, ὁ τὴν Βασιλέων πάλιν subaudi- *Cum Adverbio, & Præpositione.*

tur ὧν, *Rex regum maximus*: οἱ καθ' ἡμᾶς, ſubauditur ὄντες, *noſtri temporis homines*. Quo in genere uſurpantur maximè Adverbia loci, ut ἄνω *ſurſum*, κάτω *deorſum*: temporis, ut πάλαι *olim*: quantitatis, ut ἄγαν, ὑπερφυῶς, id eſt *nimium*, *excellenter*, *ſupra modum*, v. c. ἡ ἄνω βασιλεία, *cæleſte regnum*, οἱ πάλαι ἄνθρωποι, *priſci homines*.

IV.

ὁ μὲν, ὁ δέ. Quod Latini dicunt, *alter quidem, alter verò*: Græci, ὁ μὲν, ὁ δὲ, per omnes caſus: ut τῶν ἡμῶν συμμαχόντων, οἱ μὲν ῥᾳθυμοῦσιν, οἱ δὲ ἀθυμοῦσιν, *ex ſociis noſtris alii torpent, alii deficiunt animo*. Quo ſenſu, nonnunquam genitivus partitionis tranſit in caſum articuli: ut in exemplo allato, οἱ συμμαχοῦντες, pro τῶν συμμαχόντων. Rectè tamen dicitur, εἷς μὲν, ἕτερος δὲ, id eſt, *alter quidem, alter verò*; gallicè, *l'un, l'autre*. Demoſth. pro Cor. δύο δὲ καὶ μεγάλα, ἐν μὲν, ὅτι οὐ περὶ ἴσων ἀγωνίζομαι, ἕτερον δὲ, &c. id eſt, *tum duo præſertim, quæ ſanè magna ſunt*; *alterum quod non æqualibus de rebus contendam, alterum*, &c.

εἷς μὲν, ἕτερος δέ.

V.

Cum Præpoſit. κατὰ. Idem Articulus in omni genere, cum præpoſitione κατὰ, elegantes habet ſignificatus: ut τὰ καθ' ἡμᾶς, *res noſtri temporis*: τὸ καθ' ὅλον, *in univerſum*, vel *quicquid univerſè fit*: οἱ καθ' ἕνα *un à un*; ut οἱ καθ' ἕνα πεζέταιροι στρατῶται, *milites ſigillatim incedentes*: οἱ κατὰ μίαν, *une à une*: οἱ καθ' ἕκαστοι, *ſinguli*.

VI.

τυγχάνον. Adverbium νῦν, & Participium neutrum ἔχον, cum præpoſitivo neutro, vel uno verbo τυγχάνον, ſignificat *nunc*: ut τυγχάνον ἐν ἀγαθαῖς γίνομαι τῶν ἐλπίσι, *nunc quidem optima ſpe vivo*.

VII.

VII.

Ὅδε, ἥδε, τόδε, repetito præpositivo articulo, Atticè pro οὗτος usurpatur: ut ὅδε ὁ ἄνθρωπος, *hic homo*: nec unquam nisi utcumq; demonstrando. Sæpe autem δέ acutum, pro δε enclitico usurpatur; at ferè cum masculino tantùm ὁδέ, vel neutro τοδέ, quod tunc accentu caret: sic ὁδί pro ὅδε, & τοδί pro τόδε. vix autem, ἥδί pro ἥδε. Demosth. pro Cor. διὰ τοῦτ' ἐγεγράφει ὁδὶ ἐμοῦ, *Quare hæc ille scripsit, vel decrevit meâ causâ.* ὅδε, ἥδε, τόδε.

VIII.

Τῆδε, id est, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, *hoc in loco*, vel *hâc* adverbialiter: opponitur autem τῇ κἀκεῖσε, *illuc* vel *illic*: nam τῇδε κἀκεῖσε φέρειν, *huc illúcque volvi* significat. τῇδε.

IX.

Τόδε τι apud Philosophos, *rei substantiam essentiámque* significat, quam Aristoteles vocat, τὸ τί ἦν εἶναι, *quod quid est esse*. τόδε τι.

X.

Τὸ δι' ὅ τι apud eosdem, *causa est propter quam aliquid fit.* Τὸ δι' ὅ τι.

XI.

Τῷ cum numerali ἀρχῷ, id est, *ab initio*: τῷ τάχει, id est, *celerrimè*: ut τῷ τάχει ὅτι πορρωτάτω προὐχώρησεν, *longissimè summa cum celeritate provectus est.* τῷ ἀρχῷ; τῷ τάχει;

XII.

Articulus hic præpositivus, cum gignendi casu nominis proprii, vel involvit substantivum υἱός, aut παῖς *filius*, vel pro illo sumitur. Nam ὁ τοῦ Δημοσθένους, est *filius Demosthenis*. Ita Virg. 6. Æn. *Deiphobe Glauci*, Δηϊφόβη ἡ τοῦ Γλαύκου. Sæpe tamen Articulus etiam subintelligitur. Demosth. pro Corona. ὁ pro παῖς

Κτησιφῶν Λεωσθένης, *Cteſiphon Leoſthenis filius*: & paulò poſt, Δημοσθένης Δημοσθένους, *Demoſthenes Demoſthenis filius*.

οἱ *pro* παῖδες *vel* υἱοὶ. Ut ὁ in ſingulari numero pro παῖς aut υἱὸς, ſic οἱ in plurali pro παῖδες vel υἱοὶ uſurpatur. Plutarchus τὰς παίδων ἀγωγὰς, μεγαλαυχίας ἐμπίμπλαν καὶ φρυάγματος οἱ γονέων διασώμων, ſcilicet παῖδες vel υἱοὶ, qui ἐλλειπτικῶς ſubintelliguntur.

XIII.

τὸ *pro* ὅ. Τὸ cum neutro adjectivo, ac ferè ſuperlativi gradus, ponitur eleganter pro ſubjunctivo ὅ, *quod*, maximè cùm recenſitis levioribus, ad id quod graviſſimum ſit devenitur: ut τοὺ μὲν φίλους πεφενάκικε, τὴν δ' οἰκίαν διέφθειρε· τὸ δ' μιαρώτατον, καὶ τὸν πατέρα ἠκίσατο, *amicos ludificatus eſt, domum peſſundedit, quódque ſceleſtiſſimum eſt, patrem verberavit.*

XIV.

ἐπὶ τάδε. Ἐπὶ τάδε, ſignificat propriè *cis*, cum genitivo loci, atque ut plurimum fluvii vel montis: ut ἐπὶ τάδε τῶν ὀρῶν, *cis montes*; ἐπὶ τάδε τοῦ ποταμοῦ, *cis fluvium*. Opponitur τὰ ἐπέκεινα, *trans, ultra*: ut ἡ ἐπέκεινα τῶν Ἀλπίων Κελτικὴ, id eſt, *Gallia Tranſalpina*, at ἡ ἐπὶ τάδε τῶν Ἄλπεων, *Ciſalpina*. Simili ferè ſenſu dicitur, ἔστι τὰ μὲν, ἐπὶ τὰ δὲ, *ex hac quidem parte, ex altera verò*.

XV.

τὸ ὄν. Τὸ ὄν, ſingulari modo ſignificat τὸ μέρος, *partem*, ut Ariſtidem in Panath. τῆς χώρας, τὸ μὲν ὂν πρὸς ἄρκτον ἐστὶ, τὸ δ' ὂν πρὸς μεσημβρίαν, *regionis pars altera Septentrionalis eſt, altera Meridionalis*.

XVI.

τὸ μὲν. τὸ δέ. Τὸ μὲν, τὸ δ' vel τὸ μὲν π, τὸ δὲ π, ſignificant,

ſicant *partim quidem, partim verò*, ut τὸ μὲν ὑπ' ἐλπίδος, τὸ δ' ὑπὸ δείους, *partim ſpe, partim metu.* Eodem ſenſu dicunt, τὰ μὲν, τὰ δ', & τοῦτο μὲν, τοῦτο δ', quæ voces nonnunquam uſurpantur in principiis periodorum, maximè diſjunctarum, præſertim ubi res pluribus, aut teſtimoniis, aut exemplis illſtratur.

XVII.

Τὸ λεγόμενον, verbat. *dictum*, id eſt, *ut eſt in proverbio, quod aiunt.* Plato in Gorgia, Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, καλὸν ἐορτὴν ἥκομεν; *an verò poſt feſtum, quod aiunt advenimus?* ſic τὸ τοῦ Ὁμήρου, *quod ait Homerus*, vel *juxta illud Homeri.* Plato in Apol. Καὶ γὰρ, τοῦτο αὐτὸ τὸ τοῦ Ὁμήρου, οὐδ' ἐγὼ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης πέφυκα. *Neque enim ego, juxta illud Homeri* (vel *ut Homeri verbis utar*) *à quercu aut petra prognatus ſum.*

τὸ λεγόμενον.

τὸ τοῦ Ὁμήρου.

XVIII.

Neutrum τὸ in ſingulari, non ſolùm cum infinitivo conjungitur per omnes caſus, ſi vocantem excipias; ut τὸ ποιεῖν *facere*, τῷ ποιεῖν *faciendo*, εἰς τὸ ποιεῖν *ad faciendum*, ἐν τῷ ποιεῖν *faciendo.* Sed etiam aliis quibuſdam modis obſervatione dignis. Primus eſt, in dandi caſu, qui ferè per *quòd* vel *quoniam*, vel *cum*, *reſolvi debeat.* Demoſt. pro Cor. τὰς βλασφημίας (αὐτοῦ) συκοφαντίας ὅσας ἐπιδείξω, οὐ μόνον τῷ ψευδεῖς εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῷ (εἰ τὰ μάλιστα ἦσαν ἀληθεῖς) ὅτως εἰς ἐγὼ κέχρημαι, τοῖς πράγμασι ξυμφέρειν χρήσασθαι. *Ejus maledicta, ſycophantæ criminationes eſſe oſtendam, non modò quod falſa ſint, ſed etiam quòd, ut veriſſima eſſent, ita tamen gerendæ res fuerint, ut ego geſſi.* Secundus eſt, in accuſandi caſu, cum voce, alterius cujuſcunq; caſus,

τὸ cum infinitivo.

materialiter, (ut loquuntur) positâ, sequente verbo activo. Demosth. ibid. ὑμεῖς δ' ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ δ' ὑμεῖς ὅταν εἴπω, id est, *vos Athenienses, vos autem cùm dico:* ubi τὸ est accusat. casus, ὑμεῖς autem nominat. Tertius est, cum aliis orationis partibus, maximéque adverbio, quod tamen verbum sequitur. Demosth. ibid. μὴ τὸν ἀντίδικον σύμβουλον ποιήσασθε, περὶ τοῦ πῶς ἀκούειν ὑμᾶς ἐμοῦ δεῖ, id est, *ne ab adversario consilium petatis, quemadmodum audire me debeatis.*

XIX.

Articulus & nomen diversâ casu.

Sæpe, apud Oratores præsertim, præpositivus articulus ita præmittitur, ut casus nominis sequentis ob verbum adjunctum mutetur; ubi dubium est, quo ex pluribus nomine res appellanda sit. Demosth. pro Coronâ, ἢ ὑπὲρ ἄλλων Ἑλλήνων, εἴτε χρὴ κακίαν, εἴτε ἄγνοιαν, εἴτε ᾗ τοῦτ' ἀμφότερα εἰπεῖν, id est, *aliorum Græcorum, sive oportet improbitatem, sive ignorantiam, sive hoc utrumque dicere:* pro ᾗ ὑπὲρ Ἑλλήνων, εἴτε κακία, εἴτε ἄγνοια, εἴτε ᾗ ἀμφότερα, *aliorum Græcorum, vel improbitas, vel ignorantia, vel utrumque.*

Nomen appellativum articulo præpositivo vestitum, per Synec. generis. 1. Proprium sæpe designat. 2. Certi aliquid & definiti ἐμφατικῶς ᾗ κατ' ἐξοχὴν demonstrat: & 3. Cognomenti loco, Proprium nonnunquam immediatè sequitur.

Artic. cum Appellativ. Proprium designat.

1. *Proprium designat:* Præter vulgaria, alia nonnulla exempla subjiciam, non cuivis fortasse obvia & quæ tironibus aliquoties negotium facessunt: qualia sunt, ὁ Δειπνοσοφιστὴς *Athenæus*, ὁ γεωγράφος *Strabo*, ὁ Περιηγητὴς *Dionysius*, cujus poëma inscribitur, Περιήγησις τῆς οἰκουμένης.

ὁ Ἱκκμήνης, ὁ ἐθνικογεάφος sive ὁ ἐθνογεάφος, *Steph. Byzantius, qui lib.* περὶ πολέων καὶ δήμων *ſcripſit*: ὁ παρεδάτης, *Julianus Imper. qui vulgò* ἀποστάτης *dicitur*: ὁ περὶ φάσεων ἐξηγητὴς, *Hermogenes Rhetor*: ὁ τεχνικὸς, *Herodianus Grammat.* ὁ τεχνικὸς Γεώγεαφος, *Chæroboſcus*: ὁ πορθμεὺς, *Charon*: ὁ πονηρὸς, *Diabolus*: ὁ βυκόλος, *Theocritus*: ὁ ξυγγεαφεὺς, *Thucydides apud Aphthon.* ὁ χρυσορρήμων, *Joan. Chryſoſtomus*: ὁ θεολόγος, *Gregorius Nazianzenus*: ὁ ποιητὴς, *Homerus*: ὁ ῥήτωρ, *Demoſthenes.*

Idem *valet Participium, Hebræorum more, nominis loco poſitum cum articulo*: *E. g.* ὁ τὰ ἐθνικὰ γεάφας *Stephanus*, qui ſupra dicitur ἐθνικογεάφος· ὁ ποιήσας τὰ Διονυσιακὰ, *Nonnus Panopolitanus, cujus lib.* 48. *Dionyſiacôn* in titulo *Græcè extant*: Ἀλεξανδρεὺς ῥήτωρ ὁ τὰ ἐρωτικὰ παίξας, *Achilles Statius, qui* 8. *lib. luſit de Clitiphontis & Leucippes amoribus*: ὁ τὰ βυκολικὰ γεάφας, *Theocritus*: ὁ τὰ Κύπρια γεάφας (ſcilicet ἔπη, vel ποιήματα) *Staſinus*, ὁ τῶν πατρίδα Κύπριος· ὁ πονηρὸς, *Diabolus.* *Et cum Participio.*

Certi aliquid, δεικτικῶς *vel* δεικτικῶς *demonſtrat*: ut Matth. 2. 2. ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, *ubi eſt ille, qui natus eſt Rex Judæorum*: *non de quovis Rege, ſed* κατ' ἐξοχὴν *de illo, qui expectabatur humani generis redemptor.* v. 10. οἱ μάγοι ἰδόντες τὸν ἀστέρα ἐχάρησαν, καὶ ἐλθόντες εἰς τὸν οἶκον, εὗρον τὸ παιδίον· hic *certa* ſtella, *certa* domus, & *certus* puerulus εὐφατικῶς καὶ δεικτικῶς indicatur. Plurima ejuſdem farinæ exempla ubique obvia. *Artic. præpoſitivus certi aliquid* δεικτικῶς *demonſtrat.*

3. *Cognomenti loco, proprium nonnunquam immediate ſequitur*, ut Ἀπολλώνιος ὁ Δύσκολος· Ἡσύχιος ὁ συλλογεύς. Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής. *Cognominis loco proprium ſequitur.*

Interdum cognomentum apponitur, omisso articulo: unde Antiph. dicitur λογομάχειρ☞. *Apion Grammaticus* πλειστονίκης & μόχθ☞ *ob sedulitatem. Cleanthes* φιλόπον☞ & φρεάντλης. *Crassus* ἀχίλας☞. *Didymus* χαλκέντερ☞. *Euripides* μισογυνής. *Hercules* ἀλεξίκακ☞. *Hermes* πρισμέγ☞. *Timon* μισάνθρωπ☞, &c.

Articulus geminatus. *Articulus geminatus rem exponit, & distinguit*: ut ἐγώ εἰμι ὁ ποίμην ὁ καλός. Jo. 10. 11. Ego sum pastor *ille* bonus, κατ' ἐξοχήν.

CAPUT II.

De ARTICULO Subjunctivo.

Reg. I.

ὃς μὲν, ὃς δὲ *pro* ὁ μὲν, ὁ δὲ.

ΟΣ μὲν, ὃς δὲ, non tantùm apud Poëtas, sed interdum apud Oratores, pro ὁ μὲν, ὁ δὲ, sic καὶ ὃς, verbatim, *& qui*; id est, *tum ille*, supple, *ita loqui cœpit* vel *perrexit*: pro καὶ ὁ, vel αὐτὸς. sic ἦ δ' ὅς, *inquit ille*, pro αὐτὸς, Dialogistis frequentissimum est. Quibus in locis, ἦ pro ἔφη usurpatur, & δὲ abundat. Imo absolutè ὃς pro ὁ nonnunquam usurpatur. Plutarch. Public. ὧν (λόγῳ καὶ πλούτῳ) τῷ μὲν ἐρρώθη ἀεὶ χρώμενος, ἀφ' ἑ δὲ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν· *quorum duorum altero rectè semper utens, altero indigentibus abunde subveniens*: ubi ἀφ' ἑ pro ἀπὸ τοῦ.

II.

ὅστις, *quis.*

Ὅστις primò redditur *quis* vel *quisnam*, sine interrogatione: ut οὐκ οἶδα ὅστις ἂν ταῦτα ποιήσειεν, *nescio quis hoc faceret*, sic ἄνθρωπος, ὅ, π, cum virgula post ὅ, (ut distinguatur à conjunctione

junctione ὅτι *quod*) *quænam, quodnam*, per omnes caſus. Secundò, *quiſquis*: ut ὅστις ἐν-τυγχάνει αὐτῷ, *quiſquis in eum incidit.* Quo ſenſu non rarò præcedit πᾶς, vel ſequitur ἅν, quæ particula unicam vocem efficit cum ὅστις: ſic ὁστισῶν, ὑπνοσῶν, οἱπνεσῶν, in omnibus numeris. At πᾶς tantùm in ſingulari, ac ferè in nominandi caſu πᾶς ὅστις *quicunque*: In plurali autem πάντες ὅσοι, non πάντες οἵπνες, id eſt, *quotquot*. Sequi etiam poſſunt ποτὲ, vel δὴ, vel πότε, vel utrumque ſimul, vel cum eadem particula ἄν· ut ὅ,τί ποτ᾽ ὅ,τι δὴ, ὅ,τί πότε, ὅ,τι δή ποτε, vel ὁπόταπότε, unico verbo; vel ὁπόταπότ᾽ ἄν, una itidem voce, id eſt, *quicquid tandem.*

ὅστις *quiſquis* πᾶς ὅστις *quis*, ὁστισῶν.

πάντες ὅσοι, *non* οἵπνες.

ὁπόταπότ᾽ ἄν.

III.

Falluntur qui putant, κε vel κἄν, eodem planè modo addi poſſe, ita ut ὅστις κἄν, vel apud Poëtas ὅστις κε aut κεν, ſimpliciter uſurpentur pro ὅστις· adhibentur enim iſtæ particulæ, ut conjungantur cum modis & temporibus ſibi propriis, optativo vel ſubjunctivo, imperfecto vel aoriſto indicativi, (ut fuſiùs oſtendetur cap. de Conjunctione, ſectione ſecunda:) non autem ut aliquid ad eam ſignificationem conferant: alioqui diceretur ὅστις κἄν ποιῇ, ut ὅστις ποιῇ *quicunque facit*, quod tamen falſum eſt: dicitur enim ὅστις κἄν, vel ὅστις κε ποιήσειεν, aut aliud ſimile, id eſt, *quicunque fecerit.* Ita ὅς κε vel κἄν, ſimul non ſignificat *quis*, ſed ὅς tantùm.

ὅστις, κἄν, κεν.

IV.

Ὅπις, Poëticè eodem utroque ſenſu ponitur, quo ὅστις. Homerus ſæpiſſimè, ut Od. M. Αἳ ῥάτε πάντας

Ἀνθρώπους ἀλγεα ὅπις ξρέξειεν ἀφίκηται,

ὅπις, *Poëticè pro* ὅστις.

Quæ quidem (Sirenes) omnibus hominibus denudant, quisquis ad eas venerit; ubi tamen ὅστις non ſumitur pro ὅτινες, ut nonnulli volunt, etiamſi pluralis præcedat; imò accuſativus Poëticus, ὅστινα pro ἅστινα, & ὅστινας pro ἅσσινας uſitatus eſt, & ὅστινα in neutro plurali, pro ἅττινα.

V.

ὅστις, *qui quidem.* Tertio ὅστις, eſt *qui quidem*, in omni genere, numero & caſu: Poeticè, ὅς τε: malè enim diceretur ὅς μέν. vide cap. de Conjunctione, Sectione octava, Regula prima.

VI.

ὅτου. Amant etiam Oratores ὅτου pro οὗ, vel οὗ ποτε: & ὅτῳ pro ᾧ vel ᾧ τινι. non autem ὅτων pro ὧν vel ὅν τινα. Ita ſæpe, ἀνθ' ὅτου, id eſt, *cujus rei cauſa* vel *quamobrem*. ἐφ' ὅτῳ, *qua in re*: ubi non rarò ἀφορμὴν τινα, id eſt, commoditatem & occaſionem aliquam ſignificant. Demoſth. pro Cor. ἔτοιθ' ὑμῶν τοῖς προδόταις, τὸ ἔχειν ἐφ' ὅτῳ λωποδυήσετε, παρασχεῖ, id eſt, *Efficit, ut vos proditores, aliquam ſemper munerum accipiendorum commoditatem habeatis*, verbat. *in quo, vel pro quo munera capiatis.*

VII.

ὅς *quatenus.* Ὅς aliquando ſumitur, rariùs licet, pro πῆ interrogativo, ac præſertim in neutro genere. Sic enim Oenomaus apud Euſebium, lib. 6. Præparation. p. 275. nov. edit. ὅν δ' ἕνεκα, ταῦτα παρεσυράγκα τῷ λόγῳ; *quorſum autem iſta dicendo proſequutus ſum?* Tu parcè imitare.

VIII.

Dativus fœmininus ᾗ, *quatenus*, aut *qua ex parte*, aut *quo modo*, ſæpe ſignificat, eíque ferè

ferè reſpondet ταύτῃ : ut ὁ ἄνθρωπος, ᾗ μὲν λογικός ἐστιν, ἐφίεται τῆς ἀρετῆς, ᾗ δὲ σαρκικὸς, ἔχεται τῆς γῆς· id eſt, *homo quà ratione præditus eſt, virtuti ſtudet, quà verò corpore, ad res terrenas adhæreſcit.* Hac ratione conjungitur cum verbo ἐνδέχεται, i. e. *quà licet*; & cum verbo παρήκει, *quà contingit, quà fert caſus, utcunque*: ſæpius tamen dicitur ὅπῃ ἂν παρήκῃ vel παρίκοι, ut dicetur infrà. ἐνδέχεται.

IX.

Eodem fere ſenſu dici poteſt, κατ' ὃ, παρ' ὃ vel κατ' ἃ, κατ' ὅτι· vel unica voce κατὸ, παρὸ, κατὰ, καθότι· ut κατ' ὃ τοῖς ὤμοις ξυνέχεται, *qua parte cum humeris conjungitur.* Aliquando tamen κατ' ὅ,τι ſignificat, ut v. g. κατ' ὅ,τι φιλεῖ ἐν πολλῷ, id eſt, *ut jam pridem ſolet*: καθότι πόλις ἄριστα διοικηθήσεται, *quomodo Civitas quamoptimè gubernari poſſit.* κατ' ὃ, παρ' ὃ, καθ' ὅ,τι.

X.

Idem ferè ſignificant ἀνθ' ὅτε, ἀνθ' ὧν, ἀνθ' ὅτι, ἐξ ὧν· quæ tamen ſæpius reddi debent, *quamobrem*: éſtque loquendi ratio perfamiliaris Aphthonio : frequentiùs tamen dicitur ἐφ' οἷς, vel ἐφ' ᾧ δή, ad ſignificandum, *quamobrem.* Sæpe tamen ἐφ' οἷς, & ἐφ' ᾧ ſumuntur pro ὑπὲρ τοῦτο, ἐφ' οἷς, & ἐπὶ τῷ, ἐφ' ᾧ, id eſt, *propter illa, in quibus.* Demoſthenes pro Corona, αὐτὸς ἑαυτὸς μοι μαρτυρεῖ, ἐφ' οἷς οὐχ ὑπόδικος ὢν ἐστεφανῶσθαι, id eſt, *Ille ipſe teſtificatur, me propter ea, quorum rationibus reddendis obnoxius non eram, coronatum eſſe.* ἀνθ' ὅτε, &c.

XI.

Idem fœmininum ᾗ in dativo, ſumitur interdum pro ὡς, ut ᾗ σοι δόξειεν, *ut tibi* ᾗ pro ὡς.

ubi videtur: interdum pro ἐξ ἧς, ut ἧ σφ ἐμεράσατον ἂν βούλοιτο τ' ἀληθὲς, *ex quo*, vel *qua ratione veritas clarissimè intelligi possit*. Interdum pro ὅσον, túncque jungitur comparativo; ut ἧ μακροτέρᾳ ὁδὸς, ταύτῃ κ) θάσσον ἔδραμεν, *quò longior via, eò celerius excurrit*.

XII.

Subjunctivus cum verbis etiam activis.

Subjunctivus articulus, more Latinis ignoto, ita præpositivum aut nomen involvit, ut in eodem casu eleganter ponatur, in quo præpositivus aut nomen poneretur, licèt verbum sequens alium post se casum postulet ut μηδένα ὧν, vel ὧν ἔπαθεν ἀπόλογον ποιεῖται, *nullam eorum quæ passus est rationem habet*; pro μηδένα ὧν ἔχει λόγ., ἃ vel ὧν ἔπαθεν ἀπόλ. &c. sic, οἷς ἔχει φίλοις ἀφθόνως τε κ) φιλανθρώπως ἀεὶ προσφέρεται, *quos habet amicos suaviter eos semper humaniterq; tractat*.

XIII.

Subjunctivus artic. præpositur.

Græcis hoc cum Latinis commune est, ut subjunctivus articulus Pronomen antecedat elegantiùs, quàm sequatur. Demosth. pro Cor. ipso statim in limine Ἔπειθ' ὅσῳ δεῖ μᾶλλον' ὑπὲρ ὑμῶν, τοῦτο ἐμβαλεῖσθαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, id est, *Deinde, quod vestra maximè interest, id ut Dii vobis in animum inducant*. Est enim hic, ἐμβαλεῖσθαι, *mentem injicere*.

XIV.

Neutrum singulare ὃ, maximè apud Thucydid. aut sæpe vacat, aut idem est quod καθ' ὅ, *in quo*, Insignis est locus ille lib. 2. ubi ὃ, in duo membra sic tribuitur, ut pars sese vel omnino pendeat, vel utrumque resolvatur in καθ' ὅ. Sic enim ait, ὃ τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν δόξαι, λογισμὸς δ' ὀκνον φέρει,

Quo quidem in genere, cæteris audaciam ignoratio, conſideratio timiditatem affert, ubi ὁ, duobus nominibus, ἀμαθία & λογισμὸς explicatur.

XV.

Neutrum plurale ἅ cum particula τε, ſignificat *utpote* vel *quippe*: ut ὥσ' ἐνεχῶτ' πολέμῳ, ἅτε κάκιστ' ὤν, μάλιστα ἐφοβήσατο φόβον, *propter imminens bellum, utpote ignaviſſimus, ſummo timore perculſus eſt.* Dicunt etiam, ἅτε δὴ & οἷα, eodem ſenſu. ἅτε, *utpote*

XVI.

Idem neutrum in dandi caſu numeri utriuſque, maximéque pluralis, cum opportuno verbo conjunctum, pro ſubſtantivo ejuſdem ſignificationis, ac verbum illud uſurpatur. Demoſth. pro Corona οἷς γὰρ εὐτυχήκεσαν ἐν Λεύκτροις, (de Thebanis loquitur) ὑμετέρας ἐκέχρωντο, verbatim, *iis quibus felices in Leuctris fuerant*, id eſt, τοῖς εὐτυχήμασι, *ſuâ illâ apud Leuctra fœlicitate minus moderatè uſi erant.* Ibid. ἐν οἷς ἁμάρτανον οἱ ἄλλοι, κακῶς ἐφρόνουν, αὐτὸς παρεσκεύαζε, pro τοῖς τῶν ἄλλων ἁμαρτήμασι, καὶ τοῖς ἄφροσι λογισμοῖς, *aliorum peccatis ſtolidiſque conſiliis inſtructior fiebat.* ἅ *cum verbo pro nomine.*

XVII.

Hic articulus apud Atticos, nomen aliquod diverſo in genere ſequitur, ita ut ſenſus pendeat, ac neceſſario phraſis alias in voces reſolvi debeat, ut explicari commodè poſſit. Tale eſt illud ejuſdem Thucydidis, eodem ex libro in oratione Periclis, quâ parentes eorum conſolatur, qui pro patriæ occubuerant. Τὸ δ' εὐτυχὲς, inquit, οἱ ἂν τῆς εὐφρικεσάτης λάχωσιν, ὥσπερ οἵδε μὲν νῦν τελευτῆς, ὑμῖν δὲ λύπης, verbatim,

Fœlicitas

Felicitas autem, qui honeſtiſſimum ſortiuntur, ut illi nunc exitum, vos verò dolorem. Ubi articulus οἳ cum εὐτυχὲς, nullo modo conſtrui poteſt; Ita ergo ſententiam exple, τὸ δ' εὐτυχὲς τούτοις ἂν προσῆκεν οἷον, &c. vel τὸ δ' εὐτυχὲς τότε ἂν ἦν, εἴ τινες ἂν τῆς εὐτυχ. &c. aut alio ſimili modo: id eſt, *illis autem verè felicitas obvenit, qui honeſtiſſimum, vel ut illi, exitum, vel ut vos ipſi dolorem ſortiantur.* vel, *In eo autem ſita felicitas eſt, ſi qui,* &c.

XVIII.

ἄττα pro τινά. Ἄττα ſpiritu aſpero ſæpe Attici, maximè Plato, pro τινὰ uſurpant, partim interrogativè, partim indefinitè. Interrogativè quidem, ut Demoſthenes, πῶς, ᾧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἄττα διελέγχθη, *quomodo & quænam locutus eſt?* Indefinitè verò, ut Plato ſecundo de Rep. εἴ τις ἐροῖτο αὐτὸ ἄττα ὄντα, *ſi quæſierit quiſpiam, quænam iſta ſint.*

XIX.

ἄττα pro τινά. Ἄττα ſpiritu leni, aliquando ſignificat *nonnulla quædam,* ut ἀλλ' ἄττα, *alia quædam:* ὀλίγα ἄττα, *pauca quædam.* Nec adjectivis tantùm ſed & ſubſtantivis conjungitur. Plato, Οὕτω νέοις ὄντως εἰς δείματ' ἄττα κομψεύον, id eſt, εἰς δείματά τινα. Ponitur & per ſe pro τινά. Idem Καὶ ἐπαινέσας ἑαυτὸν ἔλεγεν ἄττα προσπεπαιχώς, *quædam ei dixit.* Alibi verò ornatus cauſa tantùm adhibetur: ut πολλὰ ἄττα ἀτίμως δὴ ζητοῦσ' ἔχεν, *multa ſtudioſè fruſtra curavit.* Aliquando idem valet, quod particula expletiva, *nam,* apud Latinos; maximè cum πόσα vel ποῖα· ut ποῖα ἄττα διαπράξατο; *quænam perfecit?* πόσα ἄττα, *quotnam?* Item cum πηνίκα, Ariſtoph. Av. πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο; *quamdiunam periit?*

ἄττα, nam.

XX.

XX.

Eadem vox eſt ἀνακοϊστικὴ, id eſt, adulantis atque blandientis, qua minor majorem blandè appellat: quo ſenſu à veteribus quoque Romanis uſurpata eſt, authore Feſto; ut πίσσα, amici minores, ſeniores appellando, dicere ſoliti erant. ἄπιλα, *blandientis eſt.*

CAP. III.

De NOMINE.

SECTIO I.

De Nomine in univerſum: ac primùm de Subſtantivo.

Reg. I.

NOtandum eſt apud Atticos, maximéq; Plat. crebrimas eſſe caſuum & numerorum mutationes, imo etiam aliquando generum: quæ ſæpiſſimè fallent, niſi cautè ac diligenter attendantur; quáſque tyrones facile imitari non oportebit. Demoſthenes pro Corona, cùm dixiſſet, λέγειν ἃ δεῖ πρᾶξαι τὸ δημοτικῷ, ὥσπερ ἀνδριάντα ἐπιδεικνὺς κατὰ ξυγγραφήν· id eſt, *ea commemorare, quæ in homine populari eſſe debeant, perinde ut ſi ſtatuam aliquam elaborandam ex ſyngraphâ locaſſes:* Addit ἢ λέγων τοῦ δημοτικοῦ, ἀλλ' ἃ τοῖς πράγμασι προσήκοντας, in accuſativo, cum *Caſuum numerorum, generúmq; mutatio.*

cum præcedentia in nominativo dixisset, id est, *aut quasi populares homines, verbis, non rebus ipsis agnoscerentur.* ὥσπερ enim cum accusativo construi potest.

II.

Substantivum in fine Subſtantiva membrum eleganter aut periodum terminant, præmisso adjectivo, & verbo interposito: ut τῆς κατὰ τὴν Ἑλλάδα κυκλοπαιδείας μάλα πάσης ἔχεσθαι τῆς φιλοπονίας, *omni studio Græcæ Dictionis proprietatem sectari:* si, πάσας ἀσκεῖσθαι ταῖς φιλοφροσύναις, *omnibus humanitatis officiis colere.*

III.

Subſtantiv. quæ ſubaudiuntur. Subſtantiva quædam, ac præsertim ὁδὸς *via*, γραμμὴ *linea*, μοῖρα *pars* vel *portio*, μέρος idem: eleganter subaudiuntur, ut εὐθείας ἐκλείπειν vel ἐξοκέλλειν vel διαμαρτεῖν, subauditur ὁδὸς, *a recta via aberrâsse*: sic τὸν ἐπὶ πολυμαθίαν ἰέναι, supple ὁδὸν, *rectam ad eruditionem viam insistere.* Quod etiam uno verbo εὐθυωρεῖν vel εὐθυπορεῖν dicitur. Sic apud eos creberrimum est, ἐναντίαν ἴέναι vel ἐπ' ἐναντίας φέρεσθαι, subintellecto ſubstantivo, μοῖρα vel ὁδὸς, id est, *contraria via ferri:* ἄγεσθαι τὸν ἐπὶ θανάτῳ, id est, *ad mortem rapi.*

ὁδὸς.

IV.

Ἴκτις. Subauditur etiam δίκη, in rebus forensibus, ut δι' εὐθείας vel κατ' εὐθεῖαν ἀνταγωνίζεσθαι, *candidè, sincerè, cum adversario, & quasi recto pede contendere*, quod etiam dicitur εὐθυδικίᾳ χρήσασθαι vel εὐθυδικεῖν, sic κρίνεσθαι τὸν ἐπὶ θανάτῳ, subaud. δίκην ἔσαι, id est, *capitis causam dicere.*

V.

ἡμέρα. Subauditur etiam ἡμέρᾳ *dies*: nam τῇ ὀψιταίᾳ, id est, *pridie*, quod Plutarchus

in

in Theseo dixit, μιᾷ πρότερον ἡμέρᾳ, cum gignendi casu, τῇ Θησείων, id est, *pridie festi in Thesei honorem instituti*: & τῇ ὑστεραίᾳ, id est, *postridie*, cum gignendi etiam casu, quod fortè dici non possit μιᾷ ὕστερον ἡμέρᾳ.

Ἥμερος mansuetus, ἡμέρᾳ non est vocabulum per se, sed subauditur, inquit Eustathius φαῦσις vel κατάστασις τοῦ ἀέρος, *illuminatio mitis, aut placida aëris constitutio.* Dies ἡμέρωις ζώοις, mansuetis animalibus, h. e. hominibus, nox feris opportunior. Ab eodem argumento Latini dicunt manè aut immanis. Varro lib. 5. ling lat. manè, quod tum manat dies ab oriente: nisi potiùs, quod bonum dicebant antiqui manum. Ad cujusmodi religionem Græci quoque cùm lumen adfertur, solent dicere φῶς ἀγαθόν. ἡμέρᾳ.

Ἐπιδὴ λοῦ πρὸς ἡμέραν, quum lucesceret.

——— ἐσπέραν, quum adveſperascere t.

Substantiva quædam, ac præsertim ὁδός, &c. [eleganter subaudiuntur, &c.] exemplis reg. istis subjectis, adde, si lubet, sequentia, quæ frequenter etiam per ellipsin sub intelliguntur: qualia sunt, Ἀπόφθεγμα, Γωνία Γνώμη, Διάστημα, Δόμος vel οἶκος, Ἐνδύματα vel ἱμάτια, Εἷς, Ἑορτάσιμοι, Ἡμέραι, Ἡλικία, Μοῖρα, ὄντες, ὄρεα, πρήγματα vel ὄντα, Συγκεκιμματα, τέχνη, πωμεία, τράπεζα, τεῖχος, ὕδωρ, ὕπνος, ὑπόνοια vel ὑπόληψις, χεῖρ, χερνῆς.

Substantiva quædam per Ellipsin subaudita.

Τὸ τοῦ Σόλωνος, scil. ἀπόφθεγμα, *Solonis dictum.* Ἀπόφθεγμα.

Πρὸς ὀρθὴν, sc. γωνίαν, *ad rectum angulum.* Γωνία.

Τὴν

Γνώμη. Τὴν ἐμὴν ξυνῆκας, ſupple γνώμην, *meam intellexiſti ſententiam.*

Διάσημα. Διὰ τοσούτου, ſcil. διαστήματος, *tanto intervallo.* Vid. cap. 9. ſect. 2. reg. 6.

Δόμος vel οἶκος. Εἰς ᾅδου, ſupple δόμον vel οἶκον, *ad inferos.*

Ἐνδύματα vel ἐνδύματα, vel ἱμάτια. Οἱ τὰ μαλακὰ φοροῦντες, ſcil. ἱμάτια vel ἐνδύματα, *qui mollia veſtimenta geſtant,* Matth. 11. 8.

Εἷς. Ὁ Πλάτων ἦν τῶν σοφῶν, ſcil. εἷς. *Plato erat ſapientum unus.*

Ἑορτάσιμοι ἡμέραι. Ἐν τοῖς Διονύσου, ſcil. ἑορτασίμοις, *in Bacchi feſtis diebus.* Demoſthen. orat. de pace. Vid. cap. 9. ſect. 3. reg. 6.

Ἡλικία. Τὴν ἀρετὴν ἐκ νέας ἄσκει, ſcil. ἡλικίας, *virtutem à pueritiâ exerce.* Syneſ.

Μοῖρα. Ἐσύλησε τὴν Κελτικῆς τὴν πρὸς τὰς ἀνατολάς, *ſpoliavit Galliæ partem, quæ ſpectat ad ortum.*

Ὄντες. Οἱ ἐν τῇ πόλει, ſupple ὄντες· τυτέστι ἐν τῇ ἀρχῇ.

Ὄρα. Lyſias pro Erat. ὅπως τοίνυν ταῦτα μηδεὶς πάθῃ, *vide ſis, cave ſis, ne quiſquam hæc audiat:* ἔλλειψις Attica: deeſt n. ὄρᾳς. Vid. etiam reg. 6.

Πράγματα vel ὄντα. Τὰ τῶν φίλων κοινά· *amicorum omnia communia:* ſcil. πράγματα vel ὄντα.

Συγγράμματα. Τὰ τοῦ Ἡροδότου, ſcil. Συγγράμματα, *Herodoti ſcripta.*

Τείχη. Γραμματικὸν ἔπαθε, ſupple τεῖχος.

Τιμωρία. Ἀξίαν ἀποτίνειν, ſcil. τιμωρίαν, *dignam pœnam ſolvere.*

Τράπεζα. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς στεγάσαι, *ejuſdem menſæ cibis uti:* ſupple τραπέζης.

Πίνω. Τέκνα πίνει· πίνεσις ἅπαις βίου· αἱ πίπτουσαι.

Ἄρρενες·

Ἀφρυγες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανίες. Epigr. græc. lib. 1. cap. 13.

Ποτήριον ψυχρῦ· scil. ὕδατος· *poculum frigidæ.* scil. *aquæ*, Matth. 10. 42. ὕδωρ.

Lucian. in Dialog. *Cyclop. & Neptuni*, ὡς βαθυῦ ἐκοιμήθης ὦ πέτραν, *ut altè dormivisti fili*: supple ὕπνον. ὕπνος.

Μυρίους ἄλλους διὰ κενῆς ἀνεπλάττομεν ἡμῖν πόνους, *infinitos alios metus nobis ipsis temere fingebamus.* Dionys. Halicarnass. lib. 6. ubi subaudiri videtur ὑπονοίας vel ὑπολήψεως, vel al. simil. quod suspicionem significet. Vid. λῆψις. cap. 2. sect. 2. reg. 3. ὑπόνοια vel ὑπόληψις.

Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει, τῇ δ' ἑτέρᾳ τὸ πῦρ, χείρ· *unâ manu aquam, alterâ ignem ferebat.*

Marc. 9. 15. ἐφ' ὅσον, scil. χρόνον. χρόνος.

Item apud Latinos substantiva sæpe per ellipsin istam subaudiuntur: ut

Aqua deest in his formulis, *calidâ* lavari: *aqua frigidam* bibere.

Ars vel scientia vel facultas in Grammatica, Rhetorica, Musica, ut Græcis τέχνη ars, δύναμις facultas, vel simile. *ars.*

Arvum in *Novale*. Caro in *agninâ, bubulâ*, &c. *arvum. caro.*

Dies in *prima* & *novissima*. Ovid. 1. fast. *dies.*

Bruma novi prima est, veteríque novissima solis. Sic Græci τῇ πρωτοκάθ, τῇ ὑστεραίᾳ, sive τῇ ὀπίσῃ.

Febris in *tertiana, quartana, quotidiana.* *febris.*

Festa in *Agonalia, Saturnalia, Terminalia*, & similibus. Finis in *hactenus, quatenus*: nam integrè fit hac fine tenus. Frater in *Germanus.* Homo in *adolescens, amicus, familiaris*, &c. Manus in *dextra, sinistra.* Nummus in *quinarius, denarius.* Ventus in *Favonius, Subsolanus*, *festa.* *finis.* *frater.* *homo.* *manus.* *nummus.* *ventus.*

Subſolanus, Africus. Sic Græcis ἐτησίαι q. d. anniverſarii, puta ἄνεμοι venti, flatus. Verba in iſtis, *paucis te volo*, quid opus eſt *multis?* Homeri illud ut Græcir Ὁμηρικὸν ἐπος, nempe ἔπος verbum. Veſtes, in *Sericæ, Coæ, Bombycinæ.* Vinum in *muſtum, merum, Falernum, Maſſicum.* Cl. Voſſius plura enumerat, ſed hæc uſitatiora.

VI.

Satis dici non poteſt, quodnam ſubſtantivum intelligatur in hoc Plutarchi exemplo, in Fabii Maximi vita, πλὴν ἥττων ὁ πεμφθεὶς ἄγγελος ἀπ' εὐθείας ἦκε φέρων, id eſt, *acceptam cladem, nuncius uti res erat, apertè ingenueque non retulit*; videtur tamen ſubintelligi ὁδός, ut tota phraſis ſit metaphorica; vel φωνῆς, λέξεως, διηγήσεως.

ὁδός.
φωνή.
λέξις.

VII.

In dandi caſu ſingulari ἑτέρᾳ, id eſt, *neutra*, ſubauditur etiam aliquid, ut χρεὶ, μεῖδι, aut aliud ſimile, cum verbali λητός, *capiendus*, eſt enim ἀνθρωπος ἑτέρᾳ λητός, *homo tam ſolers ac providus, ut neutra parte, aut potiùs nulla, vel* (quod melius) *nulla ratione capi poſſit.* Themiſtius Or. 10. καίτοιγε πατήρον εἶχον ἑτέρᾳ λητόν, *tametſi patronum habebant, qui nullo modo capi poſſet*, id eſt, *omni ex parte tutum, ac tectum.* Huic aliquatenus opponitur θατέρᾳ λητός, id eſt, *alterâ ex parte captu facilis.* Euſebius Demonſtrat. l. 4. c. 9. de Dæmone loquens, δεινὰ δ' κατὰ πᾶσι ἐθνῶν ἁπάντων ἀπειλήσας θατέρᾳ λητὸς τοῖς πολίοις ἀνθρώπους εὕρατο, id eſt, *ac gentibus omnibus gravia minatus cùm eſſet, alia ratione ſuis ipſe venabulis captu faciles homines reperit.* Intelligit autem voluptatis illecebram, de qua ibid.

ἑτέρᾳ.
λητός.

VIII.

VIII.

Nomina quædam neutra multitudinis numero, ferè ἐλλειπτικῶς uſurpantur; ac poſſiſſimum cum ſequentibus verbis jungunturtur, ἑορτάζειν *feſtum celebrare*, πανηγυρίζειν *conventu publico aliquid celebrare*, & θύειν *ſacrificare*. Hujuſmodi ſunt, τὰ σωτήρια, id eſt, *ea quæ pro ſalute recuperandâ, vel recuperata fiunt*: τὰ χαριστήρια *quæ in gratiarum actionem*: τὰ μειλίχια & τὰ ἱλαστήρια, *quæ valent ad placandum & conciliandum Numen*: τὰ διαβατήρια, *ad* vel *ob fælicem tranſitum*: τὰ ἐπινίκια, *ob victoriam*: τὰ εἰσιτήρια θύειν, *ob fælicem Athenis, ingreſſum in ordinem Senatorium, ſacrificium perſolvere*: τὰ εὐαγγέλια, *quæ ob fælicem nuncium*: τὰ γενέθλια, *quæ in natalis diei memoriam*: τὰ γαμήλια, *quæ ob lætiorem nuptiarum diem*: τὰ κατοικίσια, *ob ſedem aliquam primùm ac fæliciter occupatam*: τὰ ἐτήσια, *anniverſaria*: τὰ κουρεῖα, *quæ in ejus diei memoriam, quo inter juvenes olim Athenienſes pueri cenſebantur*. Quæ poſtrema quinque conjungit B. Gregorius Nazianz. orationis 4. initio. Dicunt ergo εὐαγγέλια θύειν, id eſt, *victimam ob lætum nuncium immolare*: τὰ σωτήρια πανηγυρίζειν, *recuperatam* aut *conſervatam ſalutem, publicâ ſolennique lætitia celebrare*, &c. ſimiliter. *Neutra defectivè poſita.*

IX.

Genitivus etiam interdum apud Atticos, præcipuéque Demoſthenem & Xenophontem, cum verbo activo conjungitur accuſativi loco. Demoſthenes 1. Olynth. λαμβάνειν τινὸς ἐν τῇ χώρᾳ, *aliquid ex regionis fructibus decerpere*. Xenoph. in Oratione de Ageſilao, τινὸς καλὰ κρατῶν ἀναλώτων τειχέων, τῇ φιλαν- *Genit. cum verb. activo.*

φιλανθρωπία ἐπὶ χεῖρα ἐποιεῖτο, pro τὰ περὶ τειχέων ἀνάλωσα· quod affine eſt gallico idiotiſmo, *il prenoit des villes par ſa courteſie*: nam particula *des*, genitivi nota eſt. Idem, κ) καταδύειν ἐκ τῶν μεγάλων πλοίων, *il ne permettoit pas qu'on enfonçaſt des navires rondes*. Idem, ἐς δ' τὰ μείζονα ἐμβαίνειν, ait, pro εἰς τὰ μείζονα, *monter en de grandes vaiſſeaux*. Idem lib. 3. hiſt. οἱ δ' ἐπιλοιποὶ τῶν ὀλίγων τῶν τεταγμένων ἱππέων, id eſt, *illi autem miſerunt ex iis, qui ſub triginta viris equites fuerunt*. Demoſth. 2. Olynth. μὴ μόνον πόλεων κ) τόπων φαύλως περιϊδεῖν, *non tantùm urbes & loca illa palam negligere, ac perdere*.

Genit. poſt Subſtantiv.

X.

Genitivus poſt Subſtantivum ſæpe uſurpatur contra quàm apud Latinos. Diogen. Laert. vitâ Solonis, Εὐνοίᾳ δὲ τῆς πόλεως μᾶλλον ἢ καθ' τὸ ἐμὸν ἔχθος ἐμιώνυες. εὐνοίᾳ τῆς πόλεως, id eſt, *benevolentiâ tuâ erga rempublicam*, non *reipublicæ erga te benevolentiâ*.

SEC.

SECTIO II.

De Adjectivo, Comparativo, Superlativo, Numerali.

Reg. I.

Adject. pro ſubſtant.

ADjectivum neutrum ſumitur eleganter pro ſubſtantivo fœminino, ut τὸ σοφὸν, καὶ τὸ ἀττικὸν τῆς ἑλλάδος, id eſt, *dignitas & elegantia linguæ Græcæ*, ſic, τὸ δεινὸν τῆς φράσεως, *vis dictionis.*

II.

Adject. & ſubſt. diverſi generis.

Aliquando adjectivum diverſi generis eſt à ſubſtantivo, cùm ſignificationis potiùs, quàm vocis, ratio haberi debet: ut κόρον καλλίστη pro κάλλιστον, *puella pulcherrima.* Ita Syneſius μειράκια εὐτυχῆ, dixit pro εὐτυχῆ, id eſt, *beatos adoleſcentes.* Quanquam interdum tota ſignificationis ratio negligitur; ut apud Xenoph. τέτταρα τὰ ἡμίσεα, pro ταῦτα τὰ ἡμίσεα, *hi duo dies.* At hoc parcè tirones imitentur.

Adject. diverſi gen. & ſubſtantivo oppoſitum.

Aliquando adjectivum diverſi generis eſt à ſubſtantivo, *&c.*] Huic regulæ unum tantùm exemplum ſubjungam, ídque à ſacris literis petitum, Anabaptiſtarum errori oppoſitum. Hi enim ex verbis Servatoris noſtri, Matth. 28. 19. πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς, &c. ſatis fidenter aſſerunt relativum αὐτοὺς referri debere ad nomen μαθητὰς in τὸ μαθητεύσατε ſubintellectum; & nullo modo

Anabaptiſtarum error notatus.

referri

referri posse ad antecedens ἔθνη: rationem addunt, quod scilicet τὸ αὐτὸν sit masculini generis; & τὸ ἔθνη neutrius. vid. librum Anglicano idiomate scriptum, qui inscribitur *Pædobaptismi vanitas*.

Textus Matth. 29. 19. clarissimè exposi-tus.

Linguæ verò Græcæ imperiti non animadvertunt usitatissimam esse in verbis istis enallagen sive heterôsin, in quâ attenditur solùm τὸ σημαινόμενον (ut loquuntur Græci) non τὸ ῥητόν. τὸ αὐτὸν verò referri ad suum antecedens ἔθνη, ἀναντῤῥήτως docent verba B. Pauli Rom. 2. 14. ὅταν γὰρ τὰ ἔθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα, φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῶσι, ὅτοι νόμον μὴ ἔχοντες ἑαυτοῖς εἰσι νόμος. ubi τὸ ὅτοι manifestè cum τὰ ἔθνη per hanc heterôsin sive enallagen concordat sensu, etiamsi genere non concordet. Apud Hom. sæpissimè usurpatur φίλε τέκνον: idem etiam legitur apud Dionys. Halicarnass. solutæ orationis authorem, ὦ φίλ' Ἀνωδίσιας ὀνομάτων, in ipso principio; Δῶρόν τι ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι, &c. ubi φίλε est masculini generis, τέκνον neutrius, & tamen benè concordant κατὰ τὸ σημαινόμενον.

Prætereà, si Anabaptistarum in hunc locum interpretatio admitti debeat, sequeretur hoc absurdi, integræ scilicet ætatis viros (masculinum solùm genus) ad baptismum & doctrinam admitti oportere, & penitus excludi sexum fœmineum & infantes; cùm τὸ αὐτὸν, secundùm illos, sit tantùm masculini generis: hoc autem est ἐσχάτως ἄτοπον, impium, & sacris literis contrarium.

Τὸ ἔθνη, comprehendit infantes

Τὸ ἔθνη, verò, cùm sit nomen συλλητικὸν, non solum comprehendit utrumque sexum, sed & omnem ætatem, etiam *infantes*;

tes; quod ſatis apparet ex *Gen.* 25. 23. ubi *infantes* adhuc in utero luctantes diſertè vocat Dominus gentes, & per τὸ ἔθνη οἱ ὁ interpretes reddunt.

III.

Adjectivum neutrum, intellecto ferè verbo ſubſtantivo, eleganter cum omni genere numeróque conjungitur, ut χρησιμώτατον ἡ νηστεία τοῖς τλῶ σωφροσωλίω, id eſt, *jejunium ad conſervandam temperantiæ virtutem potentiſſimum eſt.* ſic, ἐνεργητικώτατον αἱ τοῖς θεὸν εὐχαὶ, *nuncupatæ Deo preces potentiſſimæ ſunt*, pro χρησιμώτατα, & ἐνεργητικώτατα. *Adject. ſine verbo ſubſtant.*

IV.

Genitivus, præſertim adjectivorum neutrorum in plurali, pro nominativo ſingulari neutro, Atticè uſurpari ſolet. Demoſthenes 2. Olynth. ὡς ἔστι δὴ αἰσχῶν, μᾶλλον ὃ δὴ αἰσχίστων, *turpe enim eſt, ſeu potiùs turpiſſimum*: verbatim, *eſt rerum turpium* ſubaudiendo πρᾶ· ſic ἔστι δὴ δὴ πάνυ θαυμαστῶν, ἐς τοσοῦτον προχωρῆσαι τῆς παιδείας, id eſt, *ſummâ dignum eſt admiratione, tantos in doctrinâ feciſſe progreſſus.* *Genit. plural. pro nominat. ſingul.*

V.

Quædam Comparativa laudem ſignificantia, genus aliquod involvunt excellentiæ vel difficultatis, ad quam id quod gignendi caſu conjuncto ſignificatur, aſpirare non poteſt: ut τῷ λόγῳ κρείττων, *oratione melior*, id eſt, *excellentior quàm ut oratione celebrari pro dignitate poſſit*: κρείττων ὀργῆς, vel ἐπιθυμίας, *iracundiâ* vel *cupiditate melior*, id eſt, *moderatior, quàm ut vel cupiditate, vel iracundiâ vinci poſſit*: κρείττων ἀπειλῶν, ἢ λόγῳ πτοηθῆναι, id eſt, *conſtantior, quàm ut minis terreri, aut verbis decipi queat.* *Comparat. excel.*

VI.

Comparat. laudis in probrum. Aliquando tamen Comparativum laudem ſonans, probro vertitur: ut apud Ariſtot. κρείττων τῆς παιδείας, *eruditione melior*, id eſt, *in ſcelere conſtantior, quàm ut præceptis ullis inde abduci poſſit.*

VII.

Comparat. infirmitatis Contrario ſenſu uſurpatur ἥττων, & ἐλάττων: nititur enim ἥττων πάθει, *calamitate minor*, qui ab ea vincitur. Plut. Pompeio, τοιαῦτα λέγοντες, ἄνδρα δόξης ἥττονα, καὶ πρὸς τοὺς φίλους αἰδοῦς τὸν Πομπήϊον ἐξιάσαντο: *hac illi oratione Pompeium, qui hominum de ſe opinioni, ſuóque erga familiares, ac neceſſarios pudori facile ſuccumbere, pepulerunt.*

VIII.

Comparat. cum præp. Cæterùm ea comparativa, aliquando loco genitivi, cum accuſativo junguntur, & præpoſitione ὑπέρ, vel πρός: ut ἐλάττω, ἢ πρὸς τὸ κατόρθωμα, νομίζειν εἶναι τιὼ δόξαν, pro τοῦ κατορθώματος: *gloriam facinore minorem exiſtimans*: χαλεπώτερον ἢ ὑπέρ, vel πρὸς ἄνθρωπον, *difficilius, quàm ut humanis viribus ferri, vel obtineri poſſit*: quo ſenſu malè diceretur, ἀνθρώπου χαλεπώτερον, rectè τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως, *humanâ facultate.* Arrianus Exped. Διονύσου ἀκεραιότερα τούτου θεὸν ἢ καθ' Ἡρακλέα, *Bacchi qui major Deus eſt Hercule.* Nazianz. Παρὰ κρείττονος ἢ καλά σε θεολόγου, *à peritiore quàm tu es, Theologo.*

IX.

Comparat. cum ἢ & infinitivo. Aliquando idem genitivus, per infinitivum reſolvitur: ὡς ἔγνωσαν κρείττους ὄντας τοὺ πολεμίους, ἢ ἁλῶναι, pro τῆς ἁλώσεως, id eſt, *ut cognoverunt fortiores eſſe hoſtes, quam ut vinci capive poſſent.*

X.

X.

Alius eſt Comparativi uſus, à quo Latini prorſus abhorrent, cùm genitivus Comparativum ſequitur, licèt alius caſus præceſſerit: ut τοῖς ἧσσ μάλιστα τῶν φρονεῖν διαφερόντων ἁπλαῖς φάσιν προσέχειν δεῖ, οὐχ ἧττον ἧσσ ἀποδείξεων, ait Ariſtot. pro ἢ ταῖς ἀποδείξεσιν: id eſt, *nihilo minus eſt nudis Sapientum dictis, quàm evidentiſſimis argumentis adhibenda fides*, ſic δικαιότερον ἐῦ ποιεῖν τοὺ οἰκείους, ἧσσ ὀθνείων, pro ἢ τοὺ ὀθνείους, id eſt, *æquius eſt domeſticis beneficia conferre, quàm alienis.* In his & ſimilibus ne Genitivus occurrens, etſi à Comparativo paulum aliquando remotior, ſenſum perturbet; videndum an præcedat Comparativum aliquod, túmque Genitivus ille reddendus erit per *quàm*, & eum caſum, quem verbum Latinum poſtulabit, ut patet ex ſuperioribus exemplis.

XI.

Accidit non rarò, maximéque apud Atticos, ut Genitivus ille nonnihil à Comparativo remotior, obſcuriorem ſenſum efficiat. Ubi ergo talis Genitivus occurret, qui dubitationis aliquid afferat, vide continuò, num Comparativum aliquod, aut etiam Superlativum præcedat, quò referri poſſit. Demoſth. pro Cor. ὁ γὰ τότε ἐκεῖνος πόλεμος, ἄνδ τὴ καλλιὼ δόξαν ἐνεγκεῖν, ἐν πᾶσι τοῖς καλὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις, ἢ εὐνοτέροις διήγαγε ἡμᾶς, τῆς νῦν εἰρήνης. ubi τῆς εἰρήνης regitur à Comparat. ἀφθονωτέροις, & εὐνοτέροις: id eſt, *Bellum enim quod tum incumbebat præterquam quod* (id enim valet ἄνδ) *illuſtrem gloriam afferebat, in majore nos rerum ad vitam pertinentium abundantiâ, & annonæ vilitate, quàm præſens iſta pax, conſtituebat.*

XII.

Superlativus etiam uſum habet Latinis ignotum, & cum pronomine reciproco jungitur, ideóque per ſuperandi verbum latinè reddi ſolet: ut κατ' ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν ἑαυτὸν ἐλλογιμώτατον ἐγράψετο, id eſt, *in eo argumento tractandò, ſeipſum eloquentiâ ſuperavit*: id quod etiam per adverbium ſuperlativi gradus, in α deſinens, eleganter exprimitur: ut αὐτὸς τάχιστα ἔδρομεν, id eſt, *ſeipſum curſus velocitate ſuperavit.*

XIII.

De numeralibus ſex præcipuè notanda ſunt. Primum eſt, ἐλλείψει quadam Attica, Genitivum abſolutè uſurpari, alio nomine ſubintellecto, ut ἓν vel δεύτερον. Thucydid. lib. 1. p. 25. μηδὲ δυοῖν φθάσαι ἁμάρτωσιν, ἢ κακῶσαι ἡμᾶς, ἢ ζωρᾶς αὐτοὺς βεβαιώσασθαι. verbatim, *nec duorum occupare errent*, id eſt, *ne altero è duobus excidant*; ubi δυοῖν, pro δυοῖν δευτέρου ponitur, *neu calamitate nos afficiant, neu ſeipſos tutiores efficiant.*

Secundum eſt, quod Latini exprimunt per *unde* & *duode*, id à Græcis per participium verbi δέω, cum eo numero qui deeſt, ſignificari, v. c. undeviginti annos natus, Græcè duobus modis exprimi poteſt; uno quidem per Genitivum abſol. ἔτη γεγονὼς εἴκοσι, ἑνὸς δέοντος, id eſt, *annos* 20 *natus uno deficiente*, pro *unde viginti annos*; altero per Participium cum nomine conveniens, à quo Genitivus regatur numeri qui deeſt: ut ἔτη γεγονὼς εἴκοσι ἑνὸς δέοντα.

XIV.

Semi ἥμι, in compoſ. Tertium eſt, Latinum *ſemi*, quod numeros integros ſequitur, Græcè per numerum integrum

integrum exprimi, ſequente nomine pecuniam ſignificante, & cum ἥμι ἐν τῷ ἥμισυ, ἀποκοπῇ, compoſito: v. c. *duo talenta cum dimidio*; Græcè, τρίτον ἡμιτάλαντον, quod verbatim ſonat *tertium ſemitalentum*: ſic, *quatuor drachmæ cum dimidia*, πέμπτον ἡμιδραχμον, *quinta ſemidrachma*.

XV.

Quartum eſt, numeralia in αιος, uſurpari ſolita ad ſignificandum dierum intervallum, quo quis aliquid fecerit: ut ἀπὸ τῆς Παρισίων ὁρμηθεὶς, εἰς τὴν Ῥοθόμαγον τριταῖος ἀφίκετο, *Pariſiis profectus triduo Rhotomagum pervenit*. *Numeralia in αιος.*

XVI.

Quintum eſt, rarius quidem, aliquando tamen, vocem numeralem ſecum involvere ſignificationem adverbii *antè* ſeu *priùs*, quam res aliqua adveniat. Plutarch. in Alexandr. Αὐτὸς ἡμέρᾳ τρίτῃ καλὰ τὸν ὕπνος εἶδεν ὄψιν ἄτοπον, *ipſimet Alexandro, die tertio*, id eſt, *triduo, antequam ab eo Clitus interficeretur, in ſomnis fœda ſpecies oblata erat*. *Numerale involvens adverb. antè.*

XVII.

Sextum eſt, ſpatium temporis, ſeu numerum dierum, menſium, annorum, quo aliquid fiat, in gignendi caſu poni ſolitum. Demoſthenes pro Corona. ἐξὸν ἡμερῶν δέκα, μᾶλλον δὲ τριῶν ἢ τεττάρων, εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἀφῖχθαι, id eſt, *cùm liceat dierum decem, imo trium quatuórve ſpatio, ad Helleſpontum pervenire*. Ibid. ἀκούσεσθε δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν, id eſt, *audietis intra duos treſve dies*. Ubi etiam obiter notandum eſt, dualem in numeralibus iſtis cum plurali poſſe conjungi. v. c. δυοῖν cum ἡμερῶν.

SECTIO III.

De Nominibus ἀποφράς, ἄνθρωπος, ἀρετὴ, ἀρχὴ, αὐτόφωρος.

Reg. I.

Fasti & nefasti dies.

FAsti Romanorum dies, à Græcis δικάσιμοι & ἔνδικοι; nefasti verò ἄδικοι & ἀποφράδες vocabantur, voce compositâ ab ἀπο, *sine* vel *procul*, & φράζω, *loquor*, (quasi procul à verbis semoti,) quibus causæ non disceptabantur. Lucianus eosdem vocat ἀπράκτους, *quibus agitur nihil*; ἐπαράτους, quasi *execrandos*, μιαροὺς *sceleratos*, ἀπαισίους *infaustos*.

II.

ἀποφράδες, sceleratí.

Ἀποφράδες etiam ἄνθρωποι nuncupabantur, id est, *scelerati* qui & μιάσορες, παλαμναῖοι, ἀλιτήριοι, ἀλάστορες, καλάφαλοι, ἐναγεῖς, ἐξάλιοι, ἀποσπάσιοι, qui à Latinis *sacrilegi* plerumque nuncupabantur. Cæterum vox ἀλιτήριος, cum gignendi casu jungitur, ejus aut Numinis cujus sacer aliquis erat, aut rei cujus pestis esset: ut ἀλιτήριος τοῦ Διὸς, *Jovi sacer*; ἀλιτήριος τῆς πόλεως, *reipublicæ pestis*: ὦ τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριε, *ô Græciæ pestis*.

De hac voce ἀποφράς, vide Luciani pseudologistam, sive περὶ τῆς ἀποφράδος.

De

De dictione ἄνθρωπος obſervandum, quod aliquando ſignificet *fœminam*, licet rariùs: Dionyſ. Halicarnaſſ. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων. γυμνὴν τὴν ἄνθρωπον ἰδεῖν: *nudam videre hominem*, id eſt, *fœminam*: *ſcilicet Candaulis uxorem.* ἄνθρωπος *fœmina.*

Aliquando de *viro* κατ' ἐξοχὴν dicitur, & opponitur fœminæ, non quidem adversè, ſed relatè: ut Æſchines, ἄνθρωπος καὶ γυνὴ, *vir & fœmina*: ſic Matth. 19. 10. λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, εἰ οὕτως ἐστὶν ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῆς γυναικὸς, οὐ συμφέρει γαμῆσαι· hic ἄνθρωπος ponitur pro *viro*, quem ἄνδρα Græci κυριολέκτως nuncupant. *Vir, id eſt, maritus.*

Interdum ἄνθρωπος vertitur *quidam*: ut Marc. 12. 1. ἀμπελῶνα ἐφύτευσεν ἄνθρωπος, *quidam vineam plantavit.* *Quidam.*

III.

Ἀρετὴ, apud Thucydid. maximè, uſus aliquot obſervandos habet. Primò, ſumitur pro *benignitate*, *beneficentiâ*, *liberalitate*, ut lib. 2. καὶ τὰ εἰς ἀρετὴν, ἐναντιούμεθα τοῖς πολλοῖς, id eſt, *præterea, benignitatem quod attinet, alia longè noſtra, quàm vulgi hominum, ratio eſt.* Sequitur enim, οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες, κτώμεθα τοὺς φίλους, id eſt, *nec enim accipiendis, ſed dandis ultro beneficiis, amicos paramus.*

Et paulò poſt clariùs, ὁ δ' ἀντοφειλων, ἀμελέστερος· οἰδὼς οὐκ εἰς χάριν, ἀλλ' ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, id eſt, *At referendæ gratiæ debitor, minùs alacer eſt, quod ſciat, eam ſe beneficentiam rependere, non cui habendæ gratiæ ſint, ſed qua contractum nomen diſſolvunt.*

IV.

Secundò, affini admodum acceptione, humanitatem cum pietate conjunctam significat, quâ laborantibus ultro succurrimus. Idem eodem lib. ubi diram luem quæ Athenis incubuerat, luculentè describit. καὶ μάλιστα (sup. διεφθείροντο) οἱ ἀρετῆς τι μεταποιούμενοι· αἰσχύνη γὰρ ἠφείδει ζώων αὐτήν, id est, *maximè vero* (sub. *interibant*) *qui humanitatis ac pietatis sensu ducebantur: eos enim sibi parcere suppudebat.* Sic lib. 4. Brasidas, Acanthios ab Athenienſibus abducere dum conatur, metum illis omnem amittendæ libertatis eximit: alioqui enim, αὐτοὶ ἂν, inquit, φαινόμεθα ἐχθίονα, (sup. ἀρχὴν) ἢ ὁ μὴ ὑποδείξας ἀρξόμενος, καταπτώμενοι, id est, *infestius palam imperium nobis pararemus, quàm qui nullam omnino virtutem* (id est, *nullum in conservandâ vel asserendâ Græcorum libertate studium*) *ostenderunt.* Profitebantur enim Lacedæmonii, se Græciam ab Athenienſium tyrannide liberare velle.

V.

Tertiò, nominis celebritatem & gloriam significat. Idem lib. 1. ubi Corcyræi Athenienſium opem efflagitant, cujus ea sit opportunitas, ἢ φέρουσα ἐς μὲν τὸν πολλὸν ἀρετὴν, οἷς ἂν ἐπαμυνεῖτε, χάριν, ὑμῖν δ' αὐτοῖς ἰσχύν, id est, *quæ cum apud homines gloriam conciliet, tum etiam eos, quorum defensionem suscipietis, obstringat beneficio, vobis denique novam potentiam novásque vires adjungat.*

VI.

Quartò, quod minùs rarum est, de bonitate cujusque rei propriâ dicitur, ut de bonitate soli. Thucydid. initio lib. 1. Καὶ γὰρ ἀρετὴν

ἀρετῶν γῆς, αἱ δυνάμεις ποτὲ μείζως ἐξηνδρωμέναι, στάσεις ἐνεποίησαν, id est, *nam propter soli bonitatem opes nonnullorum auctæ, seditiones excitârunt.* Plut. de legib. ἀρετὴ τῆς χώρας, *soli bonitas, fœcunditas.*

VII.

Quintò, virtutis omnis & honestatis officium significat: ut apud eund. lib. 3. Mitylenæi Lacedæmoniorum societatem expetentes, πρῶτον μὲν περὶ τοῦ δικαίου, καὶ τῆς ἀρετῆς πρῶτον τοὺς λόγους ποιησάμεθα. *Primum enim de æqui & honesti officiis dicemus.* Hoc modo proprium cujusque officium, viri, mulieris, senis, adolescentis, magistratus, privati, ἀρετὴ optimè dicitur. Sic idem Thucydid. lib. 2. εἰ δέ με δεῖ καὶ γυναικείας τι ἀρετῆς, ὅσαι νῦν ἐν χηρείᾳ ἔσονται μνησθῆναι, id est, *quòd si de mulierum officio, quæ viduæ nunc futuræ sunt, mentionem fieri abs me oporteat:* ubi etiam notandum, ὅσαι perinde ut αἱ sequi potest γυναικείας ἀρετῆς, ac si præcessisset γυναικῶν, ut paulò ante observatum est in appendice 3. ad artic. subjunct.

VIII.

Τῶν ἀρχῶν, & τὸ καταρχὰς, significat *initio.* Quod etiam rariùs dicitur, ἀρχῶν, sine art. Xenoph. expedit. ὅσῳ τῷ χαλεπώτερον, ἐκ πλουσίου πένητα γενέσθαι, ἢ ἀρχῶν μὴ πλουτῆσαι, καὶ ὅσῳ λυπηρότερον, ἐκ βασιλέως ἰδιώτῃ φανῆναι, ἢ ἀρχὴν μὴ βασιλεῦσαι, *Quo gravius est, ex divite pauperem fieri, quàm ab initio divitem non fuisse: quantóque molestius, ex Rege privatum fieri, quam Regem fuisse nunquam.* τῶν ἀρχῶν

IX.

In flagranti delicto deprehensus, dicitur, ἐπ' αὐτο-

ἁλωκὼς ἐπ' αὐτοφώρῳ, vel ſimpliciter αὐτόφωρ☉, vel ἄφωρ☉, vel ἐναφωρ☉, à verbo Græco φωρᾶν, quod eſt, *luce palam deprehendere.* Conjunguntur autem tria iſta cum verbo εἶναι vel γίνεσθαι ut ὁ φεύγων ἐπ' αὐτοφώρῳ γιγνόμεν☉, id eſt, *reus in flagranti delicto deprehenſus:* dicunt etiam ἁλίσκειν παρ' αὐτὸ τὸ ἀδίκημα.

Φὼρ ὁ κλέπτης, φωρίον τὸ κλέμμα, φορᾶ τὸ κλέπτοντα καταλαμβάνω· ἀφ' ἑ τὸ ἐπαυτοφώρῳ, ἤγουν ἐπ' αὐτῇ τῇ κλοπῇ. Μοχθηρ☉ ἀεὶ φωρ☉. Uſurpatur igitur hoc vocabulum propriè de iis, qui in ipſo furto ſunt deprehenſi, habentes in manibus, τὰ φωρία, quæ furati ſunt, à ſeipſis proditi. Transfertur poſteà etiam ad alia facinora & ſcelera, in quibus quis deprehenditur. *Jo.* 8. 4. ἐπαυτοφώρῳ, *in ipſo facto*, id eſt, *adulterio.* Uſurpatur etiam in re manifeſtè deprehensâ, extra caſum ſceleris. Plato in Apolog. Socratis: ὡς ἐνταῦθα ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληφθήμεν☉ ἐμαυτὸν ἀμαθέστερον ἐκείνου ὄντα, i. e. *ut hîc manifeſtè deprehenſurus me illis indoctiorem eſſe.*

SEC-

SECTIO IV.

De Nominibus ἀφορμὴ, δίαιτα, δέος, δείλη, δεινὸς, δῆλος, δίκαιος, ἐξέλεγξις, ὄπτεικὴς, ὑπόδοξος, ἔργον, ἐπὸν, ἕτοιμος.

Reg. I.

DE hac voce ἀφορμὴ notanda quæ ſequuntur. Primùm enim ſignificat vim naturæ quandam ad perniciosa fugienda; quemadmodum ὁρμὴ utilium appetentia eſt. Beatus Damaſcenus, ait Chriſtum oſtendiſſe, ἐν τοῖς ζυσατικοῖς τῆς φύσεως, τῷ ὁρμῷ, ἐν δὲ τοῖς φθαρτικοῖς, τῷ ἀφορμῷ, id eſt, *in iis quæ ad naturæ conſervationem pertinent, vim appetendi, in iis quæ eandem perimunt, vim averſandi.* ἀφορμὴ, *vis adverſa fugiendi.*

II.

Secundò, apud Atticos idem eſt quod res familiaris & domeſtica: imò & ars quælibet tolerandæ vitæ idonea, quam alii paſſim Græci, maximéque recentiores, σχολὴν εἰς τὸ ζῆν vocant, ut μηδεμίαν ἀφορμὴν ἔχειν τοῦ βίου, id eſt, quod vulgò dicitur, *il n'a aucun moyen de vivre.* Hinc pro opibus, ſubſidiis, & commoditatibus ſumitur. Dionyſ. Halicarn. Παρασκευάζεσθαι τὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἀναγκαίαν τῆς ὑποθέσεως ἀφορμάς, *ſcribendi adminicula & ſubſidia parare.* Cicero, ἀφορμὴ, *res familiares.* ἀφορμὴ, *commoditas, occaſio.*

Amicitia,

Amicitia, inquit, *plurimas & maximas commoditates habet*, ἡ φιλία πλείστας ἔχει καὶ μεγίστας ἀφορμάς. Itémque pro occasione rei gerendæ, quæ inter præcipuas commoditates numerari solet: ut τοιαύτας λαβὼν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἀντιδίκων ῥᾳδίως ὑποσκελίσαι, *ejusmodi nactus supplantandi adversarii occasiones*. Huc pertinet illud Demosth. Olynth. 2. πολὺ γὰρ πλείους ἀφορμὰς, εἰς τὸ παρὰ θεῶν εὔνοιαν ἔχειν, ὑμῖν ἐνῆσαι ἢ ἐκείνῳ, *que vous avez beaucoup plus de moyens que luy, d'obtenir la bienveillance des Dieux.*

III.

ἀφορμὴ, *pecunia Trapezitarum.*

Tertiò, iisdem Atticis, pecunia erat quæ ad mensam dabatur, vel inde sumebatur: unde, quod Galli dicunt, *mettre de l'argent à la banque*, Græci ἀφορμὴν αὐτῷ παρασκευάζειν πρὸς τῇ τραπέζῃ: quam Græci recentiores ἐνθήκην vocare solent; tametsi apud illos ἐνθήκη sit etiam id omne quod reponitur, ac reconditur, ut sunt τὰ κειμήλια, *lautior, pretiosiórque supellex, & carior.*

ἐνθήκη pro ἀποφορᾷ.

IV.

ἀφορμὴ, *conditio.*

Quartò, idem penitus est quod ὁρμὴ, ut cùm Plutarchus Homerum ait, πάντων ζώων ἀφορμὰς ἢ διαθέσεις ὑπογεγράφθαι, id est, *omnium animantium affectiones & proprias conditiones expressisse.*

ἀφορμὴ, *circumstantia.*

Quintò, Budæus existimat significare argumenta cujuscunque disputationis: sed meo judicio, ex locis iis quæ profert, intelligere quivis poterit, significare potiùs ejusdem argumenti, quas Græcis Rhetores περιστάσεις, Latini *adjuncta* nominant, v. c. cum Dionys. Halicarn. ait de Lysia Rhetore, ὅταν ὑπομνήματα ἀφορμὴν ποιῆται τῶν

τοιούτων

τοιαύτην λάβῃ: ſenſus videtur hic, *Ubi verò nullam ejuſmodi anſam ex rebus ipſis arripere poteſt.* Plutar. in Homero etiam clariùs, πάσης δὲ διηγήσεως ἀφορμαὶ γίνονται, πρόσωπον, αἰτία, τόπος, χρόνος, &c. id eſt, *omnes autem narrationis circumſtantiæ, ſunt, perſona, cauſa, locus, tempus,* &c. verum tamen eſt ex illis adjunctis Rhetores novas argumenti cudendi occaſiones arripere.

Διαιτα non ſolum eſt τρόπος τοῦ βίου, *vitæ cudegendæ ratio,* ſed etiam τόπος, ἀνδρωνῖτις διαιτα τῶν ἀνδρῶν, ut γυναικωνῖτις γυναικῶν. Sic Plutarchus τὰς τῶν παιδισκῶν διαίτας famulorum cubicula dixit. Plin. ep. lib. 2. ep. 17. hinc turris erigitur, ſub quâ diætæ duæ, ἐνδιαίτημα a Lobg: Pontus eſt ἐνδιαίτημα τῶν ἰχθύων, στρατόπεδον caſtra, ἐνδιαίτημα τοῦ στρατοῦ, Schol. Æſchyl. *biculum.*

Δέος nonnunquam ſignificat *timendum eſt,* Arrianus expedit. ὅστε δέος μὴ ἀπελθόντων ὀπίσω, καὶ τὰ νῦν κατεχόμενα ἀβέβαια ὄντα ἐπαρθῇ πρὸς ἀπόστασιν, *timendum ne retrocedentibus nobis quæ nunc tenemus ad defectionem incitentur.* δέος *timendum eſt*

Idem ſignificat δεινὸν. Thucyd. δεινὸν γὰρ ἐδόκει μὴ ἀνέχωσι, *metuendum erat ne reſiſterent.* Sic οὐδὲν δεινὸν, *nihil timendum, nihil periculi eſt.* Plato Apol. Οὐδὲν δεινὸν μὴ ἐν ἐμοὶ ᾖ, *nihil timendum eſt ne in me deſinat.*

V.

Δείλη abſolutè quidem tempus ſignificat, quo lux, aut decreſcit, aut paulò ante deſiit, aut nondum cœpit: ideóque pro crepuſculo ſumitur, tam matutino quàm veſpertino. Sæpe tamen jungitur cum nominibus, varias temporis differentias ſignificantibus; nam δείλη, *mane, veſpere, meridie.*

δείλης

δείλης ἑώας, est, *summo mane*, quod etiam ἀρχομένης ἑώας dicitur: Contra δείλης ὀψίας, id est, *serò*, vel *sub vesperem*: δείλης μεσημβρίας, *sub meridiem*.

VI.

Φανερὸς, cum participiis.

Δῆλος, φανερὸς, & alia significationis ejusdem, cum Participiis cujuslibet temporis eleganter conjunguntur, tumque resolvuntur per accusativum & infinitivum, aut particulam ὡς vel ὅτι, & indicativum: sic δῆλός ὅτι παρανομήσας, pro δῆλόν ἐστιν αὐτὸν παρανομῆσαι, *certum est eum contra leges fecisse*. Demosth. pro Corona, φανερὸν ἦν πᾶσιν ἦσαν, ἀναστατωσόμενοι καταφεύγειν ἐφ' ὑμᾶς, id est, *constabat omnibus, coactum eos iri ad vos confugere*: pro φανερὸν πᾶσιν ὡς αὐτοὺς ἀναστατώσειν καταφ. &c. Sic compositum & privativum ἄδηλος, ut apud eund. Demosth. in Midiam, ἔστι δ' οὐκ ἄδηλος ἐρῶν, *dubium non est quin dicturus sit*: pro οὐκ ἄδηλόν ἐστιν, ὡς ἐρεῖν.

VII.

Δίκαιός ἐστιν, debet.

Δίκαιος eodem ferè modo usurpatur pro δίκαιον vel ἄξιόν ἐστιν: ut δίκαιος εἰ κἂν ἅπαξ ἀνταπεργετεῖν τὸν σε πολλάκις εὐεργετήσαντα, pro δίκαιόν ἐστί σε, id est, *æquum est, cum tot ejus erga te meritis, unum saltem beneficium abs te compensari*. Demosthenes pro Corona, τούτου τῶ αἰτίαν ἕτος ὅτι δίκαιος ἔχειν, verbatim, *hujus causam hic est justus habere*, id est, *æquum est in istum hujus rei culpam omnem conferri*.

VIII.

Δίκαιον κατηγορεῖν

Δίκαιον κατηγορεῖν, Dem. in Leptinem, accipere videtur, pro τὸ ἄδικον ἐλέγχειν, *injustitiam coarguere*: sic enim ille, πάνυ ἀχθοί-

μαι

μὲν ἄν, εἰ τοῦτο μόνον δίκαιον ἀπολογεῖν τῷ νόμῳ, *ferrem admodum moleſtè ſi hoc uno legis hujus injuſtitiam conarguere poſſe viderer*, vel, *hoc ſolum jus adverſus legem afferre*: nam τὰ δίκαια, ſunt jura & rationum atque argumentorum momenta, ſeu defenſionum capita.

Ἐγκύκλια παιδεύματα, *liberales artes.* Plutarchus in aureo iſto libello, δεῖ παίδων ἀγωγῆς· δεῖ τοίνυν τὸν παῖδα τὸν ἐλεύθερον μηδενὸς μηδὲ τῶν ἄλλων τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων, μήτε ἀνήκοον, μήτε ἀθίατον εἶναι, &c. *Oportet igitur ingenuum adoleſcentem nullam diſciplinarum, quas vocant liberalium, inauditam, incognitámque præterire*: ubi interpres ob vulgarem uſum, ἐγκύκλια, dici videtur aſſerere: vel idcircò fortaſſe, quòd univerſim *totum artium κύκλον*, ab ovo, quod dicunt, ad mala, à Grammatica & Logicis, quas in ſcholis vocant, diſciplinis, & deinceps Mathematicas complecterentur. Has ſimùl connexas Græci ἐγκυκλοπαιδείαν vocant. Fabius lib. 1. *orbem diſciplinarum* vertit: Seneca ep. 88. ἐλευθερίους artes nominat: Horat. in arte poetica,

ἐγκύκλια παιδεύματα, *liberales artes.*

Nec circa vilem, patulúmq; moraberis orbem.

per *orbem patulum* poema κύκλῳ dictum intelligit, quod Cyclicus ille ſcriptor τὰ ἰλιακὰ κύκλῳ ſcripſerit, quaſi à gemino ovo, belli Trojani reliqua καθολικῶς universè complectens: *vilem* vocat, quia projecti eſt animi κατὰ πλάτος καὶ παχυλῶς docere. Schottus.

IX.

Ἐξ ὕλης δίκη, verbatim, *expulſionis judicium*, Latinis, *judicium unde vi.* Sic vocabatur

Ἐξ ὕλης δίκη, *judicium unde vi*

tur Athenis judicium publicum, in gratiam ejus constitutum, qui missus in bonorum quorundam possessionem, eâ per vim à debitore pellebatur: à verbo ἐξείλλω, id est, *ejicio*; licèt apud Suidam legatur ἐξίλλω per simplex ι, apud Harpocrationem ἐξέλλειν, ὅ ὅτιν, ἐξωθεῖν καὶ ἐκβάλλειν, Demost. in Midiam, τί δή ποτε, ἄν τις ὄφλων δίκλω μὴ ἐκτίσῃ, οὐκ ἐποίησε τῷ ἐξέλλης δίκλω ἰδίαν, ἀλλὰ πρυτανῆν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ; *cur tandem, si quis damnatus judicio, mulctam indictam non solveret, judicium unde vi privatum esse noluit* (Legislator) *sed eum jussit ærario publico solvere?*

Metaphoricè & eleganter Aristides in Panathen. ἐκῶν ἐξέλης γε μόνοις ἡμῖν, εἰ οἷον τέ ὅτιν εἰπεῖν, ὅσ' ἄν εἰς λάχοι τῆς γῆς, ὃ μᾶλλόν γε ἢ τῆς μητρός τινι, *quare solis quidem nobis, si ita liqui fas est, nemo hujus terræ causâ judicium unde vi jure impenderit, nihilo sanè magis, quàm alicui matris suæ causâ.* Loquitur de Athenienſibus, qui αὐτόχθονες essent, nec aliundè primùm eam in regionem immissi.

X.

ἐπίδοξος ἐν δόξῃ ὤν

Ἐπίδοξος, eleganter is dicitur, de quo vulgò aliquid opinentur: adeóque cum infinitivo jungitur, non tantum in futuro, sed etiam in præsenti, & aoristo, sed tamen cum significatione futuri: ut ἐπίδοξός ὅτι ἁλῶναι ὀξέως ἄλφεσθαι τῷ καιρῷ, *eum opinantur oblatam occasionem avidè arrepturum.* ἐπίδοξός ὅτιν, ὃν ἤδη πέπυσθαι, πλείω ἔτι καὶ δεινότερα παθεῖν, *illum existimant, plura adhuc atque graviora, quàm quæ passus est, deinceps esse passurum.*

Ἐπι-

Ἐπιεικὴς, hanc habet ſignificationem non obſervatam à Lexicographis. Plat. Apolog. Socratis, Ἐπιεικέστεροι εἶναι ἔδοξαν ἄνδρες πρὸς τὸ φρονίμως ἔχειν, *probabilius ſe habere viſi ſunt ad prudentiam*, anglicè, **more likely to be wiſe men.**

XI.

Ἔργον, id eſt *opus*, aliquando ſumitur pro lucro ex pecunia fœneratitia proveniente. Demoſthen. adverſus Aphobum, τὸ δ' ἔργον αὐτῶν (ſupple ταλάντων) πεντήκοντα μναῖ, τὸ ἐνιαυτὸν ἑκάστου, id eſt, *lucrum autem ex illis talentis proveniens, minarum quinquaginta eſt, in annos ſingulos.* Vide cap. 5. de Verbo, Sectione 9. Regula 10. Aliquando *munus* & *officium* eſt: ut τὸ λοιπὸν δὴ, ἔργον ἡμέτερον ἀνδρείως κρίνειν περὶ ὅλων, *quod ſupereſt, noſtrarum jam partium fuerit de ſumma rerum fortiter dimicare*: quo in exemplo notandum, elegantiùs ſine verbo ὄζειν uſurpari.

ἔργον, *lucrum.*

ἔργον, *officium.*

Aliquando pro ἐργώδης ſumitur, ut opus apud Virgilium 6. Æneidos, *Hoc opus, hic labor eſt.* Ariſtoteles 6. de hiſtoria Animalium, ἔργον μὴ ζωήδει ὄντι, καλλιαδεῖν ταῦτα, id eſt, *difficile eſt rerum iſtarum inſolenti, eas perdiſcere*: ubi etiam abſque verbo uſurpatur, licèt verbum adjungi poſſit.

ἔργον, *difficile.*

Τὸ τῆς φιλοσοφίας ἔργον ἔνιοί φασιν ἀπὸ βαρβάρων ἄρξαι. Diog. Laert. in Procem. ubi τῆς φιλοσοφίας ἔργον reddendum videtur *philoſophia.* ita apud Platonem de Leg. ἔργα κλοπῶν, h. e. *furta.*

XII.

Aliqua ndo τὰ ἔργα in plurali, ſignificant *loca culta* & *arva.* Ita Xenoph. paſſim in Κυνηγετ. τὰ μὲν ὄρη οἷόν ὅτι χρὴ ἐγχρίειν, μεταθεῖν

ἔργα, *loca culta.*

ταθεῖν καλαξῶς· τὰ ὄρη ἔργα, ὀλίτρεχα, διὰ τοῦ τειμιὰς, id est, *montes & perveſtigari, & tranſcurri ſine offenſione poſſunt: arva neutrum patiuntur, ob tramites limitéſque crebros.*

Contra ὀργὰς, -άδος, id eſt, ἄνυδρος γῆ, *terra inculta*, qualis eſt ſaltus.

ἔργα ἀργύρεια, *argenti fodinæ.*

Ἔργα ἀργύρεια, vel ἀργύρεια, apud Dem. Cherſ. ſumi videntur pro *argenti fodinis*, cum ex Ulpiano loquatur de Laurio, qui locus erat, ἔνθα ἄργυρος πίπτει: quæ unâ voce ἀργύρεια Xenophonti dicuntur, 2. Memorab. & ἀργυρεῖα paſſim. Malè ſumunt nonnulli pro *vaſis, ac poculis argenteis*, de quibus infra, Sectione 12. Regulâ 7. ubi de nomine ἄργυρος.

XIII.

ἐτεὸν, *abundat. in erat.*

Ἐτεὸν, quod ex ſe *verum* ſignificat, adverbialiter ſumptum ſæpe παρέλκει apud Poëtas, maximè Comicos, explicaríque poteſt per *tandem obſecro*, gallicè, *en verité, en bonne foy*: ídque ferè interrogando. Ariſtoph. Nubib. ſub fine. Socratem inducens Strepſiadi è ſummo tecto domum ejus incendenti loquentem: ὅστις, τί ποιεῖς ἐτεὸν, ὄμνυμί σε τοὺς θεούς, id eſt, *Heus tu, quid agis rerum, obſecro, iſtic ſupra tectum?*

XIV.

ἕτοιμος, *à part.*

Ἕτοιμος, *promptus, paratus*; uſum aliquem habet, quo ſumitur pro eo quod eſt *velut in penu repoſitum*, unde facilè promi poſſit: ídque duobus ferè modis: primò ſine ulla Præpoſitione. Plutarch. in Æmil. καθάπερ οἱ μαστοὶ τῶν γυναικῶν, ὄχ, ὥσπερ ἀγγεῖα, πλήρεις εἰσὶν ὑπορρέοντος ἑτοίμου γάλακτος, *quemadmodum ubera mulierum, non vaſorum inſtar, plena ſunt affluente ac velut repoſito*

poſito lacte. Ibid. οἱ πλακώδεις τόποι οὐκ ἔχουσι κόλπους, ῥεύματα ποταμῶν τοσούτων ἐξ ἑτοίμης καὶ ἀποκεκρυμμένης ἀφιέντας ἀρχῆς, ſcaturientia loca ſinus aliquos non habent, qui tantorum fluviorum curſus, ex innato quodam interiúſque repoſito fonte profundant.

Secundò, cum præpoſitione & gignendi caſu. Iſo. ad Phil. στρατιώτας ἐξ ἑτοίμου λήψῃ τοσούτους, id eſt, *tot milites, ſic tanquam è penu expeditos, promptóſque ſumes.* ἐξ ἑτοίμου.

Aliquando tamen ἐξ ἑτοίμου, videtur eſſe *ſponte, ultro.* Xenophon. 2. Menip. ἐξ ἑτοίμου τοῖς καλοῖς κἀγαθοῖς φίλον εἶναι, *ſponte & naturali quadam propenſione, bonorum ac proborum amicum eſſe.* Utrovis ſenſu illud Philonis, de legatione ad Caium ſumi poſſit, ἐξ ἑτοίμου τ' ἀγαθὰ ἁθρόα σωρηδὸν κεκληρονομηκόσι, id eſt, *eum qui bona ſponte, quaſi unum in cumulum coacervata, hæreditario jure obtinuerat:* vel, *bona tanquam ex penu facilè confertimque promenda.*

SEC-

SECTIO V.

De Nominibus ἵππος, ἴσος, καιρός, κακός, κάκωσις, ἐπαρχίας, καταλήξεως, κλοπὴ τῆς δημοσίων, κοινός, κωλία, κύριος.

Reg. I.

ἵππος, *fœminini gen.*

ΙΠΠΟΣ fœminino genere, pro *equitatu* ſumitur: ἵππον παρασήραμενείαν ὅσην, id eſt, *infinitam vim equitatus immiſit.* Eadem vox in compoſitione, vim augentem & amplificantem habet: ſic enim ἱππογνώμων dicitur, qui *grandia ſtatuit, & magnificè admodum de ſe ſentit:* ſic apud Ariſtoph. ἱππολάμονα ῥήματα, id eſt, *grandia verba*, quæ Horatio *ſeſquipedalia*, quaſi non niſi equo vecta incedere videantur. Hæc tamen, ac reliqua id genus, poëtica magis quàm oratoria ſunt.

ἵππος, *in compoſit.*

ἵππος, & βᾶς, *intendendi particulæ.*

Ἵππος & βᾶς in compoſitione τὸ μέγα ſignificant. εἴωθε γὰρ ἡ παρασήκη τῆς τοιούτων ζώων τὸ μέγεθος τῇ ὑποκειμένῃ ὕλῃ, οἷον, βάλιμος, ὁ μέγας λιμός. βάπαις, ὁ μέγας παῖς. Etym. magn.

ἵππος, *in voce* ἱππογνώμων *non eſt intendendi particula.*

Græci etiam adverbio εἰς adjectiva intendere ſolent: ut τρισμακάριος ter felix: τριβάρβαρος, valde barbarus.

Eadem vox (ſcilicet ἵππος) in compoſitione vim augentem, & amplificantem habet:

habet: ſic enim [ἱππογνώμων, *qui grandia ſtatuit, & magnificè admodum de ſe ſentit.*] atque ita ἱππογνώμων idem eſſet quod μεγαλογνώμων, ſic Stephanus, eúmque ſecuti alii Lexicographi, atque ipſe Vigerus hoc in loco: Iſtius v. ſignificationis exemplum non reperitur apud ullum probatum authorem. Extat quidem verbum apud Æſchylum in jaculatricibus, ſed in alio ſenſu:

Ἄσσει γὰρ ἀγναῖς παρθένοις γαμηλίων
Λέκτρων ἀτρέπτῳ βλεμμάτων ῥέπει βολή.
Νέας γυναικὸς τ' ὄμμα λάθῃ φλέγων
Ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ἐγχωρεῖ φύσει.
Ἔχω δ' τόδων δυμὸν ἱππογνώμονα.

Puræ ſororum namque nuptialium
Acies immota virgini defigitur.
Nec me puellæ lumina ardeſcentia
Fallant, ſolent quæ prodere expertam virum.
Mens mî perita dignoſcendi hujuſmodi.

Rectiſſimè Salmaſius artem illam alludi autumat, quâ ex dentibus ætas equorum dignoſcitur. γνώμονες enim Xenophonti de re equeſtri ſunt dentes equini ἡλικίας γνωριστικοὶ, *ætatis indices*, ut, Pollux l. 1. c. 11. ſect. 1. unde ἀγνώμονες & λιπογνώμονες *equi*, quorum ætas ex dentibus ampliùs cognoſci non poteſt, poſtquam γνώμονας illos amiſerunt. Sicut ergo γνώμονες hi in equis ætatem eorum produnt: ſic etiam ſigna ſunt, quibus virgines & nuptæ diſcernantur, eáque in oculis plurimùm ſita: horum autem peritiam ſibi ſingularem arrogat is, quiſquis eſt, qui apud Tragicum iſta profatur: Æſchylus in Agam. hanc vocem ἱππογνώμονα uſurpavit pro ſimplici miniméque vafro: cujus vocabula haud pauca, è quibus & iſtud, H. Stephanus aliíq;

ἱππογνώμων, *qui equorum ætatem ex dentibus dignoſcit.*

ἱππογνώμων *ſimplex.*

Lexicographi

Lexicographi omiſerunt. Heſychius ἱππογνώμονα vult dici τὰς ἵππους διαγινώσκοντα κυέσας, ἢ μὴ, *eum qui equas internoſcit, fœtæne ſint, nécne.* prior autem expoſitio magis arridet; neutra tamen τὸ ἵππους in voce ἱππογνώμων, pro intendendi particula agnoſcit. Hoc autem, (aliàque ejuſmodi plurima) animadverſum eſt à Cl.V. *Tho. Gatakero* Theologo præſtantiſſimo, & in Philologiæ ſtudiis κριτικωτάτῳ.

II.

ἴσον ἴσῳ, *par pari.* μετρεῖν τῷ ἴσῳ, τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι.

Habet ἴσος uſus aliquot obſervatione dignos. Primùm, quod Latini dicunt *par pari referre*, Græci ἴσον ἴσῳ ἐπιφέρειν, quod etiam dicebatur. μετρεῖν τῷ ἴσῳ, ſupple μοῖραν, *quaſi æquam portionem metiri*: vel τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι, cum accuſativo rei, vel perſonæ, ut τῷ εὐεργεσίαν *beneficium*: vel τὸν εὐεργετήσαντα *beneficii authorem.*

III.

ἀπὸ τοῦ ἴσου, *&c. æquo jure.* τὰ ἴσα. idem.

Deinde quod Latini, *æquo jure*, Græci ἀπὸ τοῦ ἴσου: vel ἀπὸ τῆς ἴσης: vel ἐπὶ τῇ ἴσῃ: addúntque nonnunquam huic fœminino, καὶ τῇ ὁμοίᾳ. quo ferè ſenſu plurale neutrum τὰ ἴσα καὶ ὅμοια, frequentiſſimum eſt: unde τὸν ἴσον τυγχάνειν is dicitur, *quo cum agitur æquâ & pari conditione*, vel *qui pœnam ſcelere, aut præmium virtute dignum conſequitur.* Similiter in dandi caſu, cum præpoſitione ἐπὶ: ut ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις πολιτεύεσθαι, i. e. *æquis in republica conditionibus*, vel *æquo jure vivere.*

IV.

Conjungitur etiam in eodem plurali, cum μετέχειν vel μεῖναι, ſed in gignendi caſu, ſequente dativo perſonæ. Demoſth.

id

in Midiam, ὃ μέτεστι καὶ ἴσων ὄντα καὶ ὁμοίων πρὸς τοὺς πλουσίους, τοῖς πολλοῖς, id eſt, *non gaudet multitudo eodem jure, quo divites.* Idem, καὶ ἴσων ὃ μετῆν τοῖς ἄλλοις ἡμῖν, *Eodem quo nos jure non gaudebat.* Quibus in exemplis, duo breviter obſervanda ſunt. Alterum eſt, ſi verbum impersonale ſit, adhiberi πρὸς cum accuſativo ejus perſonæ, quâ cum fit Comparatio, ut in ſuperiori exemplo, πρὸς τοὺς : ſin vero perſonale, melius dativum ejuſdem perſonæ uſurpari : ut καὶ ἴσων μετέχω σοι, *eadem qua tu conditione ſum.* Alterum eſt, peculiaris uſus pronominis ἄλλος, quo, more prorſus Gallico, cum pronominibus ἡμεῖς & ὑμεῖς conjungitur. Dixit enim τοῖς ἄλλοις ἡμῖν, ut nos vernaculè, *à nous autres* : ſic ἄλλα πάντα ὀλί- ἄλλοις ἡμῖν, *à nous autres.*
κεται τοῖς ἄλλοις ἡμῖν, *mais tout tombe ſur nous autres.*

V.

Ἐν ἴσῳ cum gignendi caſu, *quod æqualiter ad omnes alios pertineat.* Lucianus de judicio vocalium, initio : ὡς ὀλίγου δεῖν, ἡσυχίαν ἀναγόντα μηδὲ γράμματον ἀειδμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ ᾧ κεῖσθαι τῷ φόβῳ, id eſt, *ita dum quieſcerem, parum abfuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur : atque adeo meus iſte metus, ad omnes literas æqualiter pertinet.* Ἐν ἴσῳ, *cum genitivo.*

VI.

Præterea ἴσον & ἴσα cum dandi caſu, maximè apud Poëtas, ſignificant *perinde ac, æque atque.* Apud Homerum Iliad. γ. de Paride. ἴσον, ἴσα, *cum dativo.*

Ἴσον γάρ ζφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηλὶ μελαίνῃ· Gallicè, *car ils le haiſſoient tous comme la mort.* Quo ſenſu dicitur apud Oratores ἐν ἴσῳ,

ἴσῳ, ſequente dandi caſu; vel particulis ἐν ᾧ, cum verbo neutro: ut ἐν ἴσῳ, οὐ μηδὲν ἂν ἤκουε, *ac ſi nihil omnino ſenſiſſet*: quod etiam rectè diceretur, ἐν ἴσῳ τῷ μηδὲν αἰσθομένῳ, *perinde, ut qui ſenſiſſet nihil*: vel neutrum plurale uſurpatur, cum particula ᾧ, ut, *hanc artem perinde ac filiolam chariſſimam deoſculatur*, τῶνδε τῶν τέχνων ἴσα καὶ τεκνίδιον, ἥδιστον καταφιλεῖ. Sic, *Plerique ita reſpondent, ac ſi nihil omnino audierint*, πολλοὶ ἀτῶσί πως ἀποκρίνονται, ἴσα τοῖς μὴ ἀκούσασι μήτε ἕν; quo in exemplo cum infinitivo jungitur.

VII.

Dicebant, ἴσα τοῖς λόγοις ἔργα καταστῆσαι, vel ἐς ἴσον τὰ ἔργα ὁμοίως, καὶ τοὺς λόγους καθιστάναι, cùm verborum fidem operibus implebant; quaſi, paria facere verba inter & opera. Thucydid. lib. 1. ἀλλὰ τὸν ἐς ἴσον τὰ ἔργα ὁμοίως, καὶ τοὺς λόγους πεῖν διαγωνίζεσθαι, καθιστάνα, id eſt, *ſed eum qui ante diſceptationem omnem, verborum fidem factis impleverit.*

VIII.

καιροί. Καιροὶ, in plurali, maximè apud Atticos, abſolutè ponuntur, pro *commoda*, vel *incommoda occaſione*, quaſi, ἀφορμὴ, in utramque partem. Thucyd. lib. 1. pag. 26. χωρίον προσλαβεῖν, ὃ μετὰ μειζόνων καιρῶν οἰκειῶται, καὶ πολεμῶται, id eſt, *locum eum ſibi adjungere, qui & ſummâ cum utilitate nobis concilietur, & ſummo incommodo hoſtilis fiat*: vel *momentis in utramque partem maximis, aut amicus reddatur, aut hoſtis.*

IX.

Ut ἀρετὴ de rebus etiam inanimatis dicitur; ſic ἐντελὴς omnia, vel ὑπόλοιπα, hoc eſt,

est, *vilia, nulliúsque pretii,* κακὰ dici solent. Demost. orat. de Chers. ὥστε ὑπολαμβάνειν τὸν Φίλιππον, τὴν μὲν ἐν Θρᾴκῃ κακῶν. (πῶς ἄλλο τις ἂν εἴποι Δρογγίλον, καὶ Καβύλλιον, καὶ Μάστειρον, καὶ ἃ νῦν ἔξεστι καὶ καλασκάζειν;) τούτων μὲν ἐπιθυμεῖν: *ut existimet Philippum, vilium quorundam Thraciæ locorum: (quo enim alio nomine Drongilum, Cabylam & Mastirum appellemus, ac cætera quæ nunc in potestatem redigit?) horum, inquam, cupiditate teneri.*

X.

Quod Latinis *repetundarum crimen dicitur,* κάκωσις ἐπαρχίας (id est, repetundarum pecuniarum, quibus παρχίας, re-provinciam Magistratus spoliaverat,) Græcis, *petundar.* κάκωσις τῆς ἐπαρχίας, quasi *vexatio Provinciæ. crimen.* Ac peculatus crimen, κλοπὴ τῆς δημοσίων, κλοπὴ τῆς supple χρημάτων, id est, *pecuniæ publicæ* δημοσίων, *furtum.* Exempla passim obvia, maximéque *peculatus.* apud Plutarchum, aliósque rerum Romanarum Græcos Historicos.

XI.

Τὰ κοινὰ, id est, *communia*; idem aliquando sunt, quod χάριτες: id est, *morum congressúsque facilitas cuilibet obvia,* ut in præpolit. ἀπὸ diximus, ἀπὸ πασῶν τῆς χαρίτων ὁμιλεῖν. Plutarch. in Publicolâ, pag. 99. b. μάλιστά πως τοῖς κοινοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπαχθεὶς τῷ ἀνδρὶ, id est, *obviâ hominis facilitate, ac morum suavitate maximè conciliatus.*

XII.

Κατάχεως, ὑπόχεως, ὑπέρογος οὐσία, κατάχεως *nexu obligata bona,* quemadmodum *soluta nexu,* οὐσία, *bien* ἀνέπαφος οὐσία· quæ postrema vox sæpe cum *hypothe-*ὑποθήκη id est, *pignore* conjungitur, signi-*quez.* ficátque pignus ab omni manus injectione οὐσία φανερὰ liberum, οὐσία autem φανερὰ videtur *bona im-* ἐγγὺς, *bona*

 mobilia immobilia.

mobilia ſignificâſſe. Demoſth. de pace, ἐπειδὴ διὰ τὴν εἰρήνην ἀδείας ἔτυχεν, ᾗ ἐνδεδὲ ἐκέκτητο ἐσίαν φανερὰν, ταύτην ἐξαργυρίσας, *Ille pacis beneficio ſecuritatem nactus, quæ hîc poſſidebat, immobilia bona cum vendidiſſet.* Quare ἐσία ἀφανὴς, *bona mobilia, quæque minus oculis pateant*, ſignificabit.

XIII.

χυρία, *vadimonium.* Quod Latini *vadimonium* accipiunt, pro *die certo & dicto*, vel pro *ſponſione conveniendi ac ſiſtendi ſe dicto die*: Græcis ferè, ἡ χυρία, dicitur; intellecto ſubſtantivo ἡμέρα, quaſi dicas *domina*, vel *propria dies*: ut *vadimonium promittere*, τὴν χυρίαν ὁμολογεῖν: *ad vadimonium venire*, ſeu potiùs *obire vadimonium*, ἀπαντᾶν εἰς τὴν χυρίαν: ſic *vadimonium deſerere*, τὴν χυρίαν ἀπολείπειν vel ὑστερεῖν. Cæterùm χυρία abſolutè ponitur, pro quocunque die ſtato ac fixo, qui etiam ἀφωρισμένη, τακτὴ, ὑποτεταγμένη, νενομισμένη, dicitur.

vadimonium obire, deſerere.

XIV.

προθεσμία *idem.* Eodem ferè modo ſumitur ἡ προθεσμία unde ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, dicitur, *qui in mora eſt, nec dicto die aut ſiſtit ſeſe, aut rem judicatam facit.* Is etiam ὑπερήμερος abſolutè vocari poteſt, vel ἐκπρόθεσμος, vel ὑπερπρόθεσμος. Hinc apud Athenienſes, dicebatur aliquis ὑπερήμερον πῦα λαβεῖν, quando mittebatur in poſſeſſionem bonorum ejus, qui vel intra diem non adfuiſſet, vel rem judicatam non feciſſet, & ὑπερημερία dicebatur, ſuprema dies alicui obeundo muneri conceſſa: unde ἀναβάλλεσθαι τὴν ὑπερημερίαν, *diem illum prorogare*: & μέλλει μοι ἐξήκειν ὑπερημερία, *jam vergit illa dies, in quam judicatum*

ἐκπρόθεσμος, & ὑπερήμερος

judicatum facere debeo. Qui verò die dictâ ſe ſiſtit ἐμπρόθεσμος dicitur.

XV.

Ab eadem ſignificatione non eſt alienum, quod ἐρήμη δίκη, vel ἐρήμη ſimpl. dicebatur, *pro causâ & judicio, cui alterius præſentia defuit*; aut *pro vadimonio deſerto.* Hinc ἐρήμην καλεῖν, aut ἑλεῖν adverſarius dicebatur, cùm is, altero vadimonium deſerente, cauſam vincebat, aut etiam judicatâ causâ damnabat, vulgò *gagner ſa cauſe, ou faire condamner ſa partie par defaut.* Unoquoque verbo dicebatur ἐρημοδίκιον, in neutro, *deſertum vadimonium.* ἐρήμη, *deſertum vadimonium.* ἐρημοδίκιον, *idem.*

XVI.

Κύριος νόμος, *lex domina*, id eſt, *quæ κύριος νόμος. ἄκυρος νόμος. ἔννομος.*
vim ac robur ſuum obtinet: unde populus, τὸν νόμον τοῖς ψηφίσμασι κύριον ποιῆσαι, vel κυρῶσαι, id eſt, *ſuffragiis ſuis ſancire dicebatur.* Contra verò ἄκυροι *abrogatæ*, vel etiam οὐκ ὄντες νόμοι, *non amplius exiſtentes* dicebantur: quemadmodum ἡ μὴ οὖσα δίκη, *lis extincta penitúſque compoſita.* Ἄκυροι denique ἢ ἑαυτῇ, vel ἢ πρὸς αὐτὸν illi dicebantur, *quibus jus & poteſtas in ſuas facultates adimebatur*: cujuſmodi erant οἰκοφθόροι, id eſt, *qui patrimonium miſerè conſumpſiſſent*, aut *qui domum & familiam perdidiſſent*: quod vitium οἰκοφθορία dicebatur. δίκη μὴ οὖσα.

SECTIO VI.

De Nomine Λόγος.

Reg. I.

λόγον αἰτεῖν, *dicendi locum poscere.*

Λόγος nonnullos habet significatus notatione dignos. Primùm enim λόγον αἰτεῖν, est *dicendi veniam & locum poscere:* cui respondent λόγον διδόναι, *dicendi facere potestatem*; & λόγον λαβεῖν, sive λόγου τυχεῖν, id est, *dicendi facultatem accipere:* hinc passim apud Oratores, λόγος κατὰ μέρος δοῦναί τε καὶ λαβεῖν, hoc est, *loqui vicissim, & vicissim audire.*

II.

λόγον διδόναι, *rationes reddere. Interrogandi locum dare.*

Secundò, λόγον διδόναι, idem est quod εὐθυώνας ὑπέχειν, id est, *rationes reddere.* Aliquando *locum interroganti vicissim dare:* ut ἐπειδὰν ἱκανῶς ἐρωτήσῃς, δίκαιος ἂν λόγον ἐν μέρει δοῦναι, id est, *ubi abundè interrogaveris, æquum est te alteri vicissim interroganti locum dare.* Aliquando deniq; est, *colloqui cum aliquo:* ut μηδενὶ πάρ' ὁδὸν, ὅτι μὴ ἑταίρῳ φερσφιλεστάτῳ λόγον ἔδωκεν, id est, *cum nemine prorsus in via, nisi cum amicissimo socio collocutus est.*

III.

Rem expendere.

At λόγον διδόναι cum dativo casu pronominis, reciproci, est *rem diligenter expendere, ratiocinari, & argumento aliquid colligere:* ut λόγον ἑαυτῷ δός, τῷ τῆς πολυμαθίας ἀξιωματικῷ, τῷ φιλησυχίαν ἀπέφηναν, id est, *dignitas*

nitas eruditionis ab eo diligentius æstimata, omnem ei voluptatis cupiditatem excussit. Συμφορνῆσαι idem significare potest: de quo infrà, Cap. 5. Sect. 11. l. 3.

IV.

Λόγον παρέχειν, sequente ut plurimum ὡς, i. e. *occasionem loquendi aut ea dicendi præbere, quæ sequentibus verbis significantur:* ut λόγον παρεῖχεν, ὡς ὑποδεδειλιακὼς καὶ καταπεπληγμένος τὸν κίνδυνον, ἡμέρας ἐξ ἡμέρας ἀνεβάλλετο, *dictitandi occasionem præbuit, se periculi metu ac formidine, diem ex die trahere.*

λόγον παρέχειν, *apprester parler.*

Tullius ad Varronem scribens, prope verbatim *sermonem dare* dixit: gallicè, *apprester à parler. Dabimus,* inquit ille, *sermonem iis qui nescíunt, nobis in quocunque loco simus eundem cultum, eundem victum esse,* λόγον παρέξομεν τοῖς ἡμᾶς ὁκ εἰδόσιν, ὡς τιμὴ αὐτιμῷ, ὅπου ἂν ὦμεν, τιμή τε ἀνελευθερίᾳ, καὶ τιμὴ δίαιτα φυλάττοντες διατελοῦμεν.

V.

Λόγοι in plurali, ferè significant, *genus aliquod orationis.* Nam ποιούς τινας λόγους λέγειν, id est, *certo quodam orationis genere uti.* Demosth. passim in Oratione pro Corona. ut πίνες ἦσαν οἱ τότε τότε λόγοι τότε ῥηθέντες, *quænam ergo tum hujus hominis erat oratio?* verbatim, *quinam ergo erant ab eo sermones tunc dicti?* ubi notandum, optimè hoc nomen cum verbis ἐρεῖν & λέγειν conjungi solitum esse

λόγοι *genus orationis.*

Aliàs λόγοι eodem sensu, quo *verba* Latinis. Demosth. passim, λόγοι ταῦτα καὶ σκῆψις, vel πρόφασις, *verba ista sunt, vaniq; prætextus.*

λόγοι *verba.*

VI.

Εἰς λόγους ἐλθεῖν, vel ἰέναι, vel καταστῆναι

εἰς λόγους ἐλθεῖν, *in colloquium vel venire.*

vel Συνελθεῖν, vel Συνιέναι, vel ἀφικέσθαι *in mutuum colloquium venire*, ut ἐν μεσοδείῳ τῆς ἑκατέρων δυνασείας κατέστησαν ἐς λόγους, id est, *ad utriusque regni confinia, in mutuum de rerum summâ colloquium venerunt.* Herodot. lib. 2. Τῶν Ἑλλήνων, τῆς ἐμοὶ ἀπικομένου (Ionicè pro ἀφικομένου) ἐς λόγους, οὐδεὶς ἀντέλεγε εἰδέναι, *ex Græcis, qui mecum ea de re loquuti sunt, nemo se nôsse professus est.*

ἐν λόγῳ εἶναι, *estre en propos.* Eodem pertinet, quod dicebatur, ἐν λόγῳ εἶναι, id est, *in mutuo versari colloquio*; idque cum dandi casu personam significante. Gallicè, *estre en propos avec quelqu'un*, quemadmodum εἰσιέναι πρὸς λόγους, *entrer en propos.*

VII.

ἐν λόγοις εἶναι, *hominum ore versari.* At verò ἐν λόγοις εἶναι, verbatim *in sermonibus esse*, id est, *hominum ore famáq; celebrari:* quo sensu ferè additur πολύς, ut πολύς ἐστιν ἐν τοῖς τῆς ἐνδοξοτάτων λόγοις, id est, *hominum clarissimorum famâ majorem in modum celebratur*; vel ut Latini Græco propiùs, *in clarissimorum hominum ore multus est.*

VIII.

λόγος ἐστὶ *fama est.* Jam λόγος per se sumptum significat idem quod λόγος ἐστὶ, vel λόγος κατέχει, *fama est*: quo sensu præmittunt aliquando particulam ὡς, túncque significat, *ut fama est, ut ferunt.*

IX

κατ' ἐμὲ λόγον, *ut sentio.* At λόγος cum pronomine, *opinionem* significat, ut κατ' ἐμὲ γε λόγον, id est, *quemadmodum sentio*; *ut mea fert sententia.*

X.

λόγος πεζὸς, *vulgaris oratio.* Λόγος πεζὸς, Stephano quidem est, *oratio soluta*: sed longè meo judicio meliùs, *oratio vulgaris*, eique oppositâ, quam λόγον ἱππόδρομον

ἱππολάμνα ante nominavimus: nam καταλογάδην εἰπεῖν est propriè *solutâ oratione uti*: quemadmodum ἔμμετρος λόγος, *ſtricta oratio* dicebatur. Hinc *ſermo pedeſtris*, Horatio λόγος πεζός, id eſt, *humilis*. Sic enim in Arte Poëticâ,

Interdum tamen & vocem Comœdia tollit,
Et Tragicus plerumque dolet ſermone pedeſtri.

An ſolutâ oratione Tragicus utitur? Significat utique, præter morem accidere nonnunquam, uti & Comœdia graviori, & Tragœdia humiliori dicendi genere utatur.

XI.

Quod Latini dicunt, *mentis compotem eſſe*, hoc Græci ὅλη λογισμῶν εἶναι vel ὑπάρχειν, μὴ εἶναι, quaſi *in ratiocinationibus eſſe*. Ita enim Baſilius οὐκ ἂν ποτε ὅλη λογισμῷ ὑπάρχων, τοῦτί τι ποιήσαιμι, id eſt, *neque enim unquam id agerem, ſi mentis compos eſſem.*

ἐπὶ λογισμοῦ, *mentis compotem eſſe.*

XII.

Κατὰ λόγον, *perinde, pariter, ſecundum proportionem.* Ariſtot. Eth. τῷ μακαρίως βεβιωκότι, καὶ τελευτήσαντι κατὰ λόγον, *ei qui fæliciter vixerit paritérque mortuus ſit.*

ἐπὶ λόγου, *perinde.*

XIII.

Λόγον ἔχει ſignificat *veriſimile eſt, rationi conſentaneum eſt.* Plato Apol. Εἰ μέντοι τι ἀπὸ τούτων ἐκέρδαινον, καὶ μισθὸν λαμβάνων ταῦτα παρεκελευόμην, εἶχεν ἄν πῃ λόγον, *Si aliquid ex his fructûs perciperem, & mercede acceptâ hæc vobis ſuaderem, veriſimile eſſet*, me ſcil. hoc humanitùs facere.

λόγον ἔχει *veriſimile eſt.*

SECTIO VII.

De Nominibus μέρος, μοῖρα, μηδείς, μηχανὴ, μικρὸν, καὶ μέγα, πανικός.

Reg. I.

τὰ ἐν μέρει *singularia.*

DE nomine μέρος, id eſt, *pars*, nota quæ ſequuntur. Primò, quæ à Latinis *ſingularia*, dicuntur, ea Græcis, τὰ ἐν μέρει, vel τὰ ὅλῃ μέρει, vel τὰ κατὰ μέρος dici ſolent: verbatim, *quæ in parte*; idémque omnino ſunt, quod τὰ καθ' ἕκαστον.

II.

ἐν μέρει, *viciſſim.*

Secundò, ἐν μέρει, vel καθὰ μέρος, aliquando ſignificat, non tantùm *ſigillatim*, ſed etiam *viciſſim*: ut ἐν τῷ μέρει τὰ καθήκοντα ποιεῖσθαι, *viciſſim munus ſuum obire*: ἐν μέρει πάντα διεξελθεῖν, *omnia ſigillatim percenſere*. Gallicè, *à part*. Arrianus Expedit. ἄγε δὴ καὶ ὅτῳ πεπόνθατε ὑμῶν ὅτι γυμνώσας αὐτὰ ἐπιδειξάτω, κἀγὼ τἀμὰ ἐπιδείξω ἐν μέρει, *oſtendat quivis veſtrum cicatrices ſuas, & ego viciſſim oſtendam meas.*

III.

μέρος, *locus.*

Tertiò, μέρος eodem interdum ſenſu accipitur, quo *pars* apud Latinos, id eſt, pro loco: ut apud Tullium Philip. 11. *mors in beneficii parte numeratur*, Græcè, ὁ θάνατος ἐν εὐεργεσίας μέρος τίθεται. Demoſthenes Olynth. 2. παρεωρᾶσθαι, καὶ ἐν ὀλίγοις εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον, *qui talis ſit, eum negligi, nulloque*

nullóque in numero haberi. Sic μέρος ἂν μοι τοῦτο ἡγοίμην τῆς εὐσεβείας, *id ego pietatis loco ducam.* Ita ferè Virg. Æneid. 7.

Pars mihi pacis erit dextram tetigisse Tyranni.

IV.

Quartò, μέρος ὄν, vel γίνεται, aliquando idem est quod apud Latinos, *unus è numero*: ut Virg. Æneid. 2. πολὺ μέρος, *pars magna.*

Et quorum pars magna fui.

Græci, ὧν ἐγὼ καὶ πλεῖστον μέρος ἦν.

V.

Aliquando etiam μέρος cum aliis quibusdam particulis, *facultates cujusque ac vires proprias* significat. Ac primùm quidem Græci dicunt, τὸ ἐμόν γε μέρος intellectâ præpositione κατὰ, id est, *pro mea virili parte.* Secundò, τὸ ἐπ' ἐμὲ, vel εἰς ἐμὲ ἧκον μέρος, *partem ad me venientem*, id est, *quantum in me situm est*, quod etiam dicitur ἧκον, subaudito nomine μέρος, ut τὸ εἰς αὐτὸν ἧκον, *quantum in se fuit.* Tertiò, dicunt etiam ὅσον ἔμοιγε μέρος ὀπιδάλλει, eodem planè sensu: vel breviùs, τό μοι ὀπιδάλλον, sub. μέρος. Vide infra de nomine ὅσος, Sect. 9. Reg. 6, *&c.* 5. de verbo, Sect. 8. Reg. 1. τὸ ἐμόν γε μέρος, *pro viribus.* τὸ ἧκον μέρος, *idem.* μέρος ὀπιδάλλον, *idem.*

VI.

Subst antivum ἡ μοῖρα sæpe idem est quod μέρος, præsertim eâ significatione quâ *locum* significat. Dicunt enim, ἐν ἀκρωτάτῃ εὐτυχίᾳ μοίρᾳ πεθῆναι, *summæ fœlicitatis loco ducere*: tametsi vulgò fatum significet; quod enim Latini, *divino quodam fato*, hoc Græci, θείᾳ τινὶ μοίρᾳ. μοῖρα, *locus.* θεία μοῖρα, *divinum beneficium.*

VII.

Μηδείς, cum μήτε vel μηδὲ repetito, effertur Atticè solet, in ejus tantùm substantivi μηδείς; μηδὲ.

genere, quo cum proximè conjungitur, licèt alterius generis alia ſubſtantiva ſequantur. Demoſthen. περὶ παραπρεσβ. δέησομαι πάντων ὑμῶν, inquit, μηδεμίαν μήτε χάριν, μήτε ἄνδρα πεῖσαι ὑμᾶς πλείονα, ἢ τὸ δίκαιον, καὶ τὸν ὅρκον, id eſt, *vos omnes obſecrabo, nullam ut gratiam, hominémque nullum, pluris quam æquitatem ac jusjurandum faciatis*: ubi μηδεμίαν, reſpondet nominibus χάριν & ἄνδρα.

VIII.

μηχανὴ, *modus, ratio.*

Μηχανὴ, aliquando per ſe ponitur, aliquando cum interrogatione, μηδεμία μηχανὴ, ſignificat *fieri non poteſt*, vel *cauſæ nihil eſt*, v. g. quod Latinus diceret, *nunquam efficies, ut hoc in argumento acquieſcam*: Græcus ita redderet, ἀδεμία μηχανὴ, τὸ μὲ οὐ τοῦτο ἀγρεμεῖν ἐπιχειρήματι.

IX.

At cum interrogativo τίς, aliquando negatio conjungitur, ſignificatque *quo modo fieri poſſet?* vel *quid cauſæ eſſe queat?* v. g. τὸν ἐκ τοσαύτης ῥᾳθυμίας κατατηκόμενον, πῶς ἂν μηχανὴ πολυμαθέστατόν ποτε γένεσθαι; *qui fieri poſſit, ut qui veterno contabeſcit, doctiſſimus unquam evadat?* quod exemplum Græcâ negatione caret.

Contra negatio adhibetur, in exemplo ſequente, τὸν πάντα λίθον οὐκ ὄντα λίθον, τίς μηχανὴ ἀλλ' οὐκ αὐτὸν κεκινηκέναι, *qui lapidem omnem moveat, qui fieri poteſt, ut nihil omnino promoveat?* quo ſenſu duæ negationes ſæpe junguntur, ut μὴ οὐχί.

X.

μικρὸν καὶ μέγα.

Μικρὸν & μέγα, vel μεῖζον, *parvum & magnum*, vel *majus*, eleganter ſæpè conjunguntur,

guntur, tam affirmando quàm negando: & affirmando quidem reddi poſſunt, *fanda & infanda*. Sic apud Demoſth. in Midianâ, ἐπηρεάζων ἐμοὶ ζωμαχῶς, καὶ μικρὰ, καὶ μείζω verbatim, *probra in me aſſiduè conjiciens, parva & majora*, id eſt, *horrenda & infanda*. Negando ſignificant, *nihil penitus in argumento propoſito eſſe illius rei, quæ negatur*, v. c. οὐδὲν ὄφελος ὅτι νῦν μικρὸν, μήτε μέγα, *nihil prorſus utilitatis eſt*. Galli Græcos ſequuti; *il ny aucun profit, ny petit ny grand*.

Idem Demoſthenes pro Cor. μεῖζον & ἔλαττον conjungit, id eſt, *majus & minus*: οὐδ' ὁτιοῦν, ὅτε μεῖζον, ὅτ' ἔλαττον ψήφισμα οὐδὲν, Αἰσχίνη, πρὸς ζυμφερόντων τῇ πόλει, *nec ullum eſt majus minúſve decretum* (id eſt, *nullum penitus*) *de reipubl. commodis*. μεῖζον, ἔλαττον.

XI.

Μικροῦ, interdum abſolutè ponitur, pro μικροῦ δεῖν, id eſt, *parum abeſt*: & ὀλίγου pro ὀλίγου δεῖν. Plutarch. Pomp. ὥστε ἅπαξ μικροῦ ζωτειρῶσαι, καὶ τὴν στρατὰν ἐκβαλεῖν, *ut ſemel parum abſuerit, quin & ipſe contereretur, & exercitum amitteret*. μικροῦ δεῖν.

XII.

Μέγας & πολὺς, eleganter & Atticè, cum verbis quibuſdam adverbiorum loco uſurpari ſolent: v. c. μέγας αὔξεσθαι, apud Demoſth. in 2. Olynth. quaſi μεγάλως αἴρεσθαι, vel αὔξεσθαι, id eſt, *majorem in modum efferri*, vel *augeri*. Sic πολὺς ῥεῖν ποταμὸς, verbatim, *multus fluere fluvius* dicitur, id eſt, *vehementer*. Exempla paſſim, Demoſth. pro Corona, ἐγὼ μὲν τὸν Πύθωνα θεασάμενος, καὶ πολλῷ ῥώμην καθ' ὑμῶν, ὃν ἔλεξα, *Equidem Pythonem, cùm audaciùs ac vehementiùs in vos inveheretur*, μέγας & πολύς.

heretur, non ceſſi. Philo de Legat. ad Caium, ubi de invidiâ loquitur, πολὺς jungit cum ἄγαν, id eſt, *vehementer*, & πνέω *ſpiro*: ἰοβόλα, inquit, ὅπον ἑρπετῶν φωλάδες, βραχέσιν εἰσερπύσας χωρίοις, ἀνδρὶ ἑνὶ, ἢ οἴκῳ ἑνί, ἢ εἴποτε πολὺς ἄγαν πνεύσει, πόλει μιᾷ, i. e. *venenati ſerpentis more latitat, anguſtis quibuſdam adrepens locis, viro uni, uni familiæ*, aut *ſi quando vehementiùs ſpiraverit, uni certè urbi.*

XIII.

Νεανικὰ (*juvenilia*) eleganter dicuntur σφοδρὰ omnia, i. e. *acria* & *vehementia*, ut νεανικὴ ὁρμὴ, *vehemens impetus*: νεανικὴ φιλοτιμία, *vehemens ambitio*: νεανικὴ σπουδὴ, *acre ſtudium*: νεανικῶς ἐπιτεθῆναι, *vehementer obniti*: νεανικὴ διαφορὰ, *ingens controverſia*. Plutarch. in Numa, ἔστι δὲ καὶ περὶ τοῦ Νεμᾶ χρόνου, καθ' ὃν γέγονε, νεανικὴ διαφορὰ, *ingens præterea de tempore, quo natus Numa fuerit, controverſia eſt.*

SECTIO VIII.

De Nominibus οἰκονόμος, ὁδὸς, οἶκος, ὀργή.

Reg. I.

Οἰκονόμος eſt diſpenſator rei familiaris, villicus: ὁ νέμων τὸν οἶκον, οἶκος autem τὰ χρήματα καὶ κτήματα, res familiaris: οἰκία ædificium. Uſurpatur verò Atticè pro *fœm.* Lyſias pro Erat. οἰκονόμος δεινὴ, καὶ φειδωλὸς ἀγαθὴ, καὶ ἀκριβῶς πάντα διοικοῦσα. *Mater familias* ſedula erat, & parſimoniæ

ἡ οἰκονόμος, *mater familiâs.*

ſimoniæ dedita, & diligenter omnia adminiſtrabat. pauciſſ. verbis bonæ matrisfamiliâs virtutes atque officia complectitur.

Ὁδός, non tantùm pro *via*, ſed etiam pro *itinere* ſumitur, id eſt, ἀντὶ τῆς πορείας, vel ὁδοιπορείας. Nam ἐν ὁδῷ εἶναι, id eſt, *in itinere eſſe*. Syneſ. epiſt. 54. ὀνήσασθαι τοῦτο τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ὁδοῦ, id eſt, *hunc fructum capiam ex itinere Athenas ſuſcepto.*

Quod ſenſu Euſtathius Ἰλιάδ. ά. notat εἰς ὁδὸν ἐλθεῖν, (verbo, *in viam ire*) ſumi, pro εἰς πρεσβείαν, id eſt, *Legationem obire*: cujus nullum exemplum affert, nec mihi ullum occurrit.

Hoc certiùs, ὁδὸν ποιεῖν, & ὁδὸν ὁδοποιεῖν, eſſe propriè *viam munire*: quæ frequentiſſima ſunt. Hinc ὁδὸς ὁδοποιημένη, *via munita, ſtrata, unde ſummota ſunt impedimenta*: & ὁδοποιεῖν, unico verbo, id eſt, *alicui viam munire*, aut *præire*: cum dativo caſu, vel etiam (quod familiare Xenophonti eſt) cum accuſat. ut lib. 3. de expedit. καὶ ὁδοποιήσει γ' ἂν αὐτοῦ, καὶ εἰ ζωὸ πρὸς ἅπαντας βούλοιντο ἀπιέναι, id eſt, *imò viam quoque illis præiret, etiamſi quadrigis abire vellent.* Dicitur & προοδοποιεῖν, ac ferè cum dativo perſonæ, & accuſativo rei: nam προοδοποιῶ σοι τοῦτο, eſt, *viam tibi hanc ad rem præco*, vel *auctor tibi ſum*: & προοδοποιεῖσθαι dicitur, quæ ad aliquid ſuâpte natura promptiora ſunt, in bonam & malam partem.

II.

Ὁδὸς in gignendi caſu cum præpoſitione ἐν & verbo εἶναι, vel γίνεσθαι, idem eſt quod *opportunum* & *commodum*, vel etiam *in promptu & obvium*: ut μηδὲν ἂν μᾶλλον τῷ φιλομαθοῦς ἐν ὁδῷ, *opportune.*

μαθῆς πρὸ ὁδοῦ ἡγήσατο, εἰς τὸ πολυμαθὴς, *nihil est quod magis ad eruditionem conferat, quàm eruditionis studium.*

III.

ὁδὸς παρ-ελθεῖν, *obiter.*

Idem Genitivus cum voce παρέρχομαι, videtur παρελθεῖν: nam idem penitus est quod παρέρχομαι, *obiter.* Tullius ad Atticum: *nam,* inquit, ὁδοῦ παρέρχομαι, *volo te hoc scire.* Sic, *At hæc quidem obiter dicta sint,* ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὁδοῦ παρέρχομαι εἰρήσθω.

IV.

ὁδῷ βαδίζειν, *rectâ viâ.*

In dandi casu, cum βαδίζειν, πορεύεσθαι, aut simili verbo, significat *rectâ viâ* & *ordine progredi*: ut *rectà se perditum eunt,* ὁδῷ εἰς ὄλεθρον βαδίζουσι: cum præpositione ἐν, ut ἐν ὁδῷ βαδίζειν, id est, *aller par chemin*; at ὁδῷ βαδίζειν, absolutè, est *sese modestè sapienterque gerere.*

κατ' ὀδὸν, *rectâ, ordine.*

Affinis est significatio accusativi, cum præpositione κατὰ, ut apud Lucianum in Dialogo de Gymnasiis, κατ' ὁδὸν μὲν ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωρεῖν, ubi interpres pessimè, *inter eundum verò nobis in longum profluxit oratio*; Atqui Solon & Anacharsis sedebant eo tempore, non ambulabant. Verto igitur hoc enim modo, *rectiorem ac felicioremcursum nostra tenebit oratio.* Sic, ὥσπερ δὴ κατ' ὁδὸν ἡμῖν ἂν προχωρεῖν τὸ πρᾶγμα, *sic enim res bene nobis fœlicitérque procedet,* id est, κατορθώσεται.

V.

Aliquando λόχον significat, id est, *insidias.* Demosth. adver. Aristocrat. ἐν ὁδῷ κατειλών, id est, *cùm ex insidiis confeciſſet.* Quo sensu Poëtis frequentius est: dicunt enim ὁδὸν ἔρχεσθαι, vel ἰέναι, (verbatim, *ire viam,* pro *insidias*

insidias ponere. Homer. Iliad. δ. v. 149. ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι, id est, *aut insidias struere, aut cum hostibus strenuè dimicare*; quod ibid. ver. 224. dicit, λόχον δ' ἴέναι, *in insidias ire.*

Eustath. autem observat, universè ὁδὸν sumi posse ὡς διαγωλιὰν ἀντὶ τοῦ σύντε παρατάξεως, id est, *ut distinguatur à pugna, quæ instructâ & adversâ hinc atque hinc acie committitur.* Itaq; ὁδὸν ἐλθεῖν, (*venire viam*) erit, τὸ ἐπὶ λείᾳ ἀπελθεῖν τινι, id est, *prædæ causâ aliquò proficisci*; vel ἐπὶ κατασκοπιάν, id est, *ad explorandum*, ἐπὶ τείχους ἀναμετρήσει, *ad metiendos hostiles muros.*

VI.

Οἷος primùm cum infinitivo eleganter jungitur, ἐλλειπτικῶς, idque sive præcedat τοιοῦτος, sive reticeatur. Et quidem præcedente, ut τὸ τῆς ἀγγελίας τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἅπασαν εὐφραίνειν τὴν πόλιν, id est, *ejusmodi nuncius hic est, ut civitatem universam lætitiâ complere possit*: ubi εὐφραίνειν pro εὐφραίνοι ἄν, vel εὐφραίνειν ἔμελλεν ἄν. Demost. Olynt. 2. τοιοῦτοι ἄνδρες, οἵους μεθυσθέντας ὀρχεῖσθαι τοιαῦτα, οἷα ἐγὼ μὲν ὀκνῶ πρὸς ὑμᾶς ὀνομάσαι, *ejusmodi homines, qui ebrii eo saltationum genere utantur, quod nunc apud vos referre me pudeat.* Subintellecto verò eodem nomine, ut τὸ στερρὸν ἔχει τῆς ψυχῆς, οἷον μὴ μεταβάλλειν, verbatim, *robur habet animi, quale non mutare*, id est, *eâ est animi constantiâ, quæ mutari non possit.*

οἷος *cum infinitivo.*

VII.

Hoc sensu eleganter, cum nomine χρόνος conjungitur, vel præcedente vel sequente, túncque pro ὅσος usurpatur. Plutarch. Alexand.

lexand. ὅτε τὴν Ἑλλάδα κρατήσας, τοῖς ὅπλοις ὁ Φίλιππος, οἷον καταζεῦξαι καὶ πιαναιῦσαι, χρόνον ἔχειν, *nec Philippus, armis ſubactâ Græcia, ſatis habuit temporis, ad eam omnino pacandam atq; cicurandam:* ubi ordo poſtulabat, χρόνον ἔχον οἷον κατ', id eſt, ὅσον vel ὡς, ut dicetur, Sect. 9. Reg. 9.

Rarum etiam illud eſt, quod habet idem Demoſth. Olynth. 2. εἰ μὲν γάρ τις ἀνὴρ ὅζην ἐν αὐτοῖς οἷος ἔμπειρος πολέμου καὶ ἀγώνων, ubi οἷος vel omnino abundat vel explicari debet per τοιοῦτος, οἷος ἔμπειρος εἶναι, id eſt, *ejuſmodi qui belli ac certaminum peritus ſit.*

VIII.

οἷος *pro* ὡς, Interdum per ſe ſumitur pro ὡς, ut ἀλλ', οἷοι πάντες γε ἀπεράγμονες καὶ φιλοπράγμονες τυγχάνουσιν, id eſt, *verum, ut otioſi fere omnes, curioſi pariter eſſe ſolent.*

Per ſe quoque ſumitur apud Atticos, ſubintellecto articulo præpoſitivo ejuſdem caſus. Thucyd. lib. 2. καὶ μήν (ſub. Ἀθηναίων πόλις) ὅτε τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει, ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ, ὅτε τῷ ὑπηκόῳ καταμεμψιν, ὡς ἀφ' ὧν ἀξίων ἄρχεται, id eſt, *ſoláque (ſub. Athenienſium civitas) ne hoſti bellum inferenti indignationem moveat, à qualibus male habetur:* (id eſt, *earum ex conditione ortam, à quibus male habetur:* quaſi dicat, Athenienſes ejuſmodi eſſe, à quibus vinci neminem pudeat.) *Nec ſibi ſubditis querelam,* (id eſt, *querendi occaſionem præbet,*) *ſibi ab indignis imperari.*

IX.

οἷος *cupidus.* Aliquando ſignificat *promptum, expeditum,* ac *ſuapte natura in aliquid propendentem:* ut δεινόν τι παθὼν, οἷος ὢν ἐπιξέναι τῷ φθόνῳ, *incommodo*

incommodo graviore ſuſcepto, reum peragere vehementiùs cupiebat. Sic οἷός εἰμι κἀγὼ, πανθ' ὑπὲρ πατρίδος κινδύνου κινδυνεύειν, *paratus ſum ipſe quoque, nullum non pro patriâ ſubire periculum.*

Affinis huic ſignificatio, quâ ſumitur ἀνὴρ τῶ δυνάσθαι· nam & οἷός τέ ἐστιν, & οἷός ἐστι, ſine τε, ſignificat δύναται *poteſt.* Et in neutro οὐχ οἷόν τέ ἐστιν, *fieri non poteſt.* Herodot. οἷά τε *dixit*, pro οἷόν τε, ut lib. 2. χοιράδες πολλαί εἰσι, δι' ὧν οὐκ οἷά τέ ἐστι πλέειν, *ſaxa multa ſunt, per quæ navigari non poteſt*: ubi οὐκ οἷα Ionicè pro οὐχ οἷα.

X.

Οἷον, præcedente οὐδὲν vel μηδὲν, abſque ullo verbo ſignificat, *nihil vetat*: οὐδὲν οἷον ἀεὶ τῶ κρείσσονος ἐλπίζειν, τὸν ἐλάσσονος οὐκ ἀποτυχόντα, *nihil vetat, quò minùs qui minora conſequutus ſit, majora ſperet.* οὐδὲν οἷον, *nihil vetat.*

Quanquam videtur interdum ſignificare οὐδὲν οἷον, quod gallicè dicitur, *il n'y a rien de tel.* Demoſth. in Midian. οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν ὡς τῶ νόμω, *car il n'y a rien de tel, que d'entendre la loy même.* Alii minùs ſolerter, ut exiſtimo, *nihil vetat quò minùs legem audiamus.* οὐδὲν οἷον, *rien de tel, que.*

XI.

Οὐχ οἷον, & μὴ οἷον, *non ſolùm non*, vel *ne dum.* Polyb. οὐχ οἷον ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸν σώζειν, id eſt, *non ſolùm amicos juvare non poteſt, ſed ne ſeipſam quidem ſervare.* Idem lib. 5. μὴ οἷον τυχεῖν ἐπὶ τούτοις χάριτος, ἀλλὰ τἐναντίον παρ' ὀλίγον κινδυνεύεσθαι τῶ βίω, id eſt, *non ſolùm gratiam propterea tuliſſe nullam, ſed contra vitæ ipſius ferè periculum adiiſſe.* οὐχ οἷον, *ne dum.*

XII.

XII.

οἷ, *verbi cauſa.* Οἷα per ſe ſolùm non rarò ſignificat, *verbi causâ, exempli gratiâ.* Crebra paſſim exempla, maximéque apud Platonem, apud quem etiam reperitur, οἷον δὴ λέγω vel φημὶ, eodem ſignificatu. Apud alios, οἷόν τι λέγω.

οἷ *pro* ὡστεὶ, *quaſi.* Denique οἷον, vel quod frequentius eſt, οἷονεὶ, idem eſt quod ὡσεὶ, ὡσανεὶ, ὡσπερεὶ, ὡσπερανεὶ, id eſt, *tanquam* vel *quaſi.*

XIII.

οἷά γε *vel* δὴ, *utpote.* Neutrum verò plurale οἷα, vel οἷα γε, vel οἷα δὴ idem eſt quod ἅτε δὴ, *utpote, quippe.* Sic intelligend. Herodotus lib. 2. pag. 111. b. cùm ait οἷα δὲ ἐμβαλόντος τοῦ ὕδατος τοῖσι ἄρεσι, μὴ δυνάμενα καταμάλλον καταπίπτειν ἐς βυθὸν ἴέναι, id eſt, *utpote autem aquâ in montes illabente,* (vel, *quod autem aqua in montes illabatur*) *demiſſam bolidem ad fundum uſque pervenire non poſſe:* ubi malè Interpres, *quemadmodum è montibus præcipitantis aquæ.*

Aliquando tamen οἷα reddi potius debet per τοιάδε *talia,* vel ὅτῳ δὴ, *ſic, ita:* ut apud Ariſtidem Panathen. οἷα πλεῖ ναῦν ἀεὶ κύκλῳ ἀμείβεται κάλλη παντοδαπὰ, id eſt, *ita navim iſtam, omnia ornamentorum genera, in orbem perpetuò circumſiſtunt.*

XIV.

ὀργὴ, *ira.* Ὀργὴ. vulgò *ira.* Non rarò tamen ſumitur pro ἦθος vel ἤθη, id eſt, *mores, ingenium, indoles,* vel ὁρμὴ, id eſt, *nativus quidem impetus & appetitus,* vel διάνοια, *cogitatio, ſenſus:* Gallicè, *naturel, humeur, affection,* ὀργὴ enim, quaſi ὀρεγὴ, ab ὀρέγω *appeto,* ἢ ζυγκοπῇ, ὀργή· ὀργὴ δ' ἔστιν ὄρεξις ὑφ' ἡδονῆς γινομένη ἢ μιῶνος. Phocyl. vel à ῥέζειν, id eſt, *facere,* cujus præt. med. ἔοργα. Thucyd. lib. 1. p. 97.

1. p. 97. καί τὰρ εἰ εἰδὼς τοὺ ἀνθρώπους, ὅτ τῇ αὐτῇ ὀργῇ ἀναπεπιθομένους τε πολεμεῖν, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ παρόντας, *licet probè nôrim, homines non eodem ſenſu & animo, ad bellum gerendum induci, & illud reipsâ gerere*, id eſt, *non eodem ſenſu gerere, quo ad gerendum inducuntur.*

Hinc εὐοργήτως, i. μετρίως *moderatè*. Idem i id. p. 79. Ἐν ᾧ γ᾽ ὁ μὲν εὐοργήτως αὐτῷ διαλεχθεὶς, βεβαιότερος· ὁ δ᾽ ὀργιθεὶς δὲ αὐτὸν, οὐκ ἐλάττω πταίει, *in quo quidem, qui moderatè ſe gerit is firmior eſt: qui autem iracundiùs, is non leviter offendit:* ubi εὐόργητος & ὀργιθεὶς opponuntur. Id. l. 3. ait, τὸν πόλεμον ποιεῖς τὰ παρόντα τῶν ὀργῶν ὁμοίους, id eſt, *hominum mores præſenti rerum ſtatui ſimiles efficere.* Eodem modo χόλος, id eſt, ὀργὴ, ſumitur: unde δίχολοι γνῶμαι, à Zenobio, Adagiorum Centuriâ 3. Adag. 25. explicantur δίχῃ ἠθόξυποι, *homines duplicibus moribus præditi:* ubi malè Eraſmus reponit δίχωλοι, quaſi *utrinque claudicantes.*

XV.

Eadem vox in plurali maximè cum verbo ὀνήφειν, & dativo perſonæ, idem eſt quod Poëtis, τὸ ἧρα φέρειν, id eſt, χαρίζεσθαι, *gratificari, indulgere, oblectare.* Qui tamen uſus antiquiorum Atticorum proprius videtur. Thucyd. lib. 8. p. 610. πάντων τε Ἀσύχαν εἶναι ἄριστον, ὀνήφοντα ὀργὰς Τισσαφέρνει, ἴδια κέρδη, *omnium porro cauſam, Aſtyochum eſſe, qui ſeſe, privati lucri ſtudio, ad Tiſſaphernis voluntatem accommodaret.* Ita Cratinus Comicus dicebat, πρὸς Μουσικὴν ἀκροάτας ὀνήφειν ὀργὰς βροτοῖς σώφροσι, i. e. *Muſicam moderatis hominibus oblectationem afferre ſine faſtidio.*

SEC-

SECTIO IX.

De Nomine Ὅσος.

Regula I.

ὅσος *pro* οἱ *qui.*

ADjectivum ὅσος perelegantes in omni genere ſignificationes habet. Primùm ergo in plurali numero ſumitur ſæpe pro articulo ſubjunctivo, ut ἦ ἀχολεμίων ἀεὶ πέλω Ἑλλάδα, ὅσσοι μέλλουσιν εἰς ἄκεσιν ἐλαύνειν τῆς γλώσσης, *quotquot ex iis qui linguæ Græcæ operam dantes, ad ejus perfectionem aſpirant.* Quo ſenſu plerumque jungitur cum nomine collectivo, πᾶς, πᾶσα, πᾶν, ut πάντες ὅσοι, πᾶσαι ὅσαι, πᾶν ὅσον, πάνθ' ὅσα, ut πάνθ' ὅσα διὰ πιμῆς ἄγεται, *quæcunque honori ducuntur.*

πάντες ὅσοι, *quotquot.*

Solet etiam verbum ſubſtantivum omitti, ut πάντες ὅσοι φιλολόγοι, *omnes eloquentiæ & eruditionis amantes,* ſupple, εἰσὶ vel τυγχάνουσιν. Eodem modo uſurpatur ὁπόσος per omnia genera & caſus pluralis numeri; ſed rariùs.

ὁπόσοι *pro* ὅσοι.

II.

ἐφ' ὅσον, &c. *quatenus.*

Ex eadem ſignificatione nata ſunt quæ ſequuntur, ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσα, παρ' ὅσον, καθ' ὅσον, id eſt, *quatenus* vel *eò quod*, ut ante diximus, ἐφ' ὅ, παρ' ὅ, καθ' ὅ. Quo ſenſu aliquando τοσοῦτον cum eadem præpoſitione, quaſi ex adverſo reſpondet: ut καθ' ὅσον ἂν ἔχωμι, κατὰ τοσοῦτον βοηθήσω, *quatenus mihi licebit, eatenus auxilium feram.*

III.

παρ' ὅσον, *niſi quod.*

Aliquando παρ' ὅσον, ſignificat differenti-

am

am aliquam, ac veluti exceptionem; ideóque rectè verti poteſt per *niſi quod*, vel *præterquam quod*: ut ταὐτὸ πρὸς τοῦδε πέπονθα, ὃ κἀ πρὸς ἕτερον, παρ' ὅσον τοῦτο ῥᾷον ἀπήλλαχα, *eodem erga eum, quo adverſus alterum animo fui, niſi quod me ab iſto citiùs liberavi.*

IV.

Significat etiam *idcirco, ideò*, quemadmodum & παρ' ὅ, ut παντράπᾳ ὥσαντο, παρ' ὅσον, κἠῤῥᾳδίως αὐτὸν ἠρτάσαντο, *exercitum in eum univerſum egerunt, ideóque facilè ipſum oppreſſerunt*: ubi notandus uſus verbi ὠθεῖσθαι, pro *impreſſionem facere*: qua in ſignificatione ferè jungitur cum præpoſitione εἰς, & accuſandi caſu. παρ' ὅσον, *ideó.*

Nec abſimiliter, εἰς ὅσον, id eſt, *quatenus*. Ariſtid. Panathen. πλὴν εἰς ὅσον αὐτοὺ ἄν τις ὑπομάρτυραιτο, *niſi quatenus*, vel *niſi ſi quis ipſos teſtes appellârit.* εἰς ὅσον, *quatenus.*

V.

Eſt etiam παρ' ὅσον *extra quàm* ut loquitur Cicero, *vel contra quàm*, ut χρήσασθαί τινι, παρ' ὅσον, vel ὃ πέφυκε, *uti re aliqua extra quam ejus natura poſtulet.* Quo ſenſu addi etiam poteſt εἰ, cum optativo, & particula ἄν: ut παρ' ὅσον εἰ ταὐτό τι γένοιτ' ἄν, *extra quàm ſi quid ejuſmodi contigerit.* Sic dicitur παρ' ὅ, vel παρ' ὅσον δεῖ, *ſupra modum*, vel *ſupra quàm oporteat.* παρ' ὅσον, *extra quàm.*

VI.

Ὅσον & ὅσα in neutro, cum dativo & præpoſitione ἐπὶ ſignificat, *pro viribus*: ut ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, *quantùm in me ſitum eſt*, ὅσα ἐπ' ἀνδρὶ, *pro virili ejus parte* ſupple ἔξεστι, vel aliud ſimile. Eodem ſenſu jungitur cum verbo ἥκω, & accuſativo, quem regat ἐπὶ vel εἰς: ut ὅσον, vel ὅσα γε ἥκει ἐπ' ἐμὲ, vel εἰς ἐμέ: ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, *pro viribus.*

ἐμέ: vel εἰς ὅσον ἦκω δυνάμεως, id est, κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν, *pro viribus meis.* Vid. supra in nomine μέρος. Sect. 7. Reg. 5. & infrà cap. 5. de Verbo, Sectione 8.

ὅσον ἥκει, *quod attinet.*

Licet ὅσον ἥκει aliquando significet potiùs, *quod attinet.* Demosth. pro Corona, ὅσα τῆς νῦν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἦκε. pro ὅσα πρεσβείας ὄντ' εἰς τὴν σωτηρίαν ἦκε, *quatenus ea legatio Phocensium ad salutem pertinebat*, verbatim, *quotquot Phocensium salutis in hanc legationem veniebant.*

VII.

ὅσοι & ὅσα, *abundant.*

Aliquando ὅσοι & ὅσα παρέλκουσιν, & solius ornatus causa adhibentur, ut μυρίοι ὅσοι, *infinitivi*, πλεῖστα ὅσα, *plurima*; nisi substantivum verbum intelligas, μυρίοι ὅσοι εἰς ταυτὸ ξυνερρύηκασιν, *eundem in locum infiniti confluxere*, subaudi εἰσὶ vel γεγόνασι. Quod etiam in fine membri aut periodi eleganter usurpatur, ut πράγματα αὐτῷ παρέσχε μυρία ὅσα, *plurimum ei facessit negotii.*

Similiter post enumerationem aliquam rerum vel partium affinium, ita concludunt, καὶ ἄλλοι ὅσοι, *& cæteri id genus*; καὶ ἄλλα ὅσα, *& reliqua ejusmodi*: ut τοιαῦτα δὴ προφασίζεται, καὶ ἄλλα ὅσα, *his atque aliis ejusmodi excusationibus utitur.*

Dicunt etiam θαυμαστὸν ὅσον, *mirum quantum*, tam in principio quam in fine periodi, licèt in fine rariùs: ut δι' ὀλίγου πράγματος θαυμαστὸν ὅσον, id est, *mirum quantum brevi tempore profecerit.*

VIII.

ὅσον & ὅσα, *cum infinitivo.*

Ὅσον & ὅσα, cum particula καὶ, accusativo & infinitivo conjunguntur, loco subjunctivi, vel optativi: ut ὅσα καὶ ἐμὲ εἰδέναι, *quod quidem*

quidem ſciam; ubi conjunctio καὶ vel παρέλκει, vel ſumitur pro γε, id eſt, *ſaltem, quidem*: ſic ὅσα γὰ μοὶ δοκεῖν, *ut mihi quidem videtur*: ὅσα γὰ μὲ δύναμαι, *quantum poſſum*.

IX.

Contra, nonnunquam ἐλλειπτικῶς uſurpatur, ut περιέμενε χρόνον, ὅσον, κατασῆσαι τὰ κυκώμενα ὑπὸ πολεμάτων, *tamdiu expectavit, donec res turbari cœptas componeret*: verbatim, *expectavit, tempus quantum componere*, ubi ſubauditur ἄγχιστα vel ἔδει, & particula quædam, ut ὡς vel ὥς: ut ἀλλήλων διέσησαν ὅσον οὐκ ἐν ἐμβολαῖς γενέσθαι τῶν ἀφετῶν, id eſt, *tanto ſpatio disjuncti ſunt, quantum ut extra telorum jactum eſſe poſſent, neceſſarium erat*. Thucyd. lib. 1. νεμόμενοί τε τὰ αὑτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀποζῆν, *ſua ſinguli colligentes, quantum modicè vivere*, id eſt, ὅσον εἰς τὸ ἀποζῆν μετρίως ἄν τις ἀρκέσειεν, *quantum ad modicè vivendum ſatis eſſet*. Vid. Sect. 8. Reg. 7. ὅσον, *aliquid involvens*.

X.

Οὐχ ὅσον, id eſt, οὐχ οἷον, *nedum*, vel *non ſolùm non*. Ariſtid. Panathen. μέγα καὶ φανερὸν σύμβολόν ὅτι τῶ περὶ ἀρχὴν εὐδὺς ἐξ ἀρχῆς, οὐχ ὅσον λανθάνειν, *ingens ac perſpicuum argumentum eſt, eam ſtatim ab initio excelluiſſe, nedum ut lateret*. οὐχ ὅσον, *nedum*.

XI.

Ὅσον, aliquando *circiter* ſignificat, ut στρατιώτας ὅσον δισχιλίους ἀναγεσθαί φασιν, id eſt, *milites ad dua millia navigâſſe ferunt*. ὅσον, *circiter*.

XII.

Interdum ſumi videtur pro μόνον. Plutarch. in Publicolâ, καὶ δᾷδα τις ἡμμένην λαβὼν, ὅσον ὑπολύσειεν, εἶτα ἀναιρεῖται, id eſt, *facem ardentem aliquis tantùm ſubjicit, mox eandem retrahit*. ὅσον, i. e. μόνον.

XIII.

XIII.

ὅσον αὐτίκα, ὅσον ἔπω, ὅσον ἤδη, ὅσον ἤδη, ἔπω, ἤδη, *jam jam*.

Ὅσον αὐτίκα, ὅσον ἔπω, ὅσον ἤδη, ὅσον ἤδη, id est, *jam jam*; de futuro potissimum: ut ὅσον αὐτίκα τὰ πρήγματ' ἄρασσε, *jam jam, jam jam me ad opus accingam.* Interdum etiam de præterito: ut ὅσον οὐκ ἤδη ἀπῆλθεν, Gallicè, *il ne fait que de partir.* Thucyd. etiam unicâ voce, ὅσονοὔ: ut lib. 1. p. 26. ait, τὸν μέλλοντα, καὶ ὅσονοὔ παρόντα πόλεμον, *bellum futurum, ac penè jam præsens.*

XIV.

ὅσον, *fere.*

Eadem significant aliquando σχεδόν, id est, *ferè, propè*, ut ἀπὸ μὲν ὅσον ἤδη ἔπω τὸ σῶμα ἀπεγνωκότα, *cùm is fere jam omnino desperâsset.* Quod etiam dicunt, ὅσον ἐ, ut ὅσον οὐκ αὐτόπτης γεγονώς, verbatim, *quantum non oculatus testis factus*, id est, *suis ferè oculis usurpavit*: quasi dicatur, *si hoc unum excipias, quod oculis non viderit, tam præsens fuit, quàm qui maximè.*

XV.

σχεδὸν ὅσον, *ferè.*

Imò jungitur cum σχεδὸν, túncque περιέλκει: Euseb. Præpar. 13. εἰς ἀλόγου ζώου σχεδὸν ὅσον φαυλότητα ἥκοντα, *cum propè in bruti animantis naturam, degeneraret.*

XVI.

ὅσον, ἡλίκον.

Ὅσον, ἡλίκον, & οἷον, ὁποῖον, in neutro genere, conveniunt potiùs cum præcedente substantivo neutro, quàm cum sequente alterius generis; ut πάχος ὅσον vel ἡλίκον ὁ δάκτυλος, pro τοσοῦτον, vel τηλικοῦτον, ὅσος, vel ἡλίκος vel ὁ δάκτυλος; *Crassities qualis unius digiti vel digitalis.*

SEC-

SECTIO X.

De Nominibus ὄρος, παῖδες, πάσυμι, πλόϊμος, πολιτεία, πολύς, ῥᾶδς, ῥᾴγμα, ῥᾷξις, ῥᾴχημα, ῥᾳδιουργία.

Reg. I.

QUI Latinis *secundus ventus* est, is Græcis vel simpliciter ὄρος vel οὖρος ἄνεμος, dicitur; quas voces tametsi plerique ab ὄρνω, id est, *incito*, derivare soleant; fortasse tamen ἀπὸ τῆς ἀρχῆς derivare liceat. Nam ἀρχὴ *in navi*, idem est quod πρύμνα, *puppis*: favétque phrasis Gallica, quâ ventum illum dicimus *le vent en pouppe*. Ergo, κατ' οὖρον φέρεσθαι, *secundo vento ferri*, qui ab Homero dicitur Διὸς ὄρος, vel etiam ἴκμενος ὄρος. At Oratoribus etiam φόρος & ὄπίπορος: quod Virgilius expressit hoc versu,

ὄρος, & οὖρος ἄνεμος.

Prosequitur surgens à puppi ventus euntes.

II.

Dicebant etiam ἐς οὖρον καταστῶσαι, vel οὐρίῳ πλῷ χρήσασθαι, vel ἐξ οὐρίας πλεῖν, intelligendo πνοῆς, id est, *flatu, vento*, vel unicâ voce, οὐροδρομεῖν aut καταρᾶσθαι. Aristophanes verò, οὐρίᾳ θεῖν, *secundâ currere*, i. e. *secundâ navigatione uti*. Hinc fit ἐπουρίζειν, *secundâ aurâ provehere*: quod etiam metaphoricè de secundo rerum, & negotiorum statu dici potest. Imò etiam ἐπουριάζειν Lucianus dixit etiam eodem sensu.

οὐροδρομεῖν, καταρᾶσθαι, ἐπουρίζειν, ἐπουριάζειν.

Denique Polybius ſecundam & velocem navigationem deſcribens; λαβὼν, inquit ille, ἔρον, καὶ λαμπρὸν ἄνεμον, ἐπιπτώσας πᾶσι τοῖς ἀρμμοῖς, καὶ κατευθύσας, ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ λιμένος ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν, *ventum ſecundum eúmque vehementem nactus, velis omnibus paſſis, felicíque vectus curſu, ad ipſum portus oſtium appulit:* ubi λαμπρὸς ἄνεμος. ἱστοδρομεῖν. λαμπρὸς eſt *vehemens & incitatus*, πᾶσι verò τοῖς ἀρμμοῖς vel ἱστίοις, idem eſt quod Galli dicunt, *à pleines voiles*, quod etiam Græci unico verbo ἱστοδρομεῖν, dicere ſolent.

III.

παῖδες. Παῖδες in plurali, cum genitivis, *Artifices, Populos*, aut certam hominum conditionem ac poſſeſſionem ſignificantibus pronominibus ipſis, convenienti caſu poſitis, Hebræo more uſurpantur. Sic Ῥητόρων, Ἰατρῶν, Φιλοσόφων, Γραφέων παῖδες, *Rhetorum, Medicorum, Philoſophorum, Pictorum filii*: elegantiùs multò, quàm Ῥήτορες, &c. Sic Κελτῶν παῖδες, id eſt, *Galli*, Δυστυχῶν παῖδες, *miſeri*. Ita Pſalmo 4. *Filii hominum uſque quò gravi corde?* id eſt, *homines*. Al. *Filii Prophetarum*, id eſt, *Prophetæ*.

IV.

εἰς πᾶσαν, *en tout.* Πᾶσαν præcedente εἰς, idem eſt, quod πάντως, id eſt, *omnino*, vulgò, *en tout*: ut διακοσίους εἶχε στρατιώτας εἰς πᾶσαν, *milites ducentos omnes habebat*. Plutarch. Pompeio, ὃν ἅπαξ ἐξαπατήσας ὁ δῆμος, εἰς πᾶσαν ἤδη παθητὸς αὐτοῖς ἐγκόνει, id eſt, *quo populus ſemel ineſcatus, iis ſe rebus in omnibus facilem deinceps & flexibilem præbuit.*

V.

πλοΐμος. Πλοΐμος vel πλώϊμος, non tantùm con-

jungitur

jungitur cum ſubſtantivo, ut πλόϊμος θάλασσα, *mare navigabile*: ναῦς πλόϊμος, *navis ad navigationem idonea*: ſed etiam in neutro ferè, vel maſculino, τὸ πλόϊμον & πλοΐμον vel πλόϊμος ſumitur, vel *pro tempore ad navigandum opportuno*, vel *pro omni loco, qui navigatione tutò adiri poſſit*, idque duobus præcipuè modis.

Primò, abſolutè, in gignendi caſu plural. num. cum particip. ὄντων. Philo in Legat. διαγελάσης ἦν τῆς, ὅτι νοσεῖ, φήμης, ἐπ πλοΐμων ὄντων, ἀρχῆ γὰρ μετοπώρου, id eſt, *itaq; morbi ejus vulgatâ famâ, cùm adhuc tempus ad navigationem opportunum eſſet, Autumni enim initium erat.* ſubaudiendo vel χειμῶν vel χωρίων. Thucyd. comparativum uſurpat lib. 1. ἤδη πλωϊμωτέρων ὄντων, id eſt, *cùmque jam tutior eſſet navigatio*: nullum enim ibi nomen exprimitur, quò genitivus iſte referatur.

Secundò, πλόϊμόν ἐστι, dicitur; id eſt, *tuta*, vel *opportuna navigatio eſt*: & πλωϊμώτερόν ἐστι, *tutior* vel *opportunior*. Idem Thucyd. paulò poſt, καταστὰς ὑπὸ τοῦ Μίνω ναυτικοῦ, πλωϊμώτερα ἐγίγνετο παρ' ἀλλήλους, *at poſtquam à Minoë inſtructa claſſis eſſet, facilior deinceps ac ultro citróque navigatio eſſe cœpit.*

VI.

Πολιτεία, non modò vel *rempublicam*, vel *certam reipublicæ formam* ſignificat; ſed etiam certum aliquem modum, quo quis in gerendâ republicâ verſetur. Demoſth. pro Cor. οὐ μόνον τὸ τιμᾶσθαι τιμὼ πόλιν ἡ προαίρεσις ἡ ἐμὴ, καὶ ἡ πολιτεία διεφέρξατο, id eſt, *non tantum ut civitas in honore eſſet, inſtitutum illud meum, ac propria gerendæ reipublicæ ratio in cauſa fuit.* πολιτεία.

VII.

πολύς. Πολὺς, præter id quod annotat. eſt in nomine μέγας, cap. 3. Sect. 7. Reg. 12. eſt aliquando idem, quod σὺν πολλῇ, id eſt, *cum ingentibus copiis.* Plutarc. de fortunâ Romanor. Εὗρον ὄπον Πομπήϊον ἄθρουν, καὶ πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐν θαλάσσῃ, *ubi Pompeium invenisset denſis & ingentibus copiis inſtructum, ſeu terreſtribus, ſeu maritimis.* At Demoſth. Orat. de Cherſon. Φίλιππος σὺν πολλῇ δὴ τότε Ἑλλήσποντον ἦν, *Philippus, qui circa Helleſpontum cum ingentibus copiis verſabatur.*

VIII.

πᾶς. Ἐν ποσὶ, cum Articulo ſignificat *præſens, obvius.* Plutarchus in Theſ. τοὺ ἐν ποσὶν ἆθλους, *præſentia certamina.*

IX.

οὐδὲν πρᾶγμα, *nil refert.* De nominibus πρᾶγμα & πρᾶξις, hæc notatione digna & ſelectiora accipe. Primùm quod Latini dicunt, *nihil eſt moleſtiæ vel incommodi*, Græci, οὐδὲν πρᾶγμά ἐστι, *nihil refert*, vulgò, *il ne m'en chaut* : ut cum Demoſth. ait, ὅπ ἀυτῷ οὐδὲν ἐστιν ἔπι πρᾶσμα πρὸς τὰς συνθήκας ταύτας, id eſt, *quod ejuſmodi pacta nihil jam ad eum pertineant* : Galli propius, *n'ayant plus que faire de ces pactes.* Plato in Sympoſio, ἐὰν ᾖ ψεῦδος, οὐδὲν δὴ πρᾶσμα, *& encores, qu'elles fuſſent fauſſes il n'importeroit pas.*

X.

πρᾶξις, *obligatio in ſolidum.* Secundò, quæ à Juriſperitis, *obligatio in ſolidum* vocatur, apud Græcos, πρᾶξις eſt, e. g. quod Galli, *eſtre obligé un ſeul pour le tout*, Græci, πρᾶξιν εἶναι ἐξ ἑνὸς καὶ ἀμφοῖν, verbatim *actionem eſſe ex uno & utroque* : id eſt,

duo

duo simul, & utrumque seorsim integrâ obligatione teneri.

XI.

Tertiò, πρᾶξις in malam partem sumitur, ut apud Gallos, *practique*, id est, *versutum fraudulentúmque consilium, quo adversarius circumvenitur*; quæ *calumnia* Ciceroni dicitur. Et aliquando pro ipsa proditione sumitur: unde πραξικοπεῖν τινα, *dolo aliquem circumvenire*. Quod tamen sæpiùs cum locis iis jungitur, quæ dolo capiuntur. Nam τὴν πόλιν πραξικοπῆσαι, est *urbem dolo & proditione capere*: quo pertinet Gallicus Idiotismus, *practiquer*, de eo qui vel in urbe, quam oppugnat, vel in negotio, quod gerit, proditores aut promissis aut numeris comparat: quod Polybius dicit, πρᾶξιν ζυσκευάζειν. πρᾶξις, *practique*. πραξικοπεῖν, *circumvenire*.

XII.

Quod Latini *decus & ornamentum* dicunt, Græci ferè πρόσχημα quasi πρόσεχον σῆμα: sic τὴν βουλὴν πρόσχημα τῆς πόλεως, id est, *Senatum reipublicæ decus*, & τὴν πόλιν πρόσχημα βασιλείας, *urbem regni decus* appellant. Plutarch. Alexand. ὥστε καὶ Σάρδεις, τὸ πρόσχημα τῆς ὅλης θαλάσσης καὶ βαρβάρων ἡγεμονίας προσλαβεῖν, *ita ut ipsas quoque Sardeis, maritimi barbarorum Imperii metropolim, sedémque primariam, deditione acciperet.* πρόσχημα, *decus*.

XIII.

Eadem vox *colorem* sæpe, ac *prætextum* significat: quam etiam Latini *speciem* aliquando dicunt, ut τὸ ἀνδρεῖον τῆ προπετεῖ πρόσχημα ποιήσασθαι, id est, *fortitudinis colorem temeritati prætendere*, Galli *faire semblant*. Thucyd. lib. 1. pag. 64. πρόσχημα γὰρ ἦν, ἀμυνό- πρόσχημα, *prætextus*.

ἀμυώεσθαι, ὧν ἔπαθον, (id est, ὑπὲρ, vel ἀνθ' ὧν ἔπαθον) δηῶντας τὴν βασιλέως χώραν, i. e. *Prætextus enim erat, quo ad vastandum Regis agrum utebantur, quasi acceptas à barbaris ulciscerentur injurias.*

XIV.

πρόφημα μὲν, τὸ δ' ἀληθές.

Quo sensu ponitur etiam ἐλλειπτικῶς, i. e. aliquid subaudiendo: túncque ferè duo membra sic inter se opponuntur πρόφημα μὲν, τὸ δ' ἀληθές: ut *specie quidem*, vel *per causam illi honorem exhibendi, re autem ipsâ, ut eum omni spe honoris spoliârit*, πρόφημα μὲν, ὡς τιμήσων αὐτὸν, τὸ δ' ἀληθὲς, ἅπασαν τὴν αὐτῷ τιμὴν καταιρέλων: ubi πρόφημα μὲν, id est, πρόφημα ποιούμενος vel κατὰ πρόσχημα: sequitur autem ὡς, id est, *quasi*.

XV.

τὰ πρῶτα in mas.

Τὰ πρῶτα, in neutro plurali, id est, ὁ πρῶτος, ὁ πάνυ, ὁ παρὰδοξότατος, *Princeps*. Lucianus in Timone, ubi Mercurius ad Timonem, ἴσθι γὰρ Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, *Esse Athenienſium Princeps*. Sic γὰρ ζυμμαθητῶν τὰ πρῶτα, *Princeps condiſcipulorum*.

SEC-

SECTIO XI.

De Nominibus σημεῖον, τεκμήριον, ἀπόδειξις, συνθήκη, ῥᾳδιούργημα, τέλος, τὶς.

Reg. I.

σημεῖον, τεκμήριον, ἀπόδειξις.

Σημεῖον *indicium*, τεκμήριον *conjectura*, ἀπόδειξις *demonstratio*: sæpe initium dant periodis, idque ἐλλειπτικῶς, id est, *vocibus quibusdam subintellectis*: túncque adjungitur particula ὅτι, & particula γάρ, membri sequentis initio adhibetur. Quod ergò Latini dicerent, *Cujus rei argumentum illud est, quod assiduè cum improbis versetur*: Græci τεκμήριον, vel σημεῖον ὅτι, ὅλως γάρ ἐστιν ἐν τῇ τῶν μοχθηρῶν συνουσίᾳ. Itaque subaudiri potest τοῦτο ἂν εἴη τὸ ἑπόμενον, *ejus sit quod sequitur*, vel λεχθησόμενον, *quod dicetur*, aut aliquid simile. Sic, *Atque hoc certò inde constat*, Græcè, ἀπόδειξις δέ. Eodem modo alia quoque substantiva usurpari possent: ut ῥᾳδιούργημα, ab Oenomao, apud Euseb. lib. 5. de Præparat. Evang. p. 220. novæ edit. ubi carpens oraculum Cnidiis editum, Τὸ δὲ ῥᾳδιούργημα, inquit, ἐπεὶ δὲ οὐκ ἦν βέβαιον ἀποφυγὴ ὀφύξασι, id est, *Versutiæ autem ratio hæc fuit; quòd cùm ne suffosso quidem Isthmo, certum propterea receptum habituri essent.*

ῥᾳδιούργημα.

II.

Συνθήκη, primò significat *pactum*, inde verò *conventum*

συνθήκη, conventus.

conventum ſive *congreſſum*. Origen. l. 1. contra Celſum, Πρῶτον τῷ Κέλσῳ κεφάλαιόν ϑετι διαβαλεῖν Χριστιανισμὸν, ὡς ζωνθήκας κρύβδην πρὸς ἀλλήλους ποιουμένων χριστιανῶν ἐπὶ τὰ νενομισμένα, Interpres reddit, *à Chriſtianis clancularios conventus haberi legibus vetitos.*

III.

τέλος, *magiſtratus.*

Τὸ τέλος, propriè *finis*, interdum *magiſtratum* & *dignitatem* ſignificat: unde οἱ ἐν τῷ τέλει, ſupple ὄντες, id eſt, *qui magiſtratu funguntur, qui ſunt in republica principes.*

IV.

ὁ τὶς, *pro* τίς.

Τίς, (quod ab aliis in nominum, ab aliis in pronominum claſſe reponitur:) ſive interroget, ſive indefinitè ponatur, varios uſus habet. Ac primùm quidem, cum interrogat, jungi poteſt cum Articulo præpoſitivo antecedente, ut σὺ μὲν ἓν ὁπιχειρήσεις τυτῳί; ὁ τίς ϰ) ποῖος; ϰ) πόθεν; *tu id conatus ſis? qui homo? qualis? unde?* túncque accentum retinet, ac ſi ſolum eſſet.

V.

τὶς *pro* ποῖος.

Interdum ſumitur pro ποῖος, idque ἐλλειπτικῶς, ut τίς γὰρ ἐγὼ πρὸς τοσύτους, ſupple, ἂν ἐξεταθείς εἰμι; *quis ſum ego, ſi cum tot ac tantis conferar?* Sic Latini, *quid enim unus inter tantos?* τίς γὰρ εἷς ἐν τοσύτοις;

VI.

τὶς ἄρα ποτὲ; ϑῦτα.

Eidem interroganti ſæpe additur ἄρα, ποτὲ, vel utrumque ſimul: ut τίς ἄρα σε ὕτως ἐξεδίητησεν; *quis tandem uſque adeo te à ſolita morum integritate dimovit?* Aliquando alia vox interjicitur, ut τίς σέ ποτε κακῶς ὕτως ἐποίησεν; *quis te obſecro tam injuriosè tractavit?* Quæ additio locum in omnibus caſibus habere poteſt. Dicitur etiam τί δήποτε,

&

& τί δῆτα; ut τί δῆτα παρὰ σαυτῷ μάτην ὀνειροπολεῖς; *quid tandem tecum ipse somnias?*

VII.

Τί γάρ, vel τί ἄλλο ἤ; *quid enim aliud quàm?* ponuntur ἐλλειπτικῶς: ut τί γὰρ ἄλλο ῥᾳδυμῶν, ἢ κινδυνεύεις ἄμισθον ἂν διατελεῖν; *quid enim aliud ex inertia tua expectare potes, nisi ut ignarus permaneas?* Quæ dicuntur pro τί γὰρ ἂν ἄλλο παθοις; vel trajectio verborum eſt: ſimplicius enim diceretur, τί γὰρ ἂν ἄλλο ῥᾳδυμῶν κινδυνεύεις, ἢ ἄμισθον ἂν διατελεῖν; τί γὰρ ἄλλο. τί γὰρ ἄν

Id ipſum aliquando fit cum particula ἄν, ſine ἤ, in clauſula periodorum: ut κινδυνεύεις ὑποδαγεῖν σὺν τοσαύτῃ ῥᾳθυμίᾳ, τί γὰρ ἂν ἄλλο; *periculum eſt ne te tua perdat audacia, quid enim aliud?* ſupple γένοιτο *accidere poſſit*, vel προσδοκήσειας *expectes?*

VIII.

Eodem ferè modo uſurpari ſolet, τί γάρ, τί γάρ, τί γὰρ vel τί γάρ, εἰ μὴ; ut, τί γάρ, εἰ μὴ ἐγέλων ἂν ταπεινὸς εἰ μή; ἄζονται ὁρῶν; pro τί γὰρ ἂν ἄλλο ἔπραττον, εἰ μή, *quid enim aliud agerem, niſi riderem, dum ſe coram, puerilem in modum gereret?*

IX.

At verò ἄλλοτι, unicâ voce (quod propriè *aliud quid* ſignificat) ſequente partic. ἤ, apud Plat. maximè, interrogando paſſim uſurpatur pro *num* & *nunquid*, quaſi eſſet, τί ἄλλο ἤ; *quid aliud quàm?* Plato in Apolog. ἄλλοτι ἢ περὶ πλείστου ποιῇ ὅπως ὅτι βέλτιστοι οἱ νεώτεροι ἔσονται, *nunquid hoc plurimi facis, quomodo juniores evadant quàm optimi?* quaſi eſſet, τί ἄλλ' ἢ περὶ πλείστου ποιῇ; *quid aliud, niſi plurimi facis?* ἄλλοτι ἢ *interrogando.*

Sic Herodotus lib. 2. Ἄλλοτι ἢ οἱ ταύτην οἰκέοντες Αἰγυπτίων, πεινήσουσι; id eſt, *nunquid Ægyptii partem iſtam incolentes, fame laboraturi ſunt?*

ἄλλοπ, *solùm interrogando.* Interdum ἄλλοπ ſine ἢ, eodem ſenſu; túncque oratio converti non poteſt, dicendo τί ἄλλο. Idem Plato 1. de Rep. ἄλλοπ ὦ σὺ ἐγὼ, ὃς ἰατρὸς, καὶ ὅσον ἰατρὸς, τὸ τοῦ ἰατροῦ ξυμφέρον σκοπεῖ, ἀλλὰ τῷ κάμνοντι; id eſt, *nunquid igitur inquam, ne medicus quidem, quâ medicus eſt, ſpectat medici utilitatem, ſed ægroti?*

Dicitur etiam ἄλλοπ ἢ, ſine Interrogatione. Plato Sympoſ. σκόπει ἂν ὅταν τοῦτο λέγῃς, εἰ ἄλλοπ λέγεις ἢ τόδε, *utrum aliud quam hoc dicas.*

X.

Τί interrogativum, & τις indefinitum, ſimul Atticè junguntur cum aliis vocibus neceſſariis ad ſignificandum, *ô quo te nomine appellemus?* Demoſth. pro Corona, ὦ τί ἂν εἴπων σέ τις ὀρθῶς προσείποι; verbatim, *ô quid dicens quis te rectè appellet?*

ô quo te nomine appellem?

XI.

τί μὰ, *quidnam.* Τίς μὰ; aliquando ſignificat *quidnam igitur*, etiam præcedente ἀλλὰ, ut neganti ſe cauſam aliquam rei cujuſdam, aut facti habuiſſe; ſic inſtabimus, ἀλλὰ τί μὰ; i. e. *quam igitur aliam?* ut τοῦτο, νὴ Δία, τὸ αἴτιον ὃ μὴ ἐγράφετο, ἀλλὰ τί μὰ; *ea tibi videlicet cauſa non fuit: quænam igitur?*

τί μὰ, *quidni, planè.* Aliquando voculæ iſtæ ſunt concedentis, túncque ſignificant *quidni, planè, omnino*; ſed tunc ferè omittitur ἀλλά: ut quærenti, μῶν σὺ χαίρεις πλησιάζων τυτθί; *ejúſne tibi conſuetudo placet?* reſpondeas, τί μὰ; *planè omnino.* Plautus, *Quippeni.*

τί γὰρ ἄ, *quidni.* Quod etiam dicitur cum his particulis, τί γὰρ ἄ; vel πῶς γὰρ ἄ; De quo poſtea.

XII.

XII.

Jam verò πὶς, cùm indefinitè ponitur, τὶς, primò eleganter παρέλκει, additúrque aliis vocibus ornamenti causâ. Aliquando cum interrogatione: ut, ποῖόν πινα παρὰ τὸν καιρὸν αὐτὸν ἀπέδειξεν; id eſt, *quem ſe tandem ea probavit occaſione?* πῶς πὰ ἐλπίδα ἔχεις τὸ παράδοξον τυπί γε; id eſt, *quomodo de re tam alienâ ſpem ullam habere potuiſti?* ubi πὶς indefinite ſumitur, & caret accentu. *indefinitè poſitum abundat.*

Aliquando ſine interrogatione, μέγα τι καὶ θεατέσιον τεχνέργημα, *ingens planè ac divinum opus.* Sic, οὐδὲν τι πλεὸν ἔσχεν, *nihil aſſecutus eſt emolumenti:* σμικρόν τι ὑπόχώρησον, *recede tantillum.*

XIII.

Τι, licèt indefinitè, aliquando tamen habet interrogationem. Demoſthen. Philipp. 1. γένοιτο γὰ ἄν τι καινότερον, ἢ Μακεδὼν ἀνὴρ Ἀθηναίους καταπολεμῶν; id eſt, *num verò aliquid magis novum fieri poſſit, quàm ut Macedo Athenienſes bello ſuperet;* niſi dicamus eſſe novam trajectionem, pro, τί γὰ ἄν γένοιτο, &c. τι, *etiam indefinitè interrogat.*

XIV.

Idem nomen, cum optandi aut ſubjungendi modo, & particula ἄν, particulam Gallicam *(on)* commodè exprimit: quam ferè Latini per ſecundam optativi vel ſubjunctivi perſonam enunciant: ut *on pourroit reſpondre cela fort juſtement,* τοῦτο δή τις ἀποκείναιτ' ἄν, καὶ μάλα γε εἰκότως· Latinè, *hoc juſtè reſponderis.* Quo ſenſu negationem ſæpe adjunctam habet, túncque idem eſt quod nemo: ut οὐκ ἄν τις τοῦτο φήσειε, *nemo id unquam dixerit.* τις *Gallicè on.*

Jungitur

Jungitur etiam cum imperfecto, & aoriſto indicativi modi: ut δίκαίως ἂν οὐδεὶς ἐκατηγόρει, vel ἐκατηγόρησε μᾶλλον τότε, *nemo tunc merito jure accuſaret*, vel *accuſâſſet*.

XV.

πᾶς τις, *quivis.*

Πᾶς τις, id eſt, ἕκαστος, *quivis, quilibet, nemo non*: Julianus Apoſtata ad Jamblichum ſcribens; Παντὶ μέλλοντι λόγον ἔχοντι πᾶς τις ἐκκαίει, *Pani argutum aliquid moaulanti nemo non cedat.* Quod etiam dicitur, πᾶς ἕκαστος vel ἕκαστος πᾶς. Baſilius ad Domitianum, ἐπεὶ ἔλυσα τὴν ὑπατολὴν, καὶ πάνυ ἕκαστα ἐπεξῆλθον, *ubi epiſtolam reſignavi, ſingulaque perlegi.* Item αὐτὸς ἕκαστος dicitur: Pauſan. in Meſſeniac. αὐτὸς ἕκαστος ἐφέστηκε ἑαυτῷ, id eſt, *quiſque pugnam inchoare geſtiebat.* Imò τις ſolum pro ἕκαστος. Plutarch. in Fabio, νῦν τις, ὦ στρατιῶται, Μαρκίου Μινουκίου μεμνημένος, ἐπειγέσθω, *nunc agite milites, quiſque Marci Minutii memor feſtinet*, vel *excitetur.*

πᾶς ἕκαστος *idem.*

αὐτὸς ἕκαστος, *idem.*

τις *i. e.* ἕκαστος.

SEC-

SECTIO XII.

De Nominibus τοσοῦτον, φθόνος, χαρίεις, ἀστεῖος, χείρ, χειρών.

Reg. I.

τοσοῦτον, Τοσοῦτον, interdum Atticè, idem eſt, quod τοῦδέ τι μόνον, *hoc duntaxat unum.* Demoſthen. paſſim, τοσοῦτον ἐπιπεῖν, id eſt, *ſi hoc unum addidero.* Herodot. lib. 2. τοσόνδε, eodem ferè modo uſurpavit, pag. 111. ἀλλὰ τοσόνδε μοι ἄλλο ἐπὶ μακρότατον ἐπυθόμην, id eſt, *ut unum id quod ſequitur, fusè admodum commemorantes audivi.* Quod minùs aſſecuti videntur Interpretes. vide cap. 5. Sect. 2. Reg. 7.

II.

ὑδεὶς φθόνος, *libenter.* Οὐδεὶς φθόνος, *nulla invidia*, id eſt, *libenter vero*, ac ferè præcedente ἀλλὰ in dialogiſmis: ut obſecranti, πρὸς τῆς πάλαι φιλίας μὴ φθονήσῃς κἂν τοῦτο, *per antiquam amicitiam, ne hoc etiam invideas*; continuò reſpondeas, ἀλλ' ὑδεὶς φθόνος, id eſt, *ego verò perlibenter ejus copiam fecerim*: poſſet etiam verti, *hoc enim liberaliter fieri decet*: ut σοὶ μὲν ἔν ἔγωγε μεταποιωνήσω τῶ πράγματος, ὑδεὶς γὰρ φθόνος πρὸς τὸν γνησίως φιλοῦντα, id eſt, *rem equidem tecum libenter communicabo, id enim cum amico fieri liberaliter decet.*

III.

Οἱ χαρίεντες opponuntur τοῖς πολλοῖς χαρίεις, Ariſt.

Ariſt. Eth. Ἰατρῶν οἱ χαρίεντες, *Medicorum præſtantiores.* Idem, Τὸν εὐδαιμονίαν καὶ οἱ πολλοὶ καὶ οἱ χαρίεντες λέγουσι, ubi ſtatim exponit per σοφὸς, περὶ δ' εὐδαιμονίας τίς ὅζιν ἀμφισβητῆσι· καὶ ἔκ ὁμοίως οἱ πολλοὶ τοῖς σοφοῖς ἀποδιδόασι, *Beatitudinem & vulgus & eruditi appellant. Sed quæ res ſit Beatitudo controvertitur. neque vulgus eodem modo cum ſapientibus ſtatuit.*

ἀστεῖος. Eodem modo uſurpatur ἀστεῖος· ſimplicius in Epictet. τὰ τοιαῦτα οὐκ ἀπόρων ὁ μόνον τοῦ πολλοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀστειοτέρους ἐνοχλοῦντα, *hujuſmodi quæſtiones quæ non vulgo ſolùm ſed etiam ſapientioribus moleſtiam creant.*

IV.

ἐκ χειρὸς, *cominus.* Χείρ aliquot elegantes habet ſignificatus: primùm enim, ἐκ χειρὸς vel χειρῶν μάχεσθαι, *cominus pugnare* eſt, vulgo *combattre main à main*: unde ἡ ἐκ χειρὸς μάχη, vel ἡ συστάδην, vel ἐκ συστάσεως, vel κατὰ σύστασιν, Poëtis αὐτοχειδὸν, & χειδὸν, apud quos, οἱ ἀγχέμαχοι, ſunt *cominus pugnantes.*

V.

ἐκ χειρὸς, *coram, ſtatim.* Secundò, ἐκ χειρὸς, *coram* vel *continuò.* Polybius lib. 5. τῆς κοινολογίας ἐκ χειρὸς γενομένης, id eſt, *coram habito colloquio*: ſic ἐκ χειρὸς ἔχεσθαι τῆς παρακειμένων, *continuò rem urgere.*

VI.

χειρῶν νόμος, Tertiò, χειρῶν νόμος (*lex manuum*) eſt propriè *manuum conſertio, ardórque certaminis*: unde ἐν χειρῶν νόμῳ γενέσθαι, id eſt, quod ἐν λαβαῖς, Gallice, *venir aux mains, aux priſes.* Quod etiam dicunt, εἰς χειρῶν νόμον ἐλθεῖν, vel ἀφικέσθαι, vel εἰς χεῖρας ἰέναι. Plutarch. in Pomp. τὰς χεῖρας ἐμφῶναι, καὶ συμπλακῆναι, quaſi

quaſi *mutuis manibus implicare.* Ergo χειρῶν νόμος eſt quaſi *manuum lex*, quòd in manibus vis certaminis poſita ſit: unde dicebant ἐν χειρῶν νόμῳ ἀμυνέσθαι, verbatim, *in manuum lege propulſare (ulciſci), eſtre au fort du combat*, vel ἀποκτεῖναι, *tuer ſur le champ.* Idem in Theſeo, εἰς χεῖρας ἀφῖχθαι τοῖς ἐναντίοις, *manus cum adverſariis conſerere.*

VII.

Quartò, eodem ferè ſenſu dicitur, ἐν χερσὶν: ut τοὺς πολεμίους, τοὺς μὲν χερσὶν ἀπέκτειναν, τοὺς δὲ ζῶντας ἔλαβον, *hoſtes partim in acie ceciderunt*, (Gallicè, *ſur la place,*) *partim vivos ceperunt.* ἐν χερσὶν, *eodem ſenſu.*

VIII.

Quintò, χειρῶν ἀδίκων ἄρξαι, verbatim, *injuſtarum manuum incipere*, id eſt, *injuriæ authorem eſſe, laceſſere, rixam movere*: ut ὁπότερος ἄρξαι. ἂν χειρῶν ἀδίκων ἄρξειν, αὐτῷ τῷ ἀειφυγίαν καταψηφίζεσθαι, id eſt, *qui prior injuriam fecerit, eum perpetuo multare exilio.* χειρῶν ἀδίκων ἄρξαι.

Denique εἰς χεῖρας ἰέναι, non tantùm de congreſſu bellico, ſed etiam de amico dicitur, ut idem ſit quod εἰς ὁμιλίαν καὶ διάλεξιν ἰέναι, apud Thucyd.

IX.

Quas Latini *novas tabulas*, id eſt, *æris alieni remiſſiones*, Græci χρέων ἀποκοπάς, quaſi *debitorum exciſiones*, vulgò dicunt. Attici uno verbo σεισάχθειαν, quaſi dicas *oneris excuſſionem, mitiori quadam*, & ἀπαναγωγικῇ *voce*, atque id ex inſtituto Solonis, teſte Plutarch. in ejus vita. Χρεωκοπία etiam dicebatur, unde verbum χρεωκοπεῖν, *debita remittere.* χρεῶν ἀποκοπαὶ, *novæ tabulæ.*

SEC-

SECTIO XIII.

De Nominibus χρῆμα, χρυσὸς, χώρα, ὥρα.

Reg. I.

χρῆμα, *exceſſus.*

SUbſtantivum, τὸ χρῆμα, ferè uſurpatur ad ſignificandum *exceſſum aliquem*, tam in bonam, quàm in malam partem, ſic μέγα τι χρῆμα, *ingens quiddam*: quo ſenſu Tullius ad Atticum, de Antonio loquens, *Teucris ille*, inquit, *lentum ſanè negotium*, i. e. *tardus admodum eſt.* Græce, βραδύ τι χρῆμα.

II.

χρῆμα, *cum genitivo ſingulari.*

Sæpe cum Genitivo ſingulari jungitur: ut ἀστραβάλλων τι χρῆμα τῦ ἵππου, i. e. *equus eximius*, ἐξαίρετον χρῆμα τῦ νεανίου, *egregius adoleſcens*: θαυμάσιόν τι χρῆμα τῆς ἀγχνοίας, τῆς εὐφυΐας, id eſt, *divinum ingenium, divina indoles.* Aliquando per appoſitionem uſurpatur: ut εἶδον τὸν βασιλέα, θαυμάσιόν τι χρῆμα τῦ ἄρχοντος, *Regem vidi, eximium ſanè Principis exemplar ac ſpecimen.*

III.

Cum genit. plurali.

Rariùs ſed tamen aliquando cum Genitivo plurali copulatur. Euſebius lib. 1. Præparation. Evangel. ipſo ſtatim initio, τοῦτό σοι, (nempe ἀπόδειξιν Εὐαγγελικὴν) θεῖον Ἐπισκόπων χρῆμα, ζωὴ εὐχαῖς ἐπηρώνησα, *eandem tibi, (demonſtrationem Evangelicam) qui ſatrum Epiſcoporum decus & ornamentum es, adjunctis*

junctis etiam precibus consecravi. Aristophan. in Nub. Act. 1. Ὦ Ζεῦ Βασιλεῦ, τὸ χρῆμα, ὡς νυκτός, ὅσον ἀπέχθον! *O Jupiter Rex, quid istuc noctis est, quámque infinitum!* Idem in Ranis Act. 5. τὸ χρῆμα ὡς κόπων ὅσον! *quanta laborum moles!*

IV.

Aliquando reddi Latinè debet, *ut qui maximè* vel *minimè*, per omnia genera cum particulis ὡς & ὅδε. Plato in Phædone, ubi Socrates ineptum se esse ait ad Physica: ὅτως ἐμαυτῷ ἔδοξα πρὸς αὐτῶ σκέψιν ἀφυὴς εἶναι, ὡς ὅδε χρῆμα, *ita mihi visus sum ad hoc studii genus ineptus, ut qui maximè*, verbatim, *ut nulla res.*

V.

Pecunia fœnore occupata, vulgò, *argent mis en rente*, ἐνεργὰ χρήματα, quasi *operantes pecuniæ*: quemadmodum *otiosam pecuniam, rentes.* ἀργὰ χρήματα nominabant. Lucrum autem ex fœnore proveniens, ἔργον, id est, *opus*, vel ἐργασία, quasi *operatio* dicebatur; quanquam ἐργασία latiùs patebat, ac ferè genus omne quæstus ex mercaturâ, aliisque rebus profectum complectebatur. Sors autem, vulgò, *le principal*, Græcè, τὸ ἀρχαῖον, vel τὰ ἀρχαῖα, vel ἀρχαῖον δάνειον, quasi *antiquum mutuum*, vel ἀρχαῖον κεφάλαιον, quasi *antiquum caput*, vel κεφάλαιον solùm vocabatur. Usura verò, Gallicè, *les intereſts*, Græcè, οἱ τόκοι. Denique, quod ultra summam excurrit, Gallicè, *le ſurplus*, Græcè, τὸ περισσὸν, vel τὸ πρὸς, ut δισχίλιαι δραχμαὶ, καὶ τὸ περισσὸν vel τὸ πρὸς, id est, *duo drachmarum millia & quod ultra excurrit.* *Le principal.* *Les intereſts.*

Χρή-

VI.

χρήματα, ἐπίτιμα. Χρήματα ἐπίτιμα, bona eorum dicebantur, qui crimine aliquo tenebantur, legum tamen adhuc munita præsidio, quæque proinde occupare nemini liceret: ut ἐπίτιμος ἀνὴρ, *qui integræ adhuc erat conditionis & famæ*; & ἐπιτιμία, *status illius & conditionis integritas.* contra verò, ἄτιμα χρήματα, *quæ impunè cuivis diripere licuisset*; ἄτιμος, *notatus infamiâ.*

VII.

Aurum signatum, χρυσὸς ἐν νομίσματι, (verbatim, *aurum in nummo*) vel ὡς νόμισμα, (*ut nummus*) vel ἐπίσημος· rude autem, ἄσημος, Aurum factum, χρυσὸς ἐν κατασκευαῖς, quasi *aurum in supellectile.* Aurum infectum, χρυσὸς ἐν ὕλῃ, vel ὡς ὕλη, i. e. *in materia*, vel *ut materia*, Gallicè, *en masse, en lingots.*

Aurea vasa, χρυσοῦς ὡς σκεῦός τι, *ad pastum.* Quod autem de auro dicitur, de argento dici potest. Plutarch. in Pomp. Ἀναφέρεται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, ἐν νομίσματι καὶ κατασκευαῖς, ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ διςμύρια τάλαντα, id est, *referuntur in publicum ærarium, argenti & auri, tam signati quam facti talenta viginti millia.* Philo de Legatione, ad Caium, Ἄργυρον, καὶ χρυσὸν, τὸν μὲν ὡς ὕλην, τὸν δ' ὡς νόμισμα, τὸν δ' ὡς σκεῦος, διὰ ἀκπωμάτων, καί τινων ἑτέρων, *Argentum & aurum, partim infectum, partim signatum, partim ad esum & potum, poculis & aliis quibusdam comprehensum.* Idem lib. de Providentia, ἄργυρον καὶ χρυσὸν, distinguit in duo genera, ἄσημον & ἐπίσημον, quæ licet propriè, *rude, signatúmque* sonent, tamen latiùs pro infecto,

infecto, factóque ſumi videntur; cùm & rude in infecto, & ſignatum in facto cenſeri poſſit.

Falli autem eos puto, qui argentum factum, ἔργα ἀργύρεια, vel εἶα dici volunt, ſunt enim potius argenti fodinæ, ut ſupra oſtendimus in nomine ἔργα. Cap. 3. Sect. 4. Reg. 12.

VIII.

χώρᾳ.

Χώρᾳ in dandi caſu ſumitur pro πρὸ μέρει, de quo ſupra, id eſt, *loco, vice*, ac ferè cum particula ἐν, ut ἐν χώρᾳ τῷ ἐνεδρεύοντι ἁλῶναι, *inſidiatoris loco captum eſſe*: quod etiam dicitur per accuſ. cum verbo ἔχω, ut τὰ ἐν παρέργῳ αὐτοσχεδιαζόμενα, ἅτ' ἂν ὄντων ἐχόντων χώραν, id eſt, *quæ tumultuariè facta ſunt, perinde ac ſi nulla ſint haberi ſolent.*

IX.

Secundò, ἐν χώρᾳ κεῖσθαι, i. e. *ſuo loco & ordine, ſine ulla perturbatione conſiſtere*: cui opponitur, ὅπως ἔτυχε, *paſſim, ac temerè, promiſcuè.*

X.

κατὰ χώραν.

Tertiò, κατὰ χώραν ἔχειν, vel μένειν, vel ἀκρεμεῖν, *ſuo loco manere conſtanter, & immotum*; quod etiam Iſocrat. & alii dixerunt, ἀσφαλῶς. Transfertur ea quoque ſignificatio ad dignitatis gradum, unde ἐᾶν τινα κατὰ χώραν, i. e. *loco aliquem non movere, vel dignitatem ei ſuam defendere*: verbatim, *ſinere aliquem ſecundùm locum.*

ſuo loco.

XI.

ὥρα, *tempus eſt.*

Ὥρα per ſeſe, ac ſine verbo ſubſtantivo, ſignificat *tempus eſt, decet, juvat*: ut ὥρα δὴ νῦν ἡμᾶς ἑτέραν καταβαλέσθαι λόγον, *alteram nunc diſputationem inſtituere juvat.* Quo ſenſu reddi

reddi quoque poteſt per Idioma Gallicum, *je peux bien, tu peux bien*, v. g. *tu t'en peux bien aller maintenant*: ὥρα σε γωῦ ἀπέναι vel καιρὸς. Ἐν ὥρᾳ & καθ' ὥραν, *en ſa ſaiſon*: latinè *ſuo tempore*: ut παρ' ὥραν, *hors de ſaiſon*: ſic ἐν ὥρᾳ γαμίδες dicuntur *puellæ nubiles*.

XII.

Ὥραι, denique in plurali, *tempeſtatem* vel *anni tempus* ſignificant: ut *ad amicum ſuæ quemque tempeſtatis fructum mittere*, πέμπειν πρὸς τὸν φίλον ὅσα φέρουσιν ὧραι, *quæ ferunt tempora*.

CAP. IV.

De PRONOMINE.

Reg. I.

Pronomen periodum claudens.

PRonomina ἐγὼ *ego*, ἡμέτερος *noſter*, ὑμέτερος *veſter*, ὅτος *hic*, præ cæteris eleganter ac numerosè periodos terminare ſolent: ut πάντα παρεσκεύακα ποιεῖν τε καὶ παθεῖν ἕνεκα ἀρχῆς εἰλόμην ἐγὼ, *omnia ab initio reipublicæ causa facere, ferreque conſtitui*. Sic μηδὲν ἂν ὑποδυσαίμην, τῆς πρὸς ἐμὲ διαθέσεως ἕνεκα τῆς ὑμετέρας, *nihil unquam recusârim ob veſtram erga me benevolentiam*. Demoſth. pro Coron. οἶμαι δ', ὑμᾶς ἂν ὁμολογῆσαι, κοινὸν εἶναι τοῦτον τὸν ἀγῶνα ἐμοί τε καὶ Κτησιφῶντι, καὶ οὐδὲν ἐλάττονος ἄξιον αὐτοῦς ἐμοὶ, *vos autem confeſſuros exiſtimo, cauſam hanc eſſe mihi cum Cteſiphonte communem, nihilque minore mihi ſtudio defendendam*. Ibid. ἵνα μηδεὶς ὑμῶν

μοὶ, τοῖς ἔξωθεν λόγοις ἠγωμένῳ, ἀλλοτριώτερον ἢ ὑπὲρ τῆς γραφῆς δικαίων ἀκούειν μου, *ut nemo veſtrûm alienis abductus verbis, me accuſationi huic defenſionis meæ jura opponentem, alieniore animo audiat.* Ibid. ἆρ' οὐκ ἦν οἱ ταῦτα ἐρῶντες ἕτοι; *N'eſtoit-ce pas eux, qui tenoient ces diſcours?* Sic ἕτοι apud Demoſt. ſæpiùs, cum præſertim infectandi causâ adhibetur: ut ὁ μιαρὸς καὶ προδότης ἕτοι, i. e. *merenarius iſte, ac proditor.*

II.

Dativus μοὶ & σοὶ quemadmodum apud Hebræos, Latinos & Gallos, ſæpe παρέλκουσιν, ut Ῥᾳθύμως ἄπτου μοι τοῦ πράγματος, *rem mihi alacriter ſuſcipe.* Sic τὸ ἔργόν σοι καὶν δύσχερές τε δοκῇν, δι' ὀλίγων ἔγωγε ἐποτελίσω σοὶ ἡμερῶν, id eſt, *opus hoc tibi, difficile licèt videatur, paucis ego diebus abſolvam.* μοὶ, σοὶ, & οἱ, *abundant.*

Ita etiam & οἱ. Diogenes Laert. in vita Solonis, Ὥστε ἄπτεσθαί ὁ ἐκ μέσου ὁ μόνος ἐχθρὸς Πισιστράτου, *quare abeo, ſolus inimicus Piſiſtrati.*

III.

Poſſeſſivum pronomen σὸς, σὴ, σὸν, novo more ſignificat potius, *aliquid alterius erga te, quàm tui erga alterum.* Sic Plato in Gorgia, καί μοι μηδὲν ἀχθεσθῇς, εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ, id eſt, *at vide ne tu mihi ſuccenſeas, id enim dicam pro mea erga te benevolentiâ:* cave enim vertas, *pro tuâ erga me,* ſic apud Homerum Ὀδυσσ. λ. Anticlea Ulyſſi filio, σὸς, id eſt, *meus.*

Ἀλλά με σός τε πόθος, inquit, καὶ μείλεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.

ubi σὸς πόθος ſignificat *deſiderium,* non *tuum* ſed *tui meum.* Hoc imitatus eſt Cicero Philipp. 10. *Pro tua,* inquit, *amicitia jure doleo,*

i. e.

i. e. *pro ea quæ mihi tecum est amicitia.* Græcè dici posset, εἰκότως ἔγωγε συχαίνω, τῆς φιλίας εἵνεκα τῆς σῆς.

ἐμὸς, *tuus.* Eodem modo possessivum ἐμὸς significat *tuus erga me non meus erga te.* Diog. Laert. in vita Solonis, Εὐνοίᾳ γὰρ τῆς πόλεως μᾶλλον ἢ κατὰ τὸ ἐμὸν ἔχθος ἐμίλυνες, *detexisti (meam tyrannidem) præ tuâ in rempublicam potiùs benevolentiâ quàm inimicitiâ erga me.*

IV.

Possessivum cum alieno nomine. Solet etiam possessivum, maximè Poëticè, conjungi cum eo substantivo cui minùs quàm alteri convenire videtur. Sic Euripides in Phœnissis, τὸν ἐμὸν ὠδῖνων πόνον, verbatim, *meum partus dolorem,* id est, *partus mei dolores:* ubi ἐμὸν jungitur cum πόνον, licet melius ἐμῶν in gen. cum ὠδῖνων conveniret.

V.

Possessivum cum genitivo. Idem possessivum jungitur cum Genitivo personæ, ad quam ipsum pertinet: ut ὅλος δὴ τἀμὰ ἔστι διαρπάσαι, τῆ κακοδαίμονος, *res ergo meas hominis infælicissimi penitus isti diripient:* ubi τἀμὰ cum genitivo κακοδαίμονος jungitur. Hoc sensu frequens est Genitivus pronominis αὐτὸς, ut apud Latinos pronominis *ipse.*

VI.

αὐτὸς, *de ulio, & de se.* Αὐτὸς spiritu leni, promiscuè significat, vel *aliquem alium,* vel *seipsum:* ut *cùm impetum in se populi animadverteret,* ὁρῶν τὴν τῆς δήμου ὁρμὴν, ἐπ' αὐτὸν φερομένην, pro ἐφ' ἑαυτόν. Euseb. lib. 6. Præparat. Evang. ἵνα ἐν οἷς ἂν τῆς τοῦ μέλλοντος φορήσεως ἀποπίπτοι, καταφυγὴν αὐτῷ τῆς ἀληθείας τὴν εὐμάρειαν ποιήσοιτο, i. e. *ut si res aliter, quàm prædictum ab eo foret, eveniret, ad fatum conti-*

nuò

nuò perfugium ſibi ac receptum, pararet: ubi ἑαυτῷ pro αὐτῷ vel ἑαυτῷ. Viciſſim ἕ, οἷ, ἑ, & ἑαυτοῦ, pro aliis non reciprocis paſſim uſurpatur, licèt aliquanto cautius: ut apud Latinos, maximèque Tullium, *ſui, ſe*, & ſimil. pro *illius, illum*, & ſimilibus. Hâc enim in diſtinctione, ſuperſtitioſus nimium fuit apud Latinos Valla, Gaza apud Græcos. Demoſthenes adverſus Androtionem, εἶθ' ὡς ὁ,τῆν ἐξὸν ἑαυτῷ ποιῆν, *deinde, quaſi liceret ei quidvis agere*: ubi ἑαυτῷ manifeſtè pro ἑαυτῷ. Alibi paſſim.

VII.

Imo, quod mirabilius videri poſſit, ἑαυ ἑαυτοῦ *de* τοῦ, & reliqui caſus ejuſdem pronominis qui propriè *ſeipſum* ſonant, ad primam quoque ſecundámque perſonam referuntur. Xenophon. hiſtor. 2. ὅτω παιδεύεις τοὺ ἑαυτῆς φίλους; *ſic amicos tuos inſtituis?* ubi ἑαυτῆς, pro σὲς vel σῆ uſurpatur. Iſocrates in Buſiride, μηδὲν ἐπιδεικνὺς τῆ ἑαυτῆ, *nihil oſtendens rerum mearum*: ubi fruſtra nonnulli reponunt ἐμαυτοῦ. 1, 2, & 3. *perſona.*

VIII.

Pronomen αὐτὸς, cum nomine ἕκας☉, αὐτὸς ἕ- idem penitus eſt quod ἕκας☉ per ſe ſolum. κας☉. Demoſth. περὶ συμμορ. ὅσα τὸ πρεῶτον, inquit, αὐτὸς ἕκας☉ ἑαυτῷ προσήκειν ἡγήσατο, *quæ ſibi quiſque primùm expedire judicabat*: dicitur etiam una voce αὐτοέκας☉.

IX.

Αὐτὸς cum præpoſitivo articulo præceden- ὁ αὐτὸς, te in omni caſu & genere, ſignificat *idem*: *idem.* nec vocem unicam Græci habent, quâ Latinam exprimant. Ergo, ὁ αὐτὸς *idem*, ἡ αὐτὴ *eadem*, τὸ αὐτὸ *idem*. Quæ ſæpe conjunguntur

tur cum dativo, ut ταὐτό σοι πάσχω, *idem quod tu, patior*, id est, *eodem modo affectus sum, quo tu.*

X.

αὐτῷ & αὐτοῖς *sine* ζωῇ.

Dativus uterque ejusdem pronominis eleganter ponitur, subintellecta præpositione ζωῇ, ut μέγα τι μέρος πολεμίων πλῆθος αὐτοῖς ὅπλοις ἔλαβεν, *magnam partem hostium cum cum ipsis armis cepit*: sic αὐτοῖς ἀνδράσι, *cum ipsis viris*: αὐτῷ τῷ ἵππῳ κατεποντίσθη, *cum ipso equo demersus est.*

XI.

αὐτὸς, *substantivum involvens.*

Interdum substantivum aliquod intelligitur, quod eidem pronomini respondeat. Cujusmodi autem illud esse debeat ex adjuncto verbo conjiciendum est. Sic apud Synesium ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτεῖσθαι, *ejusdem mensæ cibis uti*: subauditur enim τραπέζης.

XII.

αὐτὸς, *in compositione.*

Idem pronomen in compositione vocem unicam efficiens, usum elegantem habet, cujus aliquot hæc exempla sunto: αὐτεπάγγελτος, id est, *qui sponte, nec vocatus, operam commodat suam*: qui etiam αὐχαίρεις & αὐτοκέλευστος dicitur, ac αὐτοκέλευθος, qui seipsum in viam dat. Aliquando αὐτεπάγγελτος, cum participio ἐθέλων *(volens)* conjungitur. Demosth. pro Cor. ὥστε τῆς ὑπὲρ Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτους ἐθέλοντας ἀφελέσθαι Φιλίππῳ, id est, *ut Philippo sponte Græcorum libertatem proderent.* Αὐτανδρος, idem quod αὐτοῖς ἀνδράσι, ut ἡ ναῦς αὐτάνδρος κατεποντίσθη, *navis cum ipsis hominibus submersa est*: quod etiam dicitur αὐτανδρὶ adverbialiter. Sic αὐτόφορτος, *cum ipsis etiam*

etiam oneribus, ut ἵππος αὐτόφορτος καὶ τεχαμμένη, *equus cum clitellis & oneribus præceps actus eſt.* Αὐτεξούσιος, *qui ſui juris eſt*, unde τὸ αὐτεξούσιον, *liberum eſt arbitrium*, quo quis ſui dominus eſt. Αὐτήκοος *teſtis auritus*, αὐτόπτης *teſtis oculatus*: unde αὐτοψία & adverbium αὐτοψεί. Αὐτόμολος, *transfuga*; vel *qui ſponte adveniat*: αὐτονόμως. αὐτοτελής, & αὐτόδικος dicitur, *qui ne aeperd ny releve de perſonne*: αὐτόδιδος, *qui omnino recens ab itinere, aliquid agit*, ut αὐτόδιδος τοῖς πολεμίοις ἐπέβαλε, *ſtatim ab itinere impetum in hoſtes fecit.* Αὐτόκλητος, propriè de *paraſito* dicitur, *qui non vocatus in alienam ſe menſam intrudit.* Αὐτοδίδακτος, *qui per ſe, ac nullius operâ, doctrinam conſecutus eſt.* Αὐτοφόνος, αὐτοθάνατος, αὐτοκτόνος, & αὐτόχειρ, *qui ſeipſum occidit*: αὐτόχειρ tamen, & αὐτοθάνατος, *qui alium etiam ſuâ manu interfecit.* Αὐτοπροσώπως, *qui per ſe & coram aliquid agit, nemine prorſus interpoſito.* Adjungenda ſunt etiam adverbia tria, αὐτόχρημα, id eſt, *reipsâ, planè, omnino*; αὐτοβοεί, *primo impetu, du premier aſſaut*, quaſi *clamore ipſo*: ut αὐτοβοεὶ τὴν πόλιν εἷλεν, *urbem primo impetu cepit.* Αὐτόθεν, id eſt, *per ſe*, vel *è re natâ*; ut αὐτόθεν ἄρχει τὸ πρᾶγμα φθείρεσθαι φανερὸν ἀφιέν, *res per ſeſe loquitur.* De quo in Adverbio, pluribus.

XIII.

Οὗτος cum verbo primæ vel ſecundæ perſonæ ſignificat *ego* aut *tu*. Sic in illis Solonis verbis apud Diog. Laert. Ὦ παῖδες, ἕτος μὲν Σόλων ἕτοιμός τοι λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀμύνειν, τοῖς δ' αὖ καὶ μαίνεσθαι δοκῶ, *ô patria, ego quidem Solon paratus ſum*, &c. Ariſtoph. Plut. ἕτος, *ego* aut *tu*.

Plut. ἔτ᾽, τί δρᾷς; *heus tu, quid facis?* Nub. ἔτ᾽, καθεύδεις; *heus tu dormis?* It. præcedente ὦ. Ὦ ἔτ᾽ Αἶαν, δεῦτερόν σε προσκαλῶ, *heus tu, Ajax, iterum te voco.*

XIV.

ὅπ post τοῦτο. Creberrimum est, maximè apud Demosthenem, ut ὅπ post τοῦτο consequatur; quæ dictio Latinis barbara videretur, v. c. *nôstis quippe, nôstis, me vivo frustra illum furere,* ἴστε γὰρ δήπου, ἴστε τοῦθ᾽, ὅπι μάτην, ἐμοῦ γε ζῶντος, μαίνεται ἐκεῖνος, verbatim, *nôstis hoc, quod frustra*; quæ locutio à Latinis auribus repudiaretur. Demosth. Olynth. 1. ἐγὼ μὲν οὐκ ἀγνοῶ μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦθ᾽, ὅπι πολλάκις ὑμεῖς, οὐ τοὺς αἰτίους, ἀλλὰ τοὺς ὑστάτους αἰεὶ τῶν πραγμάτων εἰπόντας, ἐν ὀργῇ ποιεῖσθε, *equidem non sum nescius, Athenienses, vos sæpenumerò, non malorum auctoribus, sed iis qui de rebus postremi dixerint, succensere solitos.* Interdum verò, inter τοῦτο & ὅπι, aliquid interponitur. Idem Philipp. 1. ἀλλ᾽ οἶδε τοῦτο καλῶς ἐκεῖνος, ὅπι ταῦτα μέν ἐστιν ἅπαντα τὰ χωρία, ἆθλα τοῦ πολέμου, κείμενα ἐν μέσῳ, *at ille nimirum probè nôrat, loca hæc omnia, tanquam belli præmia, in medio posita esse.*

XV.

τοῦτο, παρέλκει, id est, *abundat.* Insignius etiam est quod sequitur, τοῦτο eleganter, aliquando παρέλκειν, id est, *abundare*; unde obscuritatis aliquid suboriri videatur. Demost. pro Cor. Καίτοι κἀν τοῦτο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ λοιδορίαν καταγελᾶν τούτῳ διαφέρειν ἡγοῦμαι, *enimverò etiam hoc, Athenienses, equidem convicium hoc ab accusatione differre arbitror,* ubi sanè τοῦτο solius ornamenti causâ positum est. Nisi dicamus, ἐλλειπτικὸν esse, pro eo ac vulgo diceretur,

Illud

Illuy a encor cecy, que je crois, &c. ſed prior ſenſus facilior eſt.

XVI.

Aliquando, ſed rariùs (quod ideo parcè imitandum:) pronomen, ac præſertim ἕτερος loco movetur ſuo, cum aliqua orationis obſcuritate. Plato in Apolog. Socrat. non longè ab initio, Ἐπιχειρητέον ὑμῖν ἐξελέσθαι τοῦτο διαβολὴν, ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔσχετε, ταύτην ἐν ἔτεσι ὀλίγοις χρόνῳ· ubi ordo eſſe debuiſſet, Ἐπιχειρ. ὑμ. ἐν ἔτεσι ὀλίγοις χρόνῳ ταύτην ἐξελέσθαι τοῦτο διαβολὴν ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔσχετε i. e. *conandum eſt, tam brevi tempore, hanc vobis calumniam excutere, quæ jamdiu in veſtris inſedit animis.* Credo Socrates μάλα ἁπλῶς, οὕτω, καὶ ὡς ἔτυχεν, id eſt, *ſimpliciter, ac ſine cura ulla*, dicere videri cupiebat. *Pronomen aliquando loco movetur.*

XVII.

Neutrum plurale ταῦτα, antecedente καὶ, idem ſignificat quod apud Latinos *idque*. Plato Apolog. Socr. Ἄπιστα εἶ, ὦ Μέλιτε, καὶ ταῦτα (ὡς ἐμοὶ δοκεῖς) σαυτῷ, *incredibilia loqueris, Melite, idque (ut mihi videtur) tibimet ipſi.* Ibid. Ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄρα τούτων ποιήσω, καὶ ταῦτα κινδυνεύων τὸν ἔσχατον κίνδυνον, *ego verò nihil horum faciam idque cum in extremo diſcrimine conſtitutus ſim.* καὶ ταῦτα, *idque.*

XVIII.

Neutrum plurale ταῦτα geminatum, ſic tamen ut inter utrumque μὲν δὲ inſeratur, ſignificat idem quod Latini dicunt, *Ac de his hactenus*, καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, cùm aliqua diſputatio, vel pars orationis paulo longior concluditur. Exempla paſſim apud Demoſthen. & alios, ac præſertim Hiſtoricos, & Oratores occurrent. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, *ac de his hactenus.*

CAPUT V.

DE VERBO.

SECTIO I.

De Verbo Activo, Passivo & Neutro.

Reg. I.

ἁλίσκω, capior.

ALiquando vox activa, significationis passivæ est. Quo in genere præcipua sunt, ἁλίσκω, sed ferè tantum in præterito perfecto ἐάλωκα, & Aorist. 2. ἅλων, vel ἐάλων, id est, *convictus sum, reus sum peractus*, unde ἁλῶναι τῆς ἀπὸ δημοσίων κλοπῆς, id est, *peculatus reum peractum esse.*

II.

ἀναχάμπτειν, reflecti.

Ἀναχάμπτειν pro ἀναχάμπτεσθαι, id est, *reflecti.* Aristot. 1. Metaph. τὰ δὲ εἰς ἄλληλα ἀναχάμπτει, id est, *hæc verò in sese mutuò reflectuntur ac recidunt:* quo eodem modo usurpantur ἐπαναχάμπτειν & ὑποκάμπτειν, quod postremum tamen propriè est, *per ambages circumagi fallendi causâ*, ut cùm lepores crebris in orbem saltibus insequentes canes ludificantur.

III.

ἀναλαμβάνειν, recreari.

Ἀναλαμβάνειν pro ἀναλαμβάνεσθαι, præsertim cùm significat, *recreari ac refici.* Theophrast. lib. 1. ὅταν τὰ κακοπραθήσαντα ἀναλάβῃ πάλιν, καὶ εὐθενήσῃ, id est, *ubi quæ alimenti penuriâ laborant, recreata ac confirmata fuerint:*

fuerint: quod longè crebrius cum accuſativo in activa ſignificatione, dicitur ἀναλαβεῖν & ἀναφέρειν ἑαυτὸν, id eſt, ῥᾴζειν *convaleſcere*.

IV.

Ἀνταποδίδωμι pro ἀνταποδίδομαι, id eſt, *vicißim reſpondeo*, & quaſi *reſpondeo in vicem alterius*. Plato in Phædone, εἰ μὴ ἀεὶ ἀνταποδιδοίη τὰ ἑτέρα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα, i. e. *niſi per mutuam generationem, ſequentia priorum in locum ſufficerentur*: ſic χάριτας dici poteſt ἀνταποδοῦναι pro ἀνταποδοδῶναι, id eſt, *rependi beneficium*. ἀνταποδίδωμι, *vicißim reſpondeo*.

V.

Ἀπαλλάττειν pro ἀπαλλάττεσθαι, *liberari ſeu defungi*: idque per omnia tempora, tametſi rariùs in Aoriſt. 2. Ariſtoteles Problem. Sect. 5. διὰ τί τὰ ζύμμετρα τῶν σωμάτων, κάμνει τε πολλάκις, καὶ ἀπαλλάττει ῥᾷον, pro ἀπαλλάττεται, id eſt, *quare quæ meliùs temperata corpora ſunt, & laborant ſæpius, & faciliùs morbis defunguntur?* ſic ἀπηλλαχέναι τῆ καθήκοντος, id eſt, *officio defungi*: ἀπηλλαχέναι τῆς ἀρχῆς, *magiſtratu defunctum eſſe*. ἀπαλλάττειν, *liberare*.

VI.

Ἵστημι, in Aoriſt. 2. & præterito activo, ac præſertim in compoſitis, ut καταστῆναι εἰς ἀρχὴν, apud Iſocrat. paſſim, *in magiſtratu conſtitui*: τὰ καθεστηκότα, vel καθεστῶτα, ſæpe, id eſt, τὰ νενομισμένα, *ſtatus*, vel *inſtituta reipublicæ*, atut abſolutè quæcunque de re quapiam conſtituta ſunt. Ita συστῆναι πόλεμον, id eſt, συῤῥαγῆναι, à verbo συῤῥήγνυμαι, & συσκευάσθαι, *conflatum eſſe bellum*: & κεκοσμῆσθαι ὁ κόσμος, id eſt, *mundus conditus* dicitur. Ita ἀθροισθῆναι *adductum eſſe*. Dem. ἵστημι *in præter. & aoriſt. 2.*

Olyn. 1. εἰς τοῦτο ἀεὶ ἐξ τὰ πράγματα Φιλίππῳ. *Philippi res eò redactæ sunt.* ubi notetur dativum Φιλίππῳ adhiberi, non autem genitivum Φιλίππου.

VII.

μεταβάλλειν, *mutari.*

Μεταβάλλειν, creberrimum est, pro μεταβάλλεσθαι *mutari.* Philo de Leg. ad Caium, ἀρχόμενοι μεταβάλλειν πρὸς τὸ ζώνομον καὶ ὁμοδίαιτον, *cùm ad vitæ genus transferri inciperent, legum communione, ac mutuâ societate conjunctum.* At in voce passivâ, sæpius est, transfugarum more ad hostem, αὐτομολεῖν *deficere.* Plutar. Alexan. τοῖς μεταβαλλομένοις πρὸς αὐτὸν, ἄδειαν ἐκήρυττεν, id est, *iis qui ad se deficerent, impunitatem præconis voce promittebat,* & al. passim.

VIII.

παραφρονεῖν *indecorè moveri.*

Παραφρονεῖν, non tantùm *labefactare* ac *pervertere,* sed etiam *indecorè moveri* & *furore præcipitem agi* significat. Aristophanes in Ranis, ἴδε, σκόπει μὴ με παραφρονήσαντα ἴδῃς, pro παραφρονέμενον, *aspice, num tibi videar indecorè moveri.* Xenoph. 4. Memorab. πολλοὶ μὲν ὑπὸ ἀνθρωποφθόρων διαφθείρονται, pro ἀνθρωποφθορίαις, *multi ab hominibus furore percitis occiduntur.* Sic παραφρονητικῶς ἔχειν, Plutarcho in Solon. significat, ἔξεστηκέναι τὸν νοῦν, *mente dejectum esse.* Nec alienum verbum παραφρονεῖν, id est, *insanire,* ut ebrii solent.

IX.

στρέφειν, *converti.*

Στρέφειν, maximè in Aorist. 1. id est, *conversus sum* aut *converti:* unde ἐπαναστρέφειν, quod idem est, ac ἐπαναχωρεῖν, de quo

Reg. 2. paulò ante: & ὑποστρέφειν, *redire:* quod etiam verbum militare est, significans, *repentè à fugâ*

à fuga in hostem converti: quod etiam dicunt ἐξ ὑποστροφῆς μάχεσθαι.

Apud Rhetores autem est, *reflecti ad id quod postremò dictum est, oratione per quandam parenthesin interruptâ*: ut cùm Demosthenes pro Corona dixisset, τὸ Φωκικὸ συστάντ' πολέμου, id est, *conflato Phocensi bello*, subjungit, ὃ δ' ἐμὲ, ὃ γὰρ ἔγωγε ἐπολιτεύόμην πώποτε, *non meâ profectò culpâ, qui ad Rempublicam nondum accesseram*: hæc verba κοὐκ ὑποστροφῶ inserta esse, & oratorem ὑποστρέψαι, i. e. in ea quæ de conflato bello dixerat, se reflexisse, docet Hermogenes. quam etiam ὑποστροφὴν, ἐπιμεσολὴν, idem appellat, quasi *intercalationem quandam*. ὑποστροφὴ oratoria.

X.

Στείχειν, pro στείχεσθαι militare vocabulum est, & significat, κατὰ στίχους τάττεσθαι, id est, *aciem in varios ordines, & quasi versus distribui*; unde συστοιχεῖν, *ejusdem ordinis esse*, ἀντιστοιχεῖν, *adversis opponi ordinibus*. στείχειν, ordinari.

XI.

Σωκάπτω id est, *firmiter adhæresco*, & *quasi colligatus sum*: ut cùm Theophrastus ait, τὰ δὲ φυτὰ ἐν λίμναις, ὃ σωκάπτει τῇ γῇ, id est, *plantæ quæ in paludibus seruntur, terræ non admodum firmiter adhærescunt*. Σωκάπτω, hæreo.

Significat etiam *confligere*, seu *committi*, ut in prælio fieri solet; idque cum dandi casu, ut τοῖς πολεμίοις Σωκάπτειν; vel cum accusandi casu, & præpositione εἰς, adhibito tamen, vel intellecto personam significante dativo, ut apud Polyb. Σωκάπτειν εἰς τὰς χεῖρας, Galli, *venir aux mains*. Eodem ferè modo usurpatur verbum προσμίξαι, id est, *propiùs admoveri hostibus, muris, urbi*: quæ Σωκάπτειν, confligere.

μεῖξις, Gallicè non minus propriè, *La meslee.*

XII.

τελεῖν, censeri. Τελεῖν, inter alia significata, sumitur pro τελεῖσθαι, id est, τάττεσθαι, ἐγκρίνεσθαι, *censeri*, vel *numerari*. Pausanias ἠλιακῶν I. αἱ ἐς τὸ Ἀχαϊκὸν τελοῦσι πόλεις, id est, τῇ Ἀχαΐᾳ συντελοῦσαι, *urbes Achaiæ contributæ*. Sic τελεῖν εἰς ἄνδρας *viris accenseri*, quod Romani dicebant, virilem togam sumere. Sic πόλεις εἰς τὸν Ῥωμαίων ζωστελοῦσι, *Romanorum municipia* dici potuerunt.

XIII.

Aorista in ω activè significant. Aoristæ, maximè prima, verborum in ομαι, quæ vocem activam non habent, activè ut plurimum significant, atque interdum etiam passivè, ut à verbo διαλέγομαι διελέχθην, i. e. *differui*; ab ἰάομαι, ἰασθείς, i. e. *curans* vel *curatus*; à παραδέχομαι, παραδεξάμενος, *qui excepit* vel *exceptus est*, à θεάομαι, ἐθεάσθην, *contemplatus sum* vel *lustratus ab alio*.

Præterit. pass. activ. significat. Quæ observatio, Præteritis etiam perfectis eorundem verborum accommodari potest. Dicunt enim διείλεγμαι pro *disputavi*: imò quibusdam præterea, quorum in usu activum est, ut ἐνδέδειγμαι pro ἐνδέδειχα, id est, *ostendi*, à δείκνυμαι apud Demosthen. pro Coronâ, & alibi passim: πεπάνμαι, pro πεπάνκα sæpissimè: κατεσκεύασμαι pro κατεσκεύακα *instruxi*, ab ἐντρεπίζομαι.

XIV.

Verbum activum, maximéque sensum, aut affectum significans, cum suo casu jungitur, licèt casum alium more Latino postularet: ut θαυμάζω σε, ὅτι, vel εἰ, ὁ αὐτὸς ὢν

Casum

Ϛαυτῷ ἀεὶ διατελεῖς, pro θαυμάζω ὅτι σύ· id eſt, *miror te tui ſemper ſimilem eſſe.* Sic apud Xenoph. 4. Memorabilium, γῆν, ὁπόση ὄϛιν, εἰδέναι, verbatim, *terram, quanta eſt, nôſſe:* Latinè verò meliùs, *nôſſe quanta terra ſit.* οἶδά σε, ὅτι μήποτε ἡσυχάσεις, verbatim, *novi te quod nunquam quieſces*, id eſt, *novi te nunquam quieturum.* Ita μέμνημαί σου, ὅπως ἀποκείνῃ, verbatim, *memini tui quomodo reſponderes.*

XV.

Verba interrogationibus & reſponſionibus ſervientia, tum etiam cùm illa à tertio quodam referuntur, eodem planè modo cum ſequentibus ordinantur, quaſi interrogatio & reſponſio fieret, potiùs quam narraretur. Plutarch. in Alexandro, ἐπειρώτα τοὺς Φιλίππου, πῶς ἔχουσιν ὁμονοίας πρὸς ἀλλήλους οἱ Ἕλληνες; pro πῶς ἂν ἔχοιεν; verbatim, *quærente Philippo, quàm bene Græcis inter ſe convenit?* id eſt, *conveniret.* *Verba interrogandi & reſpond.*

Sic dum narrant quid nuncius dixerit, eodem modo loquentem illum inducunt, quo Dominus rem ipſi mandaverat: ut in Evangelio, cùm ſe illi à Phariſæis, ad Joannem miſſos eſſe dicerent, ut ex eo quærerent, *Tu quis es?* Græcè, σὺ τίς εἶ, id eſt, ὅστις ἂν αὐτὸς εἴη, *quinam ille tandem eſſet?*

In reſponſionibus ſimiliter, ut de eodem B. Joanne dicitur, reſpondit, *quia non ſum ego Chriſtus*, ὅτι οὐκ εἰμὶ ἐγὼ Χριστὸς pro ὅτι οὐκ ἐκεῖνός ἐϛιν Χριστός, id eſt, *ſe non eſſe Chriſtum.* Quo loco verba ſonare videntur, reſponſum à Joanne fuiſſe, Nuncium ipſum; aut Evangeliſtam non eſſe Chriſtum: proindéq; hæc loquendi ratio, ad tollendam ſenſus ambiguitatem diligenter obſervanda erit. E 5 XVI.

XVI.

Digna hoc in genere ſunt, quæ obſervantur ex Demoſt. exempla duo, orat. pro Cor. Καὶ νυῦ εἴπέ τυ λέγων, ὁ τλεὺ Ἀλεξάνδρε ξενίαν ὠνειδίζων ἐμοὶ, verbatim, *& nunc dicebat, qui Alexandri hoſpitium exprobrabat mihi*, id eſt, *& verò jamjam dicebat, ſibi abs me Alexandri hoſpitium crimini dari.* Nam ὁ τλεὺ, *&c.* ipſiſſima verba ſunt, quibus Æſchines adverſus Demoſth. uſus erat. Ibid. Philippi literas explicans, Ἀκέετε, ὡς σαφῶς δηλοῖ, καὶ δοκίζεται, ὅτι ταῦτα ἐγὼ πεποίηκα ἀκόντων Ἀθηναίων, verbatim, *auditis, ut apertè declarat, ac profitetur, quod hæc ego feci, invitis Athenienſibus*, id eſt, *hæc abs ſeſe facta eſſe*: alioqui ſenſus eſſet, rerum illarum Demoſthenem ipſum auctorem fuiſſe. Quo in exemplo, aliiſque ſimilibus, nota etiam, conjunctionem ὅτι, omnino παρέλκειν, hoc eſt, *abundare.*

ὅτι in his exemplis παρέλκει.

XVII.

Singularis numerus à Poëtis, nonnunquam pro plurali uſurpatur; quod tamen non niſi ſobriè admodùm imitandum. Pindarus, μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλεσσαν, pro τέλεσαν, id eſt, *melliti hymni poſteriorum carminum principia ſunt.* Quod interdum etiam à ſolutæ orationis auctoribus uſurpatur. Ariſtot. οὐκ ἐπεξερύετο τοῖς μὲν αἱ τρίχες, τοῖς δὲ τὰ πτερὰ, pro ἐπεξερύοντο· *non innaſcebantur aliis pili, aliis pennæ.*

Singularis pro plurali.

SEC-

SECTIO II.

De Idiotiſmis Indicativi, Imperativi, Optativi & Subjunctivi propriis.

Reg. I.

INdicativus ſæpe pro ſubjunctivo & optativo uſurpatur, idque per omnia ferè tempora, ubi ἂν δυνητικὴ particula commodè adhibita fuiſſet. Ac primùm quidem in præſenti. Xenophon. Hiſtor. 6. παρ' ἐμοὶ οὐδεὶς μισθοφορᾷ ὅστις μὴ ἱκανός ὄστιν ἴσα ποιεῖν ἐμοὶ, id eſt, *mercenarius apud me nemo eſt, qui non idoneus eſt*, pro *qui non idoneus ſit, eadem facere quæ abs me fiunt.* Quo loco verbum, ὄστι, pro ἂν ᾖ, vel ἂν εἶη, poſitum eſt. Philo de Legat. ad Caium, διαγγελείσης οὖν τῆς, ὅτι νοσεῖ, φήμης: verbatim, *nuntiatâ igitur, quod ægrotat, famâ*, id eſt, *vulgatâ de ipſius morbo famâ*: ubi, ὅτι νοσεῖ, pro ὅτι, vel ὡς ἂν νοσοίη, poſitum eſt. *Indic. præſ. pro ſubjun. vel optat.*

II.

In Imperfecto: Idem Xenophon 7. ejuſdem operis, οὐδὲν ἦτον βραχὺ ὅπλον ἐκέκτηντο οὐκ ἦν, ᾧ οὐκ ἐξικνοῦντο ἀλλήλων, i. e. *nullum utriſque tam breve telum erat, quo non ſe mutuò attingebant*, id eſt, *attingerent*: ubi ἐξικνοῦντο pro ἂν ἐξικνοῖντο ſumitur. *Item imperfect.*

III.

In Præterito perfecto. Demoſt. Olynt. 2. οὐδεὶς ὄστιν, ὅντινα ὁ πιφευάκοιεν, *nemo eſt quem non decepit*, pro *deceperit*, ubi πιφευάκοιεν pro ἂν φενακίσειεν uſurpavit. *Item præterit.*

IV.

IV.

Item Aoristum. In Aorist. Xenoph. ἀπομνημ. 2. οὐδὲν πώποτε αὐτῇ ὅτε εἶπα, ὅτε ἐποίησα, ἐφ' ᾧ ἠχώθη, hoc est, *nihil unquam ei, vel dictum ab me, vel factum est, quo erubuit*, pro *erubuerit*. ubi ἠχώθη posuit pro ἂν αἰσχυνθείη.

V.

Item futurum. In Futuro sæpissimè, Aristot. 8. Histor. Animal. ἡ Κάμηλος, inquit, ἀπὸ τῶν ποταμῶν οὐ πίνει πρότερον, ἢ ζωταράξει, id est, *Camelus è fluviis non bibit, antequam eos conturbabit*; pro ἂν ζωταράξει vel ζωταράξῃ, *conturbârit*.

Id quod apud Atticos frequentissimum est, etiam præcedente εἰ, significante, *si quidem, si modo, si tamen*. Quæ loquendi ratio etiam Ciceroni mirum in modum placuit. Demost. Olynth. 1. εἴ τις ὑμῖν προσέξει τὸν νοῦν, *si quis vobis mentem adhibebit*: quæ locutio satis obscura, clarior erit si resolvatur hoc modo, εἰ μέλλει τις ὑμῖν προσέχειν τὸν νοῦν, id est, *si quis de vobis cogitaturus est*: quod idem est, ac si diceretur, εἴ τις ἂν βούλοιτο τοὺ ἄλλους ὑμῖν προσέχειν τὸν νοῦν, id est, *si alios vobis studere volueritis*.

VI.

Imperativus per se ponit. Imperativus apud Græcos nudè usurpatur, ubi Latini præmittunt verbum *noli*. Demosthen. passim, μὴ γὰρ οἴεσθε, *nec enim putatote*, id est, *nolite enim existimare*: ubi Græcè barbarus esset, qui diceret, μὴ γὰρ οἴεσθε βούλεσθε.

VII.

Imper. pro 2. perf. futuri Indic. Imperativo Poëtæ nonnunquam utuntur, maximéque in Aoristo, pro persona secunda futuri indicativi. Euripides, οἶδ' ἦν ὁ δράσας,

σον, pro δράσεις, id eſt, *ſcis ergo quid fac,* pro *quid facturus ſis.*

Imò & pro infinitivo Oratores. Demoſt. Philip. 1. λιπαρεῖς ὑμᾶς τοῦτον, ἐπειδὰν ἅπαντα ἀκούσητε, κεῖνα, μὴ πρότερον πρᾶγμα λαμβάνειν, id eſt, *id à vobis unum precatus, ut auditis ſolum omnibus, judicium feratis, nullúmque præjudicium afferatis.* ubi κεῖνα pro κείνων, & πρᾶγμα λαμβάνετε, id eſt, πρᾶγμα λαμβάνειν.

Imperativo poëtæ nonnunquam utuntur, maximéque in Aoriſto, pro perſona ſecunda futuri indicativi, & vice versâ, ſecunda perſona futuri indicativi, ſæpe pro imper. uſurpatur: ut Matt. 15. 21. οὐ φονεύσεις, &c. *non occides,* pro μὴ φόνευσον *ne occidito*: ſic apud Latinos, *valebis & ſalvebis,* pro *ſalve & vale.* Virg. Æn. 2.

——— *referes* ergo hæc & nuncius *ibis,*
Pelidæ genitori. ———

2. *perſ. fut. indic. pro imper.*

VIII.

Optativus Atticè viciſſim pro Indicativo paſſim uſurpatur, quod præcipuè Xenophonti placuit: ut 2. hiſtor. Græc. Λύσανδρος ὑπὸ Φιλοκλέα πρῶτον ἐρωτήσας, ὃς τοὺς Ἀνδρίους καὶ Κορινθίους καταχρημίσειε, τί ἂν ἄξιος πάθοι, &c. id eſt, *Lyſander cùm ex Philocle, qui Andrios & Corinthios præcipites egerat, quæſiſſet, quâ pœna dignus eſſet,* &c. ubi καταχρημίσειε, pro indicativi pluſquam perfecto κατακεχρημίκει, poſuit.

Optat. pro Indicativo.

Sic Plato, in Protagorâ, ἔλεγες ὅτι Ζεὺς πέμψειε τοῖς ἀνθρώποις, ubi πέμψειε pro ἔπεμψε, id eſt, *à Jove dicebas immiſſam hominibus juſtitiam fuiſſe*: Atque hic uſus crebrior eſt, præcedente una ex ſequentibus

quentibus particulis ὅς, ὅστις, ὅσος, ὅσπερ, ὅτε, ὅτι, & ὡς. Exempla paſſim obvia.

IX.

Subjun. & opt. ſine ἄν. De Subjunctivo pauca hæc notanda. Primum eſt, ἄν in ſubjunctivo ſæpius, quàm in optat. prætermitti, ut οὐκ οἶδα, ὅ,τι τῷ λόγῳ χρήσομαι, ἢ ποῖ τραπήσομαι, *neſcio quid dicturus ſim, aut quam in partem me converſurus.* Sic ὅσα βούλῃ, pro ἂν βουληθείης, *quæcunque volueris.* Prætermittitur tamen etiam cum optativo, ut reg. ſuper. τί οὖν ἄξιον παθεῖν, pro τί ἂν εἴη.

X.

Subjun. ſine ὅπως, ἵνα, ὡς. Secundò ὅπως, vel ἵνα, vel ὡς non raro ſubauditur in ſubjunct. Chryſoſt. 2. de Fato, ἐτέρως λυμήνηται, πείθειν ἐπιχειρῶν, pro ὅπως ἂν λυμήνηται, id eſt, *aggreſſus ei ſuadere, ut alia quâdam ratione noceret.*

XI.

Tertio, per ſeſe aliquando ſumitur pro futuro indicativi: ut τί λέγω; pro λέξω, *quid dicam?* & βούλει εἴπω; *vis dicam?*

SEC-

SECTIO III.

De Idiotiſmis Infinitivi, & Temporum quorundam Propriis.

Reg. I.

DE Infinitivo pluſcula ſunt obſervatione digna. Primò, interdum à Genitivo ad accuſativum eo in modo tranſitus fit. Iſocrates cùm dixiſſet, δεόμεθα ὑμῶν μετ' εὐνοίας ἀκροάσασθαι, addit εὐθυμηθέντας, pro εὐθυμηθέντων, *vos obſecramus, ut cùm benevolentiâ audiatis, cogitantes*, &c. V. cap. 3. de Nomine, Sect. 1. Reg. 1. *Cum accuſat. pro altero caſu.*

II.

Secundò, nominativum in eodem modo, pro accuſativo ab Atticis uſurpari, etiam cum ὡς & ὥστε, Xenoph. de Socrate, ὥστε πάνυ μικρὰ κεκτημένος, πάνυ ῥᾳδίως ἔχειν ἀρκοῦντα, ubi κεκτημένος pro κεκτημένον, id eſt, *cùm valde pauca poſſideret, facilè tamen iis contentus eſſet.* Demoſth. cum artic. neutro, nominativum etiam conjungit: ut pro Coron. σεμνύνομαι, ὅ τε γεγραφὼς ἀποφυγεῖν, *glorior, non quòd ab accuſatione abſolutus fuerim.* *Infinit. cum nomin. & accuſat.*

Rariùs etiam quod ibid. ſequitur, cum eodem articulo, τὸ μὴ μυριάκις μυείσθαι κεκηρύχθαι, ἐᾶν λείπειν, ἢ τὸ πολλάκις αὐτὸς ἑαυτὸν στεφανοῦσθαι πρότερον, id eſt, *mitto infinitos centies proclamatos eſſe: ac me ipſum antea ſæpiùs coronatum*: ubi licèt accuſativus μυρίους præceſſerit, ſequitur tamen τὸ αὐτὸς ἑαυτὸν στεφανοῦσθαι

νῶϊν pro τὸ ἐμαυτόν. Contra etiam accusativus pro nominativo eleganter ponitur, cùm aliquem citamus, ac ferè cum particula δὴ vel γε, ut φάναι δὴ, vel γε, τὸν Πλάτωνα, id est, φησὶ γοῦν ὁ Πλάτων, *ut quidem ait Plato.*

III.

Tertiò usurpatur hic modus, ubi Latini supino activo utuntur; ut ἥκουσιν ἀσπάζεσθαι, *veniunt salutatum*: Qui Gallorum etiam idiotismus est, *ils viennent salüer.*

IV.

Quartò, etiam pro supino passivo ponitur infinitivus activus, καλὸς ἰδεῖν, *pulcher videre*, id est, *visu*; quod & Galli dicunt *beau à voir*, & *beau voir*. Lucianus ait paludem, βαθεῖαν τοῖς ποσὶ διαβαίνειν, verbatim, *profundam superare pedibus*, id est, *profundiorem, quàm ut commodè à pedite trajici posset.*

V.

Quintò, cum gignendi casu articuli ponitur, præcedentibus, ἐν καλῷ, καλλίστῳ, δικαίῳ, δέοντι, συμφέροντι & similibus: ut ἔστιν ἐν καλῷ τὸ ποιεῖν, verbatim, *est in bono faciendi*, i. e. *commodum fuerit hoc facere.* Sic, *optimum factu id fuerit*, ἐν καλλίστῳ τὸ ποιεῖν τυπὶ ἡμῖν ἂν.

VI.

Sextò, pro participiis impersonalibus, vel indicativo, cum ὡς aut simili: ut ἐμοὶ, vel ἔμοιγε δοκεῖν, pro ἐμοὶ δοκῶν, vel ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, *ut mihi quidem videtur.*

VII.

Septimò, usurpatur etiam pro gerundiis in *dum*, ut δίδωμί σοι χρήσασθαι τὸ βιβλίον, *librum tibi commodo*, verbatim, *do tibi uti librum*, quod

quod & Latini Poëtæ imitati ſunt, ut Virgilius cum ait, *magnum dat ferre talentum.*

VIII.

Octavo, cùm particula ὡς ſumitur pro indicativo, tam præſenti quàm præterito: ut ὡς ἰδεῖν τὸν ἐχθρὸν, verbatim, *ut vidiſſe inimicum*, id eſt, ὡς εἶδεν, *ut vidit.*

Nono, interdum ſubauditur, ex ſola dictionis conſequentiâ intelligendus. Demoſt. Olynth. 3. ὅτε Φίλιππον ἐδάρρει τούτους, οὐδ' ἄλλοι Φίλιππον, id eſt, *neque Philippus eos audebat, neque illi Philippum*, ſupple, *laceſſere.*

IX.

Decimò, cùm mandata dantur, vel leges feruntur, aut à legibus præſcripta denuntiantur; infinitivus fere uſurpatur pro ſubjunctivo, vel optativo cum ὅπως vel ὡς, aut ſimili partic. Exempla paſſim. Demoſt. pro Cor. τὸ ψήφισμα τοῦτο γράφω πλεῖν ἐπὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἂν ᾖ Φίλιππος, id eſt, *hoc decretum edo, navigare ad ea loca* (id eſt, *ut navigaretur*) *in quibus Philippus eſſet.*

X.

In narrationibus infinitivus ſæpe uſurpatur pro indicativo. Diog. Laert. in Procem. Αἰγύπτιοι μὲν γὰρ Νείλου φασὶ παῖδα Ἥφαιστον ὃν ἀρξαι φιλοσοφίας, οὗ τοὺς ἀντιστατοῦντας ἱερεῖς εἶναι καὶ προφήτας, *Ægyptii Vulcanum Nili filium fuiſſe tradunt: qui primus Philoſophiæ operam dedit, cujus antiſtites erant Sacerdotes & Prophetæ.* *Infinitivus pro Indic. in narrationibus.*

XI.

Jam ut de temporum aliquot Idiotiſmis dicamus: Primùm quidem, Imperfectum, præter illud quod in conjunctione ἄν, infra monebimus, ſæpe pro Aoriſto ſumitur, & cum

cum eo ſimul conjungitur. Demoſt. paſſim, ut ἐχθρῶ τε προσεφέρετο πικρῶς, καὶ πολλὰ κακὰ αὐτὸν ἐποίησεν· ubi προσεφέρετο, cum ἐποίησε conjungitur, id eſt, *acerbè inimico uſus eſt, ac multis eum affecit calamitatibus.*

XII.

Aoriſt. pro præſenti. Aoriſtum utrumque, aut præſentis ſæpe ſignificationem habet, aut per verbum *ſoleo* reddi debet, tam apud Oratores, quàm apud Poëtas. Demoſth. Olynth. 2. μικρὸν παίσμα ἀνεκαίνισε, καὶ διέλυσε πάντα, id eſt, *exigua belli offenſio cuncta ſæpe retrò flectere ſolent, atque diſſolvere.* Sic ὡς τὸ πλεῖσον, τῆ παρασκευῆ ὁ σωὺνις ἀνεφήτησεν, *ut plurimùm cogitabundus præcipitem ſuperavit*, id eſt, *ſuperat*, aut *ſuperare ſolet.* Quod etiam in Perfecto locum habet interdum, tametſi rariorem.

Aoriſt. 1, vel 2. pro præſenti. Per Enallagen Atticam ſæpe uſurpatur Aor. primus vel ſecundus pro præſenti: exempla nonnulla ex Iſocratis paræneſi, ut familiariùs pueris in ſcholis innoteſcat, ſubjiciam.

διέλυσε. ἐξαλείψειεν. ἐπορεύθησαν. ὠδυνήθησαν. ἀνάλωσεν. ἐμάρανε. ὠφέλησεν. ἔβλαψε. ἐκόσμησε. ἐπεσκόπησεν.

Καὶ τὰς μὲν ἡμῶν φαύλων ξυνηθείας ὀλίγον χρόνον διέλυσε· τὰς δ' ἡμῶν παιδείαν φιλίας ἀεὶ ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν. ubi διέλυσε pro διαλύει. & ἐξαλείψειεν pro ἐξαλείφει. Idem paulò poſt, ὅσοι γὰρ τῷ βίῳ ταύτῃ προσῆλθον ὁδῷ ἐπορεύθησαν, ὅτοι μόνοι τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι γνησίως ἠδυνήθησαν, ἧς ἐγὼ κτῆμα ξεμνότερον, οὐδὲ βεβαιότερόν ὄζει. Καλῶς μὲν γὰρ ἡ χρόνος ἀνάλωσεν ἢ νόσος ἐμάρανε. Πλοῦτον δὲ κακίας μᾶλλον ἢ καλοκαγαθίας κτησέτης ὄζεν. ῥώμη δὲ μετὰ μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης πλείω τοῦ δέοντας ἔβλαψε, κόσμησε καὶ τὰ μὲν σώματα τῶν ἀσκούντων κόσμησε, τὰς δὲ τῆς ψυχῆς ἐπιμελείας ἐπεσκόπησεν. ubi ἐπορεύθησαν

ἐδύνεσαν pro προεδύοντες ingrediuntur. ἠδυνήθησαν (pro ἐδυνήθησαν, ε Atticorum more, in η mutato) ponitur pro δυνάντες poſſunt. iſtud præterea obſervandum τὸ ἠδυνήθησαν in formâ paſſivâ activ. habere ſign. ἀνάλωσεν, ἀορ. ά, pro ἀνηλίσκει conſum. ἀνάλωσα vero ſine aug. pro ἀνήλωσα & per metath. ἠνάλωσα, ſicut & præt. ἀνάλωκα ſine augm. pro ἀνήλωκα, & per metatheſin ἠνάλωκα. ἐμάρανε, ἀορ. β. pro μαραίνει marceſcere facit. ὠφέλησεν, ἀορ. ά. pro ὠφελεῖ, prodeſt. ἔβλαψε, ἀορ. ά. pro βλάπτει nocet. ἐκόσμησε, ἀορ. ά. pro κοσμεῖ ornat. ἐπεσκότησεν, ἀορ. ά. pro σκοτοῖ tenebras offundit. Notavit hoc Servius ad illud Virg. Æn. 6. v. 78.

——*magnum ſi pectore poſſet*
Excuſſiſſe Deum. ——

excuſſiſſe inquit pro *excutere*. *Tempus* pro *tempore*. Matth. 3. 17. οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, ἐν ᾧ εὐδόκησα, *Hic eſt filius meus dilectus in quo* acquieſco: εὐδόκησα Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ εὐδοκῶ.

Aliquando præſens pro futuro ponitur. Eurip. in Hecuba. *Præſ. pro futuro.*

πόσε ἢ ταύτας ἢ κείνας
στείχω; ποῖ δ' ἔσω;
Quò an hâc an illâc
Ibo? quò ſedebo?

Hîc στείχω pro στείξω. Joan. 16. 17 ὑπάγω, καὶ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέρα. ubi θεωρεῖτε pro θεωρήσετε· & ὑπάγω pro ὑπάξω.

E contrario præt. pro præſenti. Demoſt. pro Cor. οἰκοδομῆσαι τοὺς προγόνους ἡμῶν τοσοῦτο τὸ δημόσιον τοσοῦτον ᾠήθησαν, *Majores noſtros* exiſtimo *iſtas curias ædificâſſe*: hîc ᾠήθησαν *Præt. pro præſenti.*

ἀντὶ

ἀντὶ τῦ ὑπολαμβάνω ponitur. Iſoc. ad Demonic. ſtatim ab initio, πολὺ ᾗ μεγίστω διαφορᾷ εἰλήφασιν, &c. pro λαμβάνουσιν.

Præt. pro futuro. Præteritum aliquando pro futuro ponitur. Heſiod. ἔργ. 332.

Ἔργων δ' ἐπὶ δεινὸν χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.

Pro operibus iniquis gravem exhibebit talionem.

ἐπέθηκεν hîc poſitum eſt pro ἐπιθήσει. locutio emphatica, & ſummam rei futuræ indicat certitudinem: nempe hanc rem tam certo futuram, ac ſi jam facta eſſet.

Imperf. pro præſ. Imperfectum etiam nonnunquam ponitur pro præſenti. Hom. Il. ά. ὅς κε Διὸς ἔπεσσιν ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυεν αὐτῦ, *Qui Diis obtemperat, valde exaudiunt eum.* ἔκλυον imperf. eſt verbi κλύω *audio.*

XIII.

Aoriſt. infinit. & imp. pro præſen. Eadem Aoriſta, vel activa, vel media, in imperativo & infinitivo ſæpiſſimè pro præſenti uſurpantur: ut πόησον pro ποίει, ποιῆσαι pro ποιεῖν. Quod rariùs in paſſivis locum habet, præterquam in verbis activâ voce carentibus, in quibus hic etiam uſus eſt creberrimus: ut πρὸς τὸ διαλεχθῆναι, *ad diſſerendum*, quia διαλέγω in uſu non eſt.

XIV.

Aoriſt. 2. in σον. Aoriſta ſecunda verborum quartæ conjugationis, in σον, & derivata inde tempora, vix in uſu reperiuntur, ut ἐνόμισον à νομίζω *puto*: uti præteritum etiam activum eorundem verborum in κα, apud elegantiores authores. Quorum temporum in locum ſuccedit ſæpiſſimè Aor. 1. longè uſitatiſſimum.

Pluſquam perfectum pro perfecto quibuſdam in verbis uſurpatur, maximè apud Poëtas, ut εἰςήκειν pro ἔσηκα, ἦεν pro ἦα, ab εἰμι *eo.*

XV.

XV.

Parciùs quidem, aliquando tamen, Aoriſta etiam & Præterita paſſiva, pro activis aut mediis ſumuntur: ut δαπανισθεὶς pro δαπανήσας, *qui conſumpſit*: διαλεχθῆναι pro διαλέξασθαι, *diſputâſſe*: ἐυλαβήθην, meliùs quàm ἐυλαβησάμην, *conſideratè*, aut *verecundè me geſſi*: ἰαθεὶς pro ἰασάμενος, *qui ſanavit*: παραδεχθεὶς pro παραδεξάμενος, *qui excepit*: ἐργασθεὶς, pro ἐργασάμενος, *qui fecit*: διανοηθεὶς, vel διανοησάμενος, *qui excogitavit*: δυνηθῆναι, pro δυνασθαι.

Quorum verborum pars maxima voce activâ caret: quædam Præteritum paſſivum eâdem ſignificatione habent; ut διείλεγμαι, παρῄνημαι, εἴργασμαι, imò & πεποίημαι, pro πεποίηκα, διανενόημαι, & cætera, quæ docebit uſus. Monuiſſe ſat eſt.

XVI.

Futura verborum in εω, quando gemina ſunt, ſæpiùs & elegantiùs in έσω deſinunt, quàm in ήσω, cum temporibus inde derivatis, quæ ferè vocalem ε, retinent; ἐπαινέω, ἐπαινέσω, πεπαι, νένθα. ἐυείσκω autem licet ab ἐυρέω, ἐυρήσω habeat, & ἔυρηκα, & ἔυρημαι Aoriſtum tamen paſſivum ἐυρέθην habet per ε: indéque ἐυρεθήσομαι: & verbum ἐρέω, licet habet ἐρέσω. & εἴρηκα, habet tamen εἰρέθην in Aoriſto paſſivo. *Futura in* ήσω & έσω.

Hujus verò verbi formatio ſic ſe habet: εἴρω ὅζτὶν ἄλκησον· ὁ μέλλων ἐρῶ. Ἰωνικῇ διαλύσει, ἐρέω: καὶ μετάγεται ἀπὸ τῦ μέλλονζος εἰς ἐνεζῶτα, ἐρέω: καὶ καθ' ἀφαίρεσιν ῥέω ῥῶ (ὡς ἀπὸ τῦ ἐρύω ῥύω) ὁ μέλλων ῥύσω· ὁ παρακείμενος ἔῤῥηκα· Ἀπικῶς εἴρηκα (ὡς ἀντὶ τῦ λέλεφα οἱ Ἀπικοὶ λέγεσι εἴλεφα.) εἴρηκα *præt. Atticum à* ῥέω, *&c.*

ὁ Θρακειμώνδος ἀπὸ παθητικῶν, ἐρρήμαι ἐρρήσαι-ἐρρήται ὄθεν ῥῆμα, ῥῆσις, ῥήτωρ) aor. d, ἐῤῥήθλω, ἀ τερπῆ τὸ η εἰς ε, ἐῤῥέθλω. ἡ μέλοχθ', ῥη-θεὶς-εῖσα ἐν· τὸ ῥηθέν, dictum, respontum: τὰ ῥηθέντα pronunciata. ἀπαρέμφατον, ῥηθῆναι. Ἀπὸ τῦ Θρακειμένυ Ἀττικῦ εἰρημαι aor. d. εἰρήθλω· ἀ ἀναυξήτως ἐρέθλω· ἡ μετοχὴ- εἰρημθὸς· τὰ εἰρημθία dicta. Hæc ex Eustathio in Hom. colligere licet.

XVII.

Futura λέξων, φεύσων, ἀφηγησόμθος, & similia, cum verbo ἔρχομαι, ab Ionibus maximè conjunguntur. Herodot. sæpe l. 2. ταχέως ἔπω δή τι ἀ ςενὸς, ὡς ἔρχομαι φεύσων, id est, *ita longus & angustus, ut jam jam dicturus sum.* Gallicè, *comme je m'en vay dire.* Ibid. τὸν ὃ (supp. κόλπον) Ἀραβίιον, τὸν (pro ὃν) ἔρχομαι λέξων, i. *alterum autem, (sinum) Arabicum, quo de jamjam dicturus sum.* Ita Pausanias. ἔρχομαι ἀφηγησόμθος, *jamjam narraturus sum.*

XVIII.

Verba passiva utrumque Aoristum habentia, sæpiùs utuntur secundo, ut πλήθομαι ἐπλάγλω, sæpiùs quàm ἐπλήχθλω. Sic ἐῤῥάγλω, *fractus sum*, ἡρπάγλω, *raptus sum*, ἐτραπλω, *conversus sum*, vel *in fugam versus*: à verbis ῥήγνυμαι, ἁρπάζομαι, τρέπομαι.

XIX.

Aoristi media. Aoristum primum medium, utrâque significatione creberrimum est: at secundum longè sæpius activè significat, quàm passivè, ut εἱλόμλω, *accepi*, vel *delegi*: rarò *captus*, vel *delectus sum*, ab αἱρέομαι.

SEC-

SECTIO IV.

De verbis ἀκούειν, ἀγαπᾶν, πέρχειν, ἐπαχθῶ, ἄγειν καὶ φέρειν, ἀναλέγεσθαι, ἀπολαύειν.

Reg. I.

ἀκούω, *vocor.*

VErbum ἀκούω, quando *dicor & vocor* ſignificat (ſicut verba nuncupandi) utrinque nominativum admittit, ut Nazianz. de Chriſto: Σαμαρείτης ἀκούει καὶ δαιμονᾶν, Samaritanus vocatur & Dæmoniacus, Thucyd. εὐδοκὸς ἀκούω, *bonus perhibeor.* ſic apud Latinos audio. Hor.

Tu rectè vivis, ſi curas eſſe quod audis.

Verbum ἀγαπάω duos præcipuè uſus habet, obſervandos. Primùm enim idem eſt ſæpiſſimè, quod αἱρεῖσθαι, id eſt, *eligere*; adeóque cum præpoſitione πρὸ, vel ἀντὶ, & gignendi caſu, ſignificat, *alicui anteponere.* Demoſthen. pro Corona, ἀγαπᾶν τὰ δῶρα ἀντὶ τῆς κοινῆς πᾶσι τοῖς Ἕλλησι συμφερόντων, id eſt, *munera communi Græcorum omnium utilitati anteferre.* Plutarch. in Camillo, ἀγαπῶσι τὴν ἧτταν πρὸ τῆς ἐλευθερίας, id eſt, *victoriæ jacturam libertate potiorem ducere.* Ita quod Demoſthenes habet initio primæ Olynth. ἀντὶ πολλῶν ἂν χρημάτων ὑμᾶς ἐλεῖσθαι νομίζω, dicere potuiſſet, ἀγαπῶσι, pro ἐλεῖσθαι, id eſt, *multis vos pecuniis antiquius habituros exiſtimo.*

ἀγαπᾶν, *contentum eſſe.*

II.

Deinde ſumitur pro *contentum eſſe, æqui bonique eſſe.*

bonique consulere. Quâ in significatione primùm per se solùm ponitur sine ullâ præpositione; at ferè sequente particulâ εἰ. Xeno. 3. hist. εἰς τὸ πεδίον οὐ κατέβαινεν, ἠγάπα ἄν, εἰ διαλλοὶ ταύτῃ τινὶ χώραν ἀδῄωτον διαφυλάττειν, id est, *in campum non descendebat, sed contentus erat, si modò regionem illam à direptione immunem servare posset.*

Cum accusat. Secundò, cum accusandi casu jungitur, ut ἀγαπᾶν τὰ πάλαι νενομισμένα, *antiquis institutis contentum esse.*

Cum dativo. Tertiò, cum dandi casu, Lysias, ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς οὐκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, id est, *Asiæ Rex, qui bonis præsentibus contentus non esset.*

Quartò, cum præpositione ἐπὶ, & eodem dandi casu, ut ὅτι τοῖς ἐν τῇ πολιτείᾳ καθεζομένοις ἀγαπᾶν, *contentum esse, vel acquiescere in iis, quæ constituta in republica fuerint.*

ἀγαπᾶν *sine* ι *subscr.* Ἀγαπᾶν scribendum sine ι subscripto, non ἀγαπᾷν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Græcis hujusmodi traditur regula. Τὰ εἰς ᾶν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι ἀνεγγεγραμμένον ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐκέτι ἔχει πρὸ τοῦ ν τι ἀνεκφώνητον· hoc est, Infinita in ᾶν desinentia non habent ι subscriptum: quia verba in ᾶν finita nunquam habent ante ν quicquam non-prolatum. Quicquid enim in verbis præcedit ν plenè profertur, quod exemplis patet; ut τύπτειν, ἐπύθόμην, ἐπότιον, τυφθῆναι, τυπτόμενος, ποιεῖν, ἐποίουν--ἐποίουν· ἐβόασον--αν· ἐβοήθουν, βοηθεῖν, &c. Sic Etymologus, eúmque secutus Urbanus, aliíque Grammatici: quod etiam in correctissimis libb. exemplaribus accuratissimè observatur.

γραφὴ παλαιῶν, *Veterum Græc. regula.*

Notandum

Notandum etiam ὑπόγλεγμμένον idem eſſe apud veteres Græcos, quod ὑπογλεγμμένον, apud recentiores: veteres enim ad latus ſcribebant, hoc modo: ΤΩΙ, ΑΟΓΩι· recentiores ſic, τῷ λόγῳ.

III.

Eàdem in ſignificatione, propè ſynonyma illa ſunt πείθειν, ἀπειθεῖν, ἡσυχάζειν, ἐναπειθάζειν. Ac πείθειν quidem omnibus modis conſtituitur, quibus ἀκούειν ἀπειθεῖν vero, & ἡσυχάζειν, ferè tantùm cum ἐπὶ & dativo caſu: ἐναπειθάζειν denique cum ſolo dativo caſu. πείθειν, &c.

Ἀποχρῶ etiam, cum dativo perſonæ, abſolutè ac per ſeſe, idem propè ſignificat. Demoſth. Philipp. 1. εἰ γὰρ ἔχων ἃ προείληφεν, ἡσυχίαν εἶχεν ἔθελεν, ἀποχρῶ ἂν οἶμαι τοῖς πλείοσιν ἂν μοι δοκεῖ *ſi enim iis quæ jam cepit, contentus, quieſcere deinceps vellet, nonnullos veſtrûm æquo animo juſtius futuros exiſtimo.* ἀποχρῶ.

IV.

Ἄγειν, tres præcipuas acceptiones habet. Prima eſt cum gignendi caſu, & præpoſitione διὰ, cujus ſignificatio petenda eſt ex genitivo adjuncto. ut ἄγειν τινὰ διὰ τιμῆς, *aliquem honorare*: ἄγειν διὰ φροντίδος, *curare*: ἄγειν διὰ μνήμης, *mentionem facere*; ἄγειν δι' εὐχῶν, *in votis habere*: ἄγειν δι' αἰδοῦς, *venerari*. ἄγειν *cum* διὰ & *genit.*

V.

Secunda eſt, cum dandi caſu, & præpoſitione ἐν in qua ferè ſignificat *ducere*, id eſt, *habere*, *cenſere*, *numerare*, ut τοὺ φίλους ἐν ἀδελφοῖς ἄγειν, id eſt, *amicos fratrum loco ducere*: vel cum præpoſitione πρὸς, & accuſandi caſu, nam παρ' ἡδὲν ἄγειν τινὰ, idem ἄγειν, *cum* ἐν & *dat.*

est quod παρ' οὐδὲν τίθεσθαι, *nullo loco aliquem ducere*: ἄγειν περὶ πολὺ, *plurimi facere*: ἄγειν ὑπὲρ πλείονος, *pluris facere*.

VI.

ἄγειν *existimare.*

Tertia est, pro *existimare*, idque ferè tantùm cum accusandi casu. Xenophon de Agesilao, τὰς μὲν τῶν ἰδιωτῶν ἁμαρτίας ῥᾳδίως ἔφερε, τὰς δὲ τῶν ἀρχόντων μεγάλας ἦγε, id est, *privatorum hominum peccata leviter ferebat, Principum verò magna ducebat.*

VII.

ἄγειν καὶ φέρειν.

Quarta est, cum verbo φέρειν, pro *diripere, populari, vastare*; idque tam de personis dicitur, quàm de rebus aut locis. Isocrat. in Archid. ἄγειν καὶ φέρειν τὸν πολεμίους, καὶ κατὰ γῆν, καὶ κατὰ θάλατταν, *hostes terrâ marique vexare, agitare.* Demosthen. Philipp. 3. ἡ φύσις τῆς ἐκείνου χώρας, ἧς ἄγειν, καὶ φέρειν ἔστι πολλὴν, καὶ ῥᾳδίως ποιεῖν, *Ejusmodi est regionis illius natura, ut magnam ejus partem diripere ac vastare liceat*: ubi ἡ φύσις, pro τοιαύτη φύσις ἐστὶ, & πολλὴν, pro πολλὴν μοίραν ponitur. Ita Livius non semel loquutus est, & Virgil. ipse, Æneid. 2.

Alii rapiunt incensa feruntque Pergama.

Idem significat φέρειν simpliciter. Dionys. Hal. Δι' ἐκείνου φέροντος πάντα τὰ πράγματα τῆς πόλεως, *illius operâ totam rempublicam subvertunt.*

ἀναρθόω, *corrigo.*

Ἀναρθόω, *corrigo, emendo quod peccatum est.* Polyb. Εἰρήνης δὲ Ῥωμαίοις εἰς τὸ μεγάλην χεῖρα κατασκευάσασθαι Καρχηδονίους, ἀναρθοῦν ἐπειρῶντο κατὰ δύναμιν, *Quod prius erat peccatum emendare omnibus viribus studebant.*

VIII.

VIII.

Ἀπολαύω, *fruor, particeps ſum, fructum* aut *detrimentum capio*, in bonam & in malam partem variis modis uſurpatur. Primo, cum ſolo genitivo rei, ἧς ἁλλαγῶν ἀπολαύειν, *inducarum opportunitate frui* : ἧς κοινῶν ἀπολαύειν κακῶν, id eſt, μετέχειν, *communium malorum participem eſſe.* ἀπολαύω, *genit. rei.*

Secundò, cùm ſolo genitivo perſonæ, ἀνδρὸς ἑνὸς εὖ φρονοῦντος ἅπαντες ἀπολαύσι, pro ἀνδρὸς ἑνὸς φρονήσεως, *unius hominis ex prudentia fructum univerſi percipiunt.* Sic ἑνὸς μοχθηροῦ ἡ πᾶσα ἡ πόλις ἀπολαύει, *unius ex improbitate civitas omnis detrimentum capit.* Sic illa apud Senecam, de Hercule, *Iráque noſtra fruitur*, id eſt, *fructum capit ex ira*; & ille apud Juvenalem Marius, *fruitur Diis iratis.* *Cum genit. perſonæ.*

IX.

Tertiò, cum utroque genitivo ſimul. Plutarch. in Antonio : ἀπέλαυσαν τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ οἱ πολέμιοι, i. e. *ex illius ambitione commodum ipſi quoque hoſtes perceperunt.* *Cum utroq; genit.*

Quartò, cum ſolo accuſativo rei, non perſonæ. Iſocrat. de pace, δέδοικα, μὴ πρόμου ὑμᾶς εὐεργετεῖν, αὐτὸς ἀπολαύω τι φλαῦρον, *vereor ne dum vobis proderſe ſtudeo, damni aliquid capiam.* Sic ἐλπίζω ἀγαθόν τι ἀπολαύσειν, *ſpero me aliquid boni conſecuturum.* Ille autem accuſativus, boni aut mali aliquid per ſe ſignificare debet : malè enim diceretur, ἀπολαύειν τὴν ζημίαν, pro *fructum aut damnum ex conſuetudine percipere.* *Cum accuſ. rei.*

X.

Quintò, cum accuſativo rei, & genitivo perſonæ vel rei ; vel rei ſimul & perſonæ : *Cum accuſ. & genit.*

ut φιλομαθὴς ἑνὸς μειρακίου μέγα τι πάντες οἱ συμμαθηταὶ ὄντες ἀπολαύσιν, *adoleſcentis unius ex ſtudio, condiſcipuli omnes fructum maximum capiunt.* Lucianus in Timone, ubi de improbis fulmen Jovis irridentibus; μόνον δ' τοῦτο οἶεσθαι ἀπολαύειν τοῦ πράγματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου, id eſt, *ſed hoc unum ſe putent, ex eo vulnere incommodi percipere, quod fuligine impleantur.*

XI.

Cum πρὸς & accuſat.

Sextò, in qualibet ex his conſtructionibus additur nonnunquam πρὸς, & accuſativus rei, ad quam fructus damnúmve pertineat: ut, ἡδὺ φιλοπόνων πρὸς πλεῖ μίμησιν ἀπολαῦσαι, *diligentium exemplis ad eorum imitationem juvari.* Plutarch. Alcib. Τῆς Σωκράτους πρὸς αὐτὸν εὐνοίας, καὶ φιλίας ὀλίγα πρὸς δόξαν ἀπέλαυσεν, *Ex Socratis erga ſe benevolentiâ, & amicitiâ, haud parum exiſtimationis & gloriæ conſequutus eſt.*

XII.

Oblectationem capere.

Septimò, cum genitivo præterea vel perſonæ, vel rei ſolo, eſt *oblectationem capere ex aliquo, prendre ſon plaiſir de quelqu'un.* Plutarch. Pomp. πολλοὶ δ' χρόνον ὕπο καταιγωνιδιαζόμενοι, καὶ ἀπολαύσαντες τοῦ ἀνθρώπου, *cum perdiu hominem ludificati eſſent, eóque ſeſe oblectáſſent.*

SEC-

SECTIO V.

De Verbis γίνεσθαι, διαχωρεῖν, διώκειν, φεύγειν, ἐπεξιέναι, ᾐνεῖν, πίπτειν, γιγνώσκειν, ἐγκαλεῖν.

Reg. I.

LAtissimus est verbi γίνεσθαι usus, quique certis finibus haud satis includi possit: ubicunque enim præsentia quædam significatur, τῷ γίνεσθαι locus esse potest. Præcipuè tamen notanda sunt quæ sequuntur, præter ea quæ in participio γινόμενος dicturi sumus, & creberrimam acceptionem, quâ pro εἰμὶ sumitur; ut cum dicunt, ἐπὶ τῆς γνώμης γίγνεσθαι, *in ea opinione versari*: γίνεσθαι ἐπὶ τῆς ἐλπίδος, *spem concipere*. γίνεσθαι, *latè patet.*

II.

Primò, cum præpositione διὰ, & gignendi casu eleganter jungitur, ac per verbum illud redditur, cujus nomen significationem habet: ut φοβεῖσθαι διὰ φόβου, id est, *timere*: φοβεῖσθαι τινὶ δι' ὀργῆς, *irasci alicui*: φοβεῖσθαι δι' ἔχθραν, *inimicum esse*. *Cum* διὰ, *& genit.*

III.

Γίνομαι, cum præpositione ἐπὶ, & dandi casu, est πεποιθέναι, *inniti* vel *confidere*: ut φυλάκῳ ἐπ' ἀνδρειότητος, τῷ ἀντιπάλων καταγέλα, *fortiorum præsidio confisus, adversarios irridebat*. *Cum* ἐπὶ, *& dativo.*

IV.

Πρὸς ἀγαθοῦ, πρὸς κακοῦ, γίνεσθαι, dicitur, id est, *benè aut malè aliquid cedere*: ut πρὸς κακοῦ τὸ πρᾶγμά μοι ἐγένετο, *res mihi malè cessit*. *Cum* πρὸς, *& genit.*

ceſſit. Arrian. Exp. μὴ πρὸς ἀγαθῦ οἱ εἶναι τὴν πάροδον τὴν ἐς Βαβυλῶνα, *Nequaquam ei proſperè ceſſurum ingreſſum in Babylonem.*

V.

Cum πρὸς, ἐν, ἐπὶ, *& dat.*

Uſitatiſſima eſt acceptio pro *verſari*, cum præpoſitionibus πρὸς, ἐν, ἐπὶ, & dandi caſu; vel περὶ, & accuſativo caſu: ut Ῥώμη πρὸς τὸ πρᾶγμα, *vehementer in negotium incumbere.*

Quanquam aliquando ſignificat potiùs, *res pro imperio adminiſtrare.* Plutarc. in Theſeo, ἐν ᾗ τῖς πράγμασι τῆς Ἀριάδνης ἡγεμόνης, id eſt, *cum rerum adminiſtrationem Ariadne ſuſcepiſſet.*

VI.

Cum adver. καλῶς *&* κακῶς.

Cum adverbiis καλῶς & κακῶς, ſignificat *benè vel malè ſe habere*: & quidem vel impersonaliter, cum dandi caſu perſonæ: ut γίνεταί μοι καλῶς, *benè mecum agitur.* Perſonaliter autem, cum nominandi caſu; ut Plutarchus de Platonis convivio, cùm ait, οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες, ᾗ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς ἔχοντες, *qui apud Platonem cœnaverunt, etiam poſtridie benè habent.*

VII.

Cum ἀπὸ *& genit.*

Γενέσθαι ἀπὸ πράγματος, id eſt, *rem aliquam paulò ante perfeciſſe, & quaſi recentem eſſe ab aliquo negotio.* Plutarch. Alexan. ἀπὸ τῆς ἱερᾶς θυσίας τῷ βασιλεῖ παρεσκευάσθαι, *ſacrificio jamjam peracto regem adeuntes*, vel *regem à peracto ſacrificio recentem adeuntes.* Ibid. ὁ δ' Ἀλέξανδρος ἀπὸ τῆς πυρᾶς ἡγούμενος, καὶ συναγαγὼν πολλὰς τῶν φίλων, id eſt, *Alexander autem à buſto illo rediens, convocatis amicorum quamplurimis.* Idem Themiſtoc.

ἡγούμενος

ἡμύνων ἢ ἀπὸ τῆς παρόντος ἐκείνων, *simul atque rebus illis perfunctus esset.*

VIII.

Ἐκποδὼν γίνεσθαι, pro ἐκ, vel ἀπὸ ποδῶν, vel ἀπὸ τῆς ὄψεως, est *ejici*, quasi *longè à pedibus removeri*. Philo Jud. de Legatione ad Caium, εἰ βραχὺ ἐπιβίω χρόνον Τιβέριος, ὁμοῦ ἂν ἐκποδὼν ἐγεγόνητο Γαΐου, *si modico adhuc tempore Tiberius superstes fuisset, summotus quidem esset depulsusque Caius*, &c. Vid. infra Sect. 10. Reg. 12. *Cum* ἐκποδὼν *& sine*

IX.

Γενέσθαι ἑαυτοῦ vel ἐν ἑαυτῷ, *apud se esse*, vel *ad se redire*, vel *sui juris esse*, vel *suis viribus confidere*. Demosthen. Philipp. 1. ἢν ὑμῶν αὐτῶν ἐθελήσητε γενέσθαι, id est, *si modò apud vos ipsos esse volueritis*. Contra γενέσθαι τινὸς, *in alterius esse potestate*; ut *servi in dominorum potestate versantur*, οἱ δοῦλοι γίνονται τοῦ δεσπότου. *Cum* ἑαυτοῦ.

X.

Διαχωρεῖν, *de nummis*, id est, *avoir cours*. Lucianus dialogo de luctu, ubi eos ridet, qui mortuis obolum in os injicerent, ὑπὲρ τοῦ ἐξετάσαντες, ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ καὶ παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δυνατὸν παρ' ἐκείνοις, id est, *Qui non prius expenderint, cujusmodi nummus hoc in genere legitimus habeatur*, (hoc enim est νομίζεται) *neque utrum apud inferos admittatur, ac valeat*: ubi Erasmus, nimis leviter, *ambulétque apud inferos*. διαχωρεῖν.

XI.

Verbum διώκω, interdum non tam *persequendi*, quam *festinandi* ac *properandi* significationem habet, idque ferè cum participio διώκω.

futuri temporis. Plutarch. in Pomp. πρὸς τὰς πρώτας ἀγγελίας, ἐδίωκε βοηθήσων, *ad primum ejus rei nuntium, opem ferre continuò festinavit.* Dicere potuiſſet, ἤλαυνε βοηθήσων.

διώκω, de re, ſector.

Illud etiam notandum eſt verbum διώκω tam de *perſona* quam de *re* dici. De *re* dictum ſignificat ſingulare ſtudium ejus obtinendæ, & ferè ſemper in laude ponitur, & tum Latinè vertitur *ſector*, *aſſequi conor*. Xenophon τοὺ εὐγνώμονας διώκειν, *confectari bonos*, ſeu *bonâ mente præditos*. Iſoc. μιμοῦ τὰ βασιλέων ἤθη, κ) δίωκε τὰ ἐκείνων ἐπιτηδεύματα, *imitare mores regum, & ſequere eorum ſtudia*. Et in Epigr. Græc.

Εἶπε ἄπαξ γήμας πάλι δεύτερα λέκτρα διώκει,
Ναυηγὸς πλώει δὶς βυθὸν ἀργαλέον.
Qui ſequitur rurſus thalamos, uxore ſepulta,
Naufragus horriſono bis perit ille ſalo.

De Perſona, perſequor.

De *Perſona* notat *nocendi cupiditatem*, & vertitur *perſequor*, propriè *expello perſequendo*, à δίω, & in media voce δίομαι *expello*, verbo poëtico, & adverbio ὦκα *celeriter*.

XII.

Idem verbum in *re forenſi*, *accuſare* ſignificat: & *accuſator*, ὁ διώκων, quaſi *perſequens* dicitur: quod etiam Gallicè dicimus, *pourſuivre ſa partie en jugement*. Ergò, διώκειν τινὰ φόνου, id eſt, φόνου δίκην ἐπάγειν τινὶ, *aliquem cædis reum agere*. Viciſſim φεύγειν, *fugere*, id eſt, *reum eſſe*, *cauſam dicere*: & ὁ φεύγων *reus*, propriè dicebatur: unde ἐπιξενίται, & ἐπιξενοῦσθαι τῷ φεύγοντι, eſt *reum peragere*, i.e. *eum non ante dimittere, quam damnatus fuerit*. Ἀποφεύγειν, autem eſt, ἀπαλλάττεσθαι, *abſolvi*.

φεύγειν.

Quemad-

Quemadmodum verbum γυνᾶν proprium *viris*, κατα χρησικῶς tribuitur *fœminis*: eodem etiam modo verbum τίκτειν *fœminis* peculiare, apud bonos authores de *viris* dictum invenitur, & *gignere* significat. Lucian. ἄδουσιν, ἄνδρὸς τῆς πρὸς τὸν ἄρρεν ὁμιλίας ἀπολωφήσιον παῖδα τὸν Ἥφαιστον γεννήσαντος τὸν Ἥφαιστον; *canunt absque virili conversatione, subventaneum puerum Junonem* edidisse *Vulcanum.* γυνᾶν. τίκτειν.

Hesiod. in Theogon. passim.

Ναυσίθοον δ' Ὀδυσῆϊ Καλυψὼ δῖα θεάων
Γείνατο, Ναυσίθοόν τε, μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι.
Αὗται μὲν σπουδῇσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάνατοι, γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.

Nausithoum, v. *Ulyssi Kalypso excellentissima Dearum* genuit *Nausithoúmque, apud mortales viros cubantes Deæ*, pepererunt *Diis pares filios.*

Hom. Il. C'.

Υἱὸς Πειριθόοιο τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.

Filius Piritho, quem immortalis genuit *Jupiter.*

Τὸ μὲν γυναῖκα ὅτι ἀνδρῶν κυρίως λέγεται, τὸ δὲ τίκτειν ὅτι γυναικῶν. Ὅμηρος δὲ πολλάκις τὸ τίκτειν ὅτι ἀνδρῶν τάττει. Μοσχοπύλος. Ὁμηρικώτατος *Duportus*, clarissimus linguæ Græcæ apud Cantabrigienses Professor, in præclaro illo poëmate, Homerico filo contexto, (quod inscribitur Σολομὼν ἕλμενος, dignissimúmque est sanè quod omnium juvenum

venum manibus teratur) hoc vocabulum tribuit Davidi. Prov. cap. 1. verſ. 1.

Αἶνοι τῦ Σολομῶντ ἀγακλειτῦ βασιλῆος
Δαβίδης ὃν ἔπικτεν.———
Proverbia Solomonis inclyti regis,
Quem David genuit.———

γιγνώσκω *ſciſco.* Γιγνώσκω inter cætera ſignificat *ſciſco*, unde ἐγνωσμένα, *ſcita, decreta.* Plutarchus, ἔγνω κινδυνεύειν, *ſtatuit dimicare.* Julianus, εἰ δ' ἔγνωκας τοῖς μελέταις ἄχρι γήρως συγκαρτερεῖν, *ſi decreviſti in ſtudiis conſeneſcere.*

ἐγνωσμένα *decreta.*

XIII.

ἐγκαλέω. Ἐγκαλέω, præter vulgatam ſignificationem, hanc habet quam Lexicographi non annotârunt. Plutarchus in Alcib. ἐπέγκαλον ἐγκαλῶν τι τοῖς πλουσίοις ἴδιον, non *accuſabat eos*, ſed *erat ei privata cum iis offenſio.*

—

SEC-

SECTIO VI.

De Verbo Εἰμί.

Reg. I.

ἔστιν, εἰσὶν οἵτινες, aliqui.

Græci dicunt, ἔστιν οἵτινες, vel εἰσὶν οἵτινες, pro τινὲς ſimpliciter: ut οὐκ ἔστιν οἵτινες, ἂν τυτῲ ἐπιχειρήσωσι τῷ πράγματι, id eſt, *nulli hoc negotium aggredi ac ſuſcipere petuerunt.* Sic & ἔφ' ὅτι, pro τι: ut οὐκ ἔφ' ὅτι οὐκ ὀρρωδοῦντες, *nihil non formidantes.* Diog. Laert. in vita Solonis. Sic ἔστιν ὃς *aliquis*, ἔστιν οἳ *aliqui*, ἔστιν οἷς *quibuſdam*, per omnes caſus, numeros & genera.

II.

ἔστιν ὅτε, aliquando.

Ἔστιν ὅτε, quod verbatim ſignificat, *eſt quando*, ſumitur abſolutè pro ποτὲ, vel ἐνίοτε *interdum*, tam initio periodi, quam in medio: ut ἀθυμοῦσιν, ἔστιν ὅτε οἱ σφοδρότατοι αὐτῶν τοῖς καταρχὰς ἀποδείξαντες: id eſt, *interdum animo concidunt, etiam qui ſe longè vehementiſſimos ſub initium oſtenderunt:* túncque ἔστι penultimam acuit. Sic ἔστιν ὥς, cum accentu acuto in ὥς, id eſt, *quodammodo*, & ἔστιν ὃν τρόπον. Sic ἔστιν ὅπως, *fieri poteſt*: ut οὐκ ἔστιν ὅπως τοῦτο ἂν ποιήσῃς, *hoc facere non poteris.* Sic ἔστιν ὅπου, *alicubi* vel *aliquando.* Imò etiam interrogando, *ubi*, vel *quando tandem?* Demoſt. pro Cor. ἔστιν ὅπου σὺ περῶν ἠγανάκτησας; *ubi*, vel *quando tandem id te moleſtè ferre oſtendiſti.*

ἔστιν ὥς, quodammodo.

ἔστιν ὅπως, fieri poteſt.

ἔστιν ὅπου, alicubi, aliquando.

Ἔστιν ὅτε aliquando; ſæpè vero ſcribitur, ἔφ' ὅτε.

III.

III.

ἔστιν omittitur.

Tertia ſingular. ἔστιν, aliquando Atticè, brevitatis causâ omittitur, cum quibuſdam præcipuè nominibus, ut ἀνάγκη, ἐλπὶς, λόγος, εἰκὸς, τοῦτο, vel τεκμὴρ, οἷον, & aliis quibuſdam lectione obſervandis. v. c. δεινὸν γὰρ τεκμήρ· ſupp. ἔστιν, vel ἂν εἴη, i. e. *grave enim hoc eſt*, vel *fuerit*: vel δεινὸν, ſolum: Demoſth. pro Corona, καὶ τὸ μὲν δὴ φανερῶς ζηλωτοὺς φιλίππου δεινὸν μὲν ὦ γῆ καὶ θεοὶ, *Enimverò, palam Philippo ſtudere, indignum, ô terra, & Superi, facinus!* μηδὲν οἷον τοῦτο ποιεῖν, ſupp. ἔστιν verbatim, *nihil quale hoc facere*, id eſt, *nihil vetat hoc facere.* Vide ſuprà cap. de Nomine, cap. 3. Sect. 6. Reg. 8.

IV.

Sic ἐλπὶς ἄρα μεγίστη, αὐτὸν τὰ πράγματα διαπράξεσθαι, id eſt, *maxima ſpes eſt, futurum ut negotia conficiat*; ὡς λόγος, *ut fama eſt*: hoc autem in alias perſonas convenire non poteſt, niſi fortè in tertiam pluralem εἰσὶ, at longè rariùs.

V.

Ἔστι δὴ, Ita ſe res habet.

Ἔστι δὴ initio periodi, apud Oratores, ſine alio adjuncto, abſolutè ponitur pro Ἔχει δὴ οὕτως, *atqui res ita ſe habet.* Demoſthen. de Cherſoneſo, adverſus eos, qui dicerent Oratorem, abſolutè aut belli aut pacis auctorem eſſe debere: Ἔστι δὴ εἰ μὲν ἡσυχίαν φίλιππος ἄγει, &c. ἐᾶν δεῖ λέγειν, ἀλλ' ἁπλῶς εἰρήνην ἀκτέον, *atqui ita ſe res habet: ſi Philippus quieſcit, nihil verbis opus eſt, pax ſimpliciter inunda.* Sequitur, Εἰ δὲ, *ſin autem.*

VI.

VI.

Ἔστι vel ἐῶ, cum Pronomine ἕτος, & ſubſtantivo aliquo, novum habet ſignificandi modum. Demoſthen. Olynth. 1. ὃς ἔστι μάλιστα τοῦτο δεῖ, μὴ πανοῦργος ὢν ἢ ἀνόητος ἀνθρώπος πεφύκασι χρῆσθαι, &c. verbatim, *nam eſt maximus hic metus*, id eſt, *valde enim hoc metuendum eſt, ne vafer, & in rebus tractandis acer.* Eodem modo dici poſſet, ἔστιν μάλιστα ἕτος ὁ φόβος, ὁ κίνδυνος, αὕτη ἡ ἐλπὶς, & ſimilia. *ἔστι δεῖ, metuendum eſt.*

VII.

Imperfectum ἐῶ, aliquando pro ἔξεστιν ut ἐᾶν, & ἐᾶν pro ἐᾷ, ἔδει pro δεῖ *oportet*: πεφυκὼς pro πεφυκὼς ἐστὶ *convenit.* Sic apud Poëtas, ἔπλεο & ἔπλετο, ſæpiſſimè pro ὑπάρχεις & ὑπάρχει *es* & *eſt.* Exempla paſſim obvia. *ἐῶ pro ἔξεστι.*

VIII.

Εἴη tertia optativi, maximèque initio periodi, videtur interdum reddi debere per *utinam* vel *optandum fuerit*, ſequente infinitivo. Plut. in Theſeo, Εἴη μὲν οὖν ἐκκαθαρθὲν μύθων λόγῳ τὸ μυθῶδες, ἕπεσθαι, καὶ λαβεῖν ἱστορίας ὄψιν, *atque utinam quicquid fabuloſum ineſt, oratione purgatum, votis noſtris obſequatur, & aliquam hiſtoriæ ſpeciem induat.* *εἴη, utinam*

IX.

Εἶεν, tertia pluralis ejuſdem optativi, per ſe ſola ſervit tranſitioni, quâ pars aliqua concluditur, & ſequens inchoatur, ut, *Eſto*, apud Latinos: vel, *Ac de his hactenus.* Demoſthen. ſæpe, ut Philipp. 1. ubi abſolvens partem aliquam bellici apparatus; εἶεν, inquit, τί πρὸς τούτοις ἔτι; *Eſto, quid præterea?* Plato l. 8. de Rep. ſic orditur, Εἶεν ταῦτα μὲν *εἶεν, per ſe poſitum.*

μὲν δὴ ὁμολόγηται, *Hoc igitur maneat, ſi quidem inter nos jam convenit*, &c.

X.

ἑκὼν εἶναι *libenter.* Infinitivus εἶναι, apud Atticos, præſertim cum voce ἑκὼν, id eſt, *libens, libenter*, interdum abundat, ut ἑκὼν ἂν εἶναι τοῦτο ποιήσαιμι, id eſt, *libenter hoc fecerim*: quod etiam in plurali locum habet: ut ἑκόντες ἂν εἶναι ὅλον τὸν κίνδυνον ὑπομείνειεν, *libenter totum periculum ſubirent.*

XI.

τὸ εἶναι ἐπί τινι. Aliquando jungitur cum τὸ & præpoſitione ἐπί. Thucydid. lib. 8. καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι καὶ ἀκριτοι ἂν, καὶ βεβαιότερον ὑπονήσκειν, i. e. *& quidem ſub illorum imperio*, vel *quantum ad illos attinet*, (ὀλιγαρχικὸς intelligit,) *ſe cum indictâ causâ, tum etiam crudeliùs perituros eſſe*: ἀκειτοι enim pro accuſativo ἀκείτους, Atticè cum infinitivo conjunxit.

XII.

εἶναι *filium eſſe.* Significat aliquando *filium eſſe*, idque vel cum genitivo παῖς, vel ſine illo. Cum illo quidem, ut apud Iſæum, οἱ ζωσικλεῖδαι τὸν αὐτὸν Σμικροῦ παῖδα εἶναί φασι τοῦ Νικόστρατον, id eſt, *qui eum defendunt, Smicri parentis filium eſſe dicunt Nicoſtratum.* Sine illo autem: Ibid. φασὶ μὲν δὴ εἶναι Θρασυμάχου Νικόστρατον, *aiunt quidem Nicoſtratum Thraſymachi filium eſſe*: idque in participium etiam redundat; Pauſanias in Atticis, Ἀγαθοκλεῖ Λύσανδραν γυναῖκα ἠγάγετο, Πτολεμαίου καὶ Εὐρυδίκης ὄσαν, id eſt, *Agathocli Lyſandram uxorem dedit, Ptolemæi & Eurydices exiſtentem*, id eſt, *filiam.*

XIII.

XIII.

Per ſe quoque εἶναι, ſignificat *ſervum eſſe*: ut ὑμᾶς ἡμῶν καλόν τι πεποιηκότων, ὁμολογοῦμεν ὑμῶν εἶναι, id eſt, *eorum à quibus aliquid beneficii accepimus, ſervos nos eſſe profitemur.* Contra verò εἶναι ἑαυτῶν, idem eſt quod αὐτεξούσιον εἶναι, id eſt, *ſui juris ac poteſtatis eſſe.* ιγ) *ſervum eſſe.*

XIV.

Præterea εἶναι, tametſi rariùs quam ἔξεστι pro *licere*, aliquando ſumitur. Demoſthen. in Timocratem, εἶναι αὐτῷ, ἢ ἄλλῳ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καταστῆσαι τῆς ὀφειλήματος, id eſt, *licere ipſi, aut alteri ejus nomine, debiti ſponſores dare.* ιδ) *licere.*

XV.

Per ſe, aliquando idem eſt quod *ſalvum eſſe*. Demoſthen. oratione de pace, loco admodum notando, ubi de natura ſociorum in bello; οὐκ ἄχει τῆς ἴσης ἕκαστος ὅσον οἴονται, ἀφ' ἡμῶν, ἕως Θηβαίοις, ὥστε εἶναι, καὶ κρατεῖν τῶν ἄλλων, id eſt, *nemo, vel noſtri, vel Thebanorum uſque adeò ſtudioſus eſt, ut eoſdem pariter & ſalvos eſſe, & alios ſuperare velit.* ubi εἶναι, idem eſt quod, σῶς εἶναι, & ἄχει τῆς ἴσης, *uſque adeò*, vel *ex æquo.* Id quod etiam Tullius offic. 1. expreſſit, dum ait, *Sic cum Celtiberis, cum Cimbris bellum, ut cum inimicis gerebatur; uter eſſet, non uter imperaret.* Atque id eo loco ſignificare τὸ εἶναι, conſtat ex ſequentibus. Addit enim Demoſthen. Ἀλλὰ σῶς μὲν εἶναι ἅπαντες ἂν βούλοιντο, ἕνεκα ἑαυτῶν, κρατήσαντας δὲ τοὺς ἑτέρους δεινὸν ὑπάρχειν αὐτῶν, οὐδὲ ἕνα, id eſt, *At ſuâ quidem causâ, incolumes eſſe facile omnes patiuntur, aliis verò ſuperatis*, vel *alterutros autem ſuperiores factos, ſibi dominari, ne unus quidem*: ubi quod ιε) *ſalvum eſſe.*

quod ante dixerat εἶναι, explicat per σῴζεσθαι εἶναι, id est, *salvos esse.*

XVI.

εἶναι εἰς ἀρετήν. Εἶναι εἰς ἀρετήν, id est, ἐπιδοῦναι, seu προχωρεῖν, *in virtute proficere:* quæ loquendi ratio nomine etiam mutato locum habere potest: ut εἶναι εἰς παιδείαν, aut πολυμαθίαν, *in eruditione proficere.* Ita Greg. Nazianz. orat. 26. ὥστε εἰ μὴ αὐτὸ τοσοῦτον ἦσαν εἰς ἀρετήν, πάντας ὑπεραίρειν τῇ εὐτεκνίᾳ, id est, *ut quidem ipsi, non tantùm in virtute profeciſſent; omnes tamen liberorum fœlicitate superarent.*

XVII.

εἰμὶ, *cum dativo particip.* Item verbum εἰμὶ, in tertia persona singulari præsentis, vel imperfecti vel futuri, non tantùm indicativi modi, sed etiam optativi & subjunctivi, cum dativis participiorum quorundam, affectum animi significantium, pro verbis ipsis usurpari solet. Participia illa tria præcipuè sunt, βουλόμενος, ἡδόμενος, ἀχθόμενος, quibus nomen ἄσμενος adjungitur.

Xenophon. 4. Ἑλλην. Τί οὖν ἂ πυνθάνῃ, εἰ καὶ ἐκείνῳ βουλομένῳ ταῦτά ἐστι; *Quin tu ergo ſciſcitaris, num hæc illi etiam placeant?* Plato in Phædone, ὅθεν ἡμῖν ἀπολείπομεν ἐπανελθωμεν, εἰ σοὶ ἡδομένῳ ἐστὶ, *Jam eo redeamus, ubi ſermonem abrupimus, ſi quidem id probas.*

Xenoph. 4. παιδ. Ὅτῳ ὑμῖν μὴ ἀχθομένῳ εἴη, *cui veſtrum id moleſtum non erit.*

Homer. Iliad. ξ. Ἐμοὶ κέν κεν ἀσμένῳ εἴη, *Mihi quidem gratum fuerit.* Ita Tacitus in vita Agricolæ. *Quibus bellum volentibus erat.* De infinitivo rariora sunt exempla.

SEC-

SECTIO VII.

De Verbis εἰπεῖν, ἐξελέγχω, ἐξίεμαι, ἐξίναι, ἔοικα, ἔχω.

Reg. I.

εἰπεῖν, *abundat.*

INfinitivus εἰπεῖν, ſæpiſſimè apud Atticos, παρέλκει, id eſt, *ornatus* ſolum causâ adhibetur. Ita Xenoph. παιδείας I. κἂν τὸν Ἀσυάγην ζηλώσαντα εἰπεῖν· ἆρ' οὐχ ὁρᾷς, φάναι, ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ; *Non vides, inquit Aſtyages, hominem irridens, quàm bellè quámque eleganter vinum fundat*; ubi neceſſariò, vel εἰπεῖν vel φάναι abundat. Imò, quod etiam admirabilius eſt, hic infinitivus cum aoriſto ejuſdem verbi φημὶ conjungitur, maximè apud Dialogorum Scriptores. Ita Plato ſæpe, χ ὃς ἔφη εἰπεῖν, μηδαμῶς, id eſt, *ille autem, nequaquam, inquit*, ubi ſine dubio, ἔφη ſatis fuiſſet.

II.

εἰπεῖν, *ſententiam dicere.*

Sæpe hoc verbum ſignificat, *ſententiam dicere* vel *ſtatuere*. Paſſim apud Demoſt. εἶπεν, i. e. *hanc ſententiam dixit*: quod etiam γνώμην λέγειν, & ἀποφαίνεσθαι dicebatur.

γνώμην εἰπεῖν, *auctorem eſſe.*

At γνώμην εἰπεῖν, ſæpiùs eſt, *authorem eſſem alicujus ſententiæ*. Plutarch. Pomp. ἕως ἔδωκαν αὐτῷ τὴν ἀρχὴν, Λυκίᾳ Φιλίππῳ γνώμην εἰπόντος, id eſt, *donec imperium ipſi decernerent, auctore L. Philippo*: ubi malè Interpres, *Philippo referente*. Nam v. c. quod Latini dicunt, *Senatuſconſultum in Ciceronis ſententiam factum eſt*, Græcis diceretur, δόγμα τῆς βουλῆς ἐγένετο, Κικέρωνος γνώμην εἰπόντος.

At

At *referre* seu *rogare*: Græci γνώμας περιδίναι ἀναδιδόναι, ἐπαγαγεῖν, ἐπιτίπτειν. Quod aliàs etiam dicitur, περαίνειν, vel περιστελλεῖν, τῇ βουλῇ, vel χρηματίζειν ἐν τῇ βουλῇ, vel τῷ βουλῷ περιδεῖναι. Et Latinæ dictioni propiùs, ἀναφέρειν περὶ τῶν σύγκλητον, nec malè εἰσηγεῖσθαι, maximè ad populum. Dicunt præterea, ἐπιψηφίζειν εἰς τὸ βουλὸ, ac ferè cum infinitivo: ut ἐπιψηφίζειν εἰς τὸ βουλὸ, τὸν πολεμὸν ἀνελεῖν, id est, *de suscipiendo bello ad Senatum referre.*

ἐξελέγχω, *periculum facio.*

Ἐξελέγχω, *experior, periculum facio.* Pol. θαυμαλῶν τοὺ Ῥωμαίους μήτε τῷ τύχῳ λίαν ἐξελέγχειν, ἀνθρώπους ὑπάρχοντας, *Romanos hortatus, ut neque fortunam nimis experiri vellent, cum homines essent.*

III.

ἐξέρχεσθαι & ἐξιέναι *verba militaria.*

Ἐξέρχεσθαι & ἐξιέναι, absolutè posita, sunt verba militaria, quæ significant *ad bellum proficisci*: Gallicè, *sortir en campagne.* Demost. Olyn. 2. ἐξελθεῖν ὑμᾶς ἀξίως τῆς πόλεως, *vobis ad bellum pro hujus urbis dignitate profectis*, i. e. *eo modo, eóque apparatu, quem urbis dignitas postulet.* Paulò post, εἰσφέροντας, ἐξιόντας, ἅπαντα ποιοῦντας ἑτοίμως, i. e. *contribuendo, ad bellum exeundo, omnia promptè faciendo.*

IV.

ἔοικα, *paratus sum.*

Ἔοικα, præter vulgares acceptiones quibus sign. *similis sum, videor* & similia: conjunctum cum infinitivo, maximéque futuri temporis, deliberatam aliquid jamjam faciendi voluntatem ostendit. Lucian. in Char. Ἔοικα γάρ, νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέπουσι καὶ ἀκούσωμι, i. e. *je pense que je m'en vay descendre tout bellement, afin de mieux voir & entendre*: Loq. Char. qui è summo monte, quæ infra vel fiebant

fiebant, vel dicebantur, minus commodè videre, aut audire poſſet.

V.

Ἔοικε, cum dandi caſu, ſæpe vertendum videtur, *convenit*, *conſentaneum eſt*: atque adeò, *tribuendum eſt*: quod poſtremum & rariùs eſt, & præcipuè obſervandum. Demoſthen. Olynth. 2. δαιμονίᾳ τινὶ, καὶ θείᾳ παντάπασιν ἔοικεν εὐεργεσίᾳ, *fortunato cuidam, planéque divino beneficio tribuendum fuerit.*

Reddendum eſt nonnunquam, *videtur*, ſequente nominativo. Ariſt. Eth. l. 1. c. 10. Τοῦτο γὰρ ἔοικεν αἰτίᾳ τῷ μὴ γίγνεσθαι περὶ αὐτὰ λίθους. i. e. *hæc enim videtur eſſe cauſa*, &c. q. d. τοῦτο ἔοικεν εἶναι αἴτιον. Id. c. 11. Τῶν ἀτυχημάτων τὰ μὲν ἔχει τι βαρὺ καὶ φορτικὸν εἰς τὸν βίον, τὰ δ' ἐλαφρότερα ἔοικεν. i. e. *alia videntur leviora eſſe*. q. d. ἐλαφρότερα ἔοικεν εἶναι. Et ſic reddi poſſet quod ſupra allatum ex Demoſth. *Divinum plane quoddam videtur eſſe beneficium*. qu. eſſet. δαιμονία τις καὶ θεία ἔοικεν εἶναι εὐεργεσία. Vid. Steph. Theſaurum in verbo ἔοικα.

VI.

Ὡς ἔοικε, non tantùm ſignificat, *ut videtur, ut par eſt*, & ſimilia: verùm etiam ſumitur interdum, pro *utique*, *planè*, & ſimilibus adverbiis. Plutarch. in Theſeo, ὁ δὲ δὴ χρόνῳ ἐκεῖνῳ λέγεται, ἀνθρώπους, χειρῶν μὲν ἔργοις, καὶ ποδῶν τάχεσι, καὶ σωμάτων ῥώμαις, ὡς ἔοικεν, ὑπερφυεῖς καὶ ἀκαμάτους, id eſt, *tempus enim illud homines ferebat manuum operibus, celeritate pedum, & corporum viribus eximios planè atque invictos.* Amiotus vertit, *grandement.* ὡς ἔοικε *planè.*

VII. Ali-

ἔοικε *videlicet.* Aliquando commodè reddi poſſit, *videlicet, nimirum, quippe.* Idem Plutarch. ibid. Παίων γὰρ, ὡς ἔοικε, κεφαλῇ τοὺ ἐντυγχάνοντας ὁ Τέρμερος ἀπόλλυεν· *Videlicet*, aut *quippe, Termerus enim ille incuſſo capite occurrentes perimebat.* Quas ibi voces addidit Plutarch. ut oſtenderet, quàm juſtè à Theſeo ſimili mortis genere occiſus interierit. Demoſth. pro Coronâ, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῶν παῦτα, ὡς ἔοικε, τοῖς Ἀθηναίοις πάτρια, οὐδ' ἀνεκτὰ, οὐδ' ἔμφυτα. *At hæc, nimirum, Athenienſes à majoribus non didicerant, nec omnino, vel ferenda, vel moribus ſuis conſentanea exiſtimabant.*

VIII.

ὡς ἔοικε, *ut aiunt.* Aliàs vertere mallem, *ut perhibent, ut fama eſt, ut aiunt*, aut ſimil. Plutarch. Ibid. λέγεται γὰρ καὶ τὸν Χαιρώνειαν ἐπέρας (Ἀμαζόνας) ἀποθανεῖν, καὶ ταφῆναι πρὸς τὸ ῥευμάτιον, ὃ πάλαι μὲν, ὡς ἔοικε, Θερμώδων, Αἵμων δὲ νῦν καλεῖται, id eſt, *ferunt circa Chæroneam aliàs etiam interiiſſe, ac ſecundum eum rivulum ſepultas eſſe, qui olim, ut perhibent, Thermodon, nunc verò Hæmon vocatur.* Interdum, *ut credo, ut mihi perſuadeo.* Demoſthen. pro Coron. μέλλων δὲ ἤδη βίου παύεσθαι, ὡς ἔοικε, λόγον διδόναι τῆμερον, *cùm autem privatæ totius vitæ reddenda, ut credo, mihi hodie ratio ſit.* Interdum ſignificat, *ut video*: Plautus, *ut hoc natum intelligo.* Platonis in convivio, cùm unus diceret aliquid ſe puero factum eſſe. infert alter, πάνυ ἄρα πάλαι, ὡς ἔοικε· *Pervetuſtum id quidem, ut video*: quo modo etiam ſuperius illud Demoſthen. reddi poſſet. Idem Demoſt. ibid. Καὶ, ὡς ἔοικεν, ὁ σύμβουλος καὶ βήτωρ ἐγὼ, οὐδὲν μὲν ἐκ λόγου, καὶ τῇ βουλῇ δὲ, πεφροντικὼς, ὅδενὸς ἀμεινον συμβεβουλευκὼς εἶμι δεκῶ· *Atque,*

ut credo.

ut video.

Atque, ut video, conſiliarius ego cum ſim & orator, nihil ipſi tamen ad ea, quæ vel oratione, vel conſilio meo perfecta ſunt, contuliſſe videor.

IX.

Verbum ἔχω, notandos habet uſus, qui ſequuntur. Primò cum his præſertim adverbiis, πῶς, ὅπως, ὡς, ὅτως, εὖ, καλῶς, κακῶς, & genitivo caſu, eleganter Atticéque conjungitur: ut ὅτως ἔχω τῆς γνώμης, *ejus ſententiæ ſum.* Plutarch. Camillo. ὡς ἕκαστος ἑτοιμότητος, ἢ βελήσεως ἔχει, *ut quiſque paratus, aut animatus fuerit, verbatim, ut quiſque promptitudinis, aut voluntatis habuerit.* Sic εὖ ἔχειν τῆς ῥώμης, aut τῆς σωφρόσυνης, *robore aut prudentiâ valere.* Sic ὡς εὖ χε τάχους ἕκαστος, *ut habeat quiſque celeritatis,* id eſt, *pro ſua quiſque celeritate*; licet cum εὖ, καλῶς & κακῶς, ſæpe accuſativum adſciſcat. ἔχω, *cum adver. & genit.*

X.

Secundò, cum præpoſitionibus ἀμφὶ & περὶ, poſtulat accuſativum, & ſignificat, διατρίβω, *verſor, occupor*: ut ἀμφὶ τοῦτ' νῦν ἔχω, *nunc quidem in eo ſum, aut verſor.* ἔχω, *cum particip.*

Tertiò, cum participiis quibuſdam, maximéque aoriſti temporis, explicatur per aoriſtum Indicativi, & verbi, cujus participium adjunctum habet: ut μαθὼν ἔχω, id eſt, ἔμαθον, *didici*: συλλαβὼν ἔχω, id eſt, συνέλαβον, *comprehendi*: ποιήσας ἔχω, id eſt, ἐποίησα ut Gallicè dicunt, *J'ay appris, j'ay fait.* Demoſthen. in Leptin. τὰς μὲν καθ' ἕκαστον ἐάσω, μίαν δ', ἣ συλλαβοῦσα τὰς ἄλλας ἔχει, δίημι: id eſt, *ſingulas omittam recenſere, unam illam, quæ cæteras omnes comprehendit, exponam.* Rariùs cum participio præſentis temporis. Ælianus lib. 4. Ἰχανὸν εἶναι πίστεμαι,

πάθημαι, ὃν τοιᾷδε παροινίᾳ, τὸ καθ' αὑτὸν σιγῶντα ἔχειν, *satis meo judicio tum fuisset, in tantâ ejus temulentiâ, quietum se ac silentio tenere : se tenir coy.*

XI.

ἔχειν πρός. Quartò, ἔχειν πρός, vel ἐς, id est, *respicere, spectare, pertinere ad* ; ut ὅδε ὁ λόγος ἔχει πρός σε. id est, *hæc ad te spectat oratio.* Sic ὅσον ἔχει πρὸς ἐμὲ, τοῦτο δὴ ποίησον, id est, ἐμοῦ γε ἕνεκα, *meâ quidem causâ, hoc facito* ; id est, *per me licet hoc facias.* Quo sensu eleganter de oraculorum explicatione usurpari solet. Pausanias Heliacon. 1. Κρησφόντα δὲ συμφορήσαντα, ὡς ἐς τοῦτον τὸν ἄνδρα ἔχει τὸ μάντευμα, id est, *cumque Cresphontes, rejecum expensâ, conjecisset, ad istum hominem oraculum pertinere,* id est, *de illo intelligendum esse :* ubi obiter notandus usus verbi συμφορεῖν, pro *diligenter secum expendere, vel conjicere de sensu oraculi,* de quo infrà, Sect. 11. Reg. 3.

XII.

ἔχειν, i. παρέχειν. Quintò, ἔχειν est παρέχειν, cum dandi casu personæ, & accusativo rei, ut πολὺν κίνδυνον ἔχει τοῦτο τῇ πόλει, verbatim, *multum hoc periculum habet civitati,* id est, *civitatem in magnum discrimen adducit :* πολλὰ πράγματα ἔχειν τινὶ, vel παρέχειν, aut παρέχεσθαι, *plurimum negocii alicui facessere :* εὔνοιαν ἔχειν τινὶ, *aliquem benevolentiâ prosequi :* συγγνώμην ἔχειν τινὶ, id est, *alicui veniam dare.*

XIII.

ἔχω. *cum participio tempus significat.* Sextò, cum accusativo temporis conjungitur, sequente participio præsentis vel aoristi, ad significandum intervallum temporis, ex quo res aliqua facta sit, vel infecta, ut πολὺν ἤδη τὸν χρόνον ἔχω, μὴ πρὸς αὐτὸν ἐπιστείλας,

ἐπιστείλας, *à longo jam tempore ad eum non scripsi.* Ita Chrysost. loquitur in Epistol.

XIV.

Septimò, οὐκ ἔχω, non tantùm significat, οὐκ ἔχω, *non possum*, ut ἔχω, sæpe loco τοῦ *possum* usurpatur : sed etiam *nescio*; idque cum ὅ, τι vel ὅπως, interdum solo, interdum unà cum verbo χρὴ, sequente infinitivo : ut οὐκ ἔχω, ὅ, τι λέγω ἐν τῷ παρόντι, *in præsentia quid dicam, nescio.* Plato de Rep. 2. οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ ἔχω, οὔτ' αὖ ὅπως μὴ βοηθήσω ἔχω, *nec video quemadmodum opem feram, nec rursus quemadmodum non feram, intelligo.* Sic οὐκ ἔχω ὅ, τι χρὴ ποιεῖν. *Quid agendum sit, nescio.* *nescio.*

XV.

Cum multis accusativis jungi solet. Rarior illa est cum accusativo φύσιν conjunctio, quam habet Demosthen. Olynth. 2. ἀλλ' οὔτ' εὔλογον, οὔτ' ἔχον ὀρθὴν φύσιν τοῦτό γε. *At hoc quidem neque rationi consentaneum est, nec habens naturam,* id est, *neque cum natura congruit : præter naturam est,* Herod. lib. 2. ἔνα οὖλα, κῶς (pro πῶς) φυσιν ἔχει πολλὰς μυριάδας φονεῦσαι ; *Quomodo verisimile fit, eum unus cùm esset, multa millia interfecisse?* φύσιν ἔχει.

SECTIO

SECTIO VIII.

De Verbis ἥκω, καταφρονέω, καυδάνω, μέλλω, νικάω, νομίζω, οἶδα, ἴδη, οἶμαι.

Reg. I.

ἥκω, *cum participio.*

PRæter ea quæ attigimus, cap. 3. de Nomine, Sect. 7. Reg. 5. & Sect. 9. 6. Primùm, Ἥκω Atticè quemadmodum ἔχω, jungitur etiam cum participio præſentis, præteriti & futuri temporis. Præſentis, ἥκω φέρων, *venio afferens*, id eſt, *affero*, Iſæus, ἥκω ἐκ πεπραγμένων γεγραμματεῖον ἥκει φέρων, *rerum nunquam geſtarum ſchedulam affert.* Præteriti, Demoſth. ἦκεν ἀναπλέας, id eſt, ἀνέπλευσε, *rediit.* Idem Olyn. 1. initio, εἴ τι χρήσιμον ἦκεν, *cum* ἐσκεμμένος ἥκει τις. *Si quis huc veniat, utile quid meditatus.* Futuri, Demoſthen. ſæpe, ἥκω συμβουλεύσων, *huc, conſilii dandi causâ venio.*

II.

πόρρω, *& ſimul.*

Secundò, cum πόρρω, εὖ, ἐπὶ & πολὺ, gaudet genitivo, ut πόρρω τῆς ἡλικίας ἥκων. *admodùm ætate provectus*; πόρρω, vel εὖ ἥκειν vel ὅτι πολὺ τῆς παιδείας, verbatim, *longè, benè, ad multum venire doctrinæ*: id eſt, *multùm in doctrina profeciſſe: eſtre bien, ou beaucoup advancé.* Sic εὖ ἥκειν τῶν χρημάτων, apud Herodotum, *pecuniis abundare.*

καταφρονέω, *inſidior.*

Καταφρονέω vulgò ſignificat *contemnere*: nonnunquam verò, *inſidiari.* Herodotus de Piſiſtrato, καταφρονήσας τὴν πενθερὴν. *dolosè affectans*

affectans tyrannidem. Gen. 27. 12. ἔσομαι ἔναντίον αὐτῷ ὡς καταφρονῶν, Hesychius, καταφρονέων, καταγελῶν.

III.

λανθάνω, cum participio jungi solet, túncque Latinè per adverbium *clam* explicatur, ut ἔλαθον ἀπεκφύγων, *clam aufugit.* Aliquando per nomen *imprudens*, ut ἔλαθεν εἰς μέσους ἐμπεσὼν τοῦ πολεμίους, id est, *imprudens medios in hostes incidit.* Imò, per partic. καὶ cum alio verbo conjunctam, redditur etiam *clam*: ut ἔλαθον καὶ ἀπέκτειναν, *clam interfecerunt*, verb. *latuerunt, & interfecerunt.* λανθάνω, *cum participio.*

Aliquando λανθάνειν ἑαυτὸν, absolutè, est *sui, muneríque sui*, vel *orationis*, & cæterorum id genus, *oblivíscí.* Eusebius Præparat. 3. de Porphyrio loquens, ὁ δὲ τὰς Αἰγυπτιακὰς μυθολογίας ἐπὶ ἀσωμάτους μεταφέρει δυνάμεις, λαθὼν ὁ σοφώτατος αὐτὸς ἑαυτὸν, id est, *Ille autem Ægyptiacas fabulas ad naturas corpore vacuas transfert; in quo suimet ipsius homo consaltíssimus oblivíscitur.*

IV.

Μέλλω in vulgatâ significatione, nunquam nisi cum infinitivo jungitur, licet reddatur per futurum participii Latini: ut μέλλω ποιεῖν non ποιῶν, *facturus sum*: quod moneo, quia tirones plerique omnes cum participio conjungunt, quòd Græcos φιλομιτόχους esse audierint. Infinitivus autem, aut præsentis, aut futuri, aut aoristi esse potest. μέλλω, *cum infinit.*

V.

Secundò, idem infinitivus aliquando reticetur, ut apud Josephum, 2. in Appionem, τί γὰρ ἂν ἔμελλον, ὁπότε μηδὲ ὁ πρεσβύτης ἐδυνήθη ἐπίσχειν τὴν ὀργήν; id est, *Nam, quid*

quid facturi non erant, cum omnium nota maximus impetum cohibere non potuerit? ubi post ἤμελλον, vel παθεῖν, vel ποιεῖν intellige. Demosthenes in Leptinem, Φημὶ τοίνυν ἐγὼ. (κ᾽ μὴ πρὸς Διός, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μηδεὶς φθόνῳ τὸ μέλλον ἀκούσῃ) ἀλλ᾽ ἂν ἀληθὲς ᾖ, σκοπείτω· ubi τὸ μέλλον significat, τὸ μέλλον λεχθήσεσθαι, id est, *Dico igitur: (ac nemo per Jovem, Athenienses, cum invidiâ quod abs me dicetur, audiat:) sed utrum illud verum sit, attendat.* Idem pro Coronâ, Τότε τοίνυν, τὰ μὲν ἤμελλεν, ὡς ἐδόκει, ἤδη δεινῶν, τὰ δ᾽ ἤδη παρῆν, id est, *Atqui tunc ex calamitatibus, uti videbatur: imminebant aliæ, aliæ jam præsentes erant.* Post ἤμελλεν, supp. γίνεσθαι, συμβήσεσθαι, aut al. sim. id est, *eventuræ erant.*

τί ἔκ ἤμελλον; *quidni?*

Τί γὰρ οὐκ ἤμελλον, ex Josepho, in hac regula, videtur potius significare *quidni.* Locus integer ita se habet. Καλά γὲ ταῦτα κ᾽ τοῖς ἄλλοις ἐπόμενα, μοιχείας μὲν ἐν ὑφανῷ βλεπομένης ὅτως ἀναισχύντως ὑπὸ τῆς Θεῶν, ὥστε πολὺς κ᾽ ζηλοῦν ὁμολογεῖν τοὺ ἐπ᾽ αὐτῇ δεδεμένους. τί γὰρ οὐκ ἤμελλον, ὁπότε μηδ᾽ ὁ πρεσβύτατος κ᾽ βασιλεὺς ἐδυνήθη τῆς πρὸς τὴν γυναῖκα μίξεως ὀπισθεῖν τὴν ὁρμὴν, ὅσον γ᾽ ἐις τὸ δωμάτιον ἀπελθεῖν; *Bella sanè hæc & reliquis consentanea, adulteria in cœlo à Diis visa, adeò sine omni pudore, ut quidam ipsorum professi sint,——se invidere iis qui in adulterio victi sunt.* Quidni *enim profiterentur, cùm nec maximus natu & Rex Deorum cohibere potuerit impetum suum, &c.* Huic loco facem affert alter apud Xenoph. Histor. Græc. Τὸν δ᾽ υἱὸν ἔφη, ἐράσκας αὐτὸν, ὡς καλός ὅτι; τί δ᾽ οὐ μέλλω; κ᾽ γὰρ ἐπέρασε ξυνδειπνεῖν αὐτῷ. *At filium ipsius* (inquit Agesilaus) *quàm sit elegans vidisti?*

vidiſti? Quidni? (inquit Cotys) *Heſternâ enim nocte cum eo cœnatus ſum.*

VI.

Tertiò, idem infinitivus ex alio verbo præcedente ſubaudiri debet. Iſocrates in Helenæ laud. τὰς μὲν ἐπόρθουν, τὰς δ' ἔμελλον, τὰς δ' ἐπεῖλουν ἁπάσῃ πόλεων, *urbes alias vaſtabant, alias vaſtaturi erant, aliis denique minabantur*; ubi poſt ἔμελλον, ſubaudi πορθήσειν, ex præcedente verbo ἐπόρθουν.

VII.

Quartò, reddi Gallico idiomate poteſt *je dois*: quod etiam Latinis inuſitatum non eſt. Hom. Iliad. ξ. μέλλω, *debeo*.

Τὰ δ' μέλλετ' ἀκούσμεν, ὡς ἐτέον περ,

Gallicè, *vous devez deja avoir entendu cela*: Latini dicerent, *hæc vos jam audiiſſe mihi perſuadeo*, aut *veriſimile eſt*. Ita etiam Lucian. uſurpat. Sic, ἔμελλεν ἄρα ἐκ μειρείου ἅπτεσθαι τῶν μείζω ἀποδάσεσθαι, ὅστις γε καὶ τὰ μικρὰ ἐκ ὤκνει μανθάνειν. *Veriſimile admodum eſt, eum majoribus non mediocrem operam daturum fuiſſe, qui non dubitavit in longe minoribus ſtudium collocare.* Hoc ipſum Tullius imitari voluit, epiſtolâ quadam ad Lentulum: dum ait, *certorum hominum, quos jam debes ſuſpicari, ſermones referebantur ad me*: ἦλθε δεινῶν ἀνθρώπων, ὃς γε σὺ δι' ὑποψίας ἔχειν ἤδη μέλλεις. Eodem pertinet illud Demoſth. pro Coronâ cum futuro conjunctum, τί ἔμελλεν κελεύσειν; ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν; *quid me jubere oportet, quid me eidem conſilii dare?*

VIII.

Quintò, apud Ariſtotelem potiſſimùm, οἱ μέλλοντες, οἱ μέλλοντες, opponuntur τοῖς ἐξεληλυθόσι. quemadmodum apud Romanos deſignati magiſtra-

magiſtratus opponuntur magiſtratu jam perfunctis. Dici ergo poteſt, οἱ τε τῦ ἄρχειν ἐξελιλυθότες, καὶ οἱ μέλλοντες, *tam qui magiſtratu abierunt, quam qui magiſtratus deſignati ſunt.*

IX.

μέλλω, *cupio.*

Sextò, paſſim apud Demoſthen. & alios Atticos, pro βούλεσθαι *velle*, aut ἐπιθυμεῖν, *cupere*: ut χρὴ φιλομαθεῖς εἶναι τοὺς πολυμαθεῖς ἔσεσθαι μέλλοντας, *ſtudioſos oportet eſſe, qui docti eſſe velint*, aut *quos doctos eſſe velis*. Sic εἰ τε τοῖς τὸν κίνδυνον ἀποσοβεῖσθαι μέλλετε, *ſi de amcliendo hoc periculo cogitatis*. Tale illud Solonis ad Periandrum, apud Laertium, εἰ μέλλεις ἐκποδὼν πάντας ποιήσασθαι, οὐκ ἂν φθάνοις, *ſi omnes expellere ſtatuis, nunquam voti compos eris.*

X.

Hoc ſenſu μέλλω, etiam inanimatis tribuitur: ut εἰ μέλλει ὀρθῶς διοικεῖσθαι ἡ πόλις, verbatim, *ſi rectè adminiſtranda eſt reſpublica*, id eſt, *ut rectè adminiſtretur*. Quanquam ſæpe tum adhibetur dat. perſonæ, ut εἰ μέλλει καλῶς ἡμῖν φέρεσθαι τὰ πράγματα, *ſi res feliciter nobis cedere cupiamus.*

Contra ἐθέλειν, *velle*, interdum pro μέλλειν, uſurpatur, ac rebus etiam inanimis tribuitur. Herodot. ſæpe: ut lib. 2. Εἰ ὦν δὴ ἐθελήσει ἐκτρέψαι τὸ ῥέεθρον ὁ Νεῖλος, *Quod ſi aliquando Nilus curſum alio velit avertere*, id eſt, *ſi avertere contingeret*: vel, *ſi quando avertet*. Idem ibid. εἰ σφι ἐθελήσοι ἡ χώρη, ἡ ἔνερθε Μέμφιος, εἰς ὕψος αὐξάνεσθαι· verbatim, *ſi eis voluerit regio infra Memphim, in altum attolli*, id eſt, *ſi quando regio illa in altum attolletur*, εἰ μέλλει αἴρεσθαι.

XI. Po-

XI.

Poſtremò, μέλλειν ſignificat *exiſtimare*, vel *ita ſe gerere, ut meritò exiſtimari poſſit.* Hom. Odyſ. σ. μέλλει, *exiſtimare.*

Καὶ γὰρ ἐγώ ποθ' ἔμελλον ἐν ἀνθρώποισιν ὄλβιος εἶναι· *Ejuſmodi eram, qui jure beatus eſſe videri poſſe.*

XII.

Νικᾶν, quod universè *vincere* eſt, ac propriè, *in judicio cauſam vincere*: quatuor præterea uſus habet obſervandos. Primus eſt, ut cum accuſandi caſu, ſententiam aut decretum ſignificante conjungatur: hoc modo, νικᾶν τὴν γνώμην, vel τὰς γνώμας περί τινος, verbatim, *vincere ſententiam, vel ſententias de re aliqua*, id eſt, *ſententiâ vincere, aut ſuperiorem evadere.* Sic ψήφισμα νικᾶν, *decretum vincere* is dicitur, *cujus ſententiam populi voluntas & decretum conſequatur.* Plato in Gorgia, ὁρᾷς ὡς οἱ ῥήτορές εἰσιν οἱ συμβουλεύοντες, καὶ οἱ νικῶντες τὰς γνώμας περὶ τούτων; *vides, & Oratores ii ſunt, qui his in rebus, & conſilium dant, & ſententiâ ſuperiores evadunt?* νικᾶν γνώμην.

XIII.

Secundus uſus eſt, ut eadem in ſignificatione, dicatur ſententia ipſa νικᾶν. Thucyd. lib. 2. πρὶν γὰρ Περικλέους γνώμην τοῦτο περιγενομένην νενικηκυῖα· *Prius enim Periclis ſententia vicerat.* γνώμη νικᾷ.

Tertius, eâdem item ſignificatione, eſt, ut abſolutè cum infinitivo conjungatur, quî loco τῆς γνώμης, & cujuſcunque nominis uſurpatur: ut, ἐνίκησε τὸν Πομπήϊον θαλάσσης κύριον ἀναγορεύειν, id eſt, *vicit ea ſententia, quæ Pompeio maritimum imperium deferri jubebat.* Plutarch. Pomp. p. 660. ὡς δ' ἐνίκα φεύγειν εἰς τὴν Αἴγυπτον· *Cum ergo* νικᾶν, *cum infin.*

ſententia illa viciſſet, quæ fugam in Ægyptum ſuadebat.

XIV.

νικᾶν, *invaleſcere.* Quartus uſus eſt, ut ſimplex νικᾶν & compoſit. ἐννικᾶν, ſumatur pro *invaleſcere*, vel *obtinere*: idque duobus modis.

Primò, caſu præcedente, nominis ejus, quod invaluiſſe, vel obtinuiſſe dicitur; ut τόδε τὸ ἔθος ἐνίκησε, vel ἐπενίκησε, *hic mos obtinuit*: ἡ φήμη, ἡ δόξα ἐνίκησε· *fama, opinio invaluit.* Quo ſenſu jungitur etiam cum Infinitivo: Ariſtid. Panathen. De Attică regione, ὅπερ πᾶσι τοῖς ἐπιγείοις ἔδοξεν ἡ πᾶσα γῆ, τοῦτο ἥδε γενίκησεν ἐν τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει μήτηρ καὶ τροφὸς εἶναι· id eſt, *Quod terrenis omnibus, terra eſt univerſa, id ipſum ut hominum generi terra hæc eſſet, mater, communiſque nutrix, obtinuit.*

Secundo abſolutè, ac verborum impersonalium more. Pauſan. Meſſeniac. καθὰ δὲ καὶ τὸν ὀνὶ Ἰλίῳ, (ſup. πόλεμον) κληθῆναι Τρωϊκὸν καὶ οὐχ Ἑλληνικὸν, ἐνίκησε. *Quemadmodum invaluit, ut bellum, quod apud Ilium geſtum eſt, Trojanum diceretur, non Græcum.* Sic, ἐνίκησε καθ' ἕτος ἡμέρᾳ ῥητῇ γενέσθαι τιὼ πανήγυριν, *Invaluit, uti quotannis certo die, ſolennis ac publica celebritas fieret.* Quod hac reg. de verbo νικᾶν dictum eſt, id de verbo κρατεῖν, dictum etiam putetur.

XV.

νομίζω. Verbum νομίζειν præter vulgarem acceptionem, primo ſumitur pro νόμον θέσθαι καταστῆσαι, aut φυλάξαι· *Legis inſtar conſtituere*, vel *obſervare*; unde τὰ ἐν πόλει νομιζόμενα, id eſt, τὰ νόμιμα, *inſtituta Reipubl.* vel *mores ac ritus in ea obſervari ſoliti.* Thucyd. lib. 2.

ὥσπερ

ὥσπερ καὶ οἱ ἀπ' Ἀθηναίων Ἴωνες ἔτι καὶ νῦν νομίζουσι, id est, *quemadmodum ipsi quoque Iones ab Athenienſibus oriuntur, hodiéque celebrare ſolent*; priſca ſcilicet Bacchanalia.

Rariùs quod ſequitur, ac parciùs imitandum, cum ſolo dandi caſu. Ibid. ἀγῶσι μὴν καὶ θυσίαις δεπισίοις νομίζοντες, ἱλαίαις δ' κατὰ ἰδιώτας εὐπρεπίσιν· id est, *patrio more nos exercentes cum ludis & ſacrificiis annuis, tum etiam privato, ſed honeſto apparatu.*

Rarum etiam illud Herodoti lib. 2. Ἀμμώνιοι, ἐόντες Αἰγυπτίων τε, καὶ Αἰθιόπων ἄποικοι; καὶ φωνὴν μεταξὺ ἀμφοτέρων νομίζοντες, id est, *Ammonii, quippe qui Ægyptiorum atque Æthiopum coloni ſint, ac linguam utroque cum populo commune aliquid habentem inſtituerint.*

Secundò propriè, *de juſtis exequiarum* dicitur, ut vocantur à Tullio, hæc enim abſolutè vocantur, τὰ νενομισμένα, hoc eſt, τὰ ἐναγίσματα. νενομισμένα. *de juſtis funebr.*

Tertio, νομίζεσθαι, *eſt illuſtri exiſtimatione præditum eſſe.* Plato in Gorgia, Ἆρ' ἐν ἀκμῇ σοι, ὡς κόλακες ἐν ταῖς πόλεσι φαῦλοι, νομίζεσθαι οἱ ἀγαθοὶ Ῥήτορες; (ita enim diſtinguendum eſt, alioqui pravus omnino ſenſus exiſteret.) id eſt, *Num ergo tibi videntur, ut ſolent nequam aſſentatores in civitatibus, ita boni Rhetores, clari & illuſtres haberi?* νομίζεσθαι, *illuſtri opinione eſſe.*

XVI.

De verbo οἶδα, duo præcipuè notanda ſunt. Alterum eſt, illud magis inuſu eſſe, quam præſens εἴδω, ut *novi*, apud Latinos, quàm *noſco*: unde illud tam frequens οἶδα γάρ, οἶδα σαφῶς, *nôſti enim, nôſti planè*: & compoſitum σύνοιδα, pro σωείδω, vel συνείδομαι, quæ vix unquam uſurpatur. οἶδα, *pro* εἴδω.

εὖ οἶδ' ὅτι. Alterum eſt, idem præteritum ſequente ὅτι, & præcedente εὖ, parentheſi ſæpe includi, ac tum, aut vacare omnino, aut verti poſſe, *ſat ſcio*. Demoſthen. περὶ τῆς παραπρεσ. Βέλομαι, inquit, πρὸ πάντων ὧν μέλλω λέγειν μνημονεῦσαι, (εὖ οἶδ' ὅτι) τοὺς πολλοὺς ὑμῶν, id eſt, *antequam ea, quæ ad rem meam pertinent, dicere aggredior, eorum vos admonitos eſſe volo, quorum tamen optimè, ſat ſcio, meminiſtis.*

Rarius eſt exemplum quod ſequitur, ex eodem petitum, ὡς ἅπαντες, εὖ οἶδ' ὅτι, τοῦτον τὸν λόγον ἀκηκόατε, *nam vos omnes, ſat ſcio, aliquid hac de re jam audiiſtis*, quæ phraſis ita ordinanda eſſet, εὖ οἶδ' ὅτι ἅπαντες, &c.

XVII.

εὖ ἴσθι, *mihi crede.* Eodem ferè modo uſurpatur, εὖ ἴσθι, verbatim, *benè ſcito*; ut apud Lucian. αἰσχυνοίμην ἄν, εὖ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ, i.e. *hujus causâ erubeſcerem utique*: nam εὖ ἴσθι, verti debet, *profectò, utique, enimverò, mihi crede*; ut apud *Tullium* in Verr. fuit tenti, mihi crede: Græcè, τοσοῦτον, εὖ ἴσθι, διεπήνοχε, aut particulæ iſtæ omnino vacant.

XVIII.

οἶμαι, *utique.* Οἶμαι, incluſum parentheſi, non minùs ironicè, quàm ſerio uſurpari ſolet: ut *credo*, & *opinor*, Latiné. Cujus exempla obvia.

Secundo, verti potius debet, *utique, nimirum, plane, profectò*. Demoſthenes de Cherſon. ἔστ', οἶμαι, συμβαίνει, τῷ μὲν, ἐφ' ᾧ ἂν ἔλθῃ, ταῦτα ἔχειν. *Ita ſit planè, ut ille quidem, quæcunque in loca veniat, eadem occupet.*

Sic Olynth. 2. ὥσπερ γὰρ οἰκίας, οἶμαι, καὶ πλοίου, τὰ κάτωθεν, ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ, id eſt, *prorſus enim, quemadmodum & domus & navigii*

navigii fundamentum firmiſſimum eſſe debet. Ib. ἔστι τις ἀν, οἶμαι, προσθῆ κἂν μικρὸν δύναμιν, πάντ' ὠφελεῖ, *videlicet, cuicunque parti vel exiguas vires addideris, eam ſummopere juveris* : id enim eſt, πάντ' ὠφελεῖ, Gallicè, *vous l' advancez du tout.* Ibid. ἀλλ' οἶμαι, νυῦν μὲν ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν, *ſed, nimirum, hæc omnia nunc quidem felix rerum ſucceſſus tegit.*

XIX.

Secunda perſona verbi ejuſdem, ὄιει, cum aliis modis, quam infinitivo, maximéque cum indicativo futuri temporis, aut abundat, aut verti poteſt, *obſecro tandem.* Plato 6. de Repub. ἀπόνητα ἢ πονῶν, ὦ ὄιει, ἀναγκαδήσεται τελευτῶν αὐτὸν μισεῖν, καὶ τοιαύτην πρᾶξιν ; *Qui autem rebus inutilibus vacat, annon is, obſecro, tandem aliquando & ſe, & ejuſmodi occupationem odiſſe cogetur ?* Communiter diceretur πονῦντα ὄιει ἀναγκαδήσεσθαι, *non coactum ire arbitaris ?* Gallicè, *ne penſez-vous pas qu'il ſoit un jour contraint ?* Idem lib. 7. ἆρ' ἄτοπον, ὄιει, ἡγήσεται τὸν νομίζοντα ἡδέως τε ταῦτα ἀεὶ ὡσαύτως καὶ ἥδιον ἄλλην παραλλάξειν ; *Nonne abſurdum, obſecro, eum arbitrabitur ; qui hæc eodem ſemper modo fieri exiſtimet, nec leviſſimam inclinationem ſubire ?* ὄιει, *obſecro.*

SECTIO IX.

De Verbis κρίνω, ὁμολογεῖν, ὀφλισκάνειν, συνεστάναι, πάσχειν, ἐπιδεῖν, περιορᾶν.

κρίνω, ὀφλισκάνειν.

Reg. I.

VErba, κρίνειν, & ὀφλισκάνειν in propria ſignificatione ἀντίστροφα ſunt. Nam illud cum genitivo perſonæ, & accuſativo rei, eſt *dignum aliquem ſtatuere eâ*, vel *opinione*, vel *re*, vel *pœnâ*, quæ accuſativo exprimitur: ut κρίνω σε πολλῶν ἀμαθίαν, *dignum te judico, qui admodum imperitus habeare*: ὀφλισκάνειν autem ſignificat cum accuſandi caſu, *eâ ipsâ re pœnâve dignum eſſe, vel damnatum.* Ita Chryſoſtom. τοσούτῳ πλείω τὸν γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρ' ἡμῶν, verbatim, *tanto majorem riſum à nobis debent*, id eſt, *tanto digniores ſunt, qui à nobis rideantur.* Sic πολλῶν ἄνοιαν ὀφλισκάνεις, verbatim, *multam ſtultitiam debes: dignus es qui ſtultiſſimus habeare.*

Eſt tamen ubi è contrario κρίνω reperitur cum genitivo rei, & accuſativo perſonæ: ut Lyſias, ὑπὲρ Ἐρατοσθένους. πρὸ δικαστηρίου τοῦ ἐξ Ἀρείου πάγου, διαῤῥήδην ὑμῖν εἰρῆσθαι τοῦτον μὴ κρίνειν φόνου, ὃς ἂν ἐπὶ θανάτῳ ἑαυτοῦ μοιχὸν λαβὼν τοῦτο τοῦ τιμωρίαν ποιήσηται. *In foro quod eſt in Areopago, diſertis dictum eſſe verbis, ne cædis hunc damnet, qui in uxore ſuâ adulterum deprehenſum,*

henſum, hac pœna affecerit. Sed hic uſus eſt magis Latinorum; ut quum dicimus, damnare aliquem furti, aut alligare furti, quod eſt apud Herodotum καταδῆσαι τῆς κλοπῆς· cui contrarium *abſolvere.* Græci tamen uſitatiùs ſecundum caſum perſonæ tribuunt, quartum rei. Chryſoſt. ad pop. Antiochenum, οὐκ ἐπειδὴ κατέγνων ὑμῶν ῥᾳθυμίας, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ πλέον κατορθωθὲν ὑμῖν ἔγνων· non quòd *vos inertiæ condemnavi,* ſed quia maximam partem jam à vobis perfectam eſſe cognovi. Simile eſt illud Juliani apud Sozomenum, ἀνέγνων, ἔγνων, κατέγνων, de libello, quem ei Chriſtianus quidam exhibuit, qui videbatur accuratè compoſitus. dicit enim ſe & legiſſe illum librum, & penitus cognoviſſe, & ſuo judicio damnâſſe; id eſt, non dignum, qui iterum legeretur, judicâſſe. Scitè quidem; ingenium enim huic homini non defuit. Sed non minus ſcitè reſpondit ei Baſilius magnus, ut fertur, ἀνέγνως, ἀλλ' οὐκ ἔγνως. εἰ γὰρ ἔγνως, οὐκ ἂν κατέγνως. legiſti forſan, ſed non intellexiſti; nam ſi intelligeres, neutiquam condemnares.

II.

Abſolutè ὀφλισκάνειν, vel ὠφλικέναι δίκην, id eſt, *damnatum eſſe judicio:* ut ὀφλισκάνειν ἁλόντας, *ab arbitris damnatum eſſe.* ὀφλισκάνειν δίκην.

III.

Notandum eſt Athenis dictos eſſe, ὀφλισκάνοντας τῷ δημοσίῳ, verbatim, *debentes* ὀφλισκάνειν τῷ *publico,* qui à Romanis poſteà *Ærarii* ſunt δημοσίῳ, appellati: & πράττειν τῷ δημοσίῳ, dicebatur Judex, qui damnatum reum mulctam ærario publico ſolvere jubebat.

IV. Aoriſt.

IV.

ὄφελον. Aoriſt. ſecund. verbi ὀφείλω, uſurpatur optando, vel ſolùm, vel cum particulis εἰ, ἔιθε, αἴθε, & ὡς & ſolùm quidem, Plutarchus in Bruto, ὄφελε ζῆν Βρῦτος, *debuit vivere Brutus*, id eſt, *utinam Brutus viveret.* Demoſthen. pro Cor. ᾧ γὰρ ἐκεῖνος σωθῆναι μάλιστα ὤφειλεν, ἕτοιμος ἦ παθόντων, ἃ μήποτ' ὄφελον, τῆς ὑπὲρ πάντων λύπης πλεῖον μετεῖχε, id eſt, *cujus enim maxime intererat, ſalvos illos eſſe, is, paſſi cum eſſent quæ nunquam debuerunt*, id eſt, *quæ utinam paſſi nunquam eſſent, omnium maximè eorum vicem doluit.*

Aoriſt. 2. *utinam.*

V.

εἰ ὄφελον. Cum particula εἰ, Plato 4. de Republ. εἰ γὰρ ὄφελον, ἔφη, verbatim, *ſi enim debui, inquit*, id eſt, *utinam verò, inquit.*

Cum particulâ αἴθε, Iliad. 10.

Αἴθ' ὄφελες αὖθι νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων

Ἧσθαι: *utinam in navi ſine lachrymis, ac ſine incommodo ſeſſitares.*

Cum particula ὡς, Iliad. γ.

ὡς ὄφελον. Ὡς ὄφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι,

utinam ibi periiſſes. Syneſius Epiſt. ad Joannem, ἀτυχεῖς μὲν ἄρα ἀλλ' οὐκ ἀδικεῖς, ὡς ὄφελες μηδ' ἀτυχεῖν. *Id fortunæ quidem potius, quàm tuâ culpâ contigit: utinam tamen te fortunâ quidem ipsâ tam malâ uterere.*

VI.

In exemplis allatis valde notandum eſt, numeri ſimul ac perſonæ rationem haberi: malè enim diceretur, ὡς ὄφελες μηδ' ἀτυχεῖν, pro *utinam, ne malâ quidem fortunâ uteres*: licet apud Latinos, *utinam* omni perſonæ numeróque conveniat.

At

At verò ὄφελον per o, omnibus promiſcuè numeris perſoniſque ſervit. Greg. in Julianum, ἦλθ μὲν εἰς τὰ τῆς ἀδύτων, ὡς ὄφελόν γε, καὶ τἀκεῖ εἰς ᾅδου φέρεσθαι, id eſt, *in obſcurum aliquod adytum penetravit, qui utinam inferos quoque ſubiiſſet.*

Idem, ubi loquitur de apum mellificio, αἱ δὲ μέλι ταῖς ἀποθήκαις ἐναποτίθεται, ὡς ὄφελόν γε καὶ ἡμεῖς τοιοῦτο λαβόντες σοφίας ὑπόδειγμα, id eſt, *Apis mel ſuum recondit in cellulis: Atque utinam nos ipſi, qui ejuſmodi ſapientiæ exemplum accepimus.* Denique Suidas exiſtimat, ὄφελον eâdem ſignificatione uſurpari, quod tamen ſuperioribus longè rarius eſt.

Ὁμολογεῖν ſignificat (uti Budæus) *ſpondere*, id eſt, *roganti promittere*: nam dum quiſpiam me ad cœnam vocat, ſi dico me venturum, condico καὶ ὁμολογῶ: Plato, convivio, ὡμολόγησα δ' εἰς τὴμεσον παρέσεσθαι, nempe ὅτι δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος, *ad cœnam domum Agathonis.* Arrianus Expedit. τοὺς ἵππους οὓς πρόσθεν ὡμολόγησαν, *equos quos antea promiſerant.* Ferè Synonyma ſunt hæc verba, & aliquid paciſci ſignificant, ὁμολογῶ, συγχωρῶ, συμφωνῶ, συντίθεμαι & συμβαίνω. ὁμολογεῖν, *ſpondere.*

VII.

In verbis παύω & παύομαι, pauca hæc verba. Primum eſt παυσάναι, in voce activa, ferè ſumi pro *ſiſtere*: ut τοῖς δικασταῖς τὸν φεύγοντα παρασχεῖν, *judicibus reum ſiſtere:* τῷ ἀναβάτῃ τὸν ἵππον παρασχεῖν, *ſeſſori equum admovere.* παυσάναι, *ſiſtere.*

Secundum eſt, pro *afferre, præbere, movere*: ut λόγον παρασχεῖν, *ſermonem* vel *loquendi* παυσάναι, *afferre.*

di occasionem præbere: ὀργὴν παρασχεῖν, *iram movere*: ὑποψίαν παρασχεῖν, *suspicionem præbere*: εὐκαιρίαν παρασχεῖν, *opportunitatem præbere.*

παρεῖναι, *mentem injicere.* Tertium est, pro *mentem injicere* aut *persuadere*: idque vel absolutè, ut παρέσχεν μοι τοῦτο ποιεῖν, *hoc ut agam mihi persuasit*: vel cum accusat. δόξαν, γνώμην, & simil. χρησιμωτάτην αὐτῷ παρέσχε τὴν γνώμην, id est, ἐνέβαλον, ἐνεποίησα, *utilissimam ei mentem injeci.* Demosthen. pro Corona initio, ὅπερ ὅτι μάλιστ' ἂν ὑμῖν, τοῦτο παρασχεῖν τὸν Θεὸς ὑμῖν, id est, *quod vestra maximè interest, hanc ut Dii vobis mentem injiciant.*

VIII.

παρεῖναι. Quartum est, παρεῖναι in voce mediâ, sumi utplurimum, pro *in medium producere*, tam in judicio, quàm extra judicium: ut παρασκευάσθαι τοὺς μάρτυρας, idem quod παρασκευάσθαι, *testes producere.*

producere. Aliquando, pro *adesse, præsto esse, favere, patrocinari.* Sic Apparitores dicuntur, τοῖς δικάζουσι παρεῖναι, *præsto esse Judicibus*: & οἱ συνδικοῦντες τοῖς φεύγουσι παρασκευάζουσι, *patroni reis adesse, opitulari.*

παρεῖναι, *in mentem venire.* Aliquando, pro ἐπέρχεσθαι, ἐπέναι, παρατυγχάνειν, id est, *in mentem subire* aut *venire.* Dicunt enim, παρεῖναί μοι τοῦτο ποιεῖν, *venit in mentem hoc agere.* unde ἐκ τοῦ παρεσκευασμένου λέγειν, idem est, quod ἐκ τοῦ ἐπερχόμενα, ἐκ τοῦ ἐπιόντος, ἐκ τοῦ παρατυχόντος, αὐτοσχεδιάζειν, ἐκ χειρός, id est, *ex tempore dicere*: vel τὸ ἐπερχόμενον, τὸ παρατύχαιον, τὸ εἰσιὸν εἰπεῖν.

IX.

IX.

Aliquando pro *fidenti ac præsenti animo esse*, ac ferè cum dativo ψυχῇ, θυμῷ, aut al. fim. ut ὅτῳ παρέστι τῷ θυμῷ, ὡς καὶ αὐτοφεὶ τὸν πολέμιον ἐκφοβεῖν, *tam fidenti animo constitit, ut hostem aspectu ipso terreret*, Hinc τὸ παράστημα, id est, τὸ φρόνημα, vel τὸ λῆμα, *animi fiducia, atque præsentia*: & παρασταικὸς ἀνὴρ, id est, ὁ φρονηματίας, & ὁ θεὸς τὰ παρεσκευασμένα θεόθυμος, ἕτοιμος, παρακτικὸς, ἐνεργητικὸς, βιαστικὸς, id est, *in omni casu acer, vividus, ac solers.* παρίστασθαι, *præsenti animo esse.*

Aliquando, *in ditionem redigere, deditione capere*, hoc est, χειρώσασθαι, ὑποχείριον ποιεῖσθαι, ὑπὸ χεῖρας ποιεῖσθαι, ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι: ut οἱ πάλαι αὐτοκράτορες ἅρχειν ἐποιοῦντο, τὴν οἰκουμένην παρασκευάσαι, *Prisci Imperatores id agebant, ut orbem terrarum in ditionem suam redigerent.* παρίστασθαι, *subigere.*

X.

De Verbo πάσχειν notentur sequentia. Primò cum adverbio εὖ, aut neutro ἀγαθὸν, significat *beneficium*, aut *emolumentum accipere*, opponitúrque, τῷ εὖ ποιεῖν. Aristoteles in Ethic. ἐλάττων, inquit, ὁ πάσχων εὖ, τῷ ποιήσαντι, id est, *inferior est qui beneficium accipit, eo qui fecit.* Lysias, τίς ἐλπὶς, ὑπὸ τούτου ἀγαθὸν πείσεσθαι; *quæ spes ullius emolumenti, ex eo capiendi?* Sic ἀντιπάσχειν, *vicissim beneficio affici*, opponitur, τῷ ἀντιποιῆσαι, *vicissim beneficium facere.* πάσχειν εὖ, &c.

XI.

Secundò, affici animo & voluntate, vel aliquo sensu; ídque cum adverbio, aut neutro, ac ferè præpositione πρός. Plato in Gorgiâ, ἀμαθέστατον, inquit, πάσχω πρὸς τοῦ φιλοσο- πάσχειν, *affici animo.*

φιλοσοφοῦντας, ὥσπερ πρὸς τοὺς φλαυζομένους, καὶ παίζοντας, eundem adversus Philosophos animum & sensum experior, quem adversus balbutientes, & puerorum more lusitantes. ubi obiter notanda etiam est conjunctio neutrius τῷ ὁμοιότατον cum ὥσπερ : quod etiam dicunt, ὁμοίως, ὥσπερ : Latini, *perinde ac, velut, quasi.*

XII.

πάσχω, *facio.*

Tertiò, eâdem propè verborum constructione manente, significat potiùs *facio* quàm *patior*, quemadmodum apud Latinos, contra *facere* interdum *pati* significat, ut *jacturam facere.* Sic ὅμοιόν τι πάσχει, id est, *perinde facit*, verbatim, *simile quid patitur.*

Hinc Attica illa & elegans locutio, ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι ; vel τί ἂν μὴ πάθοιμι ; id est, *quid enim agerem ?* quod Galli dicerent, *qu'y ferois je ?* Galenus 10. διαγνώσ. τί ἄν τις πάθοι, inquit, πρὸς ἀνθρώπους, μήτε ἔργῳ, μήτε λόγῳ πειθῶσι δυσκόλους ; i. e. *Quid feceris huic hominum generi, cui nec re ipsâ, nec oratione persuaderi possit ?* Sic ἀτοπώτατόν τι ἔπαθεν, *absurdissimum quid passus est*, i. e. *ineptissimè fecit.*

XIII.

παθεῖν τι, *aliquid humanitùs accidere.*

Quartò, παθεῖν τι, aliquando significat, quod Latini dicunt, *aliquid humanitùs accidere*, vel *aliquo quid fieri*, hoc est, *mori.* Tul. in Philipp. *ut si quid mihi humanitùs accidisset, hanc vocem testem relinquerem egregiæ voluntatis,* ἵνα ἄν τι πάθοιμι, τοῦτ' ἢ τοῦτ' φωνὴν καταλίποιμι ἂν, τῆς ἀξιεπαίνου προαιρέσεως μάρτυρα ἡμῖν σωμοιμόλων. Ita pro lege Manilia, *si quid eo factum esset, in quo spem essetis habituri :* Græcè, εἰ γῶν τι πάθοι, ὅπῃ τίνα δὴ τὰς ἐλπίδας

δὰς μεταγρέψετε ; Dicunt etiam εἰ παθεῖν τί μοι ξυμβαίνη, vel εἴπ πάθοιμι ἀνήκεστον, *ſi quid patiar inſanabile.* Quod etiam in rebus inanimatis uſurpatur, ut εἴπ πάθοι ναῦς ἀνήκεστον, id eſt, *ſi navis naufragium fecerit.* Quæ Phraſes ὑποκορισμοὶ ſunt.

XIV.

Quintò, Attica loquendi formula, & forenſis eſt, ὅ,τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι, verbatim, *quòd oporteat pati, aut ſolvere*, id eſt, *quid aut pœnæ, aut mulctæ ſubeundum ſit.* Nam κρίνειν ὅ,τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι, id eſt, *judicium ſubire hâc formulâ, quid aut pœnæ luendum ſit, aut pecuniariæ mulctæ ſubeundum.* Sic ἐπάγειν τίμημα, ὅ,τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι, id eſt, *mulctam pro ratione criminis irrogare, ſeu pœna luenda ſit, ſeu pecunia tantùm perſolvenda.*

XV.

Περιϊδεῖν & περιορᾶν, verbatim, *circumſpicere*, vulgo & eleganter ſumuntur, pro *negligere, habere ſúſque déque*, aut *ſinere aliquid impunè fieri*, ac ferè cum accuſativo participii. Cujus idiotiſmi exemplis nihil frequentius. Iſoc. Panegyr. τοσούτους ὄντ' ξυμμάχων περιορᾶν αὐτοὺς δουλεύοντας, id eſt, *tot ſocios permittere illorum ſervitute, oppreſſos teneri.* Herodian. lib. 2. τὴν τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴν μὴ περιϊδεῖν ἐρριμμένην, *non permittere, ut Romanum imperium proſtratum jaceret.*

Rariùs, aliquando tamen, cum infinitivo, loco participii conjungitur. Thucyd. lib. 1. ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς δυνάμιν προσλαβεῖν περιόψεσθε, *Sed etiam ex veſtrâ ditione vires ſibi comparare patiemini.*

SEC-

SECTIO III.

De Verbis ποιεῖν, ποιεῖσθαι, πεφυκέναι, πεπονθέναι.

Reg. I.

ποιεῖν & ἐργάζεσθαι. *benef. aut damno afficere.*

PRimò, ποιεῖν & ἐργάζεσθαι, ſignificant *beneficio* aut *damno afficere*, túncq; vel cum adverbio & accuſativo perſonæ; vel ſine adverbio, cum duobus accuſativis, altero rei, altero perſonæ, conjunguntur: ut καλῶς, vel πολλὰ κακά, vel κακὰ τὸν ἐχθρὸν ποιεῖν, vel ἐργάζεσθαι, id eſt, *multis vel damnis vel bonis inimicum afficere.*

II.

ποιῶ, *cum adverb.*

Ποιῶ cum adverbiis καλῶς, δικαίως, νικῶντως, λύοντως, & ſi quæ ſint ejuſdem ſignificationis; ſequente participio, verti debet, *jure, merito*: participium autem ſequens, per verbum ejuſdem participii reddendum eſt: ut καλῶς ἄρα ποιεῖς, ὅτι ἀδικουμένων περιστάμενος, id eſt, *jure omnino eos qui injuriam patiuntur defendis.*

Quod autem rariùs eſt, interdum neutrum, τὸ καλὸν, aut aliud ſimile, adverbii loco ponitur, ſequente τὸ cum infinitivo. Demoſth. pro Coronâ, καί τοι καλὸν μὲν ἐποιήσατε, καὶ τὸ σῶσαι τὴν νῆσον, πολλῷ δ' ἔστι τούτου κάλλιον, τὸ, &c. *Et quidem, cum inſulam illam jure defendiſtis*; vel *cum defendendâ inſulâ juſtè, præclaréque feciſtis, tum hoc etiam multo præclarius, quòd*, &c. Vid. cap. de Particip. Sect. 4. Reg. 4.

III.

III.

Ἀνόνητον ποιῆσαι, cum gignendi caſu eſt, *ſpoliare fructu ejus rei, quæ per genitivum ſignificatur*: verbatim, *utilitate carentem facere.* Demoſth. pro Corona, εἰ δ' αἰτίαν ἐπάγω τούτῳ φόνου, πάντων ἡμᾶς ἀγαθῶν ἀνόνητόν με ποιῆσαι, id eſt, *Sin autem crimen ei falſum impingo, tum verò uti me bonorum omnium fructu ſpoliare velint.* Eſt enim ὄναδος, cum gignendi caſu, *fructum ex aliqua re capere*: ut ὄναιο σύγε τῆσδε τῆς εὐφυΐας, id eſt, *matè præſtantis hujus indolis.*

ἀνόνητον ποιῆσαι.

ὄναδος.

IV.

Secundò, διαδικασίαν ποιεῖν, id eſt, *judicium conſtituere, aut rem in diſceptationem & judicium vocare.* Demoſth. adverſus Timocratem, ἐὰν δ' ἀμφισβητῆταί τι, ποιεῖν διαδικασίαν, id eſt, *Sin autem controverſia erit aliqua, judicium ut de eâ conſtituatur*: quod ſimpliciùs dicitur, κρίσιν ἐπί τινι ποιῆσαι.

ποιεῖν διαδικασίαν.

V.

Tertiò, ποιεῖσθαι, ſignificat *adoptare*; idem enim eſt παῖδα, vel υἱὸν ποιεῖσθαι· quod παῖδα θέσθαι, id eſt, *filium adoptare.* Quod etiam de patre ac matre dici poteſt, qui nonnunquam à viris principibus adoptantur. Plutarch. in Alexand. loquens de Lædâ, ἣν ἐποιήσατο, inquit, μητέρα, καὶ Καρίας βασίλισσαν ἀπέδειξε, id eſt, *quam in matrem adoptavit, & Cariæ reginam creavit.* Dicunt etiam εἰσποιεῖν eodem ſenſu. At ἐνποιεῖν, eſt *in adoptionem dare.* Sic enim Iſæus Rhetor. κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μένοι τις οἴκῳ, κἂν ἐνποιηθείη, id eſt, *ſeu paternis in ædibus maneat, ſeu adoptandus alteri detur*: hinc ποιητὸς, & εἰσποιητὸς υἱὸς, *filius à nobis adoptatus*: ἐνποιητὸς verò,

ποιεῖσθαι, *adoptare.*

verò, *quem adoptandum tradimus:* hinc etiam εἰσποίησις, idem quod υἱοθεσία, *adoptio activa*, ἐισποίησις vero *passiva*.

VI.

ποιεῖσθαι ἐν ὀργῇ. Quartò, ποιεῖσθαι ἐν ὀργῇ τινα, verbatim, *aliquem in ira facere*, id est, *alicui succensere, & iraſci*. Demoſth. Olynth. 1. τοὺς ὑςάτους περὶ τῶν πεπραγμάτων εἰπόντας ἐν ὀργῇ ποιεῖσθε, id est, *iis qui de negotiis poſtremi dixerint, ſuccenſetis.*

VII.

πίστεις ποιεῖσθαι. Quintò, πίστεις ποιεῖσθαι, idem quod πίστεις, vel πίστα διδόναι, vel πίθεσθαι, id est, *fidem ſuam alteri alterum obligare:* quo ſenſu jungitur potiſſimum cum præpoſitione πρὸς & accuſat. caſu. Athenæus lib. 8. de Iphiclo quodam, qui nuncium promiſſis ad munus explendum adducere conabatur. πίστεις, inquit, πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος, πέμπει, id est, *eum ablegat poſteaquam ſuam, ei fidem certâ mercedis promiſſione obligâſſet.* Ita Polybius lib. 5. de Leont. verbum πίθεσθαι uſurpavit, ἐξέπεμψεν, inquit, τοὺ δυσωλοὺς τὰς πίστεις πρὸς τὸν Ἀντίοχον, id est, *nonnullos ſummiſit, qui certis conditionibus cum Antiocho rege paciſcerentur, ejúſque fidem obligarent.*

VIII.

ποιεῖσθαι κέρδος. Sextò, ποιεῖσθαι κέρδος, quod Latini *quæſtum facere*, Galli *faire ſon profit*. Plutarch. in Cicerone, ὧν οὐδὲν ἐποιήσατο κέρδος, id est, *quorum nihil omnino privatam in utilitatem convertit:* ubi notandum est, id etiam quod compendii fiat, in accuſandi caſu, quemadmodum & ipſum κέρδος, à Græcis collocari.

IX.

IX.

Septimò, γνώμην ποιήσασθαι, idem eſt, quod γνῶναι, *ſtatuere*, ac ferè cum infinitivo jungitur: ut apud Thucyd. γνώμην ἐποιοῦντο κηρύγμασι χρήσασθαι ἐπιτηδείοις, id eſt, *opportunis præconiis uti ſtatuebant.* γνώμην ποιήσασθαι.

X.

Octavò, χάριν ποιεῖσθαι, id eſt, μετ' εὐχαριστίας ἀπολαμβάνειν idem propè, quod χάριν εἰδέναι. Cui opponitur ὀργὴν ποιεῖσθαι, i. e. δι' ὀργῆς ἄγειν, vel ἔχειν. Demoſth. Orat. περὶ τῆς παραπρεσβείας, utrumq; conjungit; Καὶ χάριν, inquit ille, ἂν ταύτης ἄξιος ᾖ, καὶ τἀναντίον ὀργὴν, ἂν τοιαῦτα φαίνηται πεποιηκὼς, πεποιῆσθαι, id eſt, *eique gratiam habere, ſi eâ dignus erit; contra vero ſuccenſere, ſi quid ejuſmodi perpetrarit,* ſupp. *cui debeatur iracundia.* χάριν ποιεῖσθαι, ὀργὴν ποιεῖσθαι.

XI.

Nonò, ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτὸν, vel ἑαυτῷ, id eſt, *in poteſtatem redigere.* v. c. τὴν πόλιν, ὑφ' ἑαυτὸν τὴν χώραν, τὸν ἄνδρα. At ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν, idem eſt quod ἀναλαμβάνειν, *in ſeſe recipere.* Demoſthen. πάντα ἀναλαβόμενος, καὶ εἰς ἑαυτὸν ποιούμενος τὰ τούτων ἁμαρτήματα, *cuncta illorum peccata in ſeſe recipiens.* ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτὸν. ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν.

XII.

Decimò, ἐκποδὼν, vel ἀπὸ τῆς ὄψεως ποιεῖσθαί τινα, id eſt, *aliquem noſtro conſpectu ſummovere, expellere,* χωρὶς ποιεῖσθαι τοῦ κινδύνου, *periculo liberare.* ἀρχὴν ὅλην τινὶ ποιεῖσθαι, *imperium in aliquem transferre.* Plutarc. in Theſeo, ἀλλ' ἐπὶ νόθῳ καὶ ξένῳ παιδὶ τὴν ἀρχὴν μετεποιήσατο, *qui in ſpurium quendam, alienúmque filium imperium tranſtuliſſet.* ἐκποδὼν ποιεῖσθαι.

XIII.

XIII.

ἔργον ποιεῖσθαι. Undecimò, ἔργον ποιεῖσθαι,, verbatim, *opus facere*, id eſt, *aliquid ſtudiosè conari, ſe mettre en grand devoir.* Plutarch. in Theſeo, τότε πρῶτον (ſupp. λέγουσι τὸν Θησέα) ὄφελεῖν γνωρίσαι τὸν Ἡρακλέα, ποιησάμενον ἔργον ἐπιτυχεῖν αὐτῷ δὴ Ἤδη σχεδόν, *Tum primum aiunt Theſeum de vultu Herculem novisſe, cum jam eum circa Trachinem convenire ſtudiosè conatus eſſet*, Plato in Tim. Τίμαιον ὃς ἐκ φύσεως τὰ πάντα εἰδέναι, μάλιστ' ἔργον πεποιημένον, id eſt, *Timæum, qui proprio ac ſingulari ſtudio univerſi naturam nôſſe conatus erat*, Gall. *qui avoit pris à taſche.*

XIV.

ποιεῖσθαι, *interpretari.* Duodecimò, ποιεῖσθαι idem eſt, quod Latine *interpretari*, id eſt, *exiſtimare* dicitur; quo ſenſu cum duobus accuſat. ferè conjungitur. Greg. Nazianz. de invictiſſimo quodam Martyre, πομπὴν, inquit, ἀλλ' ὃ συμφορὰν τὸ θεῖον ποιούμενον, id eſt, *rem eam non calamitatem, ſed honorificam pompam interpretatus.* Plut. Pomp. ὥστε καὶ Πομπήϊον εὐτύχημα ποιεῖσθαι μέγα, τὸν τῆς πολιτείας καιρὸν, id eſt, *Ita ut Pompeius etiam rei gerendæ occaſionem ſummæ fælicitatis loco diceret.* Sic, τὴν τῶν πολεμίων ἀκμὴν εὐκαιρίαν ποιεῖσθαι τὴν ἡμετέραν, i. e. *tempus hoſtibus importunum, opportunitatem noſtram interpretari.*

XV.

ἐξώλη & θεώλη ποιεῖν. Decimò tertiò, ἐξώλη καὶ θεώλη ποιεῖν, *funditus aliquem perdere.* Demoſth. pro Cor. extrem. verſib. τούτους ἐξώλεις καὶ θεώλεις ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ ποιήσαιτε, *eos funditus terra marique proſtigetis.* ἐξώλης ab ἐξόλλυμι. ut θεώλης à θεόλλυμι dicunt etiam, ἐξώλης ἀπολοίμην, *funditus inteream.*

XVI.

XVI.

Decimo quartò, ποιῆσαί τινι τὸν λόγον, id *alicui orationis argumentum dare*, vel *aliquem ad dicendum excitare*. Ariſtid. Panathen. ὦ μιλῶ ἀλλ' αὐτό γε τοῦτο ὄφελ, ἢ τὸ μόνον ποιητικός μοι τὸν λόγον, *enimvero illud ipſum eſt, adeóque ſolum, quod me ad hoc orationis genus excitavit.* ποιῆσαι λόγον.

XVII.

Περᾶσθαι primo verti poteſt, *dare operam, ſatagere, diligenter exquirere*. Thucyd. lib. 4. ἐπεσκόπουν ὅτῳ τρόπῳ τοῖς μὲν ξυμβήσεται, ᾗ δ' ἀπαλλάξεται, id eſt, *diligenter ac ſtudiosè videbat, quâ ratione cum aliis celerrimè conveniret, ab aliis diſſideret.* hîc enim futurum indicat. pro optat. vel ſubjunct. ξυμβήσεται pro ξυμβήσοιτ' ἄν, vel ἂν ξυμβήσῃ & ἀπαλλάξεται pro ἀπαλλάξοιτ' ἄν, vel ἂν ἀπαλλάξηται, uſurpavit. De quo jam ſup. Sect. 2. Reg. 5. περᾶσθαι, *dare operam.*

XVIII.

Secundò, *occultè moliri, practiquer*: cum accuſativo. Demoſt. Philipp. 1. μετὰ Λακεδαιμονίων φασὶ Φίλιππον περᾶσθαι τὴν τῶν Θηβαίων κατάλυσιν, *Philippum aiunt, unà cum Lacedæmoniis Thebanorum everſionem moliri.* Affine illud Plutarchi in Cicerone, ſed in bonam partem, περᾶσθαι κάθοδον τῷ Κικέρωνι, *Ciceroni reditum moliri*, id eſt, *id agere, ut rediret.* περᾶσθαι, *occultè moliri.*

XIX.

Tertiò, πράττειν τι παρά τινος, id eſt, *aliquid ab aliquo impetrare*, vel *conari impetrare*. Iſoc. ad Nicoclem, πράττειν παρὰ τῶν Θεῶν ἀγαθόν, *boni aliquid à Diis impetrare.* πράττειν, *impetrare.*

Quartò, πράττειν τι πρός τινα, id eſt, *aliquem convenire.* πράττειν, *aliquem convenire.*

quem certâ de re convenire, vel *agere cum illo de tali re*, vel *transigere*. Thucyd. πράξαντες πρὸς αὐτὸν τιὼ λῆψιν τῆς πόλεως, *qui cum illo de capiendâ urbe egissent*, vel *transegissent*. Quod etiam, rarius licèt, dicitur πράττειν ἔς τινα. Sæpe autem, πράττειν πρός τινα ἢ περί τινος, ut πολέμου, εἰρήνης, & similibus.

XX.

πράττεσθαι *exigere.*

Quintò, πράττεσθαι & εἰσπράττεσθαι cum duobus accusativis, uno rei, altero personæ, id est, *exigere aliquid ab aliquo*. Demost. in Leptin. πράττεται παρ' αὐτῶν τὸν ἐξαγοντας, τριακοστὴν, id est, *ab iis qui suis ex provinciis frumentum exportent, trigesimam exigit*, supple *partem*.

XXI.

διαπέπραχται, *actum est.*

Sexto, διαπέπραχται, absolutè pro *actum est*, præcedente nominativo casu. Plutarch. in Fabio, διανοηθεὶς (Hannibal) ὡς πάσῃ τέχνῃ καὶ βίᾳ κινητέον ἐστὶν εἰς μάχην ὁ ἀνὴρ, ἢ διαπέπραχται τὰ Καρχηδονίων, *Statuens omni arte ac vi pertrahendum in certamen Fabium, aut de rebus Carthaginiensium actum esse*: Gallicè, *ou autrement, que les affaires des Carthaginois estoient faictes*: vel *que c'estoit fais des affaires des Carthaginois*.

XXII.

προσποιεῖσθαι, *simulare.*

Verbum προσποιεῖσθαι, id est, *simulare*, ἀλλεπαλικῶς, nonnunquam usurpatur; ita ut quod subauditur, ex antecedentibus intelligi debeat. Demosthen. pro Corona, ὅρα μὴ τούτων μὲν ἐχθρὸς ἦς, ἐμοὶ δὲ προσποιῇ, supp. ἐχθρὸς εἶναι, id est, *vide tu ne horum verè sis inimicus, dum mihi inimicum esse fingis*.

Idem ibidem adversus Æschinem, qui à liberalibus doctrinis imparatus cùm esset, erudi-

eruditi nomen & famam ambiebat: τοῖς δ' ἀπολειφθεῖσι μὲν, ὥσπερ σοι, περὶ σπουδὴν ὄντ' ἀναιδησίας, τὸ τοὺς ἀκούοντας ἀλγεῖν ποιεῖν ὅταν λέγωσιν, ἃ τὸ δοκεῖν τοιούτοις εἶναι πρόσεστιν, id eſt, *derelictis autem*, (id eſt, *ab omni doctrinâ imparatis,*) *cujuſmodi es, qui tamen eâ inſtructi præ ſtupore videri volunt unum hoc ſupereſt, ut auditoribus ſuis, dum ita loquuntur, moleſti ſint, non tales eſſe videantur.*

SECTIO XI.

De Verbis Συγκεῖσθαι, συμπηγνύναι, συμφέρειν, πίπτειν, πτῶσις, τυγχάνειν.

Reg. I.

Συγκεῖσθαι, quod propriè eſt *complodo*, uſus aliquot notandos habet. Primò, *quæcunque in unum coëunt, ac veluti compinguntur, atq; conflantur*, συγκεῖσθαι dici poſſunt. Ita literæ plures ſyllabam in unam coëuntes, συγκεῖσθαι τι. Ita *conſenſus*, quem Tullius vocat *conſpirantem* atque *conflatum*, συμπνέουσα, καὶ συγκεκεστημένη ὁμόνοια, dici poſſit. Ita δύναμιν, aut στρατείαν συγκεῖσθαι, *exercitum conflare*. Ita συνωμοσίαν συγκεῖσθαι, *conſpirationem conflare*. συγκεῖσθαι *conflare*.

II.

Secundò, qui *comparantur*, *inſtruuntur*, & in aliquo diligenter *exercentur*, συγκεῖσθαι quoque dicuntur: Ita συγκεῖσθαι τὸν πόλεμον, *bellum inſtruere*, aut *conflare*; συμπηγνύναι vero *committere* eſt. Hoc ſenſu dictum eſt à συγκεῖσθαι *exercere*.

Demosth. 2. Olynth. δόξαν ἔχουσιν ὡς εἰσὶ δαιμονιοι, καὶ συγκεκροτημένοι τὰ τῆς πολέμου, *vulgo habentur egregii quidam milites, atque in re bellicâ plurimum exercitati.*

Sic τὸν πότον συγκροτῆσαι, *egregiè convivium instituere*, simúlque *ad hilariter bibendum invitare*: quod póstremum sæpius dicitur, πότον συρρυτιῶσαι.

Huc pertinet illud Philonis, de vita Mosis, ζωπυρεῖν ἄλλοι ἄλλον, μὴ ὑποκάμνειν, id est, *sese mutuò, ne deficerent, conjunctis vocibus excitabant.*

III.

συμφρονεῖν, *de sensu oraculi conjicere.*

Συμφρονεῖν, ut obiter supra monui, cùm universè significet, *aliquid secum animo reputare*, aut etiam *ratiocinando percipere*; tum verò peculiariter est, ex certo rerum ac πεισάσεων concursu, *de vero oraculi sententiâ probabilem ducere conjecturam, cùm ante incertus omnino dubiúsque penderes.* Vide sup. Sect. 7. Reg. 11.

Plutarch. in Themistoc. ὡς κελεύοντος (Dodonæo quodam oracullo) πρὸς τὸν ὁμώνυμον τῷ Θεῷ βαδίζειν, συμφρονήσειε πρὸς ἐκεῖνον ἀναπέμπειν, id est, *quomodo, jussus cum esset, ad aliquem Deo cognominem proficisci, re tandem expensâ intellexerit, se ad illum mitti.*

συμβαλεῖν καὶ συμβάλλεσθαι τὸ λόγιον.

Dicebant etiam συμβαλεῖν & συμβάλλεσθαι τὸ λόγιον, vel τὸ μάντευμα, *oraculi mentem conjicere* vel *percipere.* Pausanias in Messen. οἱ μάντεις ἀπείρως εἶχον συμβάλλεσθαι τὸ εἰρημένον, *Vates oraculi mentem assequi non poterant.* Vide Reg. 15.

IV.

πίθεσθαι, *assentiri, cum dativo.*

De verbis, πείθω & πίθομαι, notanda sequentia. Primo πίθεσθαι cum dativo casu, idem

idem eſt quod προσίεσθαι vel καταπίεσθαι, vel συγκαταπίεσθαι, id eſt, *aſſentiri*. Chryſoſtom. ad Theſſalonic. 2. οἱ μὲν τῷ πνεύματι τὴν χάριν φασὶν, οἱ δὲ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν, οἷς ἔγωγε μάλιστα πίεσθαι, id eſt, *alii ſpiritus gratiam eſſe volunt, alii Romanum imperium, quibus ego maximè aſſentior.*

Eodem ſenſu accipi videtur, τὸ καταικοσμεῖσθαι, cum præpoſitione, quod propriè *compeni ornarique* ſignificat. Plutarch. in Fabio, p. 191. οἱ δ' ἄλλοι περισπίεντο, καὶ κατεκοσμοῦντο πάντες εἰς τὴν ἐκείνου γνώμην, ὑπὸ μεγέθους αὐτῆς τῆς δυνάμεως, id eſt, *cæteri verò, ſummâ ejus authoritate, potentiáque compulſi, ad ejus ſeſe voluntatem adjungebant.* κατακοσμεῖσθαι.

V.

Secundò, πίεσθαι cum accuſativo, eſt *moderari ac regere*, μεταχειρίζεσθαι vel διαπίεσθαι, Xenoph. Memor. 1. οἴεσθαι χρὴ τὴν φρόνησιν, τὰ πάντα, ὅπως ἂν αὐτῇ ἡδὺ ᾖ, οὕτω πίεσθαι, id eſt, *exiſtimandum eſt prudentiam, univerſa, prout ipſi libuerit, moderari.* Hinc αὐτεξουσίως vel αὐτοκρατοικῶς τὸ πολεμεῖν πίεσθαι, id eſt, *ſummâ cum poteſtate bellum adminiſtrare.* πίεσθαι cum accuſ. moderari.

VI.

Tertiò, πιέναι vel πίεσθαι, apud Dialecticos, idem ferè eſt, quod λαμβάνειν *ſumere*, vel ὑποπίεσθαι, quod Barbari *ſupponere* dicunt, Tullius verò *ponere*, id eſt, quaſi *pro confeſſo ſumere*, ſed πιέναι ferè adjunctum habet εἶναι, quod πίεσθαι reſpuit: ut οἱ τὸ κενὸν εἶναι πιέντες, vel οἱ τὸ κενὸν πιέμενοι, *qui vacuum eſſe volunt.* πιέναι vel πίεσθαι pro confeſſo ſumere.

Quartò, πίεσθαι τὸν ἀγῶνα, *certamen inſtituere* vel *edere*. Gregorius de Martyre, πίεσθαι τὸν ἀγῶνα, *certamen inſtituere.*

οὐ περὶ ἧς χρημάτων, ἀλλὰ τῆ εὐσεβεῖς τὸν ἀγῶνα τιθέμενοι, *non pro pecuniâ, ſed pro pietate hoc certamen edens,* aut *committens.*

VII.

τίθεσθαι, *ducere.*

Quintò, τίθεσθαι, eſt *æſtimare ac ducere:* quâ in ſignificatione aliquando jungitur cum παρὰ & ὀλίγου, vel πολλοῦ, nam παρ' ὀλίγου τίθεσθαί τινα, eſt *aliquem nihili facere:* περὶ πολλοῦ vero, id eſt, *plurimi.* Aliquando cum ſolo accuſativo: ut δεύτερόν σε τίθεμαι τῶν φίλων, id eſt, *ſecundum tibi locum inter amicos tribuo.* Quo modo ſæpe δεύτερον ſequitur genitivus, túncque δεύτερον τίθεσθαι, eſt *poſthabere:* ut δεύτερον χρὴ τίθεσθαι τῆς φρονήσεως τὴν ὑγίειαν, id eſt, *poſthabenda eſt prudentiæ corporis valetudo.* Sic μέγα vel σμικρὸν τίθημι, vel τίθεμαι τόδε τὸ κέρδος, *magnum vel exiguum hoc lucrum duco.* Frequentiſſimè cum præpoſitione ἐν, & dandi caſu: ut ἐν ὀλίγοις μέρει, vel ἐν ὀλίγῳ λόγῳ, vel ἀπολόγῳ τίθεσθαι, *nullo in numero* vel *loco habere:* ἐν καλῷ, vel αἰσχρῷ τίθεσθαι, *honeſtum* vel *turpe ducere:* ἐν ἀτυχίᾳ τίθεσθαι, *ſtudio dignum ducere.*

VIII.

πιθέναι, vel τίθεσθαι, *tribuere.*

Sextò, πιθέναι vel τίθεσθαι, eſt *tribuere, aſſignare;* quâ in acceptione duobus ferè modis uſurpatur. Primò, cum accuſativo rei quam tribuit, & genitivo rei vel perſonæ, cui tribuit. Demoſthenes Olynth. 1. τὸ πολλὰ ἀπολωλεκέναι κατὰ τὸν πόλεμον, τῆς ἀμεθίας ἀμελείας ἂν τις θείη δικαίως, id eſt, *quod multa hoc bello amiſerimus, id inertiæ noſtræ jure ac meritò tribuatur.*

Secundò, cum duobus accuſat. Demoſth. ibid. conſequenter; τὸ δ' μήτε πάλαι τοῦτο πιστεύ-

πεπονθέναι, πρωτέναι τέ τινα ἡμῶν ξυμμαχίαν τούτων ἀντίρροπον, τῆς παρ' ἐκείνων εὐνοίας εὐεργέτημ' ἂν ἔγωγε θείλω, id est, *quod autem nec idem ante nobis evenerit, & quædam belli societas his calamitatibus æqualis subitò extiterit; id verò ipsorum erga nos amoris beneficio tribuendum censeo.*

IX.

Septimò, πάσχειν cum præpositione εἰς & πάσχειν accusativo casu, redditur per verbum affine huic accusativo. Nam πάσχειν εἰς ὀργὴν, i. e. ὀργίζεσθαι, *irasci*, πάσχειν εἰς μνήμην, i. e. μεμνῆσθαι, *meminisse*: πάσχειν εἰς εὔνοιαν, id est, εὖνον ὑπάρχειν, *bene velle*. Demosth. pro Coron. ἀλλ' ἃ τίθεται ταῦτα παρ' ὑμῶν εἰς ἀκριβῆ μνήμην ἐστὶ λῷ πρόσκειν ὀργὴν, id est, *verum ista vos diligenti recordatione, quáque par esset iracundia, non prosequimini.* *πάσχειν εἰς, & acc.*

X.

Τίθεσθαι, vel τίθεσθαι τὰ ὅπλα, verbatim, *ponere arma*: (quâ de phrasi apud Lexicographos vix quicquam reperias) nonnulli sumi posse putant, pro ὅπλα καταβίθεσθαι, vel ἀποτίθεσθαι, Gallicè, *mettre bas les armes*. Quam acceptionem ipse quoque Thucydidis Scholiastes probat. Mihi nondum locus occurrit, in quo ita propriè sumi credam, nisi qui armati consistunt, nec tamen re ipsa pugnant, ii propriè arma dicantur abjicere. Quatuor præcipuè modis usurpari reperio, quorum tres postremi, communi quodam ex fonte manant. *τίθεσθαι ὅπλα.*

XI.

Primus est, pro τάττειν vel τάττεσθαι, i. e. *aciem instruere* vel *instrui*, Gallicè, *mettre ses gens en ordinance*, ou *se mettre en ordonnance*: *Aciem instruere.*

non tam ad certamen ineundum, (quod potiùs παρατάξεσθαι, vel ἀντιπαρατάξεσθαι, vel παράταξιν ἐνηχεπίσαι, diceretur:) quam vel φόβου ἐπίδειξιν, *pour faire monstre* (Plut. in Pomp. ἐξοπλίζειν, καὶ διακοσμεῖν τὸν δύναμιν) vel ad securitatem, dum verbi causâ bellicum habetur consilium, aut urgente hoste milites Imperator alloquitur. Xenoph. expedit. lib. 7. pag. 395. Εἰ δ' τούτων ἐπιθυμεῖτε, δεῖδε τὰ ὅπλα ἐν τάξει ὡς τάχιστα, *Hæc si expetitis, jamjam armati ordine consistite*: ubi Xenophon Imperator vagos & inordinatos milites alloquitur. Et paulò post, τοὺ ἄλλους ἐκέλευσε ταῦτα παρεσκευᾶν, καὶ τίθεσθαι τὰ ὅπλα, *Alios* (Duces) *jubebat eadem ad suos cohortatione uti, ac milites ordinare.* Qui sensus ex sequentibus elicitur; subjungit enim de militib. οἱ δ' αὐτοὶ ὑφ' ἑαυτῶν τεταγμένοι, &c. *Illi autem sese ultro ac sponte ordinantes.* Tum infert ἐπεὶ δ' ἔκειτο τὰ ὅπλα, verbatim, *postquam arma jacuerunt*: id est, *postquam ordinata acies, & quieta constitit.* Thucyd. lib. 2. καὶ ἀγεῖπεν ὁ κήρυξ, εἴ τις βούλεται κατὰ τὰ πάτρια σὺν πάντων Βοιωτῶν, ξυμμαχεῖν, τίθεσθαι παρ' αὐτοὺ τὰ ὅπλα, *Edixitque Præco, qui ex patriis Bœotorum omnium institutis, in belli societatem venire vellent, ii ut secum in armis consisterent; qu'ils se rengeassent avec eux en armes*: non ut Interpres *apud ipsos arma poneret.* Melius Scholiast. Ζυὶ αὐτοῖς ὁπλίζεσθαι. Idem lib. 8. καὶ θέμενοι τὰ ὅπλα, ἐξεκλησίασαν, id est, *armis instructi, & ordine collocati, concionem habuerunt.* Imminebat enim hostis.

κεῖσθαι τὰ ὅπλα.

Affini admodum sensu dicitur καθίζεσθαι, *sedere*, id est, *interquiescere, subsistere, faire alte.*

alte. Thucydid. lib. 2. καθεζόμενοι, ἔτεμνον, πρῶτον μὲν Ἐλευσῖνα, id eſt, *ibique ſubſiſtentes*, vel *caſtris poſitis*, *mox populari cœperunt*, *primùm Eleuſinem*: τέμνειν enim *vaſtare* eſt, *populari*, *diripere*, idem quòd δῃῶσαι, κακῶσαι, ἄγειν καὶ φέρειν.

Idem ibid. paulò poſt, καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ (id eſt, πρὸς αὐτὸ, ſub. χωρίον) στρατόπεδον ἐποιήσαντο· *ad illud* (ſupp. *oppidum*) *ſubſiſtentes*, *caſtrametati ſunt*: unde καθέδρα, *obſidio*, *le ſiege*, vel *mora quæ in obſidione trahitur.* Ibid. ὁ ὀργὴ ὁ στρατὸς τὴν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ, (id eſt, διὰ τὸν καθέδραν) εἶχεν, *Archidamo iratus erat exercitus*, *ob longiorem obſidionis moram.*

XII.

Secundus uſus eſt, pro στρατοπεδεύεσθαι vel καταστρατοπεδεύεσθαι, *caſtrametari*: (quod etiam στρατοπεδείαν ποιεῖσθαι, χάρακα βάλλεσθαι, aut καταβάλλεσθαι, aut πύργους, παρεμβάλλειν, aut παρεμβολὴν ποιεῖσθαι: Qui uſus, inter cæteros Dionyſio Halicarnaſſ. perfamiliaris eſt. Lib. 5. p. 311. Σάβινοι ἦ (Sabini) πλησίον αὐτῆς τὰ ὅπλα, id eſt, *juxta eos caſtrametati.* Thucyd. lib. 2. de Theb. qui Platæam invaſerant, Θήβαιοι ἦ εἰς τὸν ἀγορὰν τὰ ὅπλα, id eſt, *cùm in foro armati conſtitiſſent*, *caſtra poſuiſſent.* Quis ibi vertat, *arma ponere*, *cùm hoſtilem urbem invaderent*? Scholiaſtes reddit, θωρηκίζεσθαι, id eſt, *arma induere*: ſed iis jam induti erant. *Caſtrametari.*

Tertius, præcedenti affinis ac germanus, pro *caſtra munire* potius quam *metari*: Gallicè, *ſe fortifier.* Idem Dionyſ. lib. 8. p. 549. ὀλίγον ἔφθη, εἰς ὄρος χαρυφῶν τινα ἀναβαμὼν, καὶ Θήβαιον ἐνταῦθα τὰ ὅπλα, τὸν ἐπεξ- *Caſtra munire.*

σαν νύκτα ὀλίγην, *Exigua manus conſcenſo montis jugo, & caſtris eo in loco munitis, ſequentem ibi noctem exegit.* Et alibi Thucyd. lib. 4. pag. 282. ὑπερχώρησαν πρὸς τὸν λόφον, καὶ ἔθεντο τὰ ὅπλα, *in collem ſe receperunt, ibiq; caſtra munierunt.* Ubi Scholiaſt. perperàm explicare videtur, ἀπέθεντο. Idem lib. 8. pag. 620. ἐνθὺς ἐχώρουν ἐς τὸ ἄστυ, καὶ ἔθεντο ἀμπὶ τὰ ὅπλα, i. e. *urbem continuò petiere, ibique caſtra muniere.* ubi Scholiaſtes adhuc, ἀπέθεντο.

XIII.

obſidere. Quartus uſus eſt, cum ſecundo tertióque conjunctior, ἀντὶ τῦ πολιορκεῖν, *obſidere*: Gall. *planter ſon camp devant place.* Quo ſenſu Thucyd. lib. 8. pag. 573. præpoſitionem cum accuſativo adhibuit, πρὸς αὐτὴν τὴν πόλιν τῶν Μιλησίων, κρατοῦντες ἤδη, τὰ ὅπλα ἔθεντο, id eſt, προσμιγνύουσι τῇ πόλει, *Ad ipſam Mileſiorum urbem, jam victores caſtra ponunt.* Herodotus lib. 1. ubi de Piſiſtrato ab exilio redeunte, atque Athenas invadente, οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον, ἀπονέονται ἐπὶ Παλλαδίου Ἀθήνας ἱερὸν, καὶ ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα, *Piſiſtrati exercitus, ad Pallenidis Minervæ templum pervenit, illúdque caſtris poſitis obſidere cæpit.* ubi minus rectè Interpr. *altrinſecus arma poſuerunt.* Eodem modo explicare poſſit, quod Dionyſius Halicarnaſſ. ait, πλησίον τῆς πολεμίας ὅπλα τίθεται.

XIV.

καταθεῖναι κλέος, gloriam ſibi comparare. Καταθεῖναι κλέος, δόξαν, εὐδοξίαν, & ſimil. *gloriam ſibi comparare.* καταθεῖναι τιμὴν, aut ζημίαν, *multam perſolvere*; καταθεῖναι χάριτας, vel χάριν τινὶ, eſt ὀργὰς ὑπερφέρειν, vel ἧττα φέρειν, de quibus ſupra, id eſt, *ſe ad alicujus voluntatem accommodare*, vel *ab aliquo*

aliquo gratiam inire. At cum præpoſit. & accuſat. κατάθεσις εἰς, vel πρός τινα τινὸς χάριν, aut τινὸς εὐεργεσίαν, *beneficium in aliquem conferre.* Sic κατάθεσις ὀργὴν ἐς τινα. Xenophonti, eſt *iram in aliquem effundere.* At σπουδὴν πρός τινα κατατίθεσθαι, *ſtudium in aliquem conferre.*

XV.

Τυγχάνειν, inter alias, quandam *fortuiti* ſignificationem involvit, in quâ primò, cum participio conjungitur. Herodot. lib. 8. ἔφη τυχεῖν τότε ἐὼν ἅμα Δημαρήτῳ, id eſt, *dixit ſe tum fortè cum Demareto fuiſſe.* τυγχάνειν.

Secundò, cum variis particulis: v. c. cum εἰ ὅτως, in Aoriſto 2. indicativi, Ariſtoteles Ethic. 3. 8. καὶ εἰ ὅτως ἔτυχεν, ἐκὼν νοσεῖ, id eſt, *quod ſi aliquando contingat, tum verò ſponte morbo laborabit.*

Tertiò, cum εἰ ſolo, in Aoriſto 2. optativi: nam εἰ τύχοι, eſt, *ſi ita ceciderit*, aut *cecidiſſet, contingeret.*

Quartò, cum ἄν, & Aoriſt. 2. optat. vel ſubjunct. Demoſth. Olynth. 2. ἀλλὰ τὰ πιαῦτα, εἰς μὲν ἅπαξ, καὶ βεβαίως χρόνον ἀντέχει, καὶ ζοφόδεσά γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν, ἂν τύχοι, *At quæ hujuſmodi ſunt, ſemel, (pour une fois) ac brevi tempore conſiſtunt, & verò magnam fortaſſe de ſe ſpem concitant.*

Quintò, cum νίκα & ἄν, in eod. Aoriſt. 2. Demoſth. Olynth. 1. Τὰ μὲν εἴκων, νίκα ἂν τύχῃ, τὰ δ' ἀπειλῶν, id eſt, *nunc quidem cedens, ſi res ita tulerit, nunc verò minitans.*

XVI.

Sextò, cum ὅ,τι & ἄν, in eod. Aoriſt. 2. nam ὅ,τι ἂν τύχῃ, eſt *quicquid fortè contigerit*, vel *prout ſe aliquid fortè obtulerit*, vel *quicquid in manus, aut in mentem venerit.*

Septimò, cum ὅ, ὅστις, ὅπη, & ἄν, in eod. Aoriſt. 2. utriuſque numeri, id eſt, *ubilibet, quocunque in loco*, ac *ſine ullo delectu*: ut οὐχ ὅπως ἂν τύχοι, ῥᾳδίως διῆγεν, *non facile quovis in loco promiſcuè morabatur*. Dicitur etiam ὅπως, & ὅπη κῇ τύχῃ, vacante particula κέ.

Octavò, cum ὁπόθεν, id eſt, *undelibet*, ut τοὺ συμμάχους ὁπόθεν ἂν τύχῃ ξυνελέξατο, *ſocios undelibet, undecunque potuit, collegit*.

Nonò, cum partic. ὅπως, in Aoriſt. 2. indicativi, i. e. *fortuitò* ac *temerè*, ὅπως ἔτυχεν.

Decimò, cum ὁπότερον vel ὁπότερα, in Aoriſt. 2. indicativi, ſignificat, *id quod æquè poteſt eſſe, ac non eſſe*; aut vice versâ, maximéque apud Philoſophos.

XVII.

Aliquando *tritum aliquid, commune, obvium* ac *vile* ſignificat: túnçq; ſæpiſſime participium uſurpatur, vel ſimplex vel compoſitum ex præpoſitione ἐπὶ, v. c. οὐκ ἔστιν ὅς τῆς τυχόντων vel ἐπιτυχόντων hoc eſt, τῆς εὐτελῶν, τῆς ἀπερριμμένων, *non eſt unus è populo, non vilis & contemptus aliquis*. Rariùs dicitur eodem ſenſu, ὃν ἔτυχεν. Demoſth. pro Cor. οὐ γὰρ ὃν ἔτυχεν, ἦν, *neo enim erat unus è vulgo*.

XVIII.

τυγχάνειν *ſortiri*.

Τυγχάνειν cum genitivo, eſt *ſortiri*, tam in bonam, quam in malam partem. In bonam: ut τυγχάνειν τῆς δικαίου, *jus ſuum obtinere*. Quod etiam dicunt, ἐλλειπτικῶς, ſine genitivo expreſſo. Dionyſ. Halicarn. lib. 3. ἵνα μηδετέρα πολέμου ἄρχῃ, (Albanorum & Romanorum urbes intelligit,) ἢ ὧν ἐγκαλοῦσι, ὅτι ἀδίκημα, δικάζεται παρὰ τῶν ἀδικοῦσιν· εἰ δὲ μὴ τυγχάνῃ, τότε τὸν ἐξ ἀνάγκης ὑπερέρῃ πολέμου, *ut neutra bellum incipiat, ſed utrovis*

utravis acceptâ quâlibet injuriâ quereretur, ea judicio apud injuriæ authores experiatur: quæ si jus ſuum non obtineat, tum neceſſarium denique bellum inferat. In malam verò partem: dicunt enim τυγχάνει τῆς ὀργῆς, *iram ſubire alterius*: τυχεῖν φθόνου, *in invidiam adduci*: τυχεῖν ζημίας, *mulctam ſubire*: τυχεῖν τιμωρίας, *pœna mulctari*: Plato in Gorgia, ἀθλιώτερος μὲν, ἐὰν μὴ δίκην δίκαιον, μηδὲ τυγχάνῃ τιμωρίας ὁ ἀδικῶν, *miſerior quidem fuerit author injuriæ, ſi pœnas non dederit atque omne ſupplicium effugerit.* τυγχάνειν μέμψεως & κατηγορίας, *reprehendi* & *accuſari*. Vide quæ ſupra diximus in ἀπολαύω. Sect. 4. 7.

XIX.

Ἐπιτυγχάνειν, abſolutè ſumitur, pro εὐστοχεῖν, id eſt, *conjecturâ aſſequi, rem tangere*, Gallicè, *rencontre*. Plut. in Pericle, 155. 2. ubi loquitur de oſtento quodam explicando, ἐκάλυε δ' ὅδεν, ἢ τὸν φυσικὸν ὅπιτυγχάνειν, ἢ τὸν μάντιν· τῷ μὲν τὴν αἰτίαν, τῷ δὲ τὸ τέλος καλῶς ἐκλαμβάνοντι, *Fieri autem poterat, uti & Phyſicus, & Vates rem attingerent*: (Gallicè, *rencontraſſent bien*:) *altero rei cauſam, altero finem aſſignante*. Eſt enim hîc ἐκλαμβάνειν, *accipere*, id eſt, *interpretari, aſſignare*. Quo modo, etiam δέχεσθαι, & ἐκδέχεσθαι, aliquando ſumuntur. Ex quo illud Polybii citatum à Suida, ἐκ ὀρθῶς τοὺς ἡμετέρους ἐκδέχῃ λόγους, id eſt, νοεῖς, ὑπολαμβάνεις, uno verbo, παρακούεις. Galli ad verb. eleganter, *vous ne prenez pas bien nos paroles*.

Sumitur etiam pro εὐοδοῦσθαι, id eſt, *proſpere agere*. Gen. 39. v. 2. Dicitur Joſeph, ἀνὴρ ὁπιτυγχάνων, id eſt, *vir proſperè agens*.

SEC-

SECTIO XII.

De Verbis ὑπάρχω *&* ὑποτίλλομαι.

Reg. I.

Ὑπάρχω, præter vulgatam acceptionem, nonnullas habet obſervatione dignas. Primùm enim ſumitur abſolutè, pro *authorem eſſe*, *incipere*, *initium dare*, tam in bonam quam in malam partem. Quo in ſenſu, quinque ferè modis uſurpatur.

Primo, per ſe ſolum, ac ſine ullo caſu. Demoſth. contra Neæram, οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος, ἀγωνιοῦμαι τὸν ἀγῶνα τουτονὶ, *Ego non author, ſed ultor injuriæ, hac in cauſâ & actione verſabor.* Itaque τὸ ὑπάρχειν, in malam partem opponuntur, τὸ ἀμυνεῖν, τὸ τιμωρεῖσθαι: in bonam verò, τὸ εὐεργετεῖν, εὐεργετεῖσθαι, id eſt, *beneficium reponere*: in utramque, τὸ ἀμείβεσθαι, τὸ ἀντιμείβεσθαι. Thucyd. lib. 2. in malam partem, δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι, οἷς καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπῆρξαν, id eſt, *æquum ſtatuentes injuriam eodem modo reponere, quo Lacedæmonii priores fecerant.*

II.

Secundo, jungitur cum genitivo, *beneficium* aut *injuriam* ſignificante, & præpoſitione πρὸς, vel εἰς, cum accuſativo perſonæ. Plutarch. Pomp. πάλαι δὲ δόμων καὶ χρείας τινὸς ὑπάρξαι, καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτὸν, id eſt,

cum

cùm pridem oportet, eum ſibi priore quadam operâ beneficióque demereri.

Tertio, cum genitivo rei, & dativo perſonæ: ut ὑπάρχειν τινὶ τῆς εὐεργεσίας, aut ἀδικίας vel βλάβης, *aliquem vel beneficio vel injuria provocare.* ὑπάρξαι ἀδικίας vel βλάβης

Quarto, cum duplici accuſativo; uno rei, altero perſonæ, cum præpoſitione πρὸς vel εἰς. Demoſth. de Falſa Legat. ἃς δὲ τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς, ἀπογνῶν ἢ κεφαλῆς καινοὺς πεποίηνται, id eſt, *quos propter beneficia, quibus vos priores affecerunt, libationum & poculorum participes eſſe voluiſtis.*

III.

Quinto, cum accuſativo rei, & dativo perſonæ. Æſchin. de Falſa Leg. τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑμεῖς ὑπήρξατε Ἀμύντᾳ τῷ Φιλίππου πατρί, id eſt, *beneficia quæ priores in Amyntam Philippi patrem contuliſtis.* ὑπάρχειν εὐεργεσίαν

Sexto, cum participio, *beneficium* aut *injuriam* ſignificante. Xenoph. lib. 5. de Cyri expedit. οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδέν πώποτε ὑπήξαμεν κακῶς ποιοῦντες, *nec enim ullâ vos unquam injuriâ priores affecimus.* Sic ὑπήρξα κακῶς, vel εὖ ποιῶν, *beneficio prior affeci.* Porro, quicquid hîc de ὑπάρχω dictum eſt, de compoſito προϋπάρχω etiam dictum puta.

IV.

Secunda acceptio, τὸ ὑπάρχειν, eſt *favere*, *adeſſe*, *ſtare à partibus alicujus*, cum dativo caſu. Demoſth. de Falſa Legat. φίλος ὤφθη, ἐάν τοῦ ἐκφύγῃ νῦν, καθ' ὑμῶν ὑπάρξων ἐκείνῳ, id eſt, *liquet eum, ſi hoc judicium effugerit, contra vos illi adfuturum eſſe.* Xenoph. lib. 5. de expeditione Cyri: ubi Timaſio milites alloquens & profectionem illis ſuadens: ἢν ὑπάρ- ὑπάρχειν, *favere.*

ἔσται ὑμῖν (inquit) ἡ ἐμὴ πόλις, ἔχοντες γάρ με δέξονται, *vobis etiam præsto erit civitas mea; siquidem me libenter excipient.* Gallicus idiotismus non abludit, *je suis à vous.*

Tertia acceptio, ἀντὶ τοῦ εἶναι, quæ cùm vulgaris est, tum præcipuè notanda cum gignendi casu. Xenoph. lib. 5. Memorabilium, sub finem, ἀλλὰ καὶ παιδείας δεῖν φημὶ καὶ ταῦτα μέλλοντι διωρθῶσθαι, καὶ φύσεως ἀγαθῆς ἔσεσθαι, id est, *sed etiam ei, qui ea posse voluerit, cùm disciplinâ opus esse, tum bonâ indole præditum illum esse oportere.*

V.

ἔσεσται, *impersonaliter.* Quarta acceptio hujus verbi, est ἔξεστι *licet*, συμβαίνει *contingit*, ἀνάγκη *necesse est*, in qua nonnunquam absolutè ponitur sine ullo casu. Plutarch. τότε δ' ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διαναπαῦσαι οὐκ ἔσεσται, *tum exercitum recreare, & quiete reficere non licuit.* Thucyd. καὶ οἱ μὲν τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο καὶ διὰ τάχους ἔθαπτον, ὥσπερ ἔσεσται, *mortuos extulerunt, ac subitò sepelierunt, prout licuit.* Sæpiùs cum dativo jungitur. Plato in Sympos. ὡς ἔσεσται μοι χαρισαμένῳ Σωκράτει πάντ' ἀκοῦσαι ὅσα περ ἔστ' ἦδει, *tanquam liceret mihi, ubi hoc Socrati dedissem, quæcunque novit audire.* Æschin. ἔσεσθαι αὐτῷ ἢ φεύγειν, ἢ τεθνάναι, id est, *ipsi necesse erat, aut fugere, aut mori.* De participio hujus verbi, vide cap. de Participio, Sect. 4. Reg. 9.

VI.

ἔσοτέλλεσθαι, *timere.* Verbum ἔσοτέλλομαι, tribus præcipuè modis usurpatur: Primo, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι, *timere*, cum solo accusandi casu. Dinarch. τῆς δὲ Ἀρείας Πάγου βουλῆς, ὅτε τοὺς Δημοσθένους, ὅτε τοὺς Δημάδου διώκειν ἔσοτέλλεσθε,

μὴ ὀφῆς,

μβούλῃ, *Areopagitico Senatu, neque Demoſthenis, neque Demadæ potentium formidante.*

Secundo, pro *ſubmittere ſe*, aut *ſubſidere*, abſque ullo caſu. Philo de Moſe, ἅμα τῷ ἡσυχίῳ εὐλαβὴς ὢν ὑπεστέλλετο, *cùm animo modeſtus eſſet, ultrò ſe ſubmittebat.* *ſubmittere ſe.*

VII.

Tertio, ἀντὶ τοῦ ὑφίεσθαι, vel χαλαρίζειν, id eſt, *remittere aliquid de contentione, levius aliquid facere, & quaſi ſe ad vincendum facilem præbere.* Quo ſenſu aliquando jungitur cum accuſativo, ídque duobus præcipuè modis. ὑποστέλλεσθαι, *remittere.*

Primo, ita ut ſolus ſit accuſativus, ut Iſocrat. de Pace, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, ἀλλὰ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, *Ita dicam, ut nihil omnino remittam, aut diſſimulem.*

Secundo, ita ut ſequatur πρὸς, quo modo ſignificet *contra* vel *cum*, modò κατὰ vel ὑπὲρ *contra*: ut Demoſthen. de Falſa Legat. ὡς πρὸς πωλητὰς ἑαυτοῦ, καὶ ἀνοσιωτάτους ἀνθρώπους, μηδὲν ὑποστειλάμενος, *utpote adverſus homines, qui ſeipſos vendidiſſent, adeóque ſceleratiſſimos, nihil omninò remittente.* Κατὼ vero Idem adverſus Midiam, οὐκ ἔστ' δίκαιον, τῷ τῆς παθόντος εὐλάβειαν, τῷ μηδὲν ὑποστειλαμένῳ πρὸς ὕβριν, εἰσφέρειν εἰς σωτηρίαν ὑπάρχειν, *Æquum non eſt, ut ejus qui injuriam paſſus eſt modeſtia, ei qui nihil in eadem inferendo remiſerit, aliquid ad ſalutem conferat.* Hoc modo Patronus in cauſa prævaricans, atque ἐθελοκακῶν, ὑποστέλλεσθαι dicitur.

VIII.

Aliquando cum ſolo genitivo: ut ὑποστέλλεσθαι τῆς παῤῥησίας, *aliquid de fiducia remittere*: ὑποστέλλεσθαι τῆς ὕβρεως, *minus atrocem* *Cum genitivo.*

cem in injuria facienda ſe præbere. Ariſtot. in Problem. διὰ τί ὑγιεινὸν, τὸ τῇ ζοφῇ ὑποστέλλεσθαι; quare ad ſanitatem conducit, cibi parciorem eſſe? Sic Gregor. Nazianz. dicebat, apud Hæreticos, τὸν Υἱὸν ὑποστέλλεσθαι τῷ Πατρὶ, Filium Patre inferiorem eſſe: Itémque, τὸ Πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ, Spiritum ſanctum Filio.

Aliquando denique, cum præpoſitione πρὸς & genitivo caſu. Demoſth. Olynth. 1. ἃ μὲν οἶμαί γε δεῖν, τἀν ἰδίαν ἀσφάλειαν σκοπῶν, ὑποστείλασθαι πρὸς ὑμῶν συμφέρειν ἡγοῦμαι, ſed minimè decere arbitror, propriæ ſalutis causâ, quicquam in iis, quæ veſtrâ intereſſe putem prævaricari.

ſubducere. Tertio, quemadmodum ὑποστέλλειν, aliquando eſt *ſubducere* aut *detrahere*: ita ὑποστέλλεσθαι, *ſubduci* aut *detrahi*: túncque conjungitur etiam cum gignendi caſu. Sic apud Ariſtotel. ὑποστέλλεσθαι τινὶ ἀγαθῶν, aliquis dicitur, *cui bonorum aliquid ſubtrahitur.* Sic ὑποστέλλομαι τῆς ἀξίας, *aliquid mihi de mea dignitate detrahitur*: quanquam ita quoque reddi poteſt, *remitto aliquid de mea dignitate*: ὑποστέλλομαι τῆς δυνάμεως, *potentia mea remittitur*, vel *remitto aliquid de poteſtate.*

SEC-

SECTIO XIII.

De Verbis φαίνομαι, φέρω.

Reg. I.

DE Verbo φαίνομαι, duo ſolùm tirones moneo. Alterum eſt, non minùs ſæpe verbo illo ſignificari, *liquere*, *conſtare*, *manifeſtè comperiri*, *ac teneri*, quàm *apparere* aut *videri*. Apud Demoſth. paſſim, ut Olynth. 2. τοῦτ' ἐκεῖνον, ὅτῳ καὶ ἀληθὲς ὑπάρχει, φαῦλον φαίνεσθαι, id eſt, *tum ut illum nequam eſſe, quod utique verum eſt, omnes perſpicuè videant.* Item pro Corona, εἰ ἦ ἔστι τούτων πρὰ κωλυτικὸν φανῆναι, *Sin aliquem exiſtere, qui hæc impediret, oportebat.* Idem ibid. ἐκ ἀπίστων ὑμῖν ὡς γέ μοι φαίνεται, i. e. *non quòd fidem veſtram ſuſpectam haberet, ut mihi omnino conſtat.* φαίνομαι, *conſtat.*

Affinis eſt ſignificatio τῆ ἐξετάζεσθαι, i. e. *certis argumentis deprehendi*, tam in bonam quam in malam partem. In bonam, Demoſthenes pro Corona, κἀγὼ λέγων, κἀγὼ χειροτονῶν ἐξεταζόμην τὰ δέοντα ὑπὲρ ὑμῶν, ἐν αὐτοῖς τοῖς φοβεροῖς, *videbant me omnes, in mediis etiam periculis, quæ eſſent è republicâ dicere tùm, atque decernere.* In malam verò, idem ibid. ὅτῳ ἂν φαυλότατα ποιήσετε, τοῦτο πεποιηκὼς ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν ἐξήτασαι, *quod peſſimus quiſque faceret, id te manifeſto rerum exitu feciſſe conſtat*, id eſt, ἐξελήλεγξαι.

H.

II.

φαίνεσθαι τὰ ἱερὰ, *litare.*

Alterum eſt, peculiari quadam ratione apud Plutarch. in Ariſtide dici, φαίνεσθαι τὰ ἱερὰ pro καλλιερεῖν, id eſt, *litare*. Locus eſt, pag. 329. e. παῦτα τῷ Παυσανίᾳ θεοκλυτοῦντι ἅμα ταῖς εὐχαῖς ἐφάνη τὰ ἱερὰ, καὶ νίκην οἱ μάντεις ἐμήνυον, *Cùm ita Numen Pauſanias obſecraret, læta cum precibus exta ſimul apparuerunt, & victoriam aruſpices prædixerunt*, qui videlicet pluribus ante ſacrificiis litare non potuerant. Cætera dabunt Lexica.

φρεσὶν φαίνεσθαι, *exercitum decernere.*

Addendum videtur φρεσὶν φαίνειν, apud Xenoph. ſignificare *exercitum decernere*. p. 563. φρεσὶν φαίνουσιν ἐπ' αὐτοὺς οἱ Ἔφοροι, *Exercitum adverſus eos decernunt Ephori.*

III.

φέρειν, *pertinere.*

De verbo φέρειν obſerva quæ ſequuntur. Primo, uſurpatur interdum pro *pertinere*, aut *intereſſe*: ut apud Platonem, πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, *quæcunque ad beatitudinem pertinent*, aut etiam, *ducunt*. Nam Tullius quidem ita vertit, *omnia quæ ad beatè vivendum ferunt*. Sic apud eundem Platon. 5. de Republ. μέγα καὶ ὅλον φέρειν εἰς πολιτείαν, id eſt, πάνυ καὶ πάντως τῆς πολιτείας διαφέρειν, *plurimùm aut omnino, reipublicæ intereſſe*. Μέγα γάρ τι φέρειν, inquit, ἡγόμεθα, καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν, ὀρθῶς, ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον, id eſt, *id enim, ſeu benè ſeu malè fiet, permagni arbitramur, imò penitus intereſſe reipublicæ*: Gallicè, *qu'il importe de beaucoup, voire du tout.*

IV.

Moleſtè ferre.

Secundo, ut Latini dicunt, *moleſtè ferre*, & ſimil. Sic Græci, χαλεπῶς φέρειν, hoc diſcri-

diſcrimine, quod tunc φέρειν non tantùm jungatur cum accuſativo, ut Latinè, ſed etiam cum dativo & præpoſitione ἐπί. Plutarch. Pomp. ὅτι τύπτεις εἰσπνεχθεῖσιν εἰς τοὺς πολλοὺς, χαλεπῶς ἔφερον οἱ πρῶτοι, id eſt, *hæc in vulgus emanáſſe viri principes, moleſtè ferebant.* Imo, quod rarius videtur, cum ſolo dativo. Xenophon. lib. 1. de expedit. Cyri, ἄνδρες ϛρατιῶται, μὴ θαυμάζετε, ὅτι χαλεπῶς φέρω τοῖς παροῦσι πρήγμασιν, *Nolite mirari, me præſentem rerum ſtatum moleſtè ferre.* Idem hiſtor. Græc. 5. πρήγματα δ' ἔχοντες, καὶ παρέχοντες, χαλεπῶς ἔφερον τὸν πόλεμον, id eſt, *cùm viciſſim & vexarentur ab aliis, & alios vexarent, bellum illud moleſtè ferebant.*

V.

Tertio, φέρειν νύκτα, vel ἡμέραν, *noctem φέρειν diémve ferre*, id eſt, *traducere*: διανυκτερεύειν, νύκτα. διημερεύειν, Plutar. in Alex. poſt Cliti cædem, ἐπεὶ δὲ πλὺ τε νύκτα κακῶς κλαίων διῆγε, καὶ πλὺ ἐπιοῦσαν ἡμέραν, *ubi autem & noctem illam, & diem conſequentem fædo ejulatu traduxiſſet.* De participio φέρων, vide cap. de Participio. Sect. 2. Reg. 5.

VI.

Quarto, imperativus φέρε, adhortantis eſt φέρε, *age* ut *age* apud Latinos, idque vel ſolum, vel cum ἄγε, vel cum aliqua ex ſequentibus particulis, pro ſenſus diverſitate uſurpandis, δὴ, οὖν, τύγων, *igitur*, δὲ *verò*, γὰρ *enim*, νυῦν *nunc*, & ſimilibus: ut φέρε δὲ ἐπανερχώμεθά ποτε, ὅθεν ἐξέβημεν, *age verò, tandem eò redeamus, unde digreſſi ſumus.*

VII.

Quinto, idem imperativus cum infinitivo φέρε εἰπεῖν, redditur, *verbi causâ, exempli causâ*, φεῖν, *verbi ut causâ.*

ut ita dicam, quod aliàs uno verbo dicitur οἷον : túncque ſi ſequitur nomen aliquod, in eodem caſu poni debet quo præcedens, ſi ad illud utrumque referatur : ut ἥδιστ' ἀκούσῃ πάντων ἄρα τῶν φιλοσόφων ἔχει, φέρε εἰπεῖν, τοῦ Πλάτωνος ἐν Κρατύλῳ, *hæc ſententia Philoſophorum planè omnium eſt, verbi gratiâ, Platonis in dialogo, qui Cratylus inſcribitur.* Aliàs φέρε εἰπεῖν, abſolutè periodum inchoare poſſet, ut apud Latinos *exempli gratiâ*, vel *enimvero* : φέρε εἰπεῖν, σχεδὸν ὅσοι φιλομαθεῖς, τοσοῦτοι καὶ πολυμαθεῖς, id eſt, *exempli gratiâ, ſtudioſi prope omnes docti evadunt.* Atque ita φέρε εἰπεῖν, per modum adverbii uſurpatur : nec ulla ratio accuſativi caſus habetur, qui verbo activo alioqui deberetur.

VIII.

φέρε εἰπεῖν, *initio periodi.*

Sexto, eædem voces, φέρε εἰπεῖν, initio periodi, rariùs quidem, aliquando tamen tranſitionibus ſerviunt, reddíque poſſunt, *at enim, ac fortè, ſin verò*, & ſimil. ac ferè cum ἀλλά. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 4. ubi Servius Tullius, refutatis criminibus aliis, quæ ſibi à Tarquinio objici potuiſſent, ita pergit, φέρε εἰπεῖν, ἀλλὰ ὑβριστής εἰμι, καὶ διὰ βαρύτητα ἐπαχθὴς, &c. *At fortaſſis arrogans ſum, & propter morum acerbitatem gravis ac moleſtus* : vel *an verò? an fortè?*

IX.

φέρε *ſine* εἰπεῖν.

Septimo, quod non minùs rarum eſt, φέρε ſolum accipi nonnunquam videtur, pro φέρε εἰπεῖν, id eſt, *verbi gratiâ*. Sic omnino ſumitur apud Euſeb. Præpar. 3. p. 120. novæ editionis, tit. 8. ἐυλόγως τῆς ἀναισχυντίας ἐπιμεμφόμενος τοῖς, φέρε, τὸν ἥλιον αὐτὸν εἶναι τὸν Ἀπόλλω, καὶ πάλιν τὸν Ἡρακλέα, καὶ αὖ-

τὸν

αὖθις τὸν Διόνυσον, καὶ τὸν Ἀσκληπιὸν ὁμοίως ἀπορωμένους, id eſt, *jure homines iſtos impudentiæ arguens, qui unum eundémque Solem, verbi causâ* (vel *ut hoc præcipuè ſeligam,*) *non Apollinem modò, ſed etiam Herculem, & Bacchum, & Æſculapium eſſe ſtatuerunt.* Rurſus lib. 6. p. 247. b. καὶ νῦν, ὁ φρονήσεως οἰκεῖος, ἀφροντεῖ πολλάκις κατά τε συμβεβηκὸς, ἀρρωστήμασι ἐν ἀλλοκάλλοσιν, φέρε, σώμασι καὶ ἀῤῥωστίαις, ideſt, *& mens illa, cujus propria prudentia eſt, aliquo perſæpe caſu delirat, dum eam, exempli causâ, graviores corporis morbi ſua de ſede movent.*

X.

Paſſivum φέρομαι, cum adverbiis καλῶς, κακῶς, & ſimilibus, id eſt, *benè* aut *malè mecum agitur*, ut Gallicè dicitur, *je me porte bien, je me porte mal.* Plut. Alcib. ἐν ᾧ τούτῳ κακῶς φερομένῳ τῷ Νικίᾳ, παρῆσαν πρέσβεις ἀπὸ τῆς Λακεδαίμονος, *Exinde Niciæ adverſâ utenti fortunâ, ſiſtunt ſe legati ex Lacedæmone.* Thucydid. εὖ φερόμενος ἐν στρατηγίαις dicitur, *cui munus imperatorium benè cedit.* φέρεσθαι καλῶς.

SECTIO

SECTIO XVI.

De Verbis φθάνειν, χάομαι, χωρεῖν, ἐγχωρεῖν, & περιχωρεῖν.

Reg. I.

φθάνω. VErbum φθάνω, ferè cum participio jungitur, quod infinitivi loco eſt: Ac primo idem ſignificat, quod ſignificaret verbum illud ſolum, cujus participium annexum habet: ut ἔφθην κάλλιστον τὸν δρόμον διαδραμών, id eſt, διέδραμον, *præclarum curſum abſolvi.*

II.

Secundo, ſignificationem ſuam retinet *occupandi* & *antevertendi*, ſic ut reddi poſſit per adverbium *priùs* & nomen *prior*: ut ἀξιέπαινός ἐστι ἂν φθάνῃ τὸν φίλον εὐεργετήσας, i. e. *laude dignus eſt, qui amicum beneficio prior afficit.* Quo ſenſu interdum, at rarò cum infinitivo jungitur. Sic Livius lib. 1. *Fidenates occupant bellum facere*, φθάνουσι πολεμῆσαι vel πολεμεῖν.

III.

Tertio, cum infinitivo, ſignificat utplurimùm, idem quod ἔχω, id eſt, δύναμαι, *poſſum.* Philo de Legat. ad Caium, οὐ γὰρ φθάνει περιναβαίνειν ὁ λόγος πρὸς τὸν ἄϋλον, καὶ ἀναφῆ πάντῃ Θεὸν, id eſt, *nec enim poteſt ratio* (vel *oratio*) *ad Deum, qui nullâ ratione tangi queat, aſpirare.*

IV.

IV.

Quarto, præcedente negatione οὐκ, & ſequente ἀλλ', in alio membro, ſignificat idem quod οὔπω ἀλλ' in diverſis membris, (de quibus poſtea dicemus in adverbio) id eſt, *ut primum, continuò*: ut οὐκ ἔφθη ἐλθὼν, ἀλλὰ τὴν φιλοτιμίαν ἐνεδείξατο, id eſt, *ut primum venit, continuò honoris cupiditatem, quâ flagrabat, oſtendit.* Quo item ſenſu, rariùs licet, aliquando tamen cum infinitivo conjungitur.

V.

Quinto, in optativo præcedente eadem negatione, cum particula ἄν, ſignificat aliquando planè id futurum, quod participio ſignificatur; idque affirmando, licèt conſtructio ſit negativa: ut οὐκ ἂν φθάνοι τῆς κακουργίας τὴν ἀποτίνων, id eſt, *nunquam effugiet pœnam ſceleri ſuo debitam.* Sic οὐκ ἂν φθάνοι ἀποθνήσκων, id eſt, *mortem nunquam effugiet.* Dio Chryſoſtom. orat. 12. εἰ δ' ὑμῶν ἕνεκά πὸς εἰμι τῆς κλήσεως, οὐκ ἂν φθάνοιτε Ὁμήρῳ πρόσθεν χαλεπῶς ἔχοντες, *Quod ſi ejus formæ cauſa,* (ſup. quâ Jovem expreſſi, Phidias enim loquitur:) *reus apud vos fuero, priùs omnino vos Homero infenſos eſſe oportebat.* Qua conſtructione reddi aliquando poteſt, *jamjam, illicò*: ut οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων, id eſt, *jamjam audies.*

VI.

Sexto, eâdem ſignificatione, qua res omnino futura ſignificatur, interdum ſubintelligitur participium ex priori membro repetendum: ut obſecranti alterum, ὡς πάλαι δὲς εἰπεῖν ἂν βούλοιτο, id eſt, *verum ut dicere velit:* Reſpondere alter poſſit, οὐκ ἂν

φθάνοιμι

φθάνοιμι, id est, *ego verò id omnino faciam*: ubi subintelligendum est, πάλαι δὲ οὐ πάν.

VII.

Aliquando οὐκ ἂν φθάνοιμι, contraria significatione est, *nunquam voti compos esse potero*: ut οὐκ ἂν ὅπως φθάνοις πάλαι μεμαθηκώς, id est, *nunquam hoc modo linguam Græcam perdiscere poteris*; ubi aliquando etiam subintelligendum est superius aliquod participium: ut εἰ μέλλοις ἅπασιν ἀρέσκειν, οὐκ ἂν φθάνοις, supple ἀρέσκων, id est, *si omnibus placere coneris, nunquam voti compos eris.*

VIII.

Κέκτημαι, *habeo.*

Κέκτημαι, nonnunquam significat *habere*. Xenoph. Κυροπαιδ. lib. 1. Οὐδὲ τοῖς ὀλίγοις τούτοις (οἰκέταις πάνυ δικαιοῖς κεκτῆσθαι τοῖς τοιούτοις τοὺς δεσπότας, *Heros autem nec paucos hosce servos morigeros habere.* Sic *uter* apud Latinos; Cic. 2. in Catil. *Locupletioribus his & melioribus civibus uteremur.* Ita κεκτῆσθαι εὐτυχίᾳ, *prosperâ uti fortunâ*: ἐκέκτητο ζυμφορᾷ, *in infortunium incidit.*

IX.

Χωρεῖν καὶ ἐγχωρεῖν.

Verbi χωρεῖν, & compositi ἐγχωρεῖν, hi potissimùm usus observandi sunt.

Primus est simplicis χωρεῖν, cum præpos. διὰ & gignendi casu: idque vel propriè, ut διὰ ξίφους καὶ φόνου χωρεῖν, *per ferrum ac cædes viam moliri, erumpere*: vel metaphoricè, ut apud Philonem de Legat. ad Caium, ὃ μὲν ἂν ἐκποδὼν ἐγκρίνοιτο Γαΐῳ, δι' ὑποψιῶν κεχωρηκὼς ἀνιέσιν, *summotus ac depulsus Caius fuisset, qui gravissimas in suspiciones venerat.*

Secundus cum præpos. ἐπὶ & accusandi casu, id est, *procedere, succedere*: ut ἐπὶ τὸ βέλτιον

βέλτιον χωρεῖ τὰ πράγματα, *res lætiore curſu feruntur.* Quo ſenſu crebrò jungitur cum πολὺ, πλεῖον, πλεῖσον, ac ferè genitivo ſequente: ut ὅτι πλεῖσον τῆς παιδείας χωρεῖν, *plurimùm in eruditione proficere*: χωρεῖν ὅτι πλεῖσον δυνάμεως, *ad maximam potentiam pervenire.*

X.

Tertius eſt, militaris ac bellicus, pro *in hoſtem ferri*, vel cum præpoſit. ὅτι aut πρὸς, & accuſandi caſu: vel cum adverbio ὁμόσε, & dandi caſu: ut ὁμόσε χωρεῖν τῷ πολεμίῳ. Plutarchus in Romulo, jungit cum ἐναντίας & εἰς ὅπλα, ubi de Romulo, ἐβούλετο μὴ εἰς τὰ ὅπλα χωρεῖν, τοῖς φεύγουσιν ἐναντίως, id eſt, *cupiebat fugientibus ex adverſo armatus occurrere.* Quod etiam metaphoricè dicitur, ὁμόσε χωρεῖν τῷ κινδύνῳ, *objicere ſe periculo*: ὁμόσε χωρεῖν τῇ ἐναντίᾳ φερνέτῃ, *cum eo qui contrariæ opinionis eſt, collato pede contendere*: vel ὁμόσε ἰέναι, φέρεσθαι, πίπτειν, ὠθεῖσθαι.

XI.

Quartus uſus eſt pro *capacem eſſe*: idque vel cum accuſandi caſu, ut apud Philon. de Legat. ad Caium, μηδὲ τῆς ἡλικίας χωρούσης ἔγκλημα τοιοῦτον, id eſt, *cum ne ipſa quidem ætas ejuſmodi crimen caperet*: vel (quod rarius eſt) cum infinitivo; túnc χωρεῖν eſt *poſſum*: ut οὐχ ἱκανῶς τὰ θεῖα νοῆσαι χωρεῖμεν, id eſt, *divina ſatis intelligere non poſſumus.*

Quintus eſt, cùm impersonaliter ſumitur; ut οὐ χωρεῖ γένεσθαι τοῦτο, id eſt, οὐκ ἐνδέχεται, οὐκ ἔχει φύσιν, id eſt, *non poteſt*, aut *non ſolet hoc fieri.* Quo ſenſu ferè cum dandi caſu jungitur, ſignificátq; *locum* aut *facultatem non eſſe*, ut οὐ χωρεῖ μοι παρεπαίειν, *mihi ſatis ad ambulandum loci non eſt.*

XII.

ἐγχωρεῖν, *impersonale.*

At ἐγχωρεῖν, longè sæpiùs impersonaliter sumitur : idque, vel absolutè : ut καθόσον ἂν ἐγχωρῇ, *quatenus licuerit* : aut cum infinitivo, præcedente accusativo vel dativo, vel utroque simul. Plato 3. de Repub. ἃ γὰρ, οἶμαι, σώματι σῶμα διεφθάρκασι· ἃ γὰρ αὐτὰ (Medicorum corpora) ἐπιμελόμενοι κακὰ εἶναί ποτε, οὐ νομίζω· ἀλλὰ ψυχῇ σῶμα· ἣ οὐκ ἐγχωρεῖ κακοῦ νοσήματος τε, καὶ ὅσαι, εὖ τι διεφθάρθαι· δικαστὴς δέ γε ψυχῇ ψυχῆς ἄρχει, ἣ οὐκ ἐγχωρεῖ ἐκ νέας ἐν πονηραῖς ψυχαῖς τεθράφθαι, &c. id est, *nec enim (Medici) opinor, corpore corpus curant, (alioqui mala, hoc est morbis obnoxia corpora, nec habere, nec habuisse deberent :) sed animo corpus : qui si malus fuerit, & est,* (malum autem intelligit, vel improbitatis, vel ignorantiæ,) *rectè aliquid curare non poterit. At Judex, animo imperat animo, quem proinde non oportet à juventute, cum improbis animis educatum esse.* Quem locum, meo judicio, Interpretes malè habuerunt.

XIII.

Περιχωρεῖν, usurpatur impersonaliter eodem sensu. Arrianus Exped. Alex. ὡς ἑκάστοις προὐχώρει, *prout cuique licebat.* Simplic. in Epict. ὅτε τὸν διοικοῦντα τῆδε ἀναίτιον εἶναι δεῖ κακῶν περιχωρεῖ, *Nec fieri potest ut ille non sit author mali qui mundum hunc gubernat.*

CAPUT

CAPUT VI.

DE PARTICIPIO.

SECTIO I.

De Participio in Universum.

Reg. I.

PLurimos eósque perelegantes, participium usus habet apud Græcos.

Particip. pro optat. aut subjun.

Primò, si cum particulâ ὡς conjungatur, vicem optativi gerit, aut subjunctivi: ut ὡς τὸν ἄνδρα κρύβδην ὑπαγαγεῖν μηχανώμενον, *quasi homo sese clam subducere moliatur, aut moliretur*, pro ὡς ἂν ἀνὴρ μηχανήσαιτο.

II.

Particip. impersonalia.

Secundò, sine particula ὡς accusativus in neutro participii verbi impersonalis usurpari solet, ἐλλειπτικῶς, deficiente κατὰ: ut τό γε δοκοῦν ἐμοὶ, *ut mihi quidem videtur*: δόξαν ἐμοὶ ἐς χωρίον ἀσφαλέστερον μεταβῆναι, *cum securiorem in locum me recipere statuissem.* ubi tamen δόξαν pro genitivo absoluto ponitur.

Idem est usus trium istorum, ἐξὸν, ἐνὸν, παρὸν, *cùm liceat*, vel *liceret*: ut ἐξὸν αὐτῷ σὺν τῆς νίκης ἀπὸ σφῶν ἴσων ἀνταμιλλᾶσθαι, *cum ei liceat*, vel *liceret*, *æquis viribus de victoriâ contendere.* Aristid. initio Panathen. subobscurè, ὅς τινας ἂν ὑμῖν τροφέας προτίμους ὑμῶν ἄγοι τις, (δοκοῦν γε δή πως εἰς Ἕλληνας τελεῖν) ἑᾴδιον εὑρεῖν, *quos vobis priores nutritios habeat,*

(qui quidem Græcos inter censeri possint) non facilè quisquam inveniat.

III.

διαφέρον, *cùm interfit.* Eodem modo usurpatur διαφέρον, *cùm interfit,* vel *interesset*: ut πολύ γε διαφέρον τῷ στρατεύματι, τὸν στρατηγὸν τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας ὑπὲρ τῆς κοινῶν φείδεσθαι, *cùm exercitus plurimum interfit,* vel *interesset, Imperatorem saluti suæ reipublicæ causâ parcere.* Eodem quoque modo ἐνδεχόμενον accipitur: ut ἐνδεχόμενον, τὸν γε μὴ ῥᾳθυμοῦντα, τῆς πολυμαθίας ῥᾴδίως εὖ ἥκειν, *cùm fieri soleat,* vel *possit, ut qui minimè piger & ignavus fuerit, is facilè ad magnæ eruditionis laudem perveniat.*

ἐνδεχόμενον.

IV.

ἐγχωρῆν. Similis est usus Participiorum, ἐγχωρῆν, παρὸν, & θᾶσσον, quæ pro eodem fere sumuntur, id est, *ubi liceat, cùm liceret, si quando res tulerit,* & similibus: ut ἐγχωρῆν δ' ὀλίγων ἀφικέσθαι ἡμερῶν, *cùm liceat,* vel *liceret, paucis diebus pervenire.* Sic θᾶσσον ἀπαλλαχθῆναι τοῦ κινδύνου, *si* vel *licuerit hoc liberari periculo.* Thucyd. lib. 1. pag. 77. jungit εὖ θᾶσσον, id est, *si res faustè successerit*: ἀνδρῶν γὰρ σωφρόνων μὲν ὄζειν, εἰ μὴ ἀδικοῖντο, ἡσυχάζειν· ἀγαθῶν δ', ἀδικημένους, ἐκ μὲν εἰρήνης πολεμεῖν, εὖ δ' παρὸν, ἐκ πολέμου πάλιν ξυμβῆναι, id est, *Hominum quippe moderatorum est, ubi nihil lædantur quiescere: fortium verò, si injuriam patiantur, ex pace ad bellum se convertere: tum, ubi res successerit, iterum ex bello in gratiam redire.*

παρὸν.

V.

παραπυχὸν Sic παραπυχὸν ἀκονιτὶ ἄρασθαι τῷ νίκῃ, *cùm liceat victoriam sine pulvere consequi.* Idem Thucydid. lib. 1. p. 51. τῷ δικαίῳ λόγῳ

γῳ νυῦ χρῆσθε, ὃν ἑδεὶς πω (παραπυχὸν ἐμοῖ τι κτήσασθαι) ἀφῃρεῖτο, τὸ μὰ πλέον ἔχειν ἀπεῤῥάπετο, *Nunc æqui boni rationem objicitis: quam quidem nemo adhuc (cui modo liceret, vi aliquid obtinere) ita potiorem duxit, ut propter eam ab augendis possessionibus abstinuerit.*

VI.

Usurpatur etiam participium pro gerundiis in *do*, vel pro auferendi casu, præsertim participii vocis Passivæ: ut apud Xenophontem de Agesilao, αἱρεῖσθαι ἐπόντα μᾶλλον, ἢ ὑπομένοντα μάχεσθαι αὐτῷ, id est, *malle cum eo dimicare, expeditionem adversus illum suscipiendo, quàm illius sustinendo.* Sic ἀφαιρετέον ἂν εἴη ὀλίγως πνὰς φιλοπονοῦντα τοῦ ἐναυτοῦ, τῆς εὐφημίας, ἢ κἂν πλείσως ῥᾳδιυργοῦντα, δυσφημίαι ἀπολαύειν, id est, *præstabilius omninò fuerit, paucis annis laborando,* vel *paucorum annorum labore gloriam, quam multis otiosè traductis, ignominiam reportare.*

VII.

Participium aliquando jungitur cum nomine τίς, interrogante in omni genere, numero & casu, more Latinis parùm usitato: v. g. τίς ὢν, ἢ πόθεν ἐπιχειρεῖς τυτωΐ; *quis existens,* id est, *qui homo, & unde, hoc aggrederis?* Sic τί βυλόμενος αὐτὸν λοιδορεῖς; *quid volens ipsi convitiaris? quid sequeris eo convitiis afficiendo?* Sic τί ποιήσας καταγνώσθη θάνατον, *quodnam ob facinus morte damnatus est?* Sic τί παθὼν, εἰς τοῦτο τῆς ἀναιδείας ἦλθεν, *quid passus,* id est, *quo animo, quo sensu,* vel *quo affectus incommodo, eo devenit impudentiæ?* Demosthenes cum illo τί, genitivum absolutum participii conjungit; Olynth. 2. τί πεισόντων ὑμῶν ἅπας ὁ χρόνος διελήλυθεν,

ἐλήλυθεν ἕτος, *Quid facientibus vobis hoc tempus omne conſumptum eſt?* id eſt, *quid egiſtis toto hoc tempore?* aut *quâ in occupatione veſtrâ*, &c.

VIII.

Sic apud Atticos maximè ſubjunctivus articulus, aut vox ei ſignificatione reſpondens, ut οἷος, ὁποῖος, ὅσος, præmittitur participio, in eo caſu, quem participium exigit, præcedente ut plurimum aliquâ præpoſitione: ita ut vix Latinè phraſis reddi poſſit. Demoſthenes pro Coronâ, οὐκ ἴσασιν οἷα πεποιηκότων ἀνθρώπων κινδυνεύσετε, διαλογιζόμενοι, *nec reputantes ipſi vobiſcum quidnam egiſſent illi, quorum causâ periculum adiretis.* Ita enim hæc locutio reſolvi debet, οἷα πεποιήκοιεν ἂν οἱ ἄνθρωποι, ὑπὲρ ὧν κινδυνεύσετε. Sic λόγον ἑαυτῷ διδὲς, πρὸς ὅσα, vel οἷα κατορθωκότα στρατηγὸν ὁ πόλεμος ὄψεται, *ſecum diligenter æſtimans, quàm multa feliciter peregiſſet Imperator, quocum id bellum gerendum eſſet.*

IX.

Participium, in oratoriis præſertim interrogationibus, reſpondens præcedenti nomini, vel pronomini eodem in caſu; reſolvi debet per verbum, cujus participium eſt. Demoſthenes ſæpius, ut orat. pro Corona. Ἐγώ σοι ξενίαν Ἀλεξάνδρῳ; πόθεν λαβόντι; ἢ πῶς ἀξιωθέντι; *Ego ut tibi hoſpitalem cum Alexandro neceſſitudinem objiciam?* (ſubauditur enim ὀνειδίζω,) *unde tu tandem eam tibi parare, vel eâ dignus eſſe potuiſſes?* ubi πόθεν λαβόντι; pro πόθεν ἂν αὐτὸν σύ γε λάβοις; Gall. *Et où l'aurois tu priſe?* Sic πῶς ἀξιωθέντι; pro πῶς ἂν αὐτῆς ποτ' ἀξιωθείης;

Idem

Idem ibid. σοὶ δ' τῆς ἀρετῆς, ὦ κάλαμα, ἢ τοῖς σοῖς, τίς μετουσία; ἢ μὴ τοιούτων, τίς διάγνωσις πόθεν λαβόντι; ἢ πῶς ἀξιωθέντι; *Tibi autem, ô labes, vel etiam tuis, quodnam esse possit cum virtute commercium? aut qui tandem eos qui tales non sint, designare posses?* &c. Ubi hoc etiam notandum, πόθεν λαβόντι; & πῶς ἀξιωθέντι ad pronomen σοὶ tantum referri; licèt interjectum sit; ἢ τοῖς σοῖς.

X.

Participium cum verbo λανθάνω conjunctum, per verbum explicari debet; verbum vero λανθάνω, per adverbium *clam* & *occultè*: ut ἔλαθε τῆς ἐκκλησίας ὑπεκρυείς, *sese clam è concione subduxit.* Sic ἐλάνθανεν ὑποδυόμενος τοῦ ἐν τῷ τέλει, *clam se ac furtim in magistratuum benevolentiam insinuabat.*

XI.

Participium masculinum, multitudinis numeri, cum nomine singulari & fœminino, sed multitudinem significante, jungi potest: ut apud Lucian. ἡ πόλις ἅπασα κεχλωότες ἀκούσι, pro κεχλωῦσα ἀκούει, *urbs universa hiantibus audit auribus.*

XII.

Aliquando, sed rariùs, participii casus in accusativum mutatur, licèt præcedat nomen, aut pronomen, aut aliud Participium in diverso casu: idque vel cum particula ὡς vel sine illa. Cum illâ quidem: Aristotel. ἔνιοι τοῖς ζωγραφήμασιν ἐν ταῖς ἀτυχίαις, ἀξιοῦσι πιστεύειν, ὡς ἥδεσθαι τας, pro ἥδεσθαι τῶσι, *nec iis, qui simul in calamitate versantur, fidem habendam putant, quasi fallentibus.* At sine illâ, Demosthen. Olynth. quad. ὃ

προσηκτέον ὑμῖν τοῖς τούτων λόγοις, εἰδότας, &c. pro εἰδέναι, nam præceſſit ὑμῖν, id eſt, *negligenda vobis illorum oratio eſt, cùm ſciatis.*

XIII.

Participium aliquando pro infinitivo uſurpatur, ut apud Iſocrat. ἐκ τῆς ἀνηδόσ. Σκοπούμενος, inquit, εὕροιτον ἐδαμῶς ἂν ἄλλως τοῦτο διαπραξάμενος, id eſt, *Diligenti maturóque judicio, reperi, me non aliter rem illam eſſe confecturum*: ubi διαπραξάμενος pro διαπράξασθαι, & aoriſtum cum particulâ ἄν, pro futuro ſumitur. Vide cap. 8. Sect. 2. Sic Demoſth. de Falſâ Legat. ἵνα, inquit, ὅσα ὑπεσχόμην, ἐγχειρήσειν τῷ λόγῳ, δείξω, πεποιηκὼς, pro πεποιηκέναι, id eſt, *ut quæcunque vobis ſub initium orationis promiſi, ea me perfeciſſe demonſtrem.* Sic *cùm audiſſem, nullo alio modo eum in gratiam cum hoſte rediturum eſſe*: καταμαθὼν ἐδαμῶς αὐτὸν ἂν ἄλλως, τὰς πρὸς τὸν ἐχθρὸν διαλλαγὰς ποιησάμενον, pro ποιήσασθαι ἄν, vel ποιήσασθαι, ſine particula. Sed firmanda uſu hæc regula, ne Tirones dicant, ut ſolent, βούλομαι ποιῶν, pro ποιεῖν, & ſimil. quæ mera ſoloecа ſunt.

XIV.

Sæpe participium, ac præſertim in Aoriſto, Latinè per verbum elegantiùs redditur, addita conjunctione *&*, ac ſimili verbo ſequente. Demoſthen. pro Coron. Ἀλλ' ἀναστάντες καταψηφίσασθε ἤδη, *ſed conſurgentes, condemnate jam*, elegantiùs, *ſed conſurgatis, ac me jam damnetis licet.*

XV.

XV.

Idem Aoristus activi participii, cum suo casu, elegantiùs verti Latinè solet, per ablativum absolutum participii passivæ vocis. Demosthenes pro Corona, πσέτοις ὕστερον χρόνοις, αἰτίας καὶ σκώμματα, καὶ λοιδορίας συμφορήσας, ὑποκείνεται, id est, *tanto post, criminibus, dicteriis, contumeliisque congestis, histrionem agit.* Græcè, vix diceretur, ἀκουμμάτων συμφορηθέντων.

XVI.

Participium, cum verbis aliquem animi sensum significantibus, usurpari potest, in nominativo casu: ut μέμνημαι ποιήσας, *memini me facere*: αἰσθάνομαι διαμαρτών, *sentio me aberrâsse.* Si tamen alius casus præcessisset, ob verbum adjunctum, tunc participium cum verbo affectum significante conjunctum, in eodem, quo præcedens casu ponetur. Demosth. pro Cor. συμβέβηκε τοῖς προεστηκόσι, προέντας ἑαυτοὺς πεπρακόσιν ἡδέως, *Iis qui præerant contigit, ut sese omnium primos vendidisse sentirent.*

At cum præterito medio σύνοιδα, poni solet participium, vel in nominativo, vel in accusativo; imò etiam in dativo, si nomen aut pronomen in eo casu fuerit, e. g. σύνοιδά μοι δι' ὅλε τὸ ἔτες διλιπεχῶς πεφοιτηκώς, vel πεφοιτηκότα, vel πεφοιτηκότι τοῖς βιβλίοις, *Conscius mihi sum, quam toto anno libris affixus fuerim.*

XVII.

Participium aliquando pro optandi vel subjungendi modo, cum particula εἰ, usurpatur: ut τὰ πεὶ τὸν λόγον τοῖς ἐρρωμένως πεφοιτηκόσιν βελομένοις, ὑπόδεικτα φαίνοιτ' ἂν,

id est, *literarum cognitio, si qui modo constanter in eas incumbere voluerint, satis ad parandum facilis videatur.* Ubi τοῖς βυλομένοις pro εἴ τις βύλοιτο. Exempla passim apud authores omnes, ac præsertim Atticos.

XVIII.

Interdum apud Atticos maximè participium neutrum accusativi casus, ita pro verbo ipso usurpatur, ut omnino sensus pendere videatur. Thucyd. lib. 1. pag. 27. τρία μὲν ὄντα λόγου ἄξια τοῖς Ἕλλησι ναυτικά, τό τε παρ' ὑμῖν, καὶ τὸ ἡμέτερον, καὶ τὸ Κορινθίων· τούτων δ' εἰ φθείροιτε τὰ δύο εἰς τὸ αὐτὸ ἐλθεῖν, &c. id est, *cùm tria sint apud Græcos digna memoratu navalia, vestrum, nostrum, & Corinthiorum, ex iis si duo in unum coire patiemini.* Hic, τρία μὲν ὄντα, pro τρία μέν ἐστι· quod etiam dici posset, τριῶν μὲν ὄντων. alioqui, δέ sequens post τούτων, aut omninò vacat, aut sumitur, pro δή, ut infra observabimus. Hæc, & similia, intelligenda potius, quam temerè imitanda.

SECTIO

SECTIO II.

De Participiis quibuſdam, in oratione abundantibus.

Reg. I.

PArticipia quidem eleganter in oratione περίλλησιν, atque uni decoro ſerviunt. Ejuſmodi ſunt ἀνύσας, ἀπὼν, ἔχων, λαβὼν, φέρων. Hinc illud frequentiſſimum, ὥχετο ὠχόμενος ἀπὼν, *abiit diſcedens*, id eſt, *diſceſſit*; ſatis enim eſſet ὥχετο, ſine participio. ὢν, *abiit.*

II.

Ἀνύσας, Aoriſt. 1. particip. verbi ἀνύω, *perficio*, cum imperativo tantùm, ſic abundat, ut tamen aliquam ei promptitudinem addere videatur; túncque vel adjunctum habet τι, vel eodem caret, Ariſtophanes ſæpe. In Pace, ἴκεσθ' ὅτ' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει ἀνύσας τι, id eſt, *ergo age, & alterum quantocyus affer*, vel *adduc Lacedæmona.* Nec enim video, quemadmodum eo loco τι interroget, & ἀνύσας, pro ἄνυσας, poſitum ſit, ut innuit Scholiaſtes. ἀνύσας *cum imper.*

Idem in Ranis, ſine τι, uſurpavit: Ἴθι, πέραινε σύ, Αἰσχύλ', ἀνύσας, id eſt, *Age Æſchyle, ad alterum tranſi quantocyus.*

Lucianus in Piſcatore, ſive, Reviviſcentibus, ἴκεσθ' ὦ Ἱέρεια, κἀμοὶ παιδὸς; ἀνύσασα, κἀμοὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου, *Ergo, Sacerdos, cedò aliquot mihi caricas, & pauxillum auri: ſed propera.*

III.

III.

ἔχων, *abundans.* Participium ἔχων, ſæpiſſimè jungitur cum verbis παίζειν, id eſt, *jocari*: φλυαρεῖν, id eſt, *nugari*: ληρεῖν, id eſt, *delirare* aut *somniare*. Exempli causâ, παίζεις ἔχων ἔφη, ait Lucianus, *Jocaris*, inquit, *enimvero*. Sic apud Platonem in Gorgiâ, ποῖα ὑποδήματα φλυαρῆς ἔχων; *quos tu me calceos blateras?* Demoſth. orat. contra Leptinem, cum illo verbo participium hoc conjunxit, nimirum παρατάττεσθαι, *in acie opponere*, dum ait, ὃν μὲν ὕπνον ὑμᾶς ἔχων, ὡς ἅπαντας Πελοποννησίους παρετάξατο, *quo modo vos cum universis Peloponneſiis commiſerat*; niſi malumus, ἔχων eo loco, idem eſſe, quod Galli dicunt, *vous ayant en ſa conduite*.

IV.

λαβὼν, *abundat.* Λαβὼν, apud Demoſthenem maximè, non ſemel abundat, aut vertendum eſt, *cape ſis, prenez moy*, & ante imperativum præcedens explicandum. Pro Corona, καί μοι λέγε τὴν γραφὴν λαβών, pro καί μοι λαβὲ τὴν γραφὴν καὶ λέγε, *prenez moy ceſte accuſation, & la liſez*. Similia paſſim exempla.

V.

φέρων, *abundat.* Φέρων, eodem quoque modo uſurpatur, ut apud Æſchinem contra Cteſiphontem, εἰς τοῦτο φέρων ἀπεῖκησι τὰ πράγματα, *eò res adduxit noſtras*: tolle φέρων, idem ſenſus integer remanebit. Ubi tamen notandum eſt, Participium illud, neſcio quam verbo ſignificationem addere, aliquando *voluntarii*, aliquando *præcipitis*, aliquando *fatalis impetus*: ut apud Plutarchum in Themiſtocle, ubi de eodem loquens, μᾶλλον, inquit, φοβηθεὶς συγχωῖ, καὶ πρόσφατον φθόνον, ὀργῆς παλαιᾶς

παλαιᾶς καὶ βασιλικῆς, ταύτῃ φέρων ὑπέζυγεν ἑαυτόν, *Cum vehementius civilem ac recentem invidiam metueret, quàm antiquam & regiam iram, huic ſeſe prudens volensque ſubmiſit.*

SECTIO III.

De Participiis γιγνόμενος, ἐχόμενος, ἐνδεχόμενος, & ἀπολελειμμένος.

Reg. I.

PArticipium γιγνόμενος, variis & elegantibus modis reddi poteſt.

Primò enim ſignificat *juſtum, aut legibus quaſi conſtitutum*: ut γιγνομένη τιμὴ, *juſtum pretium*: & γιγνόμενον τίμημα, *mulcta legibus conſtituta*, vel *juſta legis æſtimatio*. Sic γιγνομένη χάρις *juſta & quaſi debita gratia*. Demoſth. pro Cor. ἐκ τῆς ἐμῆς νόμου, τὸ γιγνόμενον, κατὰ τοῦ ἑκάστου δύναμιν τιθέναι, i. e. *legis autem meæ vi*, vel *ex præſcripto legis meæ, quod æquum & juſtum eſt ſingulos pro facultatibus ſuis pendere*, vel *contribuere*. Sic ἀγῶνες γιγνόμενοι, *ludi ſolennes & certo quodam ſolennique tempore recurrentes*. γιγνόμενος, *legitimus*.

II.

Secundò, *naturalem* aut *proprium*; quo pacto Athenienſium civitas ab Ariſtide, in Panathenaico dicitur, τοῦ γιγνομένου τάξιν ἔχουσα πρώτη πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα, *prima Græcarum urbium, naturali quodam & proprio ſitu, ad ſolem orientem converſa*. γιγνόμενος, *proprius*.

III.

III.

γνήσιος, *verus.* Tertiò, *verum germanúmque*, non *fictitium* & *adulterinum* : ut ibidem διὰ τί ἄνδρας, inquit, κρατίστους, τῆς γενομένης ἀρετῆς ὑπὲρ πλέϊστον ἥκοντας ἤνεγκεν, id eſt, *quare viros etiam ferre vulgò ſolet, cùm robuſtiſſimos, tum ejuſmodi, qui maximos in vera germanáque virtute profectus faciant.*

IV.

γνήσιον ἀργύριον. Quartò, γνήσιον ἀργύριον, *pecunia non modo proba, ſed etiam integra ſummæ, & nullâ ex parte decurtata* : nam τὸ γνήσιον ἀργύριον ἀποτίνειν, eſt *integram juſtámque pecuniæ ſummam perſolvere.* Quod Tullius dicit, *rectè dare*, Titus Livius *rectè reſtituere*: Ulpianus *recte præſtare.*

V.

γεγόνεναι, *uſura.* Quintò, τὸ γεγόνεναι, abſolutè, id eſt, τὸ ὅτι τῶν ἀργυρίων κέρδος, *uſura creditæ pecuniæ legitima* : qui etiam τόκοι γεγόνεναι dicebantur. Quanquam etiam pro *juſta mercede* ſumitur : ut τὸ γεγόνεναι φέρεσθαι, *juſtam auferre mercedem.*

VI.

γεγόνεναι, *abſolutum.* Sextò, τὸ γεγόνεναι, in univerſum, eſt *id omne, cui nihil omnino ad perfectionem & integritatem deſit.* Sic Ariſtides loco citato ait, τοὺς δρομέας τὸ γεγόνεναι πεπληρωκέναι, *curſores juſtum & integrum curriculum abſolviſſe.* Quo ſenſu eleganter ſumitur, ἀντὶ τοῦ κεκτῆσθαι, *pro officio omni ex parte cumulato* : ut μηδὲν ἑαυτῷ ξυνοῖδα, τῶν πρὸς σε γεγονότων μεδαμῶς ἐλλείπειν, *Conſcius mihi ſum, nihil à me penitus officii erga te mei prætermiſſum fuiſſe.*

VII.

VII.

Septimò, idem eſt quod τὸ μέρος τὸ ἐπιβάλλον, de quo in capite de Nomine ſupra diximus: non tantùm *rata portio*, ſed etiam *virilis pars* & *facultas*: ut πάντες οἱ κληρονόμοι τὸ γενόμενον ἐνομίσαντο, i. e. *ſuam quamque partem hæredes omnes abſtulerunt*. Sic τὸ γ' ἐπ' ἐμοὶ γενόμενον, διαπεράξασθαι πειράσομαι, id eſt, *quantum in me erit rem perficere conabor*. γενόμενον, *facultas*.

VIII.

Octavò, γενόμενος eſt *cohærens* & *conſentaneus*, vel etiam *cum decore & dignitate conjunctus*, unde oppoſitum, ἀγενόμενος, ſignificat *abſurdum*, *commentitium*, *inanem* & *indignum*: v. g. ἐμπλέως φαίνεται ἀγενομένων ἐλπίδων, *ſpes inanes abſurdáſque fovet*, quæ etiam ἐλπίδες μὴ ὄσαι, *ſpes nullæ dici poſſunt*. γενόμενος, *cohærens*.

Hinc fit ut τὰ γενόμενα in neutro, dicantur, *ea quæ decent, atque debentur*: ut apud Ariſtidem loco citato, πρέπειν τοῖς γενομένοις τιμὰς τῇ πόλει, *dignos civitati honores perſolvere*: niſi malis ſignificare *proprios ac peculiares fructus qui tamen ad ſingularem iſtius civitatis rem conditionémque pertineant*.

IX.

Nonò, τὰ γενόμενα, *proprias commoditates* ſignificant, *quarum amore ac ſtudio quiſque ducatur*: ut apud Demoſthen. Philipp. 2. ubi de Philippo rege loquitur; τοὺς Θηβαίους ἠγεῖτο, inquit, ἀντὶ τῶν αὐτοῖς γενομένων, τὰ λοιπὰ ἐᾶσειν ὅπως βούλεται πράττειν αὐτὸν, id eſt, *Thebanos exiſtimabat propriis commodis conciliatos & allectos, integram ſibi liberámque reliquorum omnium poteſtatem eſſe permiſſuros*. γενόμενα, *commoditates*.

X.

X.

ἐχόμενος, *proximus.* Ἐχόμενος, *qui ſequitur, aut proximus eſt.* Plutarchus περὶ παίδων ἀγωγῆς. περὶ τῆς ὑφῆς ἐχόμενον ἂν εἴη λέγειν, *Sequitur ut de nutriendis liberis dicam.* Arrianus Expedit. Ἦσαν ἱππεῖς μὲν λόγχαις ὡπλισμένοι ὅπλα τὰ ἐυωνύμου πολεμίων, ἐχόμενοι δὲ τούτων, γεῤῥοφόροι ἐχόμενοι δὲ, ὁπλῖται, *His erant proximi qui crates geſtabant, proximi autem, gravis armaturæ pediteſ.*

XI.

ἐνδεχόμενος, *promptus.* Participium ἐνδεχόμενος, primò idem fere eſt quod πρόχειρος, *promptus ad manum, cujus copia nobis eſt.* Hinc apud Antiphontem, τοῖς ἐνδεχομένοις ἐπόλασαν τιμωρίας, *quibus licuit, afficere ſuppliciis.* Ita contrario ſenſu, τοὺς ἀπένειμαν τὰς ἐνδεχομένας, τοῖς αὐτῷ καταξιωμένοις, id eſt, *quibus potuerunt honoribus res ab eo præclarè geſtas proſequuti ſunt.*

XII.

ἐνδεχόμενος, *probabilis.* Secundò, aliquam *facilitatis ac probabilitatis* ſignificationem habet: ut ἐνδεχομένη πίστις, *fides quæ ſatis facilè ac probabiliter adhibeatur,* apud Herodianum lib. 2. initio. Sic ἐνδεχομένη πρόφασις, *color & prætextus vero ſimilis:* ἐνδεχόμενον ἔγκλημα, *crimen probabile:* ἐνδεχομένη ἀπολογία, *defenſio bonæ fidei,* vel *digna quæ utcunque probetur.*

XIII.

Cum ſuperlativo. Tertiò, jungitur etiam eleganter cum ſuperlativo, idémque tum ferè eſt, quod ὡς, vel ὅτι, *quàm* apud Latinos. Ariſtoteles 7. Politicorum, ἡ πόλις κοινωνία τῆς ὅτι μάλιστα ὁμοίων, ἕνεκεν τῆς ζωῆς τῆς ἐνδεχομένης ἀρίστης, *Civitas quædam ſimilium communitas eſt, ad vitam quàm optimè fieri poteſt inſtituendam comparata.*

comparata. Sic τὴν προθυμίαν ἐπιδείξασθαι ἐνδεχομένην στασιωτικήν, *conſtantiſſimam alacritatem oſtendere.*

XIV.

Quartò, τὸ ἐνδεχόμενον, de quo jam ſuperiùs aliquid attigi, eſt perficiendæ rei facultas qualiſcunque: ut κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, *pro virili parte,* quod etiam efferri ſolet per adverbium ἐνδεχομένως, ut apud Polyb. lib. 5. ὁ βασιλεὺς περὶ τοῦ παρὸν ἐνδεχομένως ἐβουλεύσατο, *Rex opportunum pro tempore conſilium cepit*; vel per genitivum pluralis numeri, ſed neutrius generis, cum præpoſitione ἐκ: ut ἐκ τῆς ἐνδεχομένου τὸν πολεμίους ἐμπόησατο, *qua potuit ratione hoſtes propulſavit.* Thucyd. ferè dicit: ὡς ἐκ τοῦ ἐνδεχομένου. ἐνδεχόμενον, *facultas.*

XV.

Quintò, apud Philoſophos illud eſt, quod *contingens* dici ſolet; quod nimirum tam fieri, quàm non fieri ex ſeſe poteſt: ut *in bello vincere aut non vincere,* ἔν τι τοῦ ἐνδεχομένου vocatur: quo ſenſu opponitur, τῷ τῆς ἀναγκαίᾳ, id eſt, *tam rei neceſſariæ*: καὶ τῇ ἐφ' ἡμῖν, *quàm ei, quæ in noſtra poteſtate ſita eſt*: καὶ τῷ κατὰ προαίρεσιν, i. e. *& ei, quam ſponte ac deliberatè ſuſcipimus.* ἐνδεχόμενον, *contingens.*

XVI.

Ἀπολελειμμένος, *ignarus*: ut vertit Budæus. Sophocles Oedipo-tyranno: Quum Oedipus Tireſiæ cæcitatem exprobràſſet, hoc illi Tireſias reſpondit, *Tu & vides*; *nec tamen cernis in quanto es malo*: fuit ergo Oedipus πολὺ ἀπολελειμμένος τοῦ ἑαυτὸν κακῶν, neſciebat ſe patrem occidiſſe, ex matre liberos ſuſcepiſſe. Iſoc. ὥσπερ ἀντιδόσεως τῆς παιδείας ταύτης ἣν ἐγὼ φαυλίω ἀπολελειμμένος, ἀπολελειμμένος, *ignarus.*

ego

ego non poſſum videri ignarus hujuſce diſciplinæ. ἀπολείπομαι, propriè *relinquor à tergo, non aſſequor*; cui contrarium παρακολουθῶ· ſed utrumque verbum ad intelligentiam ſæpe transfertur; ut is dicatur παρακολουθεῖν, qui rem aliquam *aſſequitur atque intelligit*: ἀπολείπων, qui minus intelligit, ſed eſt rei penitus ignarus: is enim quaſi relinquitur & deſeritur à re, quæ illum fugit. Hinc Latini dicunt, *hoc me non fugit*, id eſt, παρακολουθῶ, *non ſum ignarus hujus rei.* Hinc εὐπαρακολούθητον, *facilè intellectu*; δυσπαρακολούθητον, *difficile intellectu.*

SEC-

SECTIO IV.

De Participiis Verborum ὀνομάζω, παρέχω, περιέχω, ποιῶ, τυγχάνω, ὑπάρχω, εἰμί.

Reg. I.

NOtandus uſus Participii ὀνομάζων, præcedente adverbio. Demoſth. pro Coron. de Æſchine, qui dixerat οἰκειότητας. *neceſſitudines*: non tam verbis, quàm communi utilitate, βεβαιοῦσθαι, *firmari*: addit, μάλα σεμνῶς ὀνομάζων, *admodum graviter nominans*, id eſt, *ſpecioſo admodum nomine*, vel *etiam oratione uſus*.

II.

Ὁ παρὼν, & τὸ παρὸν, rariùs quidem, aliquando tamen, idem videtur eſſe, quod παρὼν καιρός, *præſens occaſio*: ſic enim intelligo illud Ariſtidis in Panathenaïca: ἐναργῆ, inquit ille, καὶ θαυμαστὰ τῆς αὐτῆς ἐπιεικείας σημεῖα ἐξελύσγκαν, ἐν παντὶ τῷ παρόντι, *illuſtria prorſus, atque egregia æquitatis ſuæ documenta dederunt, quoties ſe dedit occaſio*. Vide Sect. 1. Reg. 4.

ὁ παρὼν, τὸ παρόν.

III.

Participium περιέχων, id eſt, *continens*, cum articulo junctum, ſæpè pro aëre ſumitur, quod is inferiora omnia complectatur. Plutarchus in Alexandro, λέγεται, inquit, παρὰ δεῖπνον, ὑπὲρ ὡρῶν καὶ κεράστας τοὺς περιέχοντας,

ὁ περιέχων aër.

ἐχρῆν, λόγων ὄντων, *ferunt, cum aliquando ſuper cænâ, de tempeſtatum varietate, déque æris temperatione ſermo incidiſſet.* Ibid. πλείστων φθορὰν ἐποίησαν ἡ ἀναγκαίων, καὶ δυσκρασίαι τὸ πλεῖστον ἀπειργάσαντο τῆς στρατιᾶς, id eſt, *ſtragem exercitus maximam, cùm rerum neceſſariarum penuria, tum cœli gravior temperies ediderunt.*

IV.

καλῶς ποιῶν, *jure.* Participium activum verbi ποιῶ, cujuſcunque temporis fuerit, junctum cum adverbio καλῶς, ſignificat *jure ac meritò*, ídque vel continuatâ oratione, vel nonnihil etiam disjunctâ. Et continuatâ quidem: ut καλῶς δὴ ποιῶν αὐτῷ ξυγγνώσω ἂν ἔχοις, τὸ ἑκὼν γνώμῃ ἡμαρτημένα, *meritò ſanè, peccati præter voluntatem admiſſi veniam ei dederis*: quod Galli ſatis feliciter dicunt, *vous ferez bien de luy pardonner.* Sic apud Demoſthenem orat. 1. ἵνα ὑπὲρ πολλῶν, ὧν καλῶς ποιοῦντες, ἔχωσι, μικρὰ ἀναλίσκοντες, τὰ λοιπὰ καρπῶνται ἀδεῶς, id eſt, *ut eorum, quæ jure obtinent, plurimorum loco, paucis quibuſdam impenſis, reliquorum fructu ſecurè potiantur.*

Diſtinctâ verò, ut πάνδεις φιλίαν ἁπάντων εἵλοντο μᾶλλον χρημάτων, καὶ μάλα γε καλῶς ποιήσαντες, id eſt, *hominis amicitiam divitiis omnibus potiorem habuerunt, & meritò quidem*: quod ſæpius dicunt, καὶ μάλα γε εἰκότως. Vide cap. 5. de Verbo, Sect. 10. Reg. 2.

V.

Secundò, hujus idiotiſmi uſus eſt, adjuncto etiam, illuſtrioris ſignificationis gratiâ, καὶ τὰ δίκαια, vel τὸ δίκαιον, vel τὰ καθήκοντα, vel

vel τὸ καθῆκον : quæ voces *jus officiúmque* ſignificant : dicunt enim καλῶς γε, καὶ τὰ δίκαια ποιῶν, eodem planè ſenſu.

VI.

Tertiò, negationem aliquam præmittunt vel continuatâ, vel disjunctâ ſimiliter oratione : ut τὸν αὐτοκράτορα, τὸν μεγίστης ὄσης αἴτιον, τῆς εὐτυχίας γενόμενον, τῆς πατρίδος, ὐ καλῶς ποιοῦντες, ἐξωρίσαντο, *Imperatorem, cujus virtute parta Reipublicæ felicitas magna fuerat, è patriâ per ſummam injuriam expulerunt.* Vehementior autem oratio diſtincta eſſet, hoc modo, τῆς πατρίδος ἐξωρίσαντο, ὐ καλῶς ἄρα ποιήσαντες, ὐ μὰ τὸν τῆς πόλεως σωτηρίαν, id eſt, *ejecerunt, & injuriâ certè quidem, per ipſam Reipublicæ ſalutem.*

VII.

Aoriſt. 2. participii verbi τυγχάνω, ferè ſignificat *obvium ac tritum aliquid*, aut abſolutè, *fortuitum quidlibet.* Sic τυχόντες ἄνθρωποι, *homines ex trivio* : ἡ τυχοῦσα ζημία, *pœna quælibet*, aut *vulgaris* : τὸ τυχὸν πρᾶγμα, *quælibet offenſio.* Demoſthenes epiſt. ad Philipp. μικρὰ προφάσεις, καὶ τὸ τυχὸν πρᾶγμα, ἅπαντα διῆσαι, καὶ διέλυσε, *levis prætextus, & quælibet offenſio cuncta ſuccutere ac diſſipare ſolet* : quod ipſum dixerat, Olyn. 2. ἡ τοιαύτη πρόφασις ἅπαντα ἀνεκαίτισε, καὶ διέλυσιν : Eſt enim ἀναχαιτίζειν, *arrepto quaſi capillo retrahere.* τυχὸν, *vulgaris.*

Idem ſignificat ὀτυχὸν. Xenoph. de Ageſilao, ὡς βασιλεύσι μὲν, πόλεως δὲ τῆς ἐπιτυχούσης, *quod reges fuerint, ſed urbis obſcuræ & vilis.*

VIII.

VIII.

τὸ τυχὸν, *casu.*

Aliquando τὸ τυχὸν, in neutro, significat *casu, fortè, fortuna*; cui opponitur, τὸ ἐκ προνοίας, *quod certo consilio, & providentiâ fit.*

τυχὸν, *fortè.*

Aliquando idem est quod ἴσως, *fortè.* Synes. Epist. ad fratrem, τυχὸν δ' ἂν καὶ τὰ πρῶτα συγχωρηθείμην, id est, *quin & primæ quoque partes nobis fortè concederentur.* Quo sensu apud Atticos dicitur conjunctim, τυχὸν ἴσως.

IX.

ὑπάρχοντα, *subsidia.*

De Participio verbi ὑπάρχω, pauca hæc notanda. Primò, præter vulgarem acceptionem, quâ τὰ ὑπάρχοντα, ponuntur ἀντὶ τῶν ὄντων, vel τῆς οὐσίας, id est, *pro bonis & facultatibus.* Idem neutrum plurale, sumitur loco τῶν δυναμένων, καὶ ἀφορμῶν, vel ἐνδεχομένων, id est, *subsidiis & opibus.* Thucyd. lib. 6. ὁρᾶτε ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων, ὅτῳ τρόπῳ κάλλιστα ἀμυνεῖσθε αὐτούς, *videte, quâ ratione pro viribus, opibúsque vestris eos quàm optimè propulsare possitis.* Cui loco inest etiam significatio præsentis rerum status. Sed clariùs lib. 7. præmissis ὡς & ἐκ, pro ἀπὸ. ὁρῶν δ' ὁ Νικίας τὸ στράτευμα ἀθυμοῦν, ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐθάρσυνέ τε, καὶ παρεμυθεῖτο, *Nicias exercitum videns animis consternatum, eum tamen, prout ferebat præsens rerum status, confirmabat, atque solabatur.* Et lib. 8. sub initium, ὅμως δ', ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, ἐδόκει χαλεπὰ μὴ ἐνδιδόναι, *Sed tamen, ut in præsenti rerum statu* vel *prout præsens rerum status patefaceret, cedendum ac remittendum nihil visum est.*

X.

Secundò, idem neutrum plurale non absimili

ſimili ſenſu, ſed conſtructione diſſimillimâ, pro *Deo ipſo* vel *fortunâ*, vel alio quovis ponitur, quo authore, talis aut talis ſit rerum noſtrarum ſtatus. Demoſthen. Olynth. 2. cùm dixiſſet Deos & fortunam populo Athenienſi favere, eum, ne ſibi deſit, cohortatur, μὴ χείρους εἶναι δόξωμεν περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς τοῖς ὑπαρχόντων, *ne deteriùs nobis, quam Dii ipſi, à quibus ea habemus præſidia, conſulere videamur*, aut ſimpliciùs, *deteriùs quàm præſens rerum ſtatus exigat.*

XI.

Tertiò, ὑπάρχοντα τιμὴ, eâdem ſignificatione dicebatur, quâ γιγνομένη τιμὴ, id eſt, *juſta rei æſtimatio*: ut ἀποδόσθαι τι τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς, *vendere aliquid juſto pretio.*

Quartò, ὑπάρχων καιρὸς non tantùm pro *præſenti ſtatu*, vel *tempore*, ſed etiam pro illo, *quod tum præſens erat, cùm aliquid fiebat.* Demoſth. pro Cor. eleganter ἀναγκαῖον ὡς κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους εἶχε τὰ πράγματα, ἀναμνῆσαι ὑμᾶς, ἵνα πρὸς τὸν ὑπάρχοντα καιρὸν ἕκαστα θεωρῆτε, *neceſſe eſt, quomodo tunc ſeſe res haberent, vobis in memoriam revocare, ut ſuo quæque tempore ſpectare poſſitis*, id eſt, *de ſingulis pro ſuo cujuſcunque tempore judicare*; h. e. *habitâ ratione temporis, quo fiebant.*

XII.

Ὤν, participium verbi εἰμὶ (quo de ſuperiùs aliquid obiter aſperſimus) primò ſignificat ζῶντα *viventem*, ὃ μὴ ὤν, idem eſt quod θανὼν *mortuus*. Thucydides lib. 2. τὸν γὰρ ἔκ ὄντα ἅπας εἴωθεν ἐπαινεῖν, *mortuum enim laudare omnes ſolent.* Et τῶν ἐκ ὄντων λήθω οἱ ἐπιγιγνόμενοι πᾶν ἔσονται, *mortuorum* ὤν *participium ſign.* ζῶντα.

rum oblivio, qui poſtea naſcentur, quibuſdam erunt, id eſt, *futura ſoboles extinctorum liberorum oblivionem afferet.*

XIII.

Idem participium ſignificat aliquid ἀκμάζον ἔτι καὶ κρατοῦν, *florens adhuc ac vigens.* Sic dicitur, ἀρχὴ ἔσα, *magiſtratus*, aut *principatus exiſtens*, id eſt, *florentis adhuc vigoris ac roboris.* Sic ἔσα δίκη, *cauſa* vel *lis, quâ de re ipsâ diſceptatur*, vel *nondum judicata*, vel *compoſita.* Sic ὄντες νόμοι, hoc eſt, κύριοι, ut ante diximus, cap. 3. Sect. 5. Reg. 15. *leges, quarum integra vis eſt.*

XIV.

Contrà, negatione præmiſsâ, *extinctum aliquid*, vel ἄκυρον, & *abrogatum* ſignificat. Nam ἀρχὴ οὐκ ἔσα, *ſublatus extinctúſque magiſtratus*, aut *falſus*, οὐκ ὄντες νόμοι, *antiquatæ leges*: μὴ ἔσα δίκη, *tranſacta controverſia*, vel *judicium nullum*, id eſt, *nullius auctoritatis ac momenti*: quod etiam ἡ μὴ ἔσα, tantum dicebatur, ſine nomine δίκη. Hinc πρὶν μὴ ἔσαν ἀνταλλαξάσειν τινὶ, apud Athenienſes ille dicebatur, qui priore judicio, vel arbitrio damnatus, quòd ſe tempori non ſtitiſſet, intra duos menſes, *actorem in jus vocabat, & priorem ſententiam nullam eſſe debere contendebat.*

XII.

Eodem pertinet, quæ dicitur, οὐκ ἔσα ὑποθέσις, verbatim, *non exiſtens argumentum*, vel *materia*, id eſt, *alienum minimèque ad rem pertinens argumentum.* Demoſth. initio Olynth. 3. ἔστιν ἄλλο μοι δοκεῖν οἱ τὰ πιθανὰ λέγοντες, ἢ πρὸς ὑποθέσιν, ἢ πρὸς βουλεύεσθε. οὐχὶ πρὸς ἔσαν παρεισάγοντες ὑμῖν ἁμαρτάνειν.

Quæ

Quæ oratio nonnihil Attico more trajecta, ſic ordinanda eſt, οἱ παρεισάντες ὑμῖν τὴν ὑπόθεσιν οὐκ ἔσαν τοῦ πρὸς ἡμᾶς βουλεύεσθαι, i. e. *Qui hac utuntur oratione, aliud mihi agere nihil videntur, quàm alienum à veſtra deliberatione argumentum vobis obrudendo aberrare.* Quo ſenſu dici poteſt, οὐκ ἔσαν ἀποδεικνύειν ἀποπίθεσθαι, μεταχειρίζεσθαι, *alienum*, aut *commentitium tractare argumentum.*

XVI.

Eodem ex fonte oritur, ut τὸ ὄν, & τὰ ὄντα *verum* ſignificent: ut ἀμώχανον ἄρα τοῦ ὄντος ἡ ζήτησις, id eſt, *facultatem omnem ſuperat veri inveſtigatio.* Sic εἴγε τὸ ὄν, vel τὰ ὄντα λέγουσιν οἱ πώτη τε φιλοσοφοῦντες, id eſt, *ſi tamen verum dicunt, qui hoc modo philoſophantur.* Aliàs τὰ ὄντα, id eſt, ἡ οὐσία, vel τὰ ὑπάρχοντα, id eſt, *res familiaris.* Hinc & dativus ſingularis τῷ ὄντι, idem eſt quod ὄντως, ἀληθῶς, *verè.*

CAPUT VII.

DE ADVERBIO.

SECTIO I.

De certis aliquot Adverbiorum Terminationibus.

Reg. I.

ADverbiorum quidem, cùm inter ſeſe, tum verò cum aliis orationis partibus implicata ſæpe ratio eſt. Quæ tamen eorum propria magis ac ſingularia videbuntur, ſeponere conabor: ubi verò plurium concurſus erit, tum illa ſeligam, cujus præcipua vis in quolibet idiotiſmi genere fuerit.

Ac primum quidem, Adverbia quæ proprium gentis idioma ſignificant, in ϛὶ, in acutum fere deſinunt, ut Ἑβραϊϛὶ *Hebraicè*, Ἑλλωτιϛὶ *Græcè*, Ῥωμαϊϛὶ *Romanè*, Κελτιϛὶ *Gallicè*: melius quam Ἑβραϊκῶϛ, &c.

II.

Secundò, præcipuæ venuſtatis & elegantiæ ſunt, quæ in δὸν, acutâ ultimâ terminantur: ut ἀγελιδὸν *gregatim*, ἀναβαδὸν *ſcanſim*, βοτρυδὸν *racematim*, *& in uvæ morem*, ἐπιπαλιδὸν *obvolutim*: ut ἐπιπαλιδὸν τὼ ἐδῆτα φορεῖν, *veſte obvolutum eſſe*: ὁμοθυμαδὸν *uno conſenſu*, ϛοιχηδὸν *ordine in verſus*

ſus quaſi diſtributo : ut δένδρεα στοιχηδὸν πεφυτευμένα, *arbores in verſus digeſtæ* : συγκαδὸν *cominus*, (de quo in capite de Nomine diximus, ubi de νόμῳ χειρῶν) σωρηδὸν *cumulatim*, νεφεληδὸν *nubium inſtar*.

III.

Tertio, nec minoris elegantiæ ſunt in τὶ vel in εἰ deſinentia. Prioris generis exempla ſunt, ἀκονιτὶ *ſine pulvere*, ἀνιδρωτὶ *ſine ſudore*, ἀπονητὶ *ſine labore*, ἀμεταστρεπτὶ *nuſquam reſpectando, ſans tourner la teſte*, ἀψοφητὶ *ſine ullo* vel *tenuiſſimo ſtrepitu*, ἀσκαρδαμυκτὶ vel ἀσκαρδαμυκτεὶ, Gallicè, *ſans ſiller* : παντρεπτὶ & παντρεπεῖ, *cum toto exercitu*.

IV.

Poſterioris, quæ ſequuntur : ἀκλαυστεὶ vel ἀκλαυστὶ *ſine fletu*, αὐτοβοεὶ id eſt, *primo clamore* vel *primo impetu* : ut αὐτοβοεὶ τὴν πόλιν ἑλεῖν, *primo impetu urbem capere* : αὐτοφεὶ *primo* vel *proprio intuitu*, παυσυδεὶ vel παασυδεὶ, apud Thucydidem maximè, idem, quod apud Poëtas, παυσυδὶη *viribus omnibus omniq; impetu*, ἀκηρυκτεὶ *ſine præconis voce*, παδημεὶ *publicè*.

V.

Quarto, notanda præterea ſunt, quæ in δην acutâ penultimâ terminantur : quorum ego, ſaltem præcipuorum, brevem, nec inutilem ſeriem hîc attexo. Primum eſt ἄρδην, quod aliquando ſignificat μετεώρως, *ſublimè* : ut ἄρδην φέρεσθαι, *ſublimè ferri* : Aliquando *funditus*, malam in partem, id eſt, ut Græci loquuntur, ἀναιρετικῶς vel ἀφανιστικῶς, ut πόλιν ἄρδην ἐξολοθρεῦσαι, *urbem funditus evertere*.

VI.

Secundum, ἀειρίνδην, quod nullâ voce Latina reddi poteſt: ſignificat enim *optimos quoſque deligendo: virum è viro lectum*, dicit Tullius pro Milone. Sic apud Polybium, ſenes Lacedæmone ἀειρίνδην αἱρεθῆναι dicuntur, *ita deligi, ut non niſi optimi quique capiantur.*

VII.

Tertium, βάδην, quod propriè *ſenſim, ac pedetentim*, reddi poteſt; idem fermè quod ἡρέμα, hoc eſt, *tranquillè ac placidè.* Inde compoſitum ἀναβάδην (quod tamen paulò ποιητικώτερον videtur,) Ariſtophani tritum, in Comœdiis, ac potiſſimum in Acharnenſibus; eſt *pedibus ſurſum verſus extentis, pendente ac ſupino capite.* Unde etiam *negligenter & perfunctoriè* ſignificat, non autem (ut nonnulli perperam) *ſtudiosè & quaſi totum aliqua in re occupari.* Euripides certè quidem ab Ariſtophane carpi videtur, quod ἀναβάδην ἐπίει, hoc eſt, *carmina ſua pedibus ſurſum porrectis, otiosè, negligentérque ſcriberet*; eique καταβάδην opponitur, id eſt, *corpore honeſtiùs compoſito*, quódque liberaliorem animi contentionem oſtendat: tametſi per ἀναβάδην *locum ſuperiorem*, per καταβάδην *locum inferiorem* intelligere poſſumus.

VIII.

Quartum, ἐπιχάδην, quod idem eſt, ac ἀλίγδην, ἐπιλίγδην, ἐπιψαύδην, & ἀκροδιγῶς, *ſtrictim, obiter*, & quaſi ἀφοσιωμένως, i. e. *perfunctoriè*: ut ἐπιλίγδην ἅπτεσθαι τῆς Ἑλλάδος Θ, *ſtrictim linguam Græcam attingere.*

IX

Quintum, ἐπιδρομάδην, hoc eſt, *curſim*, vel

vel *expeditè* : quo Poëtæ quidem ſæpiùs, aliquando tamen Oratores utuntur.

X.

Sextum, κρύδδην, idem eſt quod κρύφα & λανθανόντως, *clam & occultè* : junctúmq; cum verbo ſubſtantivo, adjectivè ſumitur : ut apud Demoſthen. ὃ γὰρ εἰ κρύδδην ἔξεστιν ἢ ψῆφος, λήσει τοὺς θεούς, *ſuffragium, etſi obſcurum eſt, Deos tamen latere non poteſt.* Quod etiam Latini dicerent *clam eſſe* : ut κρύδδην τι κακουργήσαντες, *clam ſcelus aliquod moliri.*

XI.

Septimum, περιδρόμδην, magis Poëticum, & ab Homero ſæpiùs uſurpatur : ut περιδρόμδην φοβεῖσθαι, *fuir à vau de route.*

XII.

Octavum, ἀποφόρδην, *ſparſim huc illuc, paſſim, ac temerè* : ἀποφόρδην ἔκειντο ἀνὰ τὸ πεδίον οἱ στρατιῶται, *ſparſim fuſi per campum milites jacebant.*

XIII.

Nonum, φορέδην de eo dicitur, qui aut lecticâ, aut alienis manibus efferatur : ac ferè cum verbo κομίζεσθαι, jungitur : ut τὸν μάχης τραυματίαν φορέδην ὀνκομίζεσθαι, *è pugna manibus alienis vulneratum auferri.*

XIV.

Decimum, φύρδην, id eſt, *mixtim* ſeu *promiſcuè* : quod etiam πτυρδόδην, à verbo φύρω dicitur : de iis propriè, *quæ ſimul ſubiguntur, & quaſi macerantur* : tum metaphoricè de iis, *quæ diſtingui cum deberent, perturbantur & confunduntur.* Cui non abſimile χύδδην & κεχυμδόδην, hoc eſt, *temerè, ac ſine delectu, ὡς ἔτυχεν* : ut χύδδην λέγειν, καὶ γράφειν, id eſt, *temerè dicere ac ſcribere.*

Jam proprios Adverbiorum quorundam, tum ſingulorum, tum etiam cum aliis conjunctorum idiotiſmos, alphabetico, quantum fieri poterit, ordine proſequamur.

SECTIO II.

De Adverbiis ἀκριβῶς, ἄλλως, & ἅμα.

Reg. I.

ἀκριβῶς, *ſeverè.*

Ἀκριβῶς præter notam ſignificationem, pro *exquisitè* & *accuratè*; ſignificat etiam, Primò, ἀνενδότως, id eſt, *ſeverè omnino, ac veluti ſummo jure*; idémque quod Tullius ait, *ad vivum reſecare*: ut λίαν ἀκριβῶς ἔκαστα τῶν ἡμαρτημένων ἐξετάζειν, id eſt, *quoſvis errores nimis ad vivum reſecare.*

II.

ἀκριβῶς, *juſtement.*

Secundo, quod Galli dicunt, *juſtement, autant qu'il faut & non plus*, cujus ſignificationis inſigne eſt exemplum illud Plutarchi, in Alexandro: ubi de Alexandri galeâ loquitur, τὸ δὲ κράνος, inquit, σχεδὸν τῷ πλευρῷ ἀκριβῶς, καὶ μόλις ἀντέσχεν, ὥστε τῶν πρώτων φαῦσαι τειχῶν τὸν πλάγιον τῆς κορυθος, id eſt, *Galea vix quantum opus erat, ictui reſtitit, ut ſummos ei capillos ſecuris ala ſtrinxerit.* Ubi Interpres ἀκριβῶς *certò* reddit, minus aptè, meo judicio, πλάγιον verò, *mucronem* vertit, cùm ſit *ala*, id eſt, *pars latior ejus inſtrumenti ad ſecandum apta, & in alæ morem expanſa.*

III.

ἀκριβῶς, *parcè.*

Tertio, *parcè*: quæ ſignificatio ſuperiori affinis

affinis eſt: *parcè* enim eſt *vix tantum, quantum neceſſe ſit*: ut ἀκριβῶς τὰ πρὸς τὸν βίον ἀναγκαῖα χορηγεῖν, *parcè res ad victum neceſſarias ſuppeditare.* Quo ſenſu ἀκρίβεια quoque Plutarcho dicitur in Pericle, ubi Xantippus adoleſcens profuſus, χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίσχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος, *nimiam patris, ſordidè ac minutatim pecuniam ſuppeditantis, parſimoniam ægrè ferebat.*

IV.

Ἄλλως τε καὶ ſignificat *præſertim* & accipitur modò pro *multò magis*, modò pro *multo minus*. Οὐκ ἀδικητέον τινα, ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος εἴη, *Nullus injuriâ afficiendus eſt, præſertim, vel multo minus, ſi ſit amicus.* Xenoph. primo Ἀπομνημ. ἔφη δεῖν τοὺ μηδὲν ὠφελίμους πάντα τόπον κωλύειν, ἄλλως ἐὰν καὶ θρασεῖς ὦσι, *præſertim, vel multo magis, ſi audaces ſint.* ἄλλως τε καὶ, *præſertim.*

V.

Ἅμα, cum dandi caſu, tempus ſignificante, eleganter conjungitur: ut ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, id eſt, *commodè*, vel *ut primùm ſe dedit occaſio*: ἅμα τῷ ὄρθρῳ, id eſt, *ſummo diluculo*: ἅμα τῇ ἑσπέρᾳ, *ſub primam veſperam*: ἅμα τῷ ἔαρι, θέρει, χειμῶνι, *primo vere, primâ æſtate, primâ hyeme.* ἅμα, *cum dativo.*

VI.

Non abſimili modo, cum infinitivo, nominis inſtar jungitur: ut ἅμα τῷ Συρακοσίῳ πλεῖν, vel συμβαλεῖν τὸν ἀγῶνα, *ut primùm certamen commiſſum eſt*: ἅμα τῷ αἰσθέσθαι τὸ σκάφος, *ut primùm fraudem ſenſit.* Quo ſenſu, jungi etiam ſolet cum Indicativo, ſequente particulâ ὅτι, & verbo rem factam ſignificante: ut ἅμα ἐνέτυχεν αὐτῷ ὅτι ἐκεῖ- ἅμα, *cum infinitivo.*

πικρότερόν τι περιφέρετο, *ut primùm in eum incidit, continuò gravium ipſu appellavit.* Tum verò particula τὸ, ſæpe huic adverbio poſtponitur: ut ἅμα τότε γνόμενον ἀκήκοα, καὶ βοηθήσων ἐδίωξα, *ſimul atque rem audivi, ſtatim ad opem ferendam equum admiſi.*

VII.

ἅμα, *cum participio.* Poteſt & cum duplici participio jungi, ſequente καὶ: ut ἅμα τι γράφων, καὶ λέγοντ' ἀκούων, *ſimul & ſcribens, dicentem audiens:* vel cum uno tantùm participio, ſequente verbo, ſine καί: ut ἅμα γὰρ τοιαῦτα ἀπειλῶν, πληγὴν ἐνείναντο πικράν, id eſt, *hæc enim interminando, grave ſimul inflixit vulnus.*

VIII.

Ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον, verbatim, *ſimul dictum, ſimul opus*; quod Latini brevius adhuc, nec minùs eleganter, *dictum, factum*: Galli, *auſſi toſt fait, que dit.*

Ἅμα καὶ ἅμα, Plat. Apol. Socr. μὴ ὑπείκων ὅ ἅμα καὶ ἅμ' ἂν ἀποκοίμην, Interpres reddit, *non concedens autem ſimul eſſem moriturus.*

SECTIO

SECTIO III.

De Adverbiis ἀμέλει, ἀνηκεῦ, *&* ἄνηκις.

Reg. I.

ἀμέλει, *utique.*

Ἀμέλει, factum ex imperativo verbi ἀμέλω, quasi dicatur, *ſecurus eſto*: Primo, eleganter ponitur confirmandæ & illuſtrandæ rei gratiâ: quo modo Latini, *certè, profectò, utique, planè, omninò*, uſurpare ſolent: ut τοῦτο γὰρ, ἀμέλει, τῷ γε πάνυ ἡλικίαν προσῆκον ἀπρεπέστατον φαίνοιτ' ἄν, *id enim profectò homine jam ætate maturo indigniſſimum habeatur.*

II.

ἀμέλει, *ironicè.*

Secundo, εἰρωνικῶς ponitur: ut *nimirum, ſcilicet, videlicet*, apud Latinos: e. g. ὅταν γὰρ ἀμέλει, ῥεμβόμενον ἀεὶ, καὶ ἀναβαλλόμενος ἐς πέπονθας, συμπεραινεῖς κατὰ γνώμην τὸ πρᾶγμα, *ita enim, videlicet, dum fluctuas continuo, dumq; procraſtinas, rem ex animo conficies.*

III.

ἀμέλει, *quippe.*

Tertio, etiam initio membri aut periodi, eſt *enimverò, & quidem, quippe, enim*: ut ἀμέλει, τίς γὰρ ἀνειμένως τοιαῦτά τινα πάθοι ἄν; *enimverò, quis enim hæc negligenter ac diſſolutè ferat?*

IV.

ἀμέλει, *fiducie jurandi.*

Quarto, non abſimili modo uſurpari poteſt, cum noſtrâ ipſi fiducià dubitationem alteri omnem eximimus: ut τί ὀρρωδεῖς τὸ νυνί; τί δ' ἀποκνεῖς; ἀμέλει, οἵοις γε καὶ σοὶ πρᾶγ-

τίσιν, συμπίσειν ἐχθροῖς μέλλομεν, *Quid metuis nunc? quid hæsitas? nempe cum iisdem nobis, quibuscum ante, hostibus futura res est.*

Tale videtur illud Aristophanis in Nub. actu primo: ubi cum ex Strepsiade quodam, ridiculo ac joculari homine quæreretur, quomodo tandem aliquid discere posset? respondet ille fidenter, ἀμέλει καλῶς, *Ego verò præclare scilicet*: tametsi Scholiastes velit ἀμέλει παρέλκειν, vel ἀπλικῶς esse, μὴ ἀδύμει, *ne labores, soluto es animo, ne vous en mettez pas en peine, laissez moy faire*: quo modo imperativi significationem retinebit.

V.

ἀμέλει, *verbi exemplâ.*

Quinto ac postremò, cùm exemplo rem illustramus, idem ferè est, quod οἷον: quasi dicas, *exempli causâ*: ut si quis dixisset naturam, ἀμήχανόν τι χρῆμα φαίνεσθαι, *superari non posse*; dicti firmandi causâ subjungeret, ἀμέλει, τὰ ἐξ ἁπαλῶν διεξαμυδρὰ ἤδη δένδρων, ὀδεμία μηχανὴ ὀρθὰ τὸ λοιπὸν ἀποφαίνειν, id est, *exempli gratiâ, pravas ab teneris oribus usque radicibus arbores, nullâ deinde vi erigere possis.*

VI.

De Adverbiis ἀντικρὺ, acutâ ultimâ, & ἄντικρυς acutâ antepenultimâ, notandum primo, tametsi ἀντικρὺ sæpius *è regione, vis à vis*, significet; ἄντικρυς verò, *palam* & *apertè*: tamen alterum pro altero usurpari apud Oratores simul & Poëtas.

VII.

ἄντικρυς, *de parte in parte.*

Secundo, utrumque apud Homerum, sæpe idem esse quod vulgò dicimus, *de parte in parte*: tametsi ἄντικρυς potius quàm ἀντικρὺ hoc modo usurpet: unde creberrimum illud

illud, ἄντικρυς δι' αὐχένος ἦλθεν ἀκωκή, id eſt, διαμπερὲς & διαπρὸ cùm ſignificat teli cuſpidem alicujus cervices *omnino penetrâſſe.*

Ita videtur accipiendum illud Thucydid. lib. 2. ubi de Thebanis, qui Platæenſium in urbe malè habiti, in muri arcem ſubierant; cujus portas, extra murum, exitum aperire putarent: οἰόμενοι πύλας (τὰ τείχους vel τῆς πόλεως) τὰς θύρας τὸ οἴκημα εἶναι, καὶ ἄντικρυς ὁδὸν ἐς τὸ ἔξω, id eſt, *rati fores hujus ædificii, (muri aut urbis) portas eſſe, atque ulteriorem & apertum extra urbem exitum dare*: Scholiaſt. etiam annotat, hîc τὸ ἄντικρυς, eſſe ἐξεναντίας, non alio ſenſu.

VIII.

Tertio, ἄντικρυς, in acie potiſſimum & certamine eſt, κατὰ πρόσωπον *à fronte*, opponitúrque τῷ κατόπιν *à tergo*. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 3. οἱ μὲν ἄντικρυς ἐπιόντες, οἱ δὲ κατόπιν, ἴτε δὴ καὶ πολλῇ καταφρονήσει ἐπ' αὐτοῦ, i. e. *alii à fronte, alii à tergo invadentes, ite porro, atque illos omnino contemnite.*

IX.

Quarto, ἄντικρυς, *apertè* eleganter aliquando reddi poteſt, per id quod *purum putúmque* vulgò dicimus: ut ἄντικρυς διαβολὴ ταῦτα ſupple ἐστὶν, *hæc vera pura puta calumnia eſt*; Gallicè, *c'eſt une pure calomnie que cela*: hoc eſt, *aperta & perſpicua*. Sæpius *palam*, & γυμνῇ κεφαλῇ. Dionyſ. Halicarn. lib. 7. de Coriolano, ὃ κρύφα, καὶ δι' εὐλαβείας τὼ ἑαυτοῦ γνώμῃ ἀποφαινόμενος, ἀλλ' ἄντικρυς καὶ θαρσέως, *non clam ac verecundè ſententiam dicens, ſed palam ac fidenter.* ἄντικρυς, *palam.*

X.

X.

Quinto, ἄντικρυς apud recentiores, (vix enim antiquiores ſic uſurparunt) aliquam habet *comparationis* & *proportionis* ſignificationem. Cujus hæc duo præcipua exempla ſunto: Alterum apud Ariſtidem in Exordio Panathenaici, τὰς μὲν ἄλλας χάριτας, inquit ille, ὑφ' ὅσῃ περιῆμαν ἄντικρυς εἶναι συμβεβήκειν, id eſt, *alia gratiarum genera, vix rebus pariæ*, vel *cohærentia*, vel *congruentia fuerint*: loquitur autem de Athenis, quas oratione potiſſimum, tanquam orationis parentes, celebrandas eſſe putat.

Alterum apud Themiſtium, Oratione 9. ἀλλὰ, inquit, τὰ νῦν γε, ἄντικρυς τῆς Σωκρατίτης μεγαλοψυχίας, οὐκ ἤρπασε τὸν καιρὸν βιαίως· quem locum eleganter, ut omnia, Interpres ita reddit; *ſed ut in præſentiâ ſeſe gerit, planè Socraticam illam conſtantiam, atque animi robur expreſſit: non enim occaſionem illam temporis arripuit, quamvis gravis eum fames urgeret.* Brevius tamen Tyronum cauſa, ita verti poſſit; *At nunc quidem, Socraticam animi magnitudinem æmulatus, urgente licet gravi fame, non ſtatim occaſionem arripuit*: ubi τὸ ἄντικρυς, *inſtar* ſignificat.

XI.

ἄντικρυς, pro *verè*.

Sexto, ſumitur etiam ἄντικρυς pro τῷ ὄντι vel ἀτεχνῶς, id eſt, *verè, propriè, planè*. Euſebius Præparat. 11. περιδεδράκει τὸν Θεὸν μόνον ἄντικρυς ὄντα, *cumque Deum unum ex omnibus verè ac propriè eſſe declarâſſet*. Idem Demonſtrationis lib. 1. πιστὸς ἦν καὶ ὅσιος γενόμενος, (de Enocho loquitur) ἄντικρυς Χριστιανικῶς· ἀλλ' οὐκ Ἰουδαϊκῶς ζῶν ἀνεστράφη, *non Judaico, ſed plane Chriſtiano more vixit.*

XII.

XII.

Septimo, reddi potius debet, *diſertè*, vel *conceptis verbis*. Demoſthen. de falſa Legat. ψεύδας ὅσ' ἐγὼ νυνὶ λέγω, τοῖς ῥήμασιν ἅπτως ἀντικρυς, *quod ego decretum, totidem plane, quibus nunc dico verbis, conceptum edidi.* Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 5. Ῥοῦτυλοι δὲ Λατίνοις ἐπικουρίαν πέμπειν ἀντικρυς ἐπηγγείλαντο, *Rutuli autem, ſe auxilia Latinis miſſuros diſertè promiſerunt.* Idem lib. 4. ὀρθῶς ἀντικρυς τὴν αἰτίαν τῆς δίκης, ὅτι τὸν δῆμον ἠδίκουν, id eſt, *Hanc diſertè accuſationis cauſam proferens, quod populum violarent.*

SEC-

SECTIO IV.

De Adverbiis ἐρρώμως, ἀκρίμα, ἀκρίμας, αὐτίκα.

Regula I.

ἐρρώμως, *firmiter.*

Ἐρρώμως (quod Adverbium à vulgatis Lexicis, atque omnium ampliſſimo Stephani theſauro abeſſe miror) à præterito med. ἐρρώμην, id eſt, *firmus*, atque *compactus*, *firmitatis* etiam atque *conſtantiæ* ſignificationem habet, maximéque militaris. Dicunt enim Græci, μένειν, ἱστάναι, στῆναι ἐρρώμως, *gradum figere*, & quaſi ἐν παρόλῃ, *in procinctu ſtare.* Plutarchus utrumque jungit in Pomp. παράγγελμα, inquit, τοῖς πρώτοις ἔδωκεν, ἑστῶτας ἐν παρόλῃ, καὶ μένοντας ἐρρώμως δέχεσθαι τοὺς πολεμίους, *in mandatis Pompeius dederat Anteſignanis, ut in procinctu ſtantes, preſſôque veſtigio hoſtem exciperent.* Eadem repetit in Cæſare. Ita Diodor. Siculus lib. 3. de quodam ferociſſimi tauri genere, quod alias quidem cornua, perinde atque aures movet, κατὰ δὲ τὰς μάχας, inquit, ἵστησιν ἐρρώμως, *at ubi pugnandum, fixa cornua immotáque tenent.*

II.

ἀκρίμα, *accuratè.*

Ἀκρίμας & ἀκρίμα, idem ferè ſunt; nec enim tantùm ſignificant, *abſque motu*, aut *ſenſim & placidè*, ſed etiam πανταπασιν ἀρμοζόντως, καὶ ἀκριβῶς, *convenienter omnino & accuratè, nihil ut non ſuo loco & ordine poſitum ſit.* Plutarch.

Plutarch. in Themiſtocle, τοῖς χρονικοῖς δοκεῖ μᾶλλον Θουκυδίδης συμφέρεσθαι, καίτοι ἔνιά αὐτοῖς ἀκρίβεια συναπολιπόμενος, id eſt, *magis Thucydidi cum annalibus convenire videtur, tametſi ne ſecum ipſi quidem in omnibus omnino conſentiant*: vel *tametſi non ſatis exquiſitè ac diligenter confecti ſint.* Ubi meo judicio Stephanus malè vertit, *ſenſim & placidè*: niſi (quod tamen ipſe reprehendit) placidè factum id dicatur, quod non tumultuariè, ſed otiosè diligentérque factum ſit. Meliùs Amiotus, *encor qu'elles mesmes ne ſoient guerres bien faites.*

III.

Dicitur etiam ἔχε ἀκρέμας, Homero & Ariſtophani: Gallicè, *ne vous bougez, ne vous mettez point en peine.* Quomodo uſurpavit etiam Lucianus in Charonte, cui deſcendere cupienti, quod eminus non videret, Mercurius, ἔχε ἀκρέμας, inquit, κἀγὼ γάρ τοι ἰάσομαί σοι, id eſt, *mane modo, nam huic etiam incommodo probe medebor.* Dixit eodem ſenſu Xenoph. Inſtitut. 9. ἀκρεμίαν ἔχειν, ubi equites aliquot jubet ſub aliquam ſpeculam provectos, ἀδήλους τοῖς πολεμίοις ἀκρεμίαν ἔχειν, *efficere ne ab hoſte conſpicerentur ac tantiſper immotos ibi conſiſtere.* ἔχε ἀκρέμας, *quieſce.*

IV.

Αὐτίκα, præter communem acceptationem, qua *mox* vel *ſtatim* ſignificat; in qua, vis majoris gratia, nonnunquam adjunctas etiam habet particulas, δὴ μάλα vel γε μάλα. ὁ αὐτίκα, *præſens.*

Primò, interdum cum articulo præpoſitivo & nomine, ſignificat *præſens*: ut ὁ αὐτίκα φόβος, *præſens metus*; τὸ αὐτίκα δεινόν, *præſens calamitas*; αἱ αὐτίκα ἡδοναὶ, *præſentes voluptates*:

voluptates: quo etiam modo compositum ἀθρόως usurpatur: Imo ἐν τῷ παραυτίκα, significat etiam *impræsentiarum*.

V.

αὐτίκα τε, καὶ. Secundo, cum particulis τε & καὶ, sumitur eodem sensu, quo adverbium ἅμα: ut αὐτίκα τε τὸν ἐχθρὸν ἐώρακε, καὶ πρὸς τὰς διαλλαγὰς ὥρμησεν, id est, *simul atque inimicum vidit, cum eo in gratiam redire voluit.*

VI.

Tertiò, apud Thucydidem sæpe opponuntur, τὸ μὲν αὐτίκα, τὸ δὲ μέλλον: ut τὸ μὲν αὐτίκα, δύσμαχον· τὸ δὲ μέλλον, εὐκαταγώνιστον ἂν γένοιτο, *in præsentiâ quidem, ægre superari queat: in posterum tamen, facilius expugnabitur.*

VII.

αὐτίκα γέ τοι, initio periodi. Quarto, αὐτίκα, & αὐτίκα γέ τοι, & αὐτίκα δή τε, initio fermè periodi, significant, *Ac primum quidem*, vel *Atque ut inde ordiar*: præsertim, ubi res exemplo confirmanda est. Sic apud Lucianum, αὐτίκα γε ὁ μὲν ἥλιος τοσοῦτός, ὅσον κνήσασθαι τὸ ὠς, (φασὶ) χρόνῳ ἄγαν, *Ac primum quidem, ut inde ordiar, sol, qui ne tantillum quidem vacat, ut aurem scalpat.* Ita sæpe, αὐτίκα γὰρ, *Principio enim*, cùm primam confirmationis nostræ rationem allaturi sumus.

SEC-

SECTIO V.

De Adverbiis αὐτόθεν, εἶτα, ἔπειτα, ἔνεκα, & ἔξω.

Reg. I.

αὐτόθεν, *extempore.*

Αὐτόθεν, præter vulgarem ſignificationem, pro *ex eodem loco*, aut *tempore*. Primo, ſæpe idem eſt quod ἐκ τῦ παραχρῆμα, *in promptu, extempore.* Hermogenes, ἐν δικανικῇ ἰδέᾳ λόγυ, ἂν ἐσκευασμένῳ & ἄκρυς, μεγάνοις αὐτόθεν λέγειν, id eſt, *in forenſibus cauſis, ut maxime paratus venias, finge tamen extempore te dicere.* Sic αὐτοσχεδιάζόμενα, omnia *quæ tumultuariâ operâ fiunt*, αὐτόθεν fieri dici poſſent.

αὐτόθεν, *ex è re nata.*

II.

Secundo, non prorſus abſimili ſignificatione reddi poteſt *è re natâ*, vel *per ſe*, vel *ex iis quæ ſunt ad manum, quæ oculis tenentur ac manibus*: quomodo Tullius, *rem ipſam per ſeſe loqui* dicit. Ita Chryſoſtomus tom. 5. ubi de ſancti Babilæ miraculo, τότε ἡ αὐτόθεν, inquit, ἐδείκνυτο, ὅτι δαιμόνων ἦν ἔργα, τὰ τελέσματα, τῇ τε ἄλλῃ ἀπάτῃ, καὶ ταῖς θυσίαις αὐτῶν, ubi vocem hanc interpres omiſit; ſenſus autem eſt, *Tum verò dæmonum opera eſſe quæ fiebant, res ſatis ipſa, cum aliis fraudibus, tum ſacrificiorum genere loquebatur*, id eſt, ἀνθρωποθυσίαις.

Ita ſæpe Euſebius: ut primo Præparationis, αὐτόθεν δὲ ἦν τῦτο, καὶ ἐκ ὀν μακρᾶ διελέγε-

διελέγξομεν, *Atque hoc commentum promptis & obviis, non longiùs arceſſitis rationibus refellemus.* Ibidem : καὶ τὸ αὐτόθεν ἢ πρὸς εὐζωΐαν πᾶσιν ἀνθρώποις προτεθλιμμένον, i. e. *jam verò illud ipſum, quod omnibus per ſeſe hominibus ad bene beatéque vivendum propoſitum eſt.*

III.

αὐτόθεν, *palam.* Tertio, interdum idem eſt quod *manifeſte, ſine larvâ, ultro, ac de induſtria.* Ita ſumere videtur Plutarch. in comparatione Solonis & Publicolæ : cum enim dixiſſet Solonem παιδιᾶς τινι δόκῳ, καὶ προσποίημα μανίας ἀναλαβόντα, *joco & quadam furoris ſimulatione*, ad rempub. acceſſiſſe ; de Publicola ſubjungit, ὁ δὲ αὐτόθεν ἀναῤῥίψας τὸν ὅλον μεγίστων κίνδυνον, ἐπανέστη Ταρκυνίῳ, *Ipſe autem ultro, ſine larvâ, ac ſimulatione, jactâ de maximis rebus aleâ in Tarquinium conſurrexit.* Tametſi Latinus & Gallicus interpres, *illico* vel *ipſo ſtatim initio*, reddere maluerint : ſed meo judicio, non ita hoc ſenſu Publicola Soloni opponeretur.

IV.

εἶτα, *quid ergo?* Εἶτα, quod propriè *deinde* ſignificat, Primo, ab Atticis oratoribus, initio periodi, ἐνδυμηματικῶς, id eſt, *argumentis premendo*, uſurpatur ; ac ferè ὀργιστικῶς *iracundè* ; præſertim, ut rei alicujus indignitatem exaggerent : túneque reddi poteſt, *quid ergo? ergóne? itáne verò? & tu? nunc demum? an verò?* Exempla paſſim apud Demoſthen. obvia : ut pro Coronâ, in Æſchinem, ea ſibi tum objicientem, quæ cùm fierent, ipſe tacebat ; εἶτα, inquit, ὃ τί ἂν εἰπών σέ τις ὀρθῶς προσείποι ; ἔστιν ὅτε σὺ παρὼν, τηλικαύτην προῖξιν ὁρῶν ἀφαιρεμένην με τῆς πόλεως,

λεως, ἠγανάκτησας ; *Quid ergo*, vel *an verò tunc, (ô quo te nomine appellem ?) tu ne, inquam, præsens cùm esses, cùm abs me tantâ commoditate rempublicam spoliari videres, significationem indignationis ullam dedisti ?*

Ibidem, cùm ex eo quæsiisset, sibíne, an urbi hostis esset, ac sibi potius esse responderet ; subdit, εἶτα, ὃ μὲν ἐμοῦ ἕνεκα παρ' ἐμοῦ δίκαιον ἦν τῶν λαβεῖν, ἐξέλιπες· ὃ δ' ἐγὼ ἀθῶος παντάπασιν, ἐνταῦθα ἀπιώπησας ; *Quid ergo*, vel *Itáne verò ? ubi pœnas horum abs me criminum repetere potuisses, dissimulâsti : ubi nullus in me culpæ locus esse potest, tum me demum aggrederis ?* Quo loco Gallus ita verteret, *Et cependant.*

V.

Secundo, eodem ferè sensu in medio membro usurpari potest. Demosthen. ibid. ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν λέγεις ; *homo stupidissime, nunc demum hoc dicis ?*

Tertio, sine interrogatione, initio periodi, reddi potius debet, *Et tamen*, Gall. *Et cependant.* Demosthen. ibid. Εἶτα τοῦτο μὲν οὐχὶ λέγει τὸ ψήφισμα· εἰ δ', &c. *Et tamen de hoc decreto, nihil dicit : quòd autem, &c.*

VI.

Quarto, etiam cum interrogatione, periodorum initio, paulò interdum mitius est, vertíque potest, *Age ergo*, Gall. *Et bien.* Demosthenes ibidem cùm ostendisset, Athenienses omnia semper pro salute Græcorum, & egisse libenter, & fortiter sustinuisse, concludit. Εἶτα, ἐγὼ πεθεωρηκὼς, ἐν τοσούτοις καὶ τοιούτοις τὴν πόλιν, ὥσπερ καὶ τοῖς ἄλλοις συμφερόντων ἐθέλουσαν ἀγωνίζεσθαι· ὥσπερ αὐτῆς ἕνεκα τινὰ τῆς ξυμβολῆς οὔσης, τί ἔμελλον καλὸν ποιεῖν

χιλιάσειν; &c. *Age ergo, cùm viderem hanc urbem, tot atque hujusmodi occasionibus, aliorum causâ dimicationem adire voluisse: cum ejus ipsius gratiâ suscepta esset deliberatio, quid me jubere oportuit?*

Ibidem, cum διὰ τί, commodius redderetur, *cur ergo?* Εἶτα παρὼν, ὅτε με εἰσῆγον οἱ λογισταὶ, διὰ τί ἀ κατηγόρεις; *Quidni ergo, præsens cum esses, quo tempore me rationibus exigendis præpositi, ad eas reddendas sisterent, me accusabas?*

VII.

Ἔπειτα compositum, eundem etiam usum habet, tametsi rariorem. Demosth. ibid. ἔπειτα, ὦ κατάρατε, σὺ τὸ τῆς παρὰ τούτων τιμῆς ἐμὲ ἀποστερῆσαι βουλόμενος, ἔπαινα, καὶ μάχας, καὶ παλαιὰ ἔργα ἔλεγες, *Et tu, homo execrande, quo me civium honore spoliares, trophæa, pugnas, antiqua facinora prædicabas!*

VIII.

ἐμοῦγε ἔνεκα, *per me licet.*

Ἐμοῦγε ἕνεκα, *per me licet, non per me stat quin.* Arrian. Expedit. Ἔξεστι γὰρ ὑμῖν ἀπιέναι ἐμοῦγε ἕνεκα, *Non per me stat quin vobis liceat abire quo vultis.*

IX.

ἔξω, *præter.*

Ἔξω nonnunquam significat *additamentum*, & reddi potest *præter* vel *amplius quam.* Isocr. in Panegyr. Τί γὰρ ἂν βουληθείημεν ἡμῖν προσγενέσθαι μᾶλλον τῆς βασιλεῖ πολεμοῦν, ἔξω τοῦ νῦν ὑπαρχόντων, hoc est, *præter*, vel *amplius quàm ea quæ adsunt.*

SEC-

SECTIO VI.

De Adverbiis ἐπεὶ, & ἐπειδὴ.

Reg. I.

ΕΠεὶ quod propriè, vel *poſtquam*, vel *quandoquidem* ſignificat: ſæpe tamen ſignificantiùs redditur, *nam*: idque vel per ſe ſolum, quod uſitatiſſimum eſt, vel cum particulis τοί γε. Demoſth. Philip. 1. ἐπεὶ τοίγε (unica voce) οἱ πάντα ἃ προσῆκε, πρᾶξαι τόνταν, ὅτως εἶχε, *nam ſi, cùm ea vos quæ oporteret, omnia præſtaretis, res tamen ita ſe haberent.*

II.

Idem adverbium tres alios potiſſimum uſus habet obſervatione dignos. Primus eſt, ut cum adverbiis εὐθέως, πάλαι, & aliis ſimilibus, reddatur Latinè, *cum primùm*, vel *ſimul atque*: tametſi ἐπειδὴ pro ἐπεὶ hoc ſenſu non rarò uſurpetur. Exempla apud Xenophontem præcipuè obvia: ut ἐπεὶ πάλαι ὑπώλαβον, id eſt, *cùm primum ſuſpicari cœperunt*: ἐπειδὴ εὐθέως ἤσθοντο, *ſimulatque ſenſerunt*, vel *ſubodorati ſunt*. Quo etiam modo, ſæpe adverbium utrumque cum infinitivo modo conjungitur: ut ἐπεὶ, vel ἐπειδὴ εὐθέως αἰσθέσθαι. ἐπεὶ πάλαι, *ut primum.*

III.

Secundus eſt, Plutarchi ferè proprius, ut ἐπεὶ δέ, ſequente particula δέ ſignificet ἀλλὰ, id eſt, *verumtamen*: alioqui ſenſus hæreret in pleriſque. ἐπεὶ δέ, *verumtamen.*

riſque. Sic accipe locum illum in Theſeo, p. 1. ubi cùm dixiſſet tempora ſupra Lycurgum & Numam fabuloſa eſſe ; ſubdit, ἐπεὶ δ' τὸν ἐπὶ Λυκούργῳ, καὶ Νομᾶ λόγον ἐκδόντες, ἐδοκιμάσθη ἐκ ἂν ἀλόγως πρὸ Ῥωμύλου φθάσαι λῦσαι, id eſt, *veruntamen, vulgatâ jam à nobis Lycurgi Numæque hiſtoriâ, viſi nobis ſumus, non abs re ad ipſum uſque Romulum aſpirare poſſe.* Quo loco ſi vertas ἐπεὶ *poſtquam*, pendebit omnino ſententia. Obiter quoque hîc nota, Latinum interpretem malè reddidiſſe, ἂν φθάσαι λῦσαι *evaſiſſe* ; cum ſignificet *evadere*, ſeu *pervenire poſſe*, ob particulam ἂν.

IV.

Tertius eidem Plutarcho familiaris, & in Stephani notis obſervatus, eſt, ut initio periodi, pro ἔπειτα, id eſt, *deinde*, abſolutè ſumatur. Sic in Publicola. ἐπεὶ δ' Ταρκύνιον, inquit, μισῶν ὁ δῆμος, ἀρχὴν ἀποστάσεως ἔλαβε τὸ Λυκρετίας πάθος, id eſt, *deinde verò*, vel *deinceps*, *peroſus Tarquinium populus, defectionis anſam ex Lucretiæ caſu arripuit.* Quo loco Interpres Latinus quod ἐπεὶ vertiſſet *poſtquam*, ne hiaret ſententia, particulam conſequentem unam alter, alter alteram omiſit. Amiotus longè conſultior, dum vertit : *Si advint que Tarquinius fut ſi hay & mal voulu du peuple.*

Quod ſi ἐπεὶ ſignificaret *poſtquam*, mallem ego primum καὶ conſequens, vertere *tum* : qui uſus eſt hujus particulæ non inſolens. Item in Pompeio, ἐπεὶ δὲ πρὸς Κίνναν προῆλθεν, ἐξ αἰτίας τινὸς ἔδεισεν, καὶ ταχὺ λαθὼν ἐκποδὼν ἑαυτὸν ἐποίησεν, id eſt, *Deinde profectus ad Cinnam, ob crimen aliquod in ſe conjectum, metuere cœpit, ideóque ſeſe ex ejus oculis*

culis furtim ſubduxit : ubi ſi vertas *poſtquam*, particula καὶ initio conſequentis periodi expungenda erit : niſi, ut ante jam monui, reddere malis ἐπεὶ *poſtquam*, & καὶ *tum*.

Eodem modo ſumi videtur apud Herodot. ut cùm ait lib. 2. p. 114. Ἐπεὶ οὖν τοῦ νεανίας ἀποπαυσαμένους εἶναι τὰ πρῶτα μὲν διὰ τῆς οἰκουμένης, &c. i. e. *Inde*, vel *tum igitur dimiſſos adoleſcentes primùm quidem cultam regionem peragraſſe* : ubi oratio, niſi ἐπεὶ, eo modo ſumeretur, eſſet prorſus ἀνακόλουθος.

V.

Ἐπιεικῶς, præter vulgatam *æqui bonique*, atque adeò, *moderati* ſignificationem ; Primo, ſumitur interdum, quo modo *probè*, apud Latinos : ut *probe intellexi*, ἐπιεικῶς ἔμαθον : *probe mihi conſcius ſum*, id eſt, ἐπιεικῶς ἐμοὶ ξυνοίδα. ἐπιεικῶς, *probé*.

VI.

Secundò, reddi poteſt, *admodum*, ut apud Xenophontem Ἑλληνικῶν 5. ubi de Thebanis adverſus Lacedæmonios caſtrametantibus, καὶ γὰρ τὸ χωρὸν ἐπιεικῶς παῦρον, καὶ δύσβατον χωρίον, id eſt, *anguſtus enim admodum locus is erat, acceſſúque difficilis*. ἐπιεικῶς, *admodum*.

VII.

Tertiò, ſignificat *commodè*, *omnino*, ſeu *bellé*. Demoſth. Olynth. 1. ἐμοὶ μὲν ἀλλ' ἐπιεικῶς, τοῦθ' ὅπερ συμβαίνοντων ὅτι μὴ Φιλίππου πραγμάτων καὶ βέλτιστον ἡμῖν, *ſed commodè omnino accidit, ut quod ex Philippi rebus ad vincendum maximè difficile eſt, idem quoque nobis ſit utiliſſimum* : Galli dicunt, *cela va le mieux du monde*. ἐπιεικῶς, *commodé*.

Aliquando, *ſatis commodè* potiùs, quàm, *admodum commodé* : Idem ubi de Philippo conva-

convaleſcente, ἐπεὶ ἀνέλαβεν ἑαυτὸν, inquit, καὶ ὑπεικῶς ἔχῃ τὸ σῶμα, id eſt, *ubi ſe recreare cœpit, & corpore eſſe firmo ſatis ac valente.*

VIII.

ὑπεικῶς, *ſatis.*

Quarto, reddi poteſt *ſatis* abſolutè. Plato in Phædone, τὸ μὲν σῶμα οὐκ εὐθὺς οὐδὲν πάσχει, ἀλλ' ὑπεικῶς συχνὸν ὑπολείπει χρόνον, id eſt, *corpus nihil quicquam iſtorum continuò ſubire ſolet: ſed potius ſatis multo tempore incorruptum manet.* Quo loco iſtud ὑπεικῶς, &c. Gallicè reddi poteſt, *aſſez, bon eſpace de temps.*

IX.

ὑπεικῶς, *circiter.*

Quinto, ſignificat etiam *circiter*, quod tamen Latini per *admodum* exprimere ſolent. Polyb. lib. 6. de ſociorum equitatu, ejuſq; diſtributione loquens, ὧν ἔστιν λαμβάνουσιν, inquit, ἡμισείων, οἱ μὲν ἐπίλεκτοι, ὑπεικῶς τρίτον μέρος, id eſt, *Ex eo ſociorum multitudine, ſumunt equitum in extraordinarios partem admodum tertiam.* Gallicè, *bien la troiſieſme partie.*

Quam eandem ſententiam aliter expreſſit Plutarchus in Lycurgo, particulis uſus (πως & μάλιστα) ἔτεσί πως μάλιστα τριακοντα καὶ ἑκατὸν μετὰ τὸν Λυκοῦργον, id eſt, *annis poſt Lycurgum admodum triginta ſupra centum.*

X.

Sexto, ac poſtremò, reddi poteſt, *bonâ fide, ex animo, ſeriò, ac ſine fuco*; eodem ferè ſenſu, quo εὐηγωμένως. Plato in Alcibiade 1. ἐκεῖνο τοσοῦτον μὲν ἡμῖν εἰς τὸ παρόν πεπράγαται ὡς γάρ ἐσμεν, ὑπεικῶς ὡμολόγηται, id eſt, *hactenus igitur id à nobis effectum eſt, ut quidnam ſimus ſincerè à nobis ac bonâ fide ſtatueretur.* Sic, quod ait Plautus in Captivis,

Bonâ

Bona fide, tu mihi iſthæc verba dixiſti? Græcè reddi poſſet, μῶν σὺγε ἐπιεικῶς, vel ἐπαινεσαμένως τόσδε τὸν λόγους ἔλεγες;

SECTIO VII.

De Adverbiis ἐπίπαγδεν, ἦ, ἦ, *cum aliis Particulis.*

Reg. I.

ἐπίπαγδεν εἶναι, *luminibus officere.*

Ἐπίπαγδεν εἶναι, cum dativo, idem eſt quod verbum ἐπιπαγδεῖν, id eſt, *luminibus officere.* Plutar. in Pericle, ἔοικε παντὶ χαλεπὸν εἶναι, καὶ δυσθήρατον ἱστορίᾳ τ' ἀληθοῦς, ὅταν οἱ μὴ ὕστερον γενόμενοι, τὸν χρόνον ἐπίπαγδεν ὄντα τῇ γνώσει τῶν πραγμάτων ἔχωσι. Quæ poſtrema verba malè accipit Latinus Interpres, dum reddit, *antequam res cognoſcant, præveniuntur tempore.* Integrum locum ſic verto, *Ægrè omnino poteſt hiſtoria verum inveſtigare & conſequi, quod poſteriorum cognitioni, ac veluti luminibus, quo minus res geſtas intelligant, elapſum tempus officiat.*

II.

ἦ, *an.*

Particula ἦ, cum accentu acuto, præter vulgaria ſignificata, *quam* & *vel.* Primo ſæpe reddi debet, *an*, cum dubitatione, quando diverſa orationis, & oppoſita membra proponuntur. Demoſth. pro Corona, τῆς πόλεως μείζω ἡγήσατο τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν; πότερον τῆς Ὠρωπίας τῶν συμβεβηκότων τοῖς Ἕλλησι κακῶν; ἢ τῆς Θεσπιαχῶν ταῦτα γεγενῆσθαι; *utrius partis urbem hanc fuiſſe vellet,*

ejusne, quæ conjuncta quædam malorum, quæ Græcis evenerunt, causa esset? an illius, quæ mala ista fieri negligenter permisisset.

III.

ἢ ἄν, alioqui. Ἢ, cum particula ἄν, significat *alioqui*. Plato in Phædro, πᾶσα ψυχὴ φύσει θεᾶται τὰ ὄντα, ἢ οὐκ ἂν ἦλθεν εἰς τόδε τὸ ζῶον, id est, *omnis animus res suapte naturâ contemplatur, aliàs nunquam hoc in animantis genus veniisset.* Quo sensu additur interdum γε, post aliquid aliud interjectum. Demosthen. ἄλλοις βοιῶτ, ἢ δεινόν γε ἂν εἴη, *alioqui grave sane id fuerit.* Interdum etiam additur γοῦν non tantùm absolutè & seriò, sed etiam per ironiam: ut apud Lysiam, ἀλλὰ Σίμωνα ἀπολογίᾳ, ubi cum dixisset, exilium indictum esse, non tantùm adversus mutua certamina, rationem dicti reddens subjungit, ἢ πολλοὺς γοῦν ἐξήλασαν, id est, *alioqui multos videlicet exilio damnavissent.*

IV.

ἦ ἄ, nonne? Ἢ ἄ, tam initio periodi, quam in medio, significat, *nonne?* ut apud Plat. ἦ οὐχ ὁρᾷς, ὅσον ἔργον παρασκεύεις; *nonne vides quantum, & quàm difficilem rem imperes?*

V.

ἦ γοῦν, nonne? Item quoque significat ἦ γοῦν cum accentu circumflexo. Plato in Hippiâ minore, ἦ γοῦν, ὦ Ἱππία, ἃ ταῦτα λῶ ἃ ἔλεγες; *nonne, mi Hippia, ejusmodi erant quæ dicebas?* respondet ille ἔγωγε, i. e. *planè istuc ipsum dicebam.*

Idem fit præmissâ præpositione, cui assensum impetrare volumus: ut ibid. δεινοὶ, inquit, ὡς ἔοικέν, εἰσι, κατὰ τὸν σὸν λόγον, καὶ πολύτροποι, ἦ γάρ; id est, *versuti, ut videtur, illi sunt, atque, ut ex oratione tuâ colligo, vafri & versipelles, nonne?*

VI.

VI.

Tertio, ἤ γὰρ ἄν, significant etiam *alioqui*. Chrysostomus 2. de Providentia, ταῦτα μὲν οὐ φανερῶς διεστήκει τὰ ῥήματα· ἤ γὰρ ἄν, ὑποπτεύσαντες αὐτὸν εἶναι ἐχθρὸν, ἔφυγον, *His quidem verbis palam & apertè non utebatur; alioqui suspectum eum, tanquam inimicum habentes, protinus aufugissent.* ἤ γὰρ ἄν, *alioqui.*

VII.

Ἤπου, circumflexâ penultimâ initio periodi, significat primo, *utique, enimverò, hercle, nimirum*, idque ferè sequentibus particulis ὅτι γε, id est, *quandoquidem*. Plato in Phædone, ἦ που χαλεπὸς ἂν τοῦ ἄλλως ἀνθρώπους πείσαιμι, ὅπου μηδὲ ὑμᾶς οἷός τε εἰμὶ πεῖσαι, id est, *ægrè enimverò*, vel *utique alios id persuaderem, quando ne vobis quidem persuadere possum.* ἦπου, *enimvero.*

VIII.

Secundo, in media periodo, eodem sensu accipitur, præcedente εἰ, & sequente γε, idque ferè post aliam particulam. Demosth. in Aristocratem, εἰ τοῦτ' ἤδη τῶν ἀνδροφόνων, ἤδη ἤδη κεκειμένων τοσαύτη ἀσφάλεια γίνεται, ὥστε τοῦτ' εἶναί γε τὸ μήτε ἁλωκότα, μήτε κατεγνωσμένον πονηρὸν γεγράφειν, id est, *si de homicidis jam damnatis usque adeo cautum est, profectò longè indignissimum fuerit, hoc de illo sancire qui neque convictus, neque condemnatus fuerit.*

IX.

Tertio, eodem loco reddi potest, *multo magis*, dum ait, εἰ δὴ ἀψύχων ὄντων ἔδει ἐφ' ὅσιον ἐᾶν ἄκριτον· ὥπου, τὸν ἀνθρωπόν γε ὄντα, ἀνόσιον καὶ δεινὸν, ἄνευ λόγου, καὶ ψήφου ποιεῖν ἀνδρὸς, id est, *si nefas est inanimatum quidpiam legitimo judicio spoliare, multo sanè magis impi-* ὥπου, *multò magis.*

um ac ſceleratum fuerit, hominem indictâ causâ atque indemnatum dedere.

X.

ἤπου, ὅπου. Quarto, eodem aliquando ſenſu, abſque particula γε, reſpondet præcedenti ὅπου, quod *ſi* vel *quandoquidem* ſignificat. Iſocrates de pace, ὅπου γὰρ οἰκῆσαι πόλεις οἷοί τε γεγόναμεν, ἤπου βελτίονες ἡμεῖς πολλὰς ἂν τόπους τούτους δυνηθείημεν κατασχεῖν, id eſt, *ſi urbes ædificare potuerunt, multo magis, ſi modo voluerimus, loca ejuſmodi plurima tenere poterimus.*

XI.

ἤπου, *multò minus.* Quinto, in media quoque periodo, vel ſolum, vel additis particulis γε & γὲ, contrarium ſignificat, id eſt, *multò minus*, vel *nedum*; σχολῇ γε. Plutarchus in Politicis Præceptis, οὐδὲ τούτων ἐπιμελητέον ὀλίγα παρέργως· ἤπου περὶ τὸν βίον ἀμελητέον, id eſt, *ne horum quidem perfunctoriè ſuſcipienda cura eſt: multo minus quæ ad vitam pertinent negligenda.* Ubi particula οὐδὲ verti debet *ne quidem*, quemadmodum & alibi ſæpe. Dicere autem poterat, ἤπου γε καὶ περὶ τὸν βίον ἀμελητέον.

XII.

Id etiam fit, præcedente ὅπου. Plutarch. ibid. ὅπου, inquit, τἄνδρὶ τ' ἄλλα θαυμασίῳ, μικρὸν ἔπι φιλανθρώπευμα παραλιφθὲν. ὑπερηφανίας ἤνεγκε δόξαν ἤπου κολάσεως ἄν τις ἀξίωμα ζωμάρχου, ἐπεικὴς ἂν φανείη, i. e. *ſi vero alias planè ſingulari, omiſſum tam exiguum humanitatis officium, arrogantiæ ſuſpicionem attulit, multo ſanè minus, qui collegæ dignitatem infringat, vir bonus ac civilis habeatur.* Ubi alterutrum ἄν, abundat, de quo infra.

XIII.

XIII.

Aliquando verò πρὸ ἤπου additur χολῇ γε, ἤπου χολῇ τúncque vel χολῇ abundat, vel ἤπου affirmat, γε. ſignificátque *profectò*. Sic ſupra dici poſſet, ἤπου χολῇ γε κολέων.

XIV.

At ἤπου acuta penultima, ſignificat, εἴτε, id eſt, *ſive*, quemadmodum ἤτοι & aliquando tantùm ἢ *quàm*. Exempla paſſim obvia.

SECTIO VIII.

De Adverbiis μᾶλλον, & μάλιστα.

Reg. I.

ΜᾶΛλον, ut primum adjunctam habet conjunctionem ἤ, nec tamen verti debet, *potiùs verò*, ſed Latinâ phraſi, *ſeu potius, vel potius* : quod nunquam Græcè dicitur, ἢ μᾶλλον. μᾶλλον ἤ, *vel potiùs.*

II.

Idem adverbium junctum cum ἀεὶ, ſignificat *magis atque magis*, Gallicè, *de plus en plus*, ut πρὸς χώρει κατ' ἡμέραν ἀεὶ μᾶλλον, id eſt, *indies magis magiſque proficiebat*. Quo ſenſu πρὸ ἀεὶ, non rarò additur enclitica τι. μᾶλλον ἀεὶ *magis atq; magis.*

III.

Jungitur interdum comparativo, ut apud Iſæum, πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον, *longè promptiùs*. Apud Iſocrat. κρεῖττον εἶναι τεθνάναι μᾶλλον, id eſt, *præſtare mori*. Ita Tullius non ſemel ait, *potiùs malo*, cùm *malo* ſatis eſſet. μᾶλλον, *cum comparat.*

IV.

πάντες μᾶλλον.

Jungitur etiam eleganter cum genitivo πάντες, ad exprimendum ſingularem aliquem exceſſum: Galli dicunt, *plus que tout autre*: ut πάντες μᾶλλον παρὰ τοῦτο ἡ νίκη μετ' ἡμῶν γένοιτ' ἄν, id eſt, *hoc modo faciliùs, quam alio quolibet, victoriam conſequi poterimus.*

V.

μᾶλλον, *ſubintellectum.*

Poſtremò, ſæpe μᾶλλον ſubauditur, in verbo βούλομαι, ſequente tantum ἤ, id eſt, *quam*, cum tamen verbum illud cum ea particula verti debeat, *malo quàm*: βούλομαί σε ἀπιέναι, ἢ παρεῖναι ῥᾳθυμοῦντα, id eſt, *abire te malo, quàm præſentem otio langueſcere.*

VI.

τὰ μάλιστα *præſertim.*

De adverbio μάλιστα, quatuor notanda ſunt. Primo, ſæpe jungitur cum articulo neutro plurali τὰ, tùncque ſignificat *præſertim* aut *maximâ ex parte*: ut ὁ στόλος τὰ μάλιστα διεφθάρη, *claſſis maxima ex parte conſumpta eſt.* Sic ὑπ' ἄλλων μὲν ὅσων; τὰ δὲ μάλιστα, ὑπὸ ῥᾳθυμίας ἡμῖν ἔρρει τὰ πράγματα, id eſt, *cùm aliis pleriſque de cauſis, tum inertia maximè res noſtræ peſſum eunt.*

VII.

μάλιστα, *admodum.*

Secundo, idem ferè eſt quod ἐπικαῖς, id eſt, *admodum*, Gallicè *bien juſques*; apud Atticos præſertim, ut apud Thucydidem, Xenophon. & alios. Sed tunc ferè, cum numeralibus jungitur. Thucydid. 2. ἐν τεσσαράκοντα μάλιστα ἡμέραις, *diebus admodum*, vel *omnibus quadraginta.* Quo ſenſu non rarò adjunctas habet particulas πω, του, aut πως, aut που, encliticas.

VIII.

μάλιστα μὲν, εἰ δὲ μὴ

Tertio, μάλιστα μὲν, ſequentibus poſtea

εἰ δὲ

εἰ δὲ μὴ reddi poteſt, *principio*, vel *ante omnia*. Sic Terentius in Andria, *Te per amicitiam obſecro, principio ut ne ducas, (uxorem ſcilicet;)* Græcè reddi poteſt, μάλιστα μὲν ἐγὼμαι: Sequitur, *ſed ſi id non poteſt*, Græcè tribus eis voculis, εἰ δὲ μὴ, hoc eſt, *ſin minus*. Ita ut per μάλιστα μὲν ſignificetur, id quod omnino vellemus fieri, ſi quo modo fieri poſſet: tum per εἰ δὲ μὴ ſubjiciamus id, quod ſaltem ejus vice fieri cupimus: Gall. *au de faut del' autre*. Ita planè accipiendus Platonis locus in Menexeno, ubi præclaram illam ad liberos ſuperſtites, defuncti parentis exhortationem habet, πᾶσαν πάντως περιθυμίαν περιθεῖναι ἔχειν, ὅπως μάλιστα μὲν ἀναβαλεῖσθε, εἰ δὲ μὴ, ἴστε ὡς ἡμῖν ἡ νίκη αἰσχύνην φέρει, id eſt, *omni ſtudio contendite, principio quidem uti ſupereris; ſin minùs, intelligite, hanc nobis victoriam probro futuram.*

IX.

Quarto, μάλιστα, cum verbo φάσκω, & μάλιστα, ſimilibus, videtur ſignificare παῤῥησίαν quandam: ut Galli dicunt, *haut & clair*. Plutarchus in Alexandro de Clyto indignante, quòd Macedones in convivio deriderentur, ὑπεραίρεσθαι, μάλιστα φάσκων, ὑπὸ καλῶς ἐν βαρβάροις ὑβρίζεσθαι Μακεδόνας, ubi μάλιστα, cum ſequente φάσκων, non cum præcedente ὑπεραίρεσθαι, jungit. Etiam Amiotus *diſant tout haut, que c'eſtoit une grand hont d'injurier les Macedoniens, parmy les Barbares*. Ita Lucianus in Charonte, ὀλίγου δεῖπνου, οἶμαι καλεῖς, ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἥξω, ἔφη, *ad cœnam, opinor, invitatus, magnâ voce, cras inquit veniam*: niſi quis, μάλιστα, jungat cum ἥξω, tunc autem ſignificabit *omninò, libentiſſimè*, Gall. *ſans faute*.

X.

Quinto, præcedente vel ſequente ὁμοίως cum dandi caſu, reddi poteſt, *quàm* vel *ut qui maximè*. Demoſth. de reditu ſuo, Εὕρητε ἐμὲ τοῦ χρήσιμου τῷ πλήθει, τοῖς μάλιστ' ὁμοίως, id eſt, *me tam populi ſtudioſum reperietis, quàm qui maximè*. Contra dici poſſet, ἥκιστα ὁμοίως, vel ὁμοίως τοῖς ἥκιστα, *quam minimè*, quod ſup. cap. de Nomine, dicebatur, ὡς ἥδιστα χρῆμα.

SECTIO IX.

De Adverbiis μεταξὺ, μέχρι, εἶτα, ὁμοῦ.

Reg. I.

μεταξὺ, *cum partic.*

Μεταξὺ, cum participio eleganter conjungitur, eo in caſu quem ſententia poſtulat; ut *inter*, apud Latinos, cum gerundiis in *dam*; ut μεταξὺ περιπατῶν, τῷ ἐχθρῷ ἐνέτυχεν, *inter ambulandum in hoſtem incidit*, quod dici poſſet, μεταξὺ περιπατοῦντι ἀπήντησεν ὁ ἐχθρὸς, *inter ambulandum ipſi hoſtis occurrit*. Plato Apolog. Socr. ἐπέσχε με λέγοντα μεταξὺ, *inter dicendum me cohibuit*.

II.

μεταξὺ, *cum.*

Aliquando, ſed rariùs ſumi videtur pro κατὰ, *cùm*: ut apud Plutarch. in Theſeo, οἱ μεταξὺ τὴν δύναμιν ζωίσην ἔχοντες, *prudentiam cum poteſtate conjunctam habentes*.

III.

μέχρι, πίνω, *quouſque.*

De adverbio μέχρι adverte ſequentia. Primò, μέχρι vel ἄχρι ante conſonantem: ut

ut μέχεις vel ἄχεις ante vocalem, cum interrogativo πόϑ vel πῶ, significat *quousque*: ut μέχει πῶ vel πόϑ, πῶς ἀνεσμὸν ἀνεπτύως χρησώμεϑα, *quousque tandem res negligenter curabimus?*

IV.

Secundò, μέχει πε & ἄχει πε, sine interrogatione, cum infinitivo jungitur, significatque *ut etiam*: ut μέχει πε τὴ ἐπιδεκνύσϑαι, τόσον δὲ ἐπεγένετο, *tanta eum cepit hominis commiseratio, ut ejus quoque malis illacrymaretur*, Gallicè, *jusques aux pleurs, jusques à en plurer.* μέχει πε.

V.

Tertiò, additur etiam ἐς, quemadmodum Latini dicunt, *usque ad*; μέχει ἐς τὰς οἰκουμένας ἐσχάτας διεφοίτησεν ἡ φήμη, *ad ultimos usque orbis fines ea fama pervenit.* μέχει ἐς, *usus.*

VI.

Quartò, cum aliis adverbiis & particulis jungitur: ut μέχει ἐνταῦϑα, *hactenus* vel ϑι, *hactenus usque*: μέχει τοῦϑι vel μέχει ϑεῦρο, *huc usque, hactenus, eatenus*: cùm de oratione vel disputatione aliquatenus progressâ loquimur: μέχει πόῤῥω, *longe* vel *diu*: μέχει τοῦ νῦν, id est, μέχει τοῦ παρόντος, *in præsens usque tempus*: μέχει τοῦ, *ad tempus*: μέχει σήμερον, *jusques à aujourd'huy*: μέχεις ἐχθές, *jusques à hier*: μέχει πρώην, quod Latinè vix exprimi potest, *jusques à avanthier*. Synes. ἀπεγδὺς μέχει πρώην διαχλύδωνος, verbatim, *cùm usque ad nudiustertiùs luctu caruisset.* μέχει μέχρι.

VII.

Quintò, cum genitivis quibusdam: ut μέχει τοῦ λόγου, vel τοῦ λέγειν, *verbis tenus*: μέχεις ἡμῶν, *ad nos usque*, id est, *ad nostram* μέχει λόγε, *verbis tenus.*

usque ætatem: μέχρις ἥ, *donec* vel *quoad*; μέχρι τῆς ζωῆς, id est, διὰ βίου, *per totam vitam*: ut μέχρι ζωῆς ἄρχων διετέλεσεν, *totâ vitâ in magistratu fuit*: μέχρι παντὸς ὁ βίος αὐτῷ μακάριος ἦν; *tota ejus vita fœlix erat*: μέχρις εἴκοσι ἐτῶν, id est, *ab anno* 20. & *infra*. Demosth. Olynth. 3. Ἐξηρίθμησε, τοὺς μέχρι πέντε καὶ τεσσαράκοντα ἐτῶν, αὐτοὺς ἐμβαίνειν, *Decrevistis ut qui essent intra quintum & quadragesimum annum, in naves conscenderent*, quo numero comprehendebantur, qui annum illum 45. attigerant, quique infra illum erant, modò ætate militari essent.

VIII.

μέχρις δή. Sextò, apud Herodotum maximè, & alios Ionicos, μέχρις ἥ, simul jungitur cum alio gignendi casu, particula δή prorsus abundante: ut μέχρις ἧς δὴ διαλλαγῆν, id est, *usque ad gratiæ reconciliationem*.

IX.

ὄγε. Οἶγε, interdum cum verbo βλέπω, aut alio simili, verbatim est, *quo quidem respicio*, vel *spectо*: Sicque apud Atticos, impeditam efficit orationem, & significationem habet ab sequenti aliqua voce pendentem. Aristides in Panathenaico, ἃ μὲν ἀλλ' οἶγε βλέπων, τὸ δίκαιον ἐποιούμην, καὶ δεῖ τῆς δίκην ἐν τῷ λόγῳ εἰπεῖν. Quo loco interpres, *Jam*, inquit, *ejus alimenti, de quo, cùm eò tenderem, & in animo habebam dicere*. Quis hoc intelligit, *cùm eò tenderem*? Deinde τὸ δίκαιον ἐποιούμην omittit. Fortè ita reddi possit: *Jam verò illius alimenti, quo, dum in illum intuerer, hujus orationis æquitatem maximè niti arbitrabar; de quo etiam mihi propterea dicendum esse statuebam*. Qua in oratione οἶγε, pendentem

tem ſignificationem habet ex ſequenti voce, ὁρῶ.

X.

Ὁμῦ, propriè *ſimul*: aliquando tamen, ὁμῦ, *circiter* aut *ferè*, ſignificat: ut apud Dionyſ. Halicarnaſſ. ὁμῦ πεντακόσια ἔτη, *anni circiter quingenti*. Quo ſenſu dicitur, etiam ὁμῦ πη. Apud eundem ἐπὶ ὁμῦ τι πεντακοσίων quod Thucydides, aliique Attici, per adverbium ἐγγύς, efferre ſolent. Apud eundem ſequente dativo, ἤδη γὰρ ὁμῦ τι τῇ γυναικὶ τόκου ἐόντος τίκτειν, *jam enim prope eſſe ut puella pareret*. *circiter*.

SECTIO X.

De Adverbiis ὅπη, ὅπῃ, ὅπως, ὅτῳ, ῥᾳδίως, πόῤῥω.

Reg. I.

Ὅπῃ, cum verbo πάρειμι in tertia perſona optativi vel etiam ſubjunctivi, & particula ἄν, ſignificat propriè, *quocunque* vel *loco*, vel *tempore*, vel *modo* liceat: ut ὅπῃ ἂν πάρειμι, ἅπτομαι τῆς πράγματος, *ut primùm licebit*, vel *quomodocunque licebit, rem aggrediar*, ubi πάρειμι eſt impersonale, quemadmodum per ſeſe eſt etiam apud Atticos, ſine particula ὅπη, tùncque ſignificat *promptum, facile, integrum eſt*. Plato Legum 5. Βιῶναι ἥδεως ζῆν, ἐκὸν παρείκει ἑκόντα γε ἀκόλαστως ζῆν, id eſt, *qui ſuaviter & jucundè vivere volet, ei non tam facile*, aut *integrum* ὅπη, ἄν, πάρειμι.

grum erit, sua sponte intemperanter vivere. Eodem modo usurpatur ἐγκωμιῶν, de quo cap. 5. Sect. 14. Reg. 11.

II.

ὅπη δοκεῖ. Eodem ferè sensu, ὅπη δοκεῖ, à Thucyd. & aliis Atticis usurpatur, id est, *ubi commodum visum est*: ut ὅπη δοκεῖ, ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς, εἰσέβαλον εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Θρᾳκῶν, id est, *commodum visum est*, vel *quâ parte commodum visum est, pauci licet adversus multos, in Thracum aciem impetum fecerunt.*

III.

ὅπη ἔν, *quoquo modo.* Ὅπη ἔν, vel ὅπη ἄν, duabus vocibus, vel ὁπηδήπου, ὁπηδήποτε, & ὁπηδηποτοῦν, unico verbo, id est, *quoquo modo*, vel *quomodocunq;* ut πειράσομαι ὅπη ἔν τὸ ἄχθος ἀποτινάξαι, *conabor id oneris quoquo pacto excutere.*

IV.

ὅπου, *quousque.* Ὅπου, præter significationem *ubi*, & eam quæ paulò ante in ὅπου, allata est, aliquando reddi debet, *quousque*, sine interrogatione, vel *eo usque dum.* Plutarchus in Publicola, ubi loquitur de arboribus & aliis quæ ex agro Tarquinio in Tyberim projecta fuerant, ὑπήγαγεν ὁ ῥοῦς, ἐ πολὺ τόπον, ἀλλ' ὅπου τὰ πρῶτα συμπεχόμενα, καὶ προσπίπτοντα τοῖς πρώτοις ἐπάγη, id est, *fluxus amnis haud procul detulit; sed eo tantùm usque, dum primi manipuli vadis illisi, & incurrentes subsisterent.* Hic enim ὑπάγειν, est *secundo amne deferre*: συμπίπτειν verò, & προσπίπτειν, *incursare, rencontrer*, τὰ πρῶτα denique, quod Galli dicunt *terre ferme.*

V.

ὅπως, πῶς. Ὅπως, Primò, interdum, licèt rariùs, pro πῶς interrogante sumitur, ac ferè respondendo

spondendo ei, qui per illud πῶς interrogaverat: ut si quæreret, πῶς ἂν αὐτὸν ὀνομάσοιμι, *quomodo eum appellem?* respondeas, ὅπως vel ὅπως ἄν, *quomodo?* quasi dicas, *quæsisne quomodo?*

Secundo, præcedente οὐχ, licet aliquando nativam significationem retineat: sæpius tamen significat, *non solum*, vel *non solum non*, vel *ne dum*. *Non solum*: ut οὐχ ὅπως πρὸ πολλοῦ ἐφεύξατο, ἀλλὰ καὶ πάλιν αὐτὴν ἐπῆλθον, *non tantum hostes fugavit, sed etiam eorum regionem invasit.* Demosthenes in Midiam, οὐχ ὅπως μὴ τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαι πρὸ τούτου ἡμεῖς ἐᾶτε χρῆναι, id est, *non modo cujusquam per eos dies corpus non violandum esse putavistis.* οὐχ ὅπως.

Non solum non. Demosth. pro Corona, οὐχ ὅπως χάριν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ μισθοῦ σεαυτὸν καὶ τὰ τούτου πολεῖ, *non modo nullam iis gratiam habes, sed etiam mercede corruptus rempublicam horum in perniciem geris.*

Ne dum. Lucianus Prometh. οὐδὲ μνημονεύσειν ἔτι φιλεῖ τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ πλεκάνῃ ἀγανακτήσειν, id est, *eorum ne recordaturum quidem amplius Jovem putabam, ne dum adeo graviter indignaturum.*

VI.

Tertiò, ὅπως, seu *præcipiendo*, seu *votando*, sæpe usurpatur ἐλλειπτικῶς, idque ut plurimum præcedente ἀλλὰ vel καὶ, vel sequente γε, δή, ἤ, ἄρα, τοίνυν, ἄν, & similibus: tunc autem construitur vel cum futuro indicativi, vel cum subjunctivo, vel cum optativo. Plato 1. de Republ. καὶ ὅπως μοι μὴ ἐρεῖς, *ac vide ne mihi dixeris*, Demosth. de falsa Legat. καὶ ὅπως γε, ἄν τι τούτων γίγνηται, ὅπως, *defectivum.*

τοι, τοῦτος ἐπαινέσεσθε, καὶ μήν τοι, κἂν τι ἐναντίον ὅπως τούτοις ὀργιεῖσθε, *ac videte, ut si quid istorum fiat, hos laudetis; sin contrarium quid, ut iis iraſcamini.* Ἀπὸς eodem modo uſurpatur. Ita Gallicè, *qu'on ne face pas cela,* ἀλλ' ὅπως μὴ τοῦτο διαφθερεῖτε ἔσ.

ἀπός.

VII.

Οὕτω vel ὅπως, etiam ante conſonantem. Atticè idem ferè eſt quod apud Latinos *ita demum* vel *tum demum*: ut apud Xenophon. πυθόμενοι δὲ ταῦτα οἱ πρέσβεις ἐδεήθησαν τῶν θεῶν, ἵλεως καὶ εὐμενὴς πέμπειν σφᾶς, ὅπως δίκαιον εἴη, id eſt, *cùm vota Diis nuncupâſſent, uti ab iis volentibus ac propitiis mitterentur, ita demum fines tranſierunt.* Apud Demoſth. paſſim obviam.

ὅπως, *ita demum.*

VIII.

Secundò, cum eo adverbio particulæ πως vel που, ſæpe ornatus causâ tantùm conjunctæ παρέλκουσι: ut ὅπως πως ἔλαθεν ὑφοδυσάμενος τὸν αὐτοκράτορα, *Ita clam omnibus ſeſe in Imperatoris gratiam inſinuavit.*

ὅπως πως, & που.

IX.

Tertiò, ſignificat *temerè.* Demoſthen. 1. Philipp. ὑμεῖς δ' ὅπως πως ἀνὰ πραγμάτων λαμβάνετε εἰς τὰς ἑορτάς, *vos autem pecunias temerè, nec rebus exigentibus, in feſta impenditis.*

ὅπως, *temerè.*

X.

Quartò, eleganter Attici præſertim, cum eo Adverbio jungunt ὄναιο σύ γε, & alias ſimiles pro diverſitate perſonarum loquendi formulas: Eodem ſenſu quod Latini dicunt, *macte animo,* idque ferè cum gignendi caſu: ut ὅπως ὄναιο σύ γε τῆς δὲ τῆς φιλοτιμίας, id eſt, *macte animo, & hanc diligentiam novis ſemper incrementis auge.*

ὅπως ὄναιο σύ γε.

XI.

XI.

Interdum præcedente ὅπως vel ὡς, respondet, verboso quodam orationis tractu. Demosthenes Olynth. 2. φημὶ δεῖν ὑμᾶς τοῖς Ὀλυνθίοις βοηθεῖν, καὶ ὅπως τις λέγει κάλλιστα καὶ τάχιστα ὅπως ἀρέσκειν μοι, dico oportere Olynthiis opem ferre; atque ut quis hoc accuratissime ac diligentissime faciendum esse dixerit, ita mihi placuerit maximè. ὅπως, ὡς.

XII.

Quintò, etiam ῥᾳδίως cum ἔτυχε jungitur, significatque *temerè*. Plato 2. de Republ. ἆρ' οὖν ῥᾳδίως ἔτυχε παρήσομεν, τοὺς ὁπωσοῦν τυχόντας μύθους ἀκούειν τοὺς παῖδας; id est, *an igitur passim ac temerè adeò, quasvis fabulas à pueris audire patiemur?* ἔτυχε ῥᾳδίως.

XIII.

Hoc ipsum etiam ῥᾳδίως per se aliquando significat. Demosth. Philipp. 1. sub finem, ὅταν γὰρ ὑμεῖς, ἐξ ὧν ἂν ἀκούητε, ὃ, τι ἂν τύχῃ ῥᾳδίως ὑπολάβητε, τί καὶ χρὴ πράττεσθαι; id est, *cùm vos ex iis modò, quæ audieritis, quicquid in mentem venerit temerè statuatis, quid tandem expectandum vobis est?* ῥᾳδίως, temerè.

XIV.

Præterea ῥᾳδίως interdum est *facilè admodum*, interdum verò *admodum* solum: ut apud Lysiam, ἀγρὸν ταλάντου ῥᾳδίως ἄξιον, id est, *agrum talento facilè*, vel *admodum æstimandum*. ῥᾳδίως, admodum.

XV.

Ῥᾳδίως ἔχω, idem quod *meliusculè*, vel *satis commodè habeo*: ῥᾷον ἔχειν, *commodiùs habere*. ῥᾳδίως ἔχειν. ῥᾷον.

XVI.

Notandum postremò etiam ῥᾴδιον, sequente *pro* ῥᾷον. ῥᾴδιον ἦν.

quente ἤ, *quàm*, usurpari pro ῥᾷον: ut apud Plutarch. in Pompeio, ὁ δ' ῥᾴδιον οἰόμενος, αὐτὸς καταλύσειν τινὰ δύναμιν πολεμίων, ἢ τὸ σῶμα λάφυρα φόβους παρ., *ille autem ratus, sese facilius, ejus bellum gerentis copias profligare posse, quam fugientem comprehendere.*

XVII.

πόρρω, *longè ab* aut *in* πόλεως, *longe ab urbe.* Demosth. ἵνα μὴ πόρρω τοῦ παρόντος ἡμάρτω, *ne longius à proposito digrediar.* At πόρρω τῆς σοφίας ἦλθες, *longe in sapientia provectus es:* πόρρω ἡλικίας, *longe ætate provectus.*

XVIII.

πόρρω τοῦ ἐκείνου, *supra modum* Significat item *supra, ultra.* Arrian. de Expedit. Ἀλέξανδρον πόρρω τοῦ ἐκείνου ἀνδρῶν ἀγαθῶν τὸν ἄριστον εἶναι, *Alexandrum supra modum fortium virorum fortissimum fuisse.* Sic Budæus, πόρρω τοῦ ἀπόχρωντος, *supra modum.*

SECTIO XI.

De Adverbiis πῶς, ὅ, & iis quibus approbamus aliquid, aut improbamus.

Reg. I.

πῶς γάρ; Πῶς γάρ; & πῶς δ' ἄν; usurpantur ἐλλειπτικῶς, ubi aliquid ante negavimus: ut σὺ δ' ἀεὶς δούλων ἐκ ἂν σύ ποτε ἦσθα, πῶς γάρ; vel πῶς δ' ἂν ὅ γε σὸς ἀντιπαῖς πατρὸς ἀπηνὴς κἀπίφθονος; *nunquam ex strenuissimis futurus es, quomodo enim?* (sup. *id fieri possit*) *qui ad quodvis periculum animo concidas?*

II.

II.

πῶς ἔ, *nonne?*

Secundò, πῶς ἔ; in conſequentia dictionis verti poteſt *nonne?* aut *quis neget?* ut πῶς οὐκ ἀδικεῖς, τοῦτο ποιῶν; verbatim, *quomodo non injurioſus es, hoc faciens?* id eſt, *nonne injuſtus es, dum hoc agis?*

At in periodi vel membri clauſula, reddi potius debet, *quidni enim?* vel *quis enim hoc negat?* ut ἐκεῖνα μὲν ἄξια χάριτος ἃ ἐπῄνεσε ἐκεῖνος, πῶς γὰρ οὔ; *illa quidem gratiarum actione, & laude digna eſſe judico, quidni enim,* vel *quis enim hoc neget?* tùncque οὔ acuitur.

III.

πῶς, *certo modo.*

Tertiò, licèt non interroget, accentum tamen retinet, cum ſignificat certo quodam & peculiari modo; nam cum ἀδιαφόρως ponitur pro *aliquo modo*, tunc encliticum eſt. Ariſtoteles ita ſæpe uſurpat, ut Ethic. 2. οὐ ψέγεται ὁ ἁπλῶς ὁρμίζόμενος, ἀλλ' ὁ πῶς; id eſt, *non reprehenditur, qui abſolutè traſcitur, ſed qui certo quodam modo.*

Quo ſenſu, πῶς μὲν, & πῶς δέ, ſæpe opponuntur. Themiſtius de illis, qui Ariſtotelem putabant duplicem intellectum ſtatuere, illorum ex opinione ait, πῶς μὲν δύο φύσεις τοῦτους εἶναι τοὺς νοῦς, πῶς δὲ μίαν, i. e. *certo quodam modo duos illos intellectus, duas eſſe naturas, alio verò, tantùm unum*; licet eædem particulæ reddi quoque poſſint, *partim* vel *interdum*: ut τῇ μὲν, τῇ δὲ; ὅτε μὲν, ὅτε δὲ; ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ.

Aliquando certus ille modus, ἅπαξ addit. Sic ille apud Ariſtophan. in Pluto, cùm dixiſſet, μετεῖν γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπιτυχὲς πώποτε, *quippe nunquam modeſtum in hominem incidiſti*; ſubjungit de ſeipſo, ἐγὼ δ' ἅπαξ τοῦτ'

τῦ

τὺ δ' ἔγωγε, πῶς εἰμ', ἀεὶ, *at ego, singulari quodam modo, iis semper moribus fui.*

IV.

πῦ; *ubi?* Πῦ; iterrogativum, propriè quidem est, *ubi?* Aliquando tamen sumitur, ἀντὶ τοῦ, πῶς; Ita Demosth. pro Cor. Πῦ δ' παιδείας σοι δόμως μετῆλθαι; *quomodo autem eruditionis tibi meminisse fas sit?*

At πῦ encliticum, est particula παραλογωμαπικὴ, id est, *ornatûs causâ tantùm adhibita*; eodem ferè sensu, quo γε, δὴ, πῶς. Plena exemplis omnia.

V.

Adverbium vocandi ὦ, jungitur interdum cum pronomine σύ, eodem sensu quo apud Latinos, *heus tu*, & apud Gallos, *un tel*: etiamsi verbatim sonent ista duo *ô hic*. Imò quod magis mirum est, illud σύ sine adverbio vocandi ὦ, cum nominativo ejus, qui vocatur, eodem sensu conjungi solet. Plato initio convivii, ὄπισθεν κατιδών με, πόρρωθεν ἐκάλεσε· ὁ Φαληρεύς, ἔφη, σὺ Ἀπολλόδωρε, οὐ περιμενεῖς; id est, *me à tergo conspicatus, vocavit à longé: heus tu, inquit, Phaleraee Apollodore, non expectabis?* Arnobius amat hunc idiotismum, ut lib. 2. *Et tamen ô isti, qui pollutas res nostras vitiorum criminamini fœditate*: Jungitur etiam ὦ cum voce ἑταῖρε, sed per aphæresim ὦ τᾶν, vel ὠτᾶν, vel ὦ τᾶν, ὦ τᾶν ut significetur *amice, bone vir*, & alia id genus.

VI.

πῶς γὰρ οὐχί; Observanda quoque adverbia sunt, quibus ferè in dialogis, ad probandum quod ab alio dicitur, vel ad improbandum uti solent. Prioris generis sunt, Πῶς γὰρ οὐχί; *Quidni enim?*

enim? Quod tamen Plutarchus in Pompeio, ironicè uſurpavit, πῶς γὰρ ἂν ἡμεῖς ἡμναῖα ἐπαῦσε (fortè legendum ταῦτα) καὶ καλά; *quis enim, egregia hæc & præclara eſſe neget?* θαυμαστῶς, *mirum quam id verum ſit:* ναὶ, *etiam, ita:* ὀρθῶς, *præclarè:* ὅτως, *ita eſt ut dicis:* πάνυ γε ναὶ, *utique* vel *omnino ſane:* πάνυγε, vel πάνυ μὲν ὄν.

Eodem ſenſu, πῶς δ' ὄ, vel πῶς γὰρ ὄ; *quidni enim?* vel *quî enim aliter fieri poſſet?* Quomodo aliis etiam adjunctis uſurpatur: Demoſth. pro Corona, σωφρονίζεσθε Φιλίππῳ, δεινὸν, ὦ γῆ καὶ θεοί! πῶς γὰρ ὄ; κατὰ τῆς πατρίδος; id eſt, *Philippo ſtudere, indignum ô terra, vôſque ô Superi, facinus: cui enim aliud videri poſſit, cùm adverſus patriam id fieret?* Ζφόδρα γε, *equidem perlibenter,* vel *& quidem admodum:* τί μήν; *quidni enim?* vel ut Plautus, *quippeni:* ὑπερφυῶς δὴ, *majorem in modum probo,* vel *etiam atque etiam probo.*

His adduntur aliæ voces, quæ adverbia non ſunt: ἀνάγκη, *prorſus neceſſe eſt:* ἔγωγε, *equidem ita ſentio:* ἔμοιγε δοκεῖ, *mihi quidem ita videtur:* εἰκός γε, vel εἰκός τοι, vel ἔοικε, vel κινδυνεύει, vel φαίνεται: quæ omnia reddi poſſunt, *ſimile vero eſt:* Gall. *il y a bien de l' apparence:* παντάπασι μὲν ὄν idem quod πάνυ μὲν ὄν.

VII.

Alterius generis pauciora ſunt, ac ferè quæ ſequuntur, πῶς; *quomodo enim id eſſe poſſet?* ὅ γε, & ὅ γε ὄν, *nequaquam hercle:* ὅδαμῶς, *nullo plane modo:* οὐδέτα, ὅ μὲν δὴ, *neutiquam ſane:* ἔγωγε, *ego verò, nequaquam.* Abſolutè autem ἔκυρ eſt, *non igitur:* at ἐκὼν *igitur,* affirmando. Οὐκ ἔοικε, vel

vel οὐ φαίνεται, *il n'y a pas d'apparence* : πῶς γάρ ; *quorsum enim ?* vel *qui enim id esse*, vel *fieri possit ?*

SECTIO XII.

De Adverbiis, quæ præcipuam in negando vim ac suavitatem habent ; ac nominatim de iis, in quibus μὴ præcedit.

Reg. I.

οὐκ postpositum verbo.

ADverbium negativum aliquando verbo postponitur, licèt constructio & Latinitas, ut præponatur exigat. Plato de Republ. 3. δεῖ δέ γε οὐχ, ὡς ἄρτι ὑμῖν ὁ λόγος, ἐσήμαινεν, pro οὐ δεῖ δέ, id est, *non oportet autem, uti paulò ante à nobis dicebatur.* Demosth. in Midiana, ἔχει δ' οὐχ οὕτω ταῦτα, οὐδ' ἰσχύς, pro ταῦτα δ' οὐχ οὕτως ἔχει, id est, *hæc autem non eo se modo habent ; ac ne ad eum quidem proprius accedunt.* De illo οὐδ' ἰσχύς, & simil. paulò post. Sect. 13. Reg. 18.

II.

Negationes plures.

Secundò, notandum est, plures negationes interdum vehementiùs negare : ut οὐδὲ μὰν οὐκ ἔγωγε, μὴ οὐχὶ τοῦτο ποιήσωμεν, *neque ego id unquam fecerim* : quod Tullius ipse cùm alibi, tùm etiam de Finibus 3. imitatus est, dum ait, *Quanquam negent, nec virtutes nec vitia crescere* : quod Græcè reddi posset, καίπερ οὐ φασι μήτε τὰς ἀρετὰς, μήτε τὰς κακίας αὐξάνεσθαι.

Aliquando tamen, licèt rarius, more Latino

rino affirmant. Demoſth. μὴ ἔν γε τοῦτ', ὧν ἡμᾶς ἔτας ἐξηπάτησε, μὴ δότω δίκην, id eſt, *ne verò propterea, nullas eorum quibus nos decepit, pœnas perſolvat*, id eſt, *aliquas perſolvere debet.*

III.

Tertiò, negationem, etiam cum interrogatione, ut plurimum affirmare. Xenoph. in Ageſilao, τὸ δέ γε μὴ πᾶς ἀσαφῶς σκέψις τι γιγνῶσκον ἔχω; id eſt, *quis porro non videat, hoc eum generoſâ prorſus animi inductione ſenſiſſe?* verbatim, *hoc autem quemodo non apertè ſecundum fortitudinem ſenſit?* *Negatio cum interrogatione affirmat.*

IV.

Μὴ ἀ, μὰ ἄν, & μὴ ἄχ, ſequente participio, redduntur, *quin* vel *niſi*: ut ἄν ἀξιόπιστος εἶμι, τοῦτο λέγων, μὴ ἄχ σφέτερον ἀληθεύειν, id eſt, *dignus non eſſem, cui hac in re fides haberetur, niſi jam ante vera dixiſſem.* μὴ ἄ, *quin niſi.*

V.

Additur etiam κέ, poſt ἄ vel ἄχ: ut ἄχ ἂν Ἕκτωρ ἀνηρέθη, μὴ ἄχ κὲ Τρῶας αὐτῷ συμπέσοιεν, *nec enim Hector interfici poterat, quin Troja ſimul cum eo rueret.* Tullius ſæpe dicit *ut non* pro *quin.* μὴ ἄχ κέ *quin.*

VI.

Interdum infinitivo jungitur: ut ἄλλως ἐνδέχεται τὸν ἄμουσον φιλοπονεῖσθαι, μὴ ἄ κὲ παιδείας ἐπιτυχεῖν, *fieri nullo modo poteſt, quin eruditionis compos fiat, qui aſſidue in labore verſatur.* Atque hæc conſtructio ſæpe obſcuritatem affert, quæ tamen tolletur ſi præmittamus particulis negantibus, ἐφ' ὅτῳ, vel ſi phraſim reſolvamus per ἐὰ μὴ, id eſt, *niſi*, & ſubjunctivum aut optativum: vel denique mutemus μὴ ἄ, *cum infinitivo.*

mutemus infinitivum in participium. Syneſius ad Euoptium, νόμις ἀδεχεῖας αἰδέσῃ, μὴ ἀγὲ μικρόν τι μέρος ἀποδάσασθαι τῆ χαιρισαμένῳ τὸ πολλαπλάσιον, id eſt, *divinæ juſtitiæ leges verebitur, niſi partem quæſtus aliquam in eum derivârit, à quo tanto plura perceperit.* Locus erit clarior, ſi legas, ἐφ' ὅτῳ μὴ ἀγὲ ἀποδάσαιτο, vel μὴ ἀγὲ ἀποδασόμενος.

μὴ, *redundans.* Μὴ redundat quando verbis poſtponitur quæ negationem aut prohibitionem ſignificant. Sic ἠρνήσατο μὴ λαβεῖν, *negavit ſe accepiſſe*: ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν, *prohibeo ne concionem habeatis.*

VII.

μὴ & οὐκ, *verbis quibuſdam.* Μὴ & οὐκ, ante verba quædam, ita conſtrui debent, quaſi ſequerentur. Verba illa ferè ſunt, λέγω, φημὶ, φάσκω, πεφασμαι, ἀξιῶ, δίκαιῶ: ut οὐ φημί σε πῆδε τῆς ὁδοῦ ἐυθυπορεῖν: pro φημὶ οὐ, id eſt, *nego te hac viâ poſſe rectâ progredi.*

Sic in πεφασμαι apud Æſchinem in Cteſiphontem, ἐὰν δὲ μὴ πεφασμῆται ὑμᾶς ἀκούειν, pro ἐὰν πεφασμῆται μὴ, id eſt, *ſin autem vos audire ſe diſſimulabit*, Gallicè commodè, *que s'il ne fait pas ſemblant de vous entendre.* Interdum verò, μὴ πεφασμῆς, abſolutè ac per ſe ſolum, pro *diſſimulare*; Gallicè, *n'en faire aucun ſemblant.* Ita Thucyd. δεῖ δὲ εἰ ἠδίκησαν μὴ πεφασμῆς, i. e. *ut illi nos injuriis affecerint, diſſimulandum tamen eſt.*

VIII.

οὐκ ἀξιῶ. Sic verbum ἀξιῶ uſurpatur: nam οὐκ ἀξιῶ μὴ, *cupio, volo, æquum cenſeo, ne*, vel *indignum cenſeo ut.* Demoſth. ὑμᾶς ὦ ςρατῶται ξυνεκάλεσα, οὐκ ἀξιῶν τὰ μὴ δεινὰ ἐν ὀρφωδίᾳ ἔχειν, id eſt, *vos ego milites convenire juſſi,*

juſſi, quod indignum cenſerem, vos ubi nihil gravius jubeſſet, timere. Hic οὐκ ἀξιῶν, pro ἀξιῶν οὐκ. Sic apud Poëtas, ἀνάγω, *jubeo*, paſſim conſtruitur. Iliad. ρ.

Οὔτέ τιν' ἔξοπίσω νεκρὸν κάζεσθαι ἀνώγει, pro ἀνώγει μὴ κάπτα, id eſt, *jubebat, ne quis à cadavere recederet.*

IX.

Μὴ γάρ γε, & μὴ δῆτα, id eſt, *abſit enim*: μὴ δῆτα γε; ut τοῦ ὑστεροῦς αἱρεῖσθαι τὰ βέλτιστα ὁ μὴ δῆτα. Δαίμων οὐκ ἀφαιρήσεται. μὴ δῆτα ἐκ τῆς γνώμης ἡμῶν καταρύσεται, *fortuna viris fortibus rerum optimarum nunquam optionem eripiet: abſit enim ut noſtrâ ſit voluntate potentior.* Ita Demoſth. pro Cor. τίς ἂν κατέπτυσεν ἂν σοῦ; μὴ δῆτα τῆς πόλεώς γε μηδ' ἐμοῦ, id eſt, *quis te non execratus eſſet? abſit enim, ut id, vel in rempublicam, vel in me ominari velim*: cui oorationi deeſt, κατεπτύσαι ἂν φήσαιμι.

X.

Eodem ferè ſenſu, μὴ δῆτα. Syneſius μὴ δῆτα. μὴ δῆτα, ὦ πάντων ἐμοὶ φιλτάτων, *abſit verò, ô mihi mortalium omnium ſuaviſſime.* Quod etiam in fine periodi abſolutè ponitur: ut οὐκ ἄν ποτε παρεδόθεῖσαν καταιχύναιμι τῷ εὐδοξίαν, μὴ δῆτα, *nunquam fama à majoribus accepta per me obſoleſcet; abſit enim*, vel *ſuperi meliora.*

XI.

Μήπω, μήπωγε, μήπω δή, μήπωγε δή, ὅπωγε, μήπω, μήπω ὅπωγε δή, μὴ ὅπω, μηδέπω, μὴ ὅπωγε, μὴ ὅπω δή, γε, &c. μήπωγε, vel μήπωγε δή, ſignificant *ne dum*, vel *non ſolum non.* Plato in Epiſt. ad Dionyſ. ἐγὼ οὐδὲ ἀνθρώπῳ, μὴ ὅτι δὴ Θεῷ, πειθαρχεῖν ἀναδύομαι ἂν δρᾶν τοῦτο, i. e. *ego ne hominem quidem id facere juberem, nedum ut Deum aliquem.* Cic. *quo minùs* ait, l. de Fato. SEC-

SECTIO XIII.

De Adverbio οὐ, *vel* οὐκ, *& particulis cum eo conjunctis.*

Reg. I.

οὐκ, *in fine periodi.*

Οὐκ, aliquando in fine periodi, aut vehementioris negationis, aut ornatûs causâ ponitur.

Primò, cum accentu, abſolutè atque indefinitè: ut οὐκ ἄν ποτε τοῦτο ποιήσαιμι, οὐχ οὕτω μαίνομαι, οὐκ, *nunquam id faciam, nec enim tantùm inſanio.* Qui Idiotiſmus Gallorum maximè proprius eſt; dicunt enim, *je ne ſuis pas ſi fol, non.*

II.

οὐ γάρ, *nonne.*

Secundò, οὐ γὰρ ſæpiſſimè interrogat, ſignificátque *nonne?* Plato 6. de Republica, οὐ γὰρ ταῦτα μέγιστά ἐστιν; ἀλλ' ἔστι τι μεῖζον; id eſt, *nonne hæc maxima verè ſunt? an aliquid aliud majus eſſe poteſt?* Quo modo ſæpe indignationi ſervit. Lucianus, οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ἄνδρα ἀπελθεῖν τοῦ βίου, ἐκχωρήσαντα τοῖς νέοις; id eſt, *Quid? malum, nonne oportebat hominem ſenio confectum ex vitâ diſcedere, locóque junioribus cedere?*

III.

Aliàs οὐ γὰρ, ſine interrogatione, initio periodi, ſequentibus, μὲν & δὲ, in diverſis membris, orationem efficit, Latinis auribus parum uſitatam, quæque ſatis explicari non poſſit, niſi poſterius membrum ante prius expo-

exponatur, ídque additis aliquot vocibus. Demoſth. pro Corona inſigne exemplum ſuppeditat, ἐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δικάσαι δίκαιον ἦν· ἐμὲ δ' οὐκ ἄξιον ἐλέγχειν ἐνόμιζεν αὐτὸς, οὐκ ἂν ἐγεγράφατο, verbatim, *Non enim videlicet, Cteſiphontem quidem propter me accuſare poteſt: me autem ſi convincere ſe poſſe putaviſſet, non accuſâſſet.* Quæ oratio ſic ordinari ſuppleríque poteſt, *Nec enim profectò credibile eſt, ab eo me ipſum accuſatum non iri, ſi convincere poſſe credidiſſet, qui nunc odio mei, Cteſiphontem accuſet.*

IV.

Tertiò, ἐ γὰρ ἀλλὰ, apud Atticos affirmat, idémque eſt quod οὐ γὰρ *etenim.* Ariſtophan. in Ranis, μὴ σκῶπτέ με, ἐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, *ne me irridens, malè ſiquidem habeo.* ἐ γὰρ ἀλλά.

V.

Quartò, ἐ γάρ τοι ἀλλὰ, eodem ferè ſenſu dicitur, addito etiam γε, poſt aliam vocem. Plato in Euthydemo, ἐ γάρ τοι ἀλλὰ, ὅπερ γε τὸν λόγον, πολλῶν δὴ οὐ πολλάκις ἀκηκοὼς, ἀεὶ θαυμάζω, id eſt, *quippe, hoc enim dictum, ut ſæpe jam à multis audierim, mihi tamen ſemper mirum videtur.* Reddi etiam aliquando poteſt *enimvero.* ἐ γάρ τοι ἀλλά.

VI.

Quintò, ἐ γὰρ ἄν, id eſt, *alioqui non:* ut τῆς γὰρ αὐτὸς βοηθείας ἔτυχες, ἐ γὰρ ἂν τοσοῦτον προὐχώρησας, id eſt, *ejus auxilio uſus es, alioqui tamen perficere non potuiſſes.* Lucianus in Timone, ὅπου φιλόσοφός ὄστιν, ἐ γὰρ ἂν ὅτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξίει κατ' ἡμῶν, id eſt, *utique Philoſophus eſt, alioqui nunquam tam impiis adverſum nos verbis uteretur.* Demoſth. eodem modo uſurpat, ὑσὶν γὰρ ἄν, pro Co- ἐ γὰρ ἄν.

rona, οὐδὲν γὰρ ἰῶ ἂν εὐδαιμονέστερον πεφῦτε, *alioqui nihil proditore felicius.*

VII.

Additur interdum ποτε. Plato Reipubl. 5. οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐτόλμων τὼ ἔμφυόν τε καὶ μητέρα κείρειν, *nunquam enim alioqui nutricem matrémque tondere*, id eſt, *diripere auſi eſſent.*

VIII.

Οὐ γὰρ ἄν πω ſignificant *abſit enim.* Plato in Sympoſio, ὅπως ἂν φαίνεται κάλλιστος τοῖς μὴ γιγνώσκουσιν· οὐ γὰρ ἄν πω τοῖς γε εἰδόσιν, *ut videlicet iis, qui minùs hominem nôrunt, optimus appareat: abſit enim, ut iis qui nôrunt*, ſupp. *talis videatur.*

IX.

Οὔμουν, unicâ voce, accentu in antepenult. tribus præcipuè modis uſurpatur. Primò, pro *atqui non.* Demoſth. pro Corona, οὔμουν ἦν εἰπεῖν ἑτέρῳ, *atqui alii tum nemini vacuus erat ad dicendum locus*, verti etiam poſſet, *& tamen non.*

Secundò, pro *non utique, non ſanè*: ut οὐκ ἑταῖρος ἔστ' οὗτος ὑμέτερος; οὔμουν ἄλλος, *numquid ſocius iſte noſter eſt? profectò, non alius.* Quo modo eleganter includitur parentheſi. S. Greg. Nazianz. de S. Baſilio, Πάντα γὰρ τὸν ἄνδρα θαυμάζων (οὔμουν ὁπόσον εἰπεῖν ἐστιν,) *Nam cum in omnibus virum hunc admiror, (quantùm profectò dici non poſſit.)*

X.

Tertiò, ſumitur pro οὐ μέντοιγε, vel οὐ μήν, id eſt, *veruntamen non, neque tamen.* Ita Pauſanias de incendio, quod in Praxitelis officinam incubuerat; tum enim ſervus caſum hunc nuncians, addebat, οὔμουν πάντα γε ἀφανισθῆναι, id eſt, *neque tamen conſumpta eſſe omnia.*

XI.

XI.

Οὐ μὴν, *neque verò, neque tamen,* ὔ μὴν, ὔδὲ, vel μὴν ἀλλ' ὔδὲ, *verum enimvero non, aut ne,* at ὔ μὴν ἀλλὰ, vel ὔ μὴν ἀλλὰ γὲ, *verùm enimverò,* affirmando, in periodorum initiis. Exempla paſſim.

XII.

Οὐκ ἧκιστα, *non minimè,* ſæpe apud Atticos ſumitur ὑπερβολικῶς, pro μάλιστα, *maximè*: quemadmodum, ἔλαττον, *non minùs,* pro λίαν ἄγαν, id eſt, *valdè.*

XIII.

Οὐχ ὅτι, οὐχ ὅπως, vel μὴ ὅτι, μὴ ὅπως, μονονὸ, μονουχὶ, ſæpe ſignificant *non ſolùm,* vel *non ſolùm non*: utrum verò, tali vel tali loco, ex antecedentibus & conſequentibus intelligi poterit. Sic apud Ciceronem, *non modo,* utrumque ſignificat.

XIV.

Οὐχ ὁρᾷς; verbatim, *non vides?* ferè apud Oratores parentheſi includitur, & cum interrogat conjunctum ironicè uſurpatur, pro οἶμαι, *videlicet, nimirum.* Dēmoſth. pro Corona, in Æſchinem genus ſuum deſpicientem ἀγαθῇ γ', inquit, (οὐχ ὁρᾷς;) τύχῃ ζυμβεβιωκὼς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης καταγορεῖς, id eſt, *Egregiâ ſcilicet vitæ fortunâ uſus, meam ut humilem obſcurámque traducis.*

Ibid. Æſchini, verbum quod ſibi exciderat, irridenti, πάνυ γὲ, inquit, φθέγξαι τοῦτο (οὐχ ὁρᾷς;) γέγονε τὰ τῆς Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τοῦτό τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τοῦτ' ἐλελέχθην ἐγὼ, id eſt, *in hoc enim, videlicet, poſitæ erant fortunæ Græciæ, quòd hanc, non illam vocem uſurparem.* Galli hunc idiotiſmum egregiè repræſentant, *ne voyez vous pas?* niſi

quod verba illa parentheſi non includunt, ſed orationis initio collocant: v. c. *ne voyez vous pas comme il tremble?* de homine admodum ſecuro, μάλα δῆ, (ἐχ ὁρᾷς;) δείμω καπέχαπι.

XV.

οὐδέ, *ne quidem.*

Οὐδέ, per ſe ſolum, reddi ſæpe debet, *ne quidem*: barbarus enim eſſet, qui diceret οὐ μήν. Demoſth. pro Corona, ἔτοι γ', οὐδὲ γεγράφασθ' ἐμοῦ, ταῦτα ποιεῖν ἠξίωσαν, i. e. *at iſti, ne decreto quidem per me edito, hæc facere voluerunt.* Idem Olynth. 1. οἱ μὲ κεκτημένοι τῆς κακοῆς ὀρθῶς, οὐδ' εἰ ζωπύρου τινὸς δεῖ ἡμῖν θεῶν ἀγαθὸν μεμνοήκασι, i. e. *qui occaſionibus bene uſi non ſunt: ii ne ſi quidem à Diis bonum aliquod acceperint, meminerunt.*

Dicitur etiam μηδέ. Demoſth. pro Corona, εἰ μήτ' ἴσε με τοιοῦτον, οἷον ἔτ' ἠπάτο, μηδὲ φωνῆ ἀναχθῆτε, μηδ' εἰ πάντα τὰ κοινὰ ἀπόλωλε πολίται ἄνδρες, ubi utrumque μηδέ, *nequidem* reddi debet; ſic *me ſi talem eſſe noſtis, qualem iſte criminabatur, ne vocem quidem meam auditote: ne ſi quidem*, vel *(ut etiam) in publicis omnibus negotiis ſummâ fuerim cum laude verſatus.*

XVI.

μηδὲ ἄν.

Μηδὲ & οὐδέ, ſequentibus ἄν, εἰ τι, vel ὃ,τῶν γένοιτο, vel γένηται, vel ποιῇ, vel ſimili, nonnihil orationem intricatam efficiunt, ac ferè conſtruenda ſunt, cum verbo aut participio, voces illas conſequente. Nazianz. 2. in Julian. ὡς οὐδ' ἂν ὅ,τῶν γένοιτο, ἀμυνοῦντος ἐν τῇ ἀπ' ἐκείνου δυναστείᾳ πόλιν, i. e. *utpote qui urbem ab ejus poteſtate vindicaturus non eſſet, quicquid demum eveniret.* Quæ oratio ita conſtruenda eſt, ὡς οὐδὲ ἀμυνοῦντος, &c.

&c. ὁπῆν ἂν γήωνται· non autem, quod iſta omnia, ὃσ' ἂν ὁπῆν γήωνται, ſignificent *quicquid evenerit*: alioqui ſenſus eſſet planè contrarius, & affirmaret, non negaret.

Eodem ſenſu apud Plutarchum, ὃσ' ἂν εἴπ γήοιτο. Περὶ παίδων ἀγωγῆς· Οἱ δ' ἁρμάτειοι ζυγὸν πόνῳ καμφθέντες, ὃσ' ἂν, εἴπ γήοιτο, πρὼ ὀρθὸν ἀρχῆς δύναιντο ἂν λαβεῖν εὐθυωρίαν, *Rotæ curruum labore magno curvatæ non poſſunt, quocunque pacto, ad priſtinam rectitudinem reſtitui.*

XVII.

Οὐδὲ εἷς, μηδὲ εἷς, & μήτε εἷς, pro μηδεὶς, οὐδὲ εἷς. & οὐδεὶς, ſæpe apud Atticos uſurpantur, tam in fine quam in initio periodi: imo etiam inter utramque vocem inſeritur aliquando ἄν, quod ad ſequens verbum referatur. Demoſth. contra Leptin. ὑμῶν τοίνυν οὐδ' ἂν εἷς οὐδὲν ὧν ἰδίᾳ τινὶ δοίη, ταῦτ' ἀφέλοιτο πάλιν, id eſt, *nemo quidem veſtrûm quicquam ulli unquam abſtulerit, quod ei ſemel dederit.* ubi etiam ταῦτα, videtur abundare.

XVIII.

Οὐδ' ἐγγύς, & μηδ' ἐγγύς, (quod ſecundum rarius eſt,) verbatim, *neque prope*: Galli feliciter, *ny à peu pres*, id eſt, *multum abeſt.* Demoſth. ſæpiſſime, ut in Midiana, ἔχει δ' οὐχ οὕτω ταῦτα, οὐδ' ἐγγύς, *atqui hæc non ita ſe habent: multum abeſt.* οὐδ' ἐγγύς.

Quo ſenſu creberrimum etiam eſt, πολλοῦ γε δεῖ, & πολλοῦ γε οὐ δεῖ, Gallicè, *il s'en faut bien.* Sed Plato cum interrogatione conjungit, ut legum 7. Βούλεσθε ζημίαν τοῖς μὴ ποιοῦσι γεράφωμεν, ἢ πολλοῦ γε δεῖ; *Placétne vobis, ut mulctam adverſus eos qui hoc non fecerint decernamus, an longè ſecus videtur?* πολλοῦ γε δεῖ.

XIX.

οὐδὲ πολλῷ δεῖ. Eodem significatu dicunt, οὐδὲ πολλῷ δεῖ, sed (quod à tironibus diligenter observandum) illud οὐδὲ cum superiore verbo potius construendum est, quàm cum πολλῷ δεῖ. Demosth. de Falsâ Legat. οὐ γὰρ ταῦτα ἀντ' ἐκείνων γέγονεν, οὐδὲ, πολλῷ δεῖ, *non enim hæc illorum vice contigerunt, multum abest.* Quam orationem sic ordina, οὐ γὰρ οὐδὲ ταῦτα ἀντ' ἐκείνων γέγονεν, πολλῷ δεῖ alioqui si construatur cum πολλῷ δεῖ, vel οὐδὲ affirmabit, vel sensus erit planè contrarius. Exemplum illustrius est contra Leptin. φανήσεται γὰρ οὐδὲ πολλῷ δεῖ, τῆς ἀγωνοθεσίας ἄξιον αἰσχύνης, id est, *nec enim id cum futura ignominia compensari poterit, multum abest*: ordo igitur est, οὐδὲ γὰρ φανήσεται, πολλῷ δεῖ, τῆς ἀγωνοθεσίας ἄξιον αἰσχύνης, vel πολλῷ δεῖ in finem rejiciendum est.

XX.

οὐδ' ὀλίγῳ δεῖ. Dicunt præterea, οὐδ' ὀλίγῳ δεῖ, sed tunc οὐδὲ construitur cum ὀλίγῳ δεῖ, non autem cum alio verbo. Demosth. de Falsâ Legat. οὐδέ γε ἴσον ὄζειν ἀδίκημα, οὐδ' ὀλίγῳ δεῖ, *nec par fanè flagitium id fuerit, neque parum abest*, id est, *multum abest*, vel *imò plurimùm inter utrumque discriminis est.*

CAP-

CAPUT VIII.

DE CONJUNCTIONE.

SECTIO I.

De Conjunctione ἀλλά.

Reg. I.

DE hac Conjunctione, ut communia mittam, notanda quæ ſequuntur.

Primò, ſæpius in oratione, Atticâ præſertim, repetitur, & interrogationi ſimul, ac reſponſioni ſervit. Demoſth. pro Corona, Τί γὰρ βουλόμενοι μετεπέμποθ' ἅν αὐτούς; ἐπὶ τίνι εἰρήνῃ; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν· ἀλλ' ὅπῃ τὸ πόλεμον; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύοντο, *Quo tandem conſilio eos convocaretis? ad pacémne? at jam omnes in pace erant: an ad bellum? at de pace deliberatis:* ubi ex tribus ἀλλὰ, primum & ult. reſpondent, ſecundum interrogat. Sic *at* apud Ciceron. Verrinâ 3. *At mores commodi; quis contumacior? at hæc ſine cujuſpiam malo; quis acerbior?* Græcè, ἀλλά γε ὅπου ὀπωσοῦν; ἀλλὰ τίς ἰσχυρογνωμονέστερος; ἀλλ' ἐν τούτοις μηδενὶ βλάψας; ἀλλὰ τίς ἀπηνέστερος; ἀλλά, *interrog. & reſponſ. ſervient.*

Inſervit etiam objectionibus & oppoſitionibus alternis ſine interrogatione. Ariſtoph. in Pluto, Καρίων. Τί δῆτ' ἂν εἴπῃς ὄφελος ὑμῖν ἐνθάδ' ὤν; Ἑρμῆς. Παρὰ τὴν δύσιν τεφραῖον ἰδρύσασθέ με. Κ. Σὺ φαῖον; ἀλλ' ἐκ *Item objection. ſine interrogat.*

οὐκ ἔρχομαι ἐς᾽ οἰκίην σεσοφῶν. Ε. Ἀλλ᾽ ἐμπολαῖον. Κ. Ἀλλὰ πανοῦργον. Ε. Ἀλλὰ δόλιον. Κ. Δόλιον; ἴσως γε. Ε. Ἀλλ᾽ ἡγεμόνιον. Κ. Ἀλλ᾽ ὁ Θεὸς ἤδη βλέπει.

II.

Secundò, in iisdem responsionibus, aliquando significat, *enimvero, utique, planè, prorsus:* éstque tunc concedentis potius, aut indulgentis, quàm refellentis. Xenophon. lib. 7. expedit. seipsum inducit, militibus ut occasionem arriperet, urgentibus, ita respondentem: Ἀλλ᾽ εὖτε λέγετε, ἐγὼ ποιήσω ταῦτα, &c. *Enimvero rectè loquimini, atque hæc libenter fecero.* Sic ἀλλά μοι δοκεῖς καλῶς λέγειν· & cum aliquid faciendum proponitur, ἀλλὰ χρὴ τοῦτο ποιεῖν· ut sæpe apud Platonem.

III.

ἀλλὰ, *saltem.*

Tertio, idem est quod *at certè* vel *saltem*; quo tamen sensu particulas γε ἔν, vel ἔν γε, vel γοῦν, sæpius adjunctas habet. Aristot. εἰ μὴ πᾶσι δυνατὸν, ἀλλὰ κατὰ φυλάς, id est, *si minus hoc universi possunt, ac certè per tribus.* Aristoph. Nub. Ἔπειτ᾽ ἐκέλευσα αὐτὸν ἀλλὰ μυρρίνην λαβόντα τοῦ Αἰσχύλου λέξαι τί μοι, *Jussi eum saltem, myrteo ramo accepto, carmen aliquod Æschyli recitare.* Galenus ad Glauc. Εἰ μὲν οἷόν τε ὦν ἦν ἐν τῇ πρώτῃ, ἀλλὰ τῇ δευτέρᾳ γε πειρατέον ἐξευρεῖν τὴν ἰδέαν τοῦ πυρετοῦ, id est, *si minùs primo die licebit, at secundo quidem conandum est, ut febris speciem cognoscas:* ubi ἀλλὰ & γε interjectâ voce aliquâ separantur. Ita quod Tullius pro Cluentio, ait *non timuisse, si minus vim deorum, at illam ipsam noctem!* Græcè dici potest, οὐκ ἄρα φοβηθῶμεν, εἰ μὴ τὸ θεῖον, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν γε νύκτα!

IV.

IV.

Quartò, ἀλλὰ ſequente ἆρα vel ἦ, vel μὴ vel οὐκ, ἢ μὴ interrogat. Plato Legum 10. ἀλλ' ἆρά τισι παρεφερεῖς τῶν ἀρχόντων, ἢ πνες τούτοις; *utrum tandem ſimiles (Dii) ſunt principum quorundam, an potius Deorum, principes aliqui?* Idem in Gorgia, ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατὰ πὴν ἑορτὴν ἥκομεν; *an verò (quod aiunt) poſt feſtum venimus?* Xenoph. 4. Memorab. ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμεῖς εἶναι ἀγαθός; *an verò cupis bonus eſſe geometra?* Sæpiſſimè tamen, ἀλλ' ἢ citra interrogationem, verti debet *non autem.* Demoſth. pro Corona, εἰ τοῦτ' τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τοδὶ διελέχθην ἐγὼ, *ſi hoc verbum, non autem aliud hoc protulerim.* Barbarum enim eſſet, ὃ δέ.

V.

Aliquando etiam ἀλλ' ἦ, Periodorum initio, citra interrogationem, verti debet, *enimverò, utique, planè, profectò.* Ita Dio Chryſoſtom. novo ſanè more, duodecimam orationem exorſus eſt. Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, ὦ ἄνδρες, ἐγὼ κὴ παρ' ὑμῖν, κὴ παρ' ἑτέροις πλείοσι, πέπονθα τὸ τῆς γλαυκὸς, ἄτοπον κὴ παράδοξον πάθος, id eſt, *Mihi quidem, auditores, cum apud vos, tum apud alios pleroſque, id ipſum uſu venit, quod noctuae contigiſſe ferunt, abſurdum utique, ac præter expectationem.*

VI.

Ἀλλὰ γὰρ, & ἀλλὰ δὴ ſæpe etiam interrogant. Plato 2. de Republ. ἀλλὰ δὴ Θεὸς ἔστε λανθάνειν, ἔστε βιάσασθαι δυνατὸν, id eſt, *an verò Deos, nec latere nec cogere quiſquam poteſt?* Sæpius tamen non interrogant, & ſignificant *ac enim*, nec aliter Græcè dici poteſt, *non autem*, quàm ἀλλὰ μὴ, vel rarius ἀλλ' ἤ.

ἀλλὰ γὰρ, *sed tamen.* Ἀλλὰ γὰρ significat *sed tamen.* Aristoph. Nub. Ἀλλ' ἔς' ἔμοιγ' υἱὸς κακός τε κἀγαθός, ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν, *Sed discere tamen non vult.* Idem Acharnens. Οἶμοι τάλας μυπλωπὸν ὅσον ἀπόλεσα, Ἀλλ' ὢν Λακεδαίμων γὰρ Ἀμφίθεός ὅδι, *Sed hic est Amphitheus è Lacedæmone.* In priore exemplo servari posset vis causativa particulæ γὰρ supplendo aliquid extrinsecus, Ἀλλ' οὐδὲν ὄφελος τῷ καλὸν καὶ γαθὸν αὐτὸν εἶναι· οὐ γὰρ θέλει μανθάνειν. In altero autem exemplo causativa vis particulæ γὰρ servari non potest.

VII.

Ἀλλὰ νὴ Δία, vel νὴ Δία ἀλλὰ, ironicè pro *ac enimverò, scilicet, nimirum.* Demosth. in Lept. Ἀλλὰ, νὴ Δία ἐκεῖνο ἂν ἴσως τινὲς ἡμῖν ταῦτα *at enimverò, id fortè nobis objiciet.*

VIII.

Ἀλλὰ δὴ καὶ, *imo etiam,* vel *usque adeo* significant. Libanius ἵνα ἄδειαν ἔχῃ ἀπέναι ὅπου ἂν βούλωνται, ἀλλὰ δὴ καὶ πρὸς πολεμίους, i.e. *liberam, quocunque vellent abeundi potestatem habuere, atque adeo ad ipsos hostes.*

IX.

Πλὴν ἀλλὰ, ferè significant *tamen, veruntamen,* ut etiam πλὴν καί. Lucian. πλὴν ἀλλὰ, τί ἂν πάθοιμι; *veruntamen quid agerem?* Quomodo interdum repellentis est ac refellentis, interdum approbantis & concedentis.

At verò πλὴν ἀλλ' ἤ, redditur *nisi:* ut πλὴν εἰ, & πλὴν ἐάν. Aristot. 1. Metaphys. οὐ γὰρ ἄνθρωπον ὑγιάζει ὁ ἰατρεύων, πλὴν ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός, id est, *nec enim sanat Medicus, nisi per accidens.*

Ita & ἀλλ' ἤ simpliciter. Isocrat. δίξαν πλὴν οὐχ οἵόν τε ἀλλ' ἢ τοὺς ἀρετῇ διενεγκόντας

κτήσασθαι, Bonam existimationem nemo sibi parare potest, nisi qui virtute cæteris antecellit. Aristot. Ethic 5. εἰ δὲ ἐπὶ δικαίῳ, ἐπὶ ὠφελείαν μοχθηρίαν ἀλλ' ἢ ἐπ' ἀδικίαν, *ad nullam aliam pravitatem nisi ad injustitiam.*

Ἀλλ' ἤ, nonnunquam accipitur pro ἀλλὰ μόνον. Aristoph. Εἰρ. Ἀλλ' ὅδε γ' εἶλκεν ὅδ' Ἀργεῖος παλαι, ἀλλ' ἢ καταγέλων τῆς παλαιπωρίας, i. e. ἀλλὰ μόνον καταγέλων.

X.

Ἀλλά τοι, & ἀλλὰ μὴν, *atqui, at certè, at verò.* Exempla passim obvia: sed ἀλλὰ μὴν, in assumptionibus dialecticis usurpatur, quo modo *atqui* apud Latinos. unde est hoc Luciani argumentum, εἰ γάρ εἰσι βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσι βωμοί· εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. *si enim aræ sunt, sunt etiam Dii; atqui aræ sunt, ergo & Dii.*

XI.

Ἀλλ' ἤ, ἀλλ' ὅτι, & ἀλλ' ἢ ὅτι, *nisi quod.* Synesius Epist. ὃ δὴ πρὸς πόδας ἐμιεῖτο κίνδυνον ἂν ἐπεγὼ ἦν, ἀλλ ὅτι πᾶσιν ἐσίοις ἢ ναῦς ἐφέρετο, *quod præsens periculum intentabat, aliud erat nihil, quam quod passis velis, navis ferebatur.*

XII.

Ἀλλὰ, interdum adhortantis est; túncq; ferè conjungitur cum ἄγε, vel ἄγε δή, vel imperativo verbi εἶμι *eo*; nec quicquam per sè significat. Hom. Iliad. Ἀλλ' ἄγεδ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες. Dionysius Halicarnass. lib. 3. οἱ μὲν ἄντικρυς ἐπόντες, οἱ δὲ κατόπιν, ἀλλ' ἴτε σῶν πολλῇ καταφρονήσει ἐπ' αὐτούς, id est, *Alii à fronte, alii à tergo ingruentes, ite porrò, atque illos omnino contemnite,* ubi ἀλλ' ἴτε, pro ἴτε δή.

Eadem

Eadem conjunctio, ita nonnunquam poſt comparativum adverbium ſequitur, ut ſumi videatur pro ἢ *quam*. Thucydid. ſæpe ut lib. 2. τὸν τάφον ὀπιπμότατον (ἐλάμβανον) ὐκ ἐν ᾧ κεῖνται μᾶλλον, ἀλλ' ἐν ᾗ ἡ δόξα αὐτῶν ἀεί-μνης Θ καταλείπεται, id eſt, *ſepulchrum illuſtriſſimum* (ſupple *habuerunt*) *non illud potius, in quo jacent, quàm in quo perpetua eorum gloria remanet.* Latini tamen potius dicerent, *tam quam*. Idem paulò poſt, ὐ γὰ οἱ κακοδαι-μῦντες δικαιότερον ἀφειδοῖεν ἂν τῦ βίυ, ἀλλ' ὅς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἔτι κινδυ-νεύ Θ, id eſt, *nec enim, qui duriore fortunâ utuntur juſtius vitam profundant, quàm qui de adverſa quadam mutatione, dum vivunt, adhuc periclitantur.* Fœlices ac fortunatos intelligit, qui dum vivunt, in continuo adverſæ ſortis periculo verſantur. Idem etiam valet ſine comparat. adver. antecedente. Plutarc. in Lycur. ὐ πόλεως ἡ Σπάρτη πολιτείαν, ἀλλ' ἀνδρὸς ἀσκητῦ βίον ἔχυσα, *non civitatis inſtitutionem ſed potius viri ad virtutem ſe exercentis vitam ducens.* XIII.

ἀλλὰ ἐλλειπτικῶς. Dicitur etiam ἀλλὰ interdum ἐλλειπτικῶς, & aliquid præſupponit quod brevitatis gratiâ omittitur. Ariſtoph. Nub. τὸ δέρμα γοῦν γεραιτέρων λάβοιμ' ἄν, ἀλλ' ὐδ' ἐρεβίνθυ. Quæ locutio plena eſſet hoc modo, τὸ δέρμα γοῦν γεραιτέρων λάβοιμ' ἄν, μὴ ὅτι ἀξίας τινος μεγάλης, ἀλλ' ὐδ' ἐρεβίνθυ, id eſt, *non modo non magno aliquo pretio, ſed ne ciceris quidem*, id eſt, *ne cicere quidem uno.* Quibus verbis vilitatem pellis ſeniorum oſtendit, quos excoriatum iri aſſerit, ſi juvenis ille qui illic loquens inducitur perſuadere poſſit ab ipſis filiis parentes eſſe verberandos. Ita Devarius.

SEC-

SECTIO II.

De Conjunctione ἄν, ſpectatâ in primo & ſecundo uſu.

Reg. I.

CONjunctio ἄν (præterquam quod ſæpe ſumitur pro εἰ, & præter alium vulgarem uſum, quo ferè cum optativo & ſubjunctivo conjungitur :) apud Græcos Oratores maximè, uſus habet tam elegantes, quam varios ; quod etiam apud Poëtas, κε & κεν, enclititicæ repræſentant. Nos facilitatis causâ, illos omnes ad quatuor præcipuos revocamus. Primus eſt, ἀορισολογικὸς, id eſt, *indefinitus* : ſecundus δυνητικὸς quaſi *poteſtativus* : tertius ὑπερπληρωματικὸς, id eſt, *abundans* : quartus ἐλλειπτικὸς, i. e. *deficiens*. *Quatuor uſus conjunctionis ἄν.*

II.

Primus igitur Indefinitus, omnium facillimus, maximéque contritus eſt, cùm indefinitam loci, temporis, ac cæterorum id genus ſignificationen habet : quomodo ferè cum optativo vel ſubjunctivo conſtruitur : ut ὅ,τι ἂν λέγοις, πλέον ἔσται μηδὲν ἤ, vel μηδὲν, *quicquid dicas, amplius fiet nihil*, id eſt, *nihil propterea conſequere*. *ἄν, cum optat. ſubjunctivo.*

III.

Secundus δυνητικὸς, ampliſſimè patet; itaque dicitur, quod ferè ſententia commodè, per verbum δύναμαι declarari poſſit; licèt etiam per verbum ὀφείλειν *debere*, id fieri queat.

IV.

IV.

ἄν, *cum imperfect. indicat.*

Primum igitur, cum imperfecto indicativi seu præcedat, seu sequatur, affert significationem præsentis, & imperfecti optativi: ut εἴ γε ἑώρων ἀδικοῦντα, οὐκ ἂν ἠνεσχόμην, *si viderem injuriis afficientem, non paterer*: pro ἂν ὀργίλως, ἂν ἠνεσχόμην.

Sæpe etiam pro plusquam perfecto, quia imperfectum pro Aoristo poni solet. Demosth. initio Philipp. 1. ἡσυχίαν ἂν ἦγον, *quievissem* vel *quiescerem*.

V.

Secundo, cum aoristo utroque indicativi, sumitur pro Aoristo, vel plusquam perfecto optativi: ut ἐκεῖνον ἂν ἐξέβαλον εἰ παρεισεδύσατο· ubi ἐξέβαλον, idem quod ἐκβάλοιμι, id est, *illum ejecissem si clam se ingessisset*. Demosth. Philipp. 1. ἀλλ' ἂν, ὧν νυνὶ πεποίηκεν, ἔπραξεν, id est, *nihil eorum quæ nunc fecit, præstitisset*.

VI.

Tertio, cum plusquam perfecto Indicat. pro eod. plusquam perf. optativi. Demosth. pro Cor. ὥστε τῆς εἰρήνης ἂν ἐκεκρατήκει, *ita pacem non obtinuisset*. Ibidem, ὅτι τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, id est, *quia suarum etiam injuriarum*, id est, *nobis ab eo illatarum meminisset*. Ibid. in voce passiva, ἐξῃρέθη ἂν τοιοῦτος, id est, *homo ejusmodi ereptus fuisset*, nempè, Judicum manibus.

VII.

Quarto, cum præterito etiam medio, tametsi rarius. Demosth. ibid. ἐπεὶ δὲ γε ὑμᾶς αὐτοὺς, πάλαι ἂν ἀπολώλατε, id est, *aliòqui, quantum ad vos attinet, pridem utique jam periissetis*.

VIII.

VIII.

Quinto, non tantum cum imperfecto, vel aoriſtis indicativi, ſed etiam cum optativo ſæpius quam cum ſubjunctivo, vim habet ſupprimendi aliquid, ſed tamen δυνατῶς: ut τοῦτο μὲν τῷ ἀνηλίκῳ ἴσως ἂν συγχωρήσαιμι, τὰ δ' ἕτερα, οὐκ ἄν, ſupple, συγχωρήσαιμι, id eſt, *hoc quidem adverſario libens conceſſerim, alia vero non item.*

IX.

Sexto, Latini vim illam δυνατικὴν, ferè ἄν, *cum* per futurum optativi, vel per aoriſtum ſub- *futuris.* junctivi exprimunt: ut patet ſuperiori exemplo. Tullius pro Cœlio, *Jam iſta deſeruit, jam ætas omnia, jam dies mitigârit,* ταῦτα μὲν ἂν ἤδη ἀφοίη, πάντ' ἂν ἤδη ἡλικία τις καὶ χρόνος κατασκεύσειεν.

Aliquando per imperfectum, aut pluſquam perfectum optativi: ut *ires tu verò, obſecrares, obteſtarere,* pro *ire, obſecrare debere,* aut *debuiſſes.* ἀμέλει, σὺ μὲν ἂν φεύγοις τε, καὶ ἀνηβολοίης, καὶ καταμύσειεν.

X.

Septimo, cum interrogatione, ac ferè par- γάρ. ticula δὲ & optativo, indignationis ſenſum aliquem indicat, & contemptus. Æſchines in Cteſiph. σὺ γὰρ ἂν (Demoſth. appellat,) πώμυλον ἐποίησας; σὺ γὰρ ἂν φεύγοις, μὴ ὅτι φεύγοις πόλιν, ἀλλὰ φεύγοις οἰκίαν, ὅπου κίνδυνος εἴη; *Tu, ut vel unum virum ad defectionem impelleres? tu, ut adires, non dico urbem ſed domum unam, ubi aliquid ſubeſſet periculi?* quaſi dicas, *nunquam id faceres.* Sic apud Latinos cum indignatione: *tu, ut id feceris? ut præſente me verberaris?* σὺ γὰρ ἂν τοῦτο ποιήσειας; σὺ γὰρ ἂν καὶ παρόντος ἐμοῦ πύθοιο; Gal. *que tu l'ayes battu en ma preſence?*

XI.

XI.

Octavo, vim illam συμπικλὰ, & cum futuri ſignificatione conjunctam habet, non modò cum optativo, ſed etiam cum futuro indicativi & aliorum modorum, itémque cum præſenti, præterito, & utroque aoriſto infinitivi & participiorum.

At primò cum futuro indicativi. Iſocr. in Areopag. οὐκ ἔστιν ὅπως, οὐκ ἂν ἀεὶδν ἅπαντα κακὰ πεισόμεθα, id eſt, *fieri non poteſt, quin omnia fere malorum genera patiamur.*

XII.

Cum futuro infinit. Cum futuro infinitivi. Idem in Buſir. ἐνόμισε τοὺς μὴ τούτων ὀλιγωρεῖν τυχὸν ἂν καὶ τῶν μειζόνων καταφρονήσειν, *exiſtimavit qui hæc nihili facerent, eos majora quoque contempturos.*

XIII.

Cum futuro particip. Cum futuro particip. rariùs, aliquando tamen: ut ἐπὶ τοῦτ' ἦλθ', ὡς μάλα φιλοφρονηθεὶς ἂν λεξιωσόμενος, ἀπαλλάττειν, *obviam ei profectus eſt, quaſi eum peramanter exceptum.*

XIV.

Cum præſ. infinit. Cum præſenti infinitivi ſæpiſſimé. Xenoph. Παιδείας I. Δοκεῖ μοι ἆθλα προτιθεὶς, μάλιστ' ἂν ποιεῖν ἐπασκεῖσθαι ἕκαστα, ὥστε ὁπότε δέοιτο ἕξειν ἂν παρεσκευασμένους χρήσασθαι, id eſt, *mihi quidem videtur, ſi præmia proponet, effecturus maximè, ut in ſingulis optimè exercitati ſint, eóſque ubi opus erit, maximè promptos & expeditos habeat:* ubi ποιεῖν pro ποιήσειν, & ἕξειν pro ἕξειν. Demoſth. initio Philipp. I. ἡγοῦμαι καὶ πρῶτος ἀναστὰς, εἰκότως ἂν συγγνώμης τυχεῖν, *exiſtimo, ut primus etiam ad dicendum ſurrexerim, me tamen veniam jure conſequuturum.* ubi ἂν τυχεῖν, pro τεύξεσθαι.

XV.

XV.

Cum Aoriſtis infinitivi. Xenoph. Ἑλλιωικῶν 6. νομίσας ὑκ ἂν ἔτι συμμίξαι ἀυτῷ τὸν μισθοφόρους, pro συμμίξειν, *ratus mercenarios ſeſe cum eo deinceps minimè conjuncturos.* Idem Παιδείας 8. ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ἤδη ἔσομαι, ὡς μηδὲν ἂν ἔτι κακὸν παθεῖν, pro πείσεσθαι, *jam in tuto collocatus ero ſic ut mali amplius pati nihil poſſim*: quo loco maxima vis δυνητικὴ exprimitur. *Cum Aor. infinit.*

XVI.

Cum participio præſentis. Idem Ἑλλιωικῶν 7. ἐπεὶ ἔγνω ὑκ ἂν δυναύμενος τῆς πόλεως κρατῶν, pro δυνησόμενος, *ubi ſe verbis dominum eſſe non poſſe cognovit.* Demoſth. pro Cor. ὅτε τότε Ἀθηναίων, πολλὰ ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις, *cum Athenienſes eo tempore, acceptarum à Corinthiis ac Thebanis injuriarum memoriâ commoveri potuiſſent.* *Cum participio præſen.*

XVII.

Cum Aoriſt. 1. participii. Idem Παιδείας 1. ὡς ὀλίγα ἂν λήσαντα τὰ τῶ μείζονι θεῶ σημεῖα, id eſt, *quaſi neminem ſummi Numinis ſigna latere poſſent* pro λήσοντα. *Cum Aor. 1. particip.*

XVIII.

Cum 2. Aoriſto participiorum. Idem Ἑλλιωικῶν 6. ἐλογίζοντο ὅ καὶ τῦτο, ὡς καὶ συνελθῶσαν ἂν τὰ χάος τῶν Λακεδαιμονίων δυναμιν, id eſt, *ſecum etiam ita ratiocinabantur, brevi ſimul coituras Lacedæmoniorum vires:* ubi συνελθῶσαν pro συνελθόσομένων. Demoſt. pro Cor. inter ἂν & particip. verbum inſeruit, Θηβαίοις δ' ὁπόταν ἂν ἐπηδῶσι παθῶσιν, *Quicquid verò Thebani paterentur, id jucundum vobis futurum eſſet.* *Cum Aor. 1. particip.*

SEC-

SECTIO III.

De Tertio & Quarto Usu ejusdem Conjunctionis.

Reg. I.

ἄν, *abundat.*

TErtius usus, qui παρεμπληρωματικὸς dicitur, is est, cum particula παρέλκει, *abundat.* Aristoteles Ethic. 10. μάλιστα ἂν τοῦτο δυνάσθαι δόξειεν ἂν ἐκ τῶν εἰρημένων, νομοθετικὸς γὰρ ὁμοίως, id est, *ex superioribus, id maximè posse videatur, qui condendarum legum peritus fuerit.* ubi prius ἂν abundat, nisi dicamus ἂν δυνάσθαι, sumi pro δυνήσεσθαι.

Aristophanes in Vesp. ἐγὼ γὰρ, εἰ μὲν ἄν ὀρνίθων γάλα, ἀντὶ τοῦ βίου λαβοιμι ἄν, εἰ μὲ νῦν ἀποστερεῖς, id est, *ego quippe ne lac quidem avium huic vitæ prætulerim, quam tu mihi nunc eripis.*

Plato 4. Legum, τοῦτο γὰρ ἔχουσα, (supple πόλις) πολλῶν ἐξαγωγῶν ἂν παρεχομένη, νομίσμα καὶ ἀργυροῦ καὶ χρυσοῦ πάλιν ἀντεμπίμπλατο ἄν, id est, *hoc enim si haberet, ut rerum inde multarum exportatio fieret, ita magnâ vicissim auri argentique copiâ repleretur.* ubi ἂν cum παρεχομένη junctum, manifestè redundat, vel significat παρέχειν δυναμένη.

Demosthenes in initio 1. Philipp. cum aoristo participi vocem hanc ita conjunxit, ἐπορῶν ἄν, ἕως οἱ πλεῖστοι τῶν εἰωθότων γραμμῶν ἀπῆνεγκαν. ubi ἐπορῶν ἄν, pro ἐπορῶν tantum, id est, *ubi expectâssem, donec eorum*

eorum qui ſolent, plurimi ſententiam dixiſſent; niſi trajectio fit, pro ἕως ἄν.

II.

Quartus ac poſtremus uſus, ἐλλειπτικὸς, ἄν, *deficit.* id eſt, *deficiens*, bifariam dividi poteſt. Primum enim, conjunctio illa præſens, vim habet ſubintelligendi aliquid, quod orationi deſit, adhibitâ ferè verbi ejus repetitione, in quovis ſignificationis præcipua eſt. Syneſius ad fratrem, de incerto quodam cædis authore. τοιοῦτός ἐστιν, ὡς εἰ καὶ μὴ πεποίηκεν, ἀλλ' ἐποίησεν ἄν, *ejuſmodi ille eſt, ut facinus etiamſi non admiſerit, admittere tamen potuerit*; vel *datâ occaſione, admiſſurus etiam fuerit.* ubi & verbum ποιεῖν repetitur & ἄν, præter vim ὑποπτικὸν, ſimul aliquid aliud involvit, v. c. ἤνίκα ἂν τύχῃ, *ſi res ita ferret*, aut aliud ſimile.

III.

Ejuſdem ἐλλείψεως, clarius etiam exemplum hoc eſt, quod apud eundem Syneſium ibidem extat, τοὺς δὲ καὶ μὴ πλάσαντας, (delatores intelligit; & ſupplendum ex præcedentibus, οἶμαι δεῖν ἀποξηράζεσθαι,) ὅτι συνέπλασαν ἄν, *Hos verò*, (ſupple, delatores execrandos puto) *quod rem, ut minus fortè confinxerint*; *confingere tamen parati per ſeſe fuerint*: nempè, εἰ τῷ ἂν καιρὸν τις λάβοιεν, *ſiqua ſeſe daret occaſio.*

IV.

Alter modus, quo illa conjunctio ἐλλειπτικῶς uſurpatur, eſt, cum ipſamet deſideratur, ac ſubintelligitur: tunc eodem modo loca illa explicari debent, per optativum; ac ſi expreſſa eſſet illa conjunctio. Ita, cùm alicui loco, vel imperfecti, vel aoriſti,

aoristi, vel perfecti significatio minus conveniet, statim conjiciendum erit, particulam ἂν subintelligi: similitérque præsens, vel aorist. & perfectum, vel infinitivi, vel participiorum, per futurum explicandum esse. Pauca ex Demosthene & Xenophonte subjiciemus exempla.

V.

De Imperfecto, clarum illud est, Olynth. 1. ῥᾴονι, καὶ πολὺ ταπεινοτέρῳ νῦν ἐχρώμεθα τῷ Φιλίππῳ, id est, *faciliore nunc, multóque modestiore Philippo uteremur*, pro ἐχρώμεθα ἄν.

VI.

Item de Infinitivo præsentis temporis. Ibidem. βεβαίαν εἰκὸς πᾶσι ἔχθραν αὐτοὺς, ὑπὲρ ὧν φοβοῦνται καὶ πεπόνθασιν, ἔχειν, pro ἕξειν, vel ἔχειν ἄν loquitur enim ibi de constantia in futurum, id est, *constantes ab iis, propter illa quæ metuunt, quæque passi jam sunt, inimicitias gestum iri.*

Jam de Aoristo ejusdem infinitivi. Ibid. Σκοπεῖτε, εἰς τί ποτε ἐλπὶς ταῦτα τελευτήσει, pro τελευτήσειν, *videte quem ista finem habitura speretis.* Idem pro Corona, cum Aoristo primo medio, sequente futuro activo: ῥᾷον ἤλπιζε, τὰ μὲν ἀδικήσασθαι, τὰ δ' πείσειν, id est, *sperabat se facilius partim in fraudem inducere, partim etiam persuadere posse.*

VII.

ἂν, *cum particip. deficit.*

Denique de Participio, in quo tamen id rarius accidit. Xenophon. Παιδείας 6. ἄλλους δὲ μισθοῦνται, ὡς ἅμιλλαν μαχουμένους ὑπὲρ σφῶν, ἢ αὐτοὶ, id est, *alios mercede conducunt, quasi melius suâ causâ pugnaturi sint, quam*

quam ipſimet : ubi μαχουμένους, pro μαχουμένους ἂν, vel μαχουμένους. Et lib. 7. in Aoriſt. participiorum, ὡς ὅτῳ μᾶλλον ὑπισοὺν ἀφυλακτοίσις τοῖς ἐναντίοις, id eſt, *quaſi hoc pacto adverſarios magis imparatos invaſurus* : ubi ὑπισοὺν, pro ὑπισοὺν ἄν, vel ὑπισεῖν μέλλων· cùm de futurâ expeditione loquatur.

VIII.

Idem uſus ferè perpetuus eſt, præcedente conjunctione εἰ, cum imperfecto vel aoriſto. Tunc enim vix unquam conjunctio ἄν exprimitur ; ſemper tamen, meo quidem judicio, ſubauditur. Exemplis nihil frequentius. Ego ſectione ſexta pauca ſubjiciam, hîc tantùm monuiſſe contentus.

SEC-

SECTIO IV.

De Conjunctionibus ἄρα, *&* γε.

Regula I.

ἆρ' ἔν, *itaque.*

ΑΡα, acutâ penultimâ, (nam ἆρα circumflexum, adverbium est quod *utrum* significat) primò, initio periodi, ac præsertim cum particula ἔν, sonat *itaque* vel *quamobrem.* Plato 5. de Repub. ἆρ' ἔν ὀκ τῶδε τὸ τοιόνδε γίγνεται, *quamobrem ex hoc, tale quod sequitur.*

II.

ἄρα, *fortè, tamen.*

Frequentissimè voci alteri subjungitur, significatque idem quod πω, vel ἴσως, id est, *fortè* vel *tamen* vel *quodammodo:* ut εἴ τις ἄρα τῶ βραβεῖα ἄξιος ἐν τοσούτοις γένοιτο, id est, *si quis fortè, vel tamen, in tantâ multitudine præmio dignus reperitur.*

III.

ἄρα, *utique.*

Non minùs sæpe significat *utique, nimirum, videlicet, obsecro, quæsi:* adeóque ornatui magis, quam novæ significationi servit. Appianus ἠδέξησιν ἄρα, εἰ μὴ τὰ ὅμοια γενναίως ἀκήκοει, id est, *malè nimirum audiisset, ni similia constanter pertulisset:* hic enim ἠδέξησιν posuit pro ἠδόξησιν ἄν. Sic ἐννόησον ἄρα, *cogita obsecro:* νῦν ἄρα σκέψαι, *attende quæso.* Xenoph. ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, οἵους ἄρα ἔχομεν ἑταίρους; *quales tandem, quales nam socios habemus?* Aristoph. Pluto, οἷς ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον; *inter quosnam homines imprudens versatus sum?*

IV.

IV.

Quo etiam modo, non rarò ſumitur ἆρα, *videnicè*, ut & νὴ Δία, & οὐκ ὀρᾷς, verbi cauſa, *licet, ironicè*, ἔξει ἄρ' ἄνθρωπος ἀεὶ χθαμαὶ ῥέπων πρὸς πόλιν ἑλεῖν αὐτοῦσαι, *poterit videlicet homo ſemper humi repens, civitatem primo impetu capere.*

V.

Particula γε, ſola cùm eſt, fere ſignificat *ſaltem*, aut eam Atticè ſignificationem involvit: ut τοῦτό σοι ἰάσομαι, τὸ μόν γε πρόσθεν, i. e. *huic malo medebor tuo, quantum ſaltem contendere potero.* Atqui hic uſus frequentiſſimus eſt. γε, *ſaltem.*

VI.

Eadem cum pronominibus, ἐγὼ, σὺ, αὐτὸς, ἔγωγε, ſignificat *quidem*: ut ἔγωγε, *equidem*: ubi notandum in ἔγωγε & ἔμοιγε, accentum in antepenultimam retrahi, cùm in ἐμοῦγε, ἐμέγε, & aliis caſibus id non fiat. *equidem.*

VII.

A Platone potiſſimùm, ſolius ornatûs causâ ſæpiſſimè uſurpatur: ut πάνυ γε, *admodum*: ſic εὖγε τῆς εὐφυΐας, *macte egregiæ indolis.*

VIII.

Præcedente οὐ, & interjectâ ut plurimum alià quadam voce, ſignificat *imo*. Plato in Protagora, εἰ ἐβούλου τοῦτον, εἰ περὶ ἀνδρείους λέγοι θαρραλέους· ὁ δ', οὐ δῆτα γε ἔφη, i. e. *quærebam ex eo, num viros fortes audaces eſſe diceret: Ille autem, imo temerarios, inquit.* γε, *imò.*

IX.

Γε δή, ut plurimùm quoque ſignificant *ſaltem*. Demoſth. in Midiana, εἰκότως παρέσχεν ἑαυτὸν, τόγε δὴ μέχρι τῆς κείσεως χρόνον, id eſt, *moderatum ac tolerabilem ſeſe præbuiſſet, ſaltem toto illo judicii tempore*: hic enim παρέσχε pro παρέσχεν ἄν. γε δή, *ſaltem.*

X.

X.

γέτοι, γεῦν, *certe quidem.*

Τέτοι, γέτοιπε, γεῦν & γῦν, idem quoque ſignificant; niſi quod ſæpius reddi poſſint, *certè quidem* vel *quidem certè*. Exempla paſſim obvia.

Nec rarò γε, γε ἔν, & γῦν, redduntur, *nam* yel *enim*: qua ſignificatione interdum etiam apud Latinos *ſaltem quidem* & *certè quidem* uſurpantur, & apud Gallos *au moins*. Plato in Phæd. τετοιὶ γῦν τὸν λόγον θαυμαζῶς μοι εἶπες ὡς παρὰ δόξαν, id eſt, *nam hoc quidem in diſputatione, mirum quantum præter expectationem meam verſatus es.* Ubi etiam notandum, illas ὑποκοριστικῶς uſurpari: nec enim in vehementi aſſeveratione ἀντὶ τοῦ γὸ rectè ponerentur.

XI.

γέτοι, γε μὲν, *ſanè atqui.*

Præterea γέτοι & γε μὲν, aliquando ſignificant *enimvero, ſane, atqui.* Plato Leg. 10. ἑπόμενοί γε μὲν αὐτοῖς σκεψόμεθα τοὺ ἐκεῖθεν, τί ποτε κὴ τυγχάνυσι διανούμενοι, præceſſerat autem, εἰκὸς γέτοιπε σοφὲς ἄνδρας ὀρθῶς λέγειν· quem locum ita Ficinus vertit, *Certè non abſurdum eſt, viros ſapientes probè diſſeſſe: quare ſequamur ipſos inquirentesque, quidnam intellexerint.* Ego ſic verterem, *Probabile ſanè fuerit, eruditos homines rectè loquutos eſſe: nos autem eorum veſtigiis inſiſtentes, quid ii porro ſenſerint, qui eorum ex diſciplina profecti ſunt, videamus.* nam per τοὺ ἐκεῖθεν, illorum aut *diſcipulos* aut *ſectatores* intelligit.

XII.

γε μὲν, *præterea.*

Γε μὲν ſignificat etiam *præterea* vel *quinetiam.* Xenoph. in Ageſilao, ἐλπίδων γε μὲν πάντας ἐνέπλησι, *quinetiam bona ſpe omnes implevit.*

SECTIO

SECTIO V.

De Conjunctionibus γὰρ & δή.

Reg. I.

PRæter ea quæ in ſuperioribus aſperſimus; quæ ſequuntur de particula γὰρ, notanda ſunt. γὰρ δὴ, *enim.*

Primò, in ſignificatione vulgari, ſæpe adjunctam habet particulam δὴ ſuperfluam. Plato in Apolog. ἐγὼ γὰρ δὴ ὅτε μέγα, ὅτε σμικρὸν ζωοίδα ἐμαυτῷ, *ego enim mihi nullius planè rei conſcius ſum.*

II.

Secundo, ironicè ſumitur: σὺ γὰρ ἀπὸ γὰρ, *videtóτων ὁρμώμενος, ἅπασαν μέλλεις καταλαβεῖν licet.* τὴν χώραν, id eſt, *tu ſcilicet his viribus & initiis, univerſam occupabis regionem.*

III.

Tertio, interrogationi ſervit, ut apud γὰρ, *inter*Latinos particulæ *nam* & *enim*: ut *quiſnam rogat. hoc fecerit?* τίς γὰρ ἂν τοῦτο ποιήσειε; Quo in genere notanda præcipuè eſt hæc particula, cùm indignationem adjunctam habet. Ariſtoph. in Plut. τὸ γὰρ ἀνπλέγειν τολμᾷν ὑμᾶς, ὡς ἅπαντ' ἐς' ἀγαθ' ὑμῖν διὰ τὴν πενίαν; id eſt, *Itáne verò, audeatis etiam negare bonorum vobis omnium cauſam eſſe paupertatem?* Ita ſæpe Tullius particulam *enim* uſurpat: ut Philip. 8. *ſemel enim pacem defendi?* ἅπαξ γὰρ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἔπραξα ἐγώ;

IV.

οὐ γὰρ, *nonne?*

Οὐ γὰρ, ſæpe vehementer interrogat. Chryſoſt. in cap. 15. Epiſt. 1. ad Corinthios, οὐ γὰρ ἐκκοπεῖναι πρὸ γλῶτταν ἐκείνῳ ἔδει; οὐ γὰρ σβεσθῆναι πρὸ καρδίαν πρὸ ταῦτα τετῦφαν, id eſt, *quin enim? annon linguam iſtam exſcindi oportuit? non cor iſtud extingui, quod talia pareret?* Contra γὰρ, interdum παρέλκον, reſponſioni & approbationi ſervit. Plato ſæpe, ἔστι γὰρ οὕτω, *ita eſt.*

γὰρ, *abundat.*

V.

δὴ, *nunquam periodorum initio.*

Δὴ, in ſoluta oratione nunquam præponitur initiis periodorum, aut membrorum: in verſu, modò ſequitur, modò præmittitur: & tunc utrobique ſignificat *prorſus, utique, ſanè, enimvero, planè, certè:* Exempla paſſim apud Homerum.

VI.

καὶ δὴ, *affirmat.*

Secundo, (præter communem illam & contritam acceptionem, quâ ſignificat *igitur*; in quâ dicunt etiam δῆτα, quod tamen ſæpius ſignificat *videlicet.*) Eleganter poſtponitur particulæ κὲν, aſſeverandi gratiâ: ut κὲν δὴ βουλοίμην ἄν, id eſt, *equidem omnino vellem.* Quo modo non rarò duplici κὲν includitur: ut κὲν δὴ κὲν ἀνόσιον τυτόγε, id eſt, *& impium ſanè id fuerit:* vbi alterum κὲν παρέλκειν videtur.

VII.

Interdum aliquid inter κὲν & δὴ, majoris elegantiæ causâ, inſeritur: ut τῦτο ἄρα πρὸ ἐλευθερίῳ πρέπει, κὲν πρὸ δικαίῳ δὴ, id eſt, *hoc profectò liberalem hominem decet, & verò etiam juſtum.*

Eodem pertinent iſta, κὲν τὸ δὴ μέγιστον, ſine ullo verbo, id eſt, *quodque maximum eſt.* Sic

κὲν

καὶ τὸ δὴ σφόδρα μάλιστα, *quódque potiſſimum*, vel *maximum operæ pretium eſt*, vel *quódque maximè urget*; & ſimilia, in quibus præpoſitivus τὸ, ſumitur pro ſubjunctivo ὅ.

VIII.

Δὴ, præfixum particulæ που vel πουθεν, ſignificat *videlicet*, *nimirum*, *opinor*, ídq; tam ſeriò quàm joco. Seriò, ut μέμνησθε γάρ δήπου, *meminiſtis enim, opinor.* Jocò autem, σὺ δήπου τηλικοῦτος ὤν, καὶ τῶν ἀνδρειοτάτων ἂν περιγένοιο, id eſt, *tu videlicet hac ætate, fortiſſimos etiam ſuperare poteris.* πουθεν δήπου, *nimirum.*

IX

Interdum vel incitando, vel concedendo, ſumitur pro *ſis*, *verò*, *porro*. Incitando quidem: ut φέρε δὴ, ἴθι δή, id eſt, *age ſis*, *age verò*. Sic δεῦρο δή, id eſt, *huc age.* Concedendo autem: ut εἶεν δὴ ταῦτα, *ſint iſta verò.* φέρε δὴ, *age verò.*

X.

Poſt adverbium ἐνταῦθα videtur commodè reddi, *enimverò*: ut ἐνταῦθα δὴ ὅτου δεινόν τι παθόν, id eſt, *tum*, vel, *hic enimverò graviter commotus.*

XI.

Sæpiſſimè præfigitur particulæ ποτε; τὸν δήποτε; tùncque aut παρέλκει, aut ejus ſignificatio cum vocis illius ſignificatione confunditur: reddi enim debet, *tandem* vel *demum*: ut τί δή ποτέ σε ἔτωσὶ παροξύνει; *quid tandem uſque adeò te commovet?* *quid tandem?*

XII.

Οὕτω δὴ, non rarò verti poteſt, *atque ita*: ut ἕτω δὴ, πάντα διεπραγματεύσω, ᾤχετο χαίρων, *atque ita confectis omnibus, exultans abiit.* ἕτω δὴ, *atque ita.*

XIII.

Ironicè quoque per ſeſe ponitur: ut ὑμεῖς δὴ, *ironicè*

ἄρα, φιλομαθεῖς δή τινες ὄντες, ἄσμενοι ἂν τῆς παιδείας ἕνεκα πάντ' ἀναμένοιτε id eſt, *vos nempè doctrinæ tam ſtudioſi, ejus causâ nihil non feratis.*

XIV.

δή, *abundat.*

Aliquando uni tantum elegantiæ ſervit: ut αὐτίκα δὴ μάλα, id eſt, *ſubitò admodum*, vel *continuò*. quâ in acceptione non rarò, vel ſequitur particulam ὅ: ut ἐὰν ὃ δή, *quòd ſi*: vel cum particulis ſimilitudinem aut acceſſionem indicantibus conjungitur: ut καθ' ὃ δή, ὥσπερ δή: ſic καθ' ὃ δὴ πρότερον, i. e. *quemadmodum etiam ante factum idem eſt*, ubi fungitur vice particulæ ἤν, de quâ poſtea. Imo & cum eâ quoque conjungitur: ut καθάπερ ἤν δή, eodem ſenſu.

XV.

Sed notandum hîc primò, non initio periodi hoc loquendi genus uſurpari: Erraret enim, qui orationem inchoans hac ſimilitudine, *quemadmodum ferociens quidam leo*: ſic eam Græcè redderet, ὥσπερ δή, vel δὴ ἤν λέων τις ἄγριος· ſola enim particula ὥσπερ, aut ſimilis adhibenda tum eſt.

Notandum ſecundò, cùm mediis in periodis uſurpatur, indicari, placere admodum ac probari comparationem illam, vel acceſſionem: ideóq; latere ſignificationem adverbii *etiam* vel *utique*, aut alterius ſimilis.

SECTIO

SECTIO VI.

De Conjunctionibus εἰ, ἰὼ, ἄν, ἐὰν, *& adjacentibus Particulis.*

Reg. I.

Εἰ & ἰὼ, quemadmodum ἄν & ἐὰν, per ſe ſolæ promiſcuè uſurpantur, in vulgari acceptione, quâ ſignificatur Latinum *ſi*. Latiùs tamen patet uſus conjunctionis εἰ, quam cæterarum, ut conſtabit ex ſequentibus: ubi tum de cæteris quoque monebimus, cum idiotiſmus aliquis æqualiter illis omnibus conveniet.

II.

Εἰ per ſe ſolum, aliquando ſumitur pro εἴθε, i. e. *utinam*; apud Poëtas quidem ſæpius, rariùs apud Oratores, Hom. Odyſſ. γ. Εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσήν γε Θεοὶ δυνάμιν ὄπασσαν, *utinam tantum mihi facultatis & virium Dii concederent.* Xenoph. παιδ. 6. Εἰ γὰρ γένοιτο, ἔφη ὁ Ἀρέσπας, ὅτι ἐγώ σοι ἐν χερσὶν ἄν γενοίμιλω αὖ χρήσιμος, id eſt, *utinam verò, inquit Araſpas, exiſtat aliquid, in quo tibi rurſum uſui eſſe poſſim.* Ita fortè ſumendum illud Virgil. Æned. 6. εἰ, *utinam*

Si nunc ſe nobis ille aureus arbore ramus,
Oſtendat nemore in tanto.

Sæpius jungitur cum ὄφελον, ἔφη, id eſt, *utinam verò, inquit:* quibus in locis particula γὰρ, aut omnino vacat, aut reddi debet, *verò:* ut γὰρ ſæpe ſignificat *enim.*

III.

εἰ *quòd.* Εἰ aliquando ſumitur pro ὅτι, *quod*; ac ferè poſt aliquod verbum affectum aliquem animi ſignificans: ut ſunt θαυμάζω, *miror*: χαίρω, *gaudeo*: ἄχθομαι, *doleo*: δακρύω, *lugeo*: κλαίω, *fleo*: & ſimil. Demoſth. de falsâ Legat. καὶ τοὺς Ἀρκάδας ὑμῖν ἀπήγγειλεν, ὡς ἔχαιρεν, εἰ τοσοῦτον τοῖς πράγμασιν, ἤδη ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις, id eſt, *Arcadas etiam ea vobis lætari nuntiavit, quòd jam Athenienſium civitas rerum ſatageret.* Syneſ. ἔκλαιον, οὐκ εἰ τελευτήσομαι, *flebam non quòd paulò poſt moriturus eſſem.* Iſocr. θαυμάζω τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυναστεύοντων, εἰ τοσοῦτον αὐτοῖς ἡγοῦνται μέγα φρονεῖν, id eſt, *miror equidem civitatum principes, quod efferri ſuum eſſe putent.* Oenomaus apud Euſeb. Præpar. 6. ἐμοὶ δὲ θαυμάζειν ἔπεισιν, εἰ τοιαῦτα λέγων, οὐκ ἠδύνετο τῆς ματαιολογίας τῆς ἑαυτοῦ, *Mihi verò planè mirari ſubit, ipſum dum iſta diceret, quàm inania, quámque frivola diceret, non ſenſiſſe.* Plutarch. in Theſ. Εἰ μὲν οὖν (ὡς Ἑλλάνικος ἱστόρηκε) τῷ Κιμμερικῷ Βοσπόρῳ παρὰ διαβᾶσαι πεζῇ δυνατὸν, ἔργον δεῖ πιστεῦσαι, *Quod Boſporo Cimmerio trajecto circumierint, difficile creditu eſt.*

IV.

εἰ *utrum.* Aliquando idem eſt quod πότερον, *utrum, an num*, dubitando potius quàm interrogando. Plutarch. Lycur. εἰ καλῶς κείμενοι νόμοι τυγχάνουσι, ἠρώτησε, id eſt, *rogavit, num ritè conſtitutæ leges eſſent.* Quod etiam, rarò licèt, aliquando tamen Latini authores imitantur. Hic verò notandum eſt, hac in acceptione, non rarò, εἰ μὲν, & εἰ δὲ μὴ, inter ſeſe opponi. Xenoph. παιδ. 8. εἰ μὲν ἔγω

ἐγὼ

ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω, εἰ ἢ μὴ, ἢ καὶ παρ' ἡμῶν τῶν πρεσβυτέρων μανθάνετε, id est, *utrum ego vos satis doceam, necne, ex senioribus etiam intelligite.*

V.

Eadem conjunctio proprium id habet, ut per se sola imperfecto & aoristis, aliquando etiam, licèt multò rariùs cum perfecto conjungatur sine conjunctione ἄν. Quibus tamen in locis idem sensus est, ac si vel adhiberetur ἄν, vel optandi modus usurparetur. Plena exemplis omnia. Clarum illud ex Demosthenis Philippic. quam sic orditur, εἰ μὲν περὶ κοινοῦ τινος πρᾶγματος προὐτίθετο λέγειν, verbatim, *si de communi quodam negotio propositum esset dicere:* vel, *si novum argumenti genus ad dicendum, esset propositum.*

Item Olynth. 1. εἰ γὰρ τῷ αὐτῷ παρεκελεύμεθα ἡμεῖς καὶ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν προθυμίαν, *si enim eandem in nostra ipsorum causa alacritatem ostendissemus.* ubi imperfectum pro aoristo positum est.

Item Olynth. 2. Σφόδρα ἂν ἠγούμην φοβερὸν εἶναι τὸν Φίλιππον, εἰ τὰ δίκαια πρᾶττοντα ἑώρων αὐτὸν ἀνεξημίωτον, id est, *Philippum equidem valde metuendum putarem, si cum justis actionibus crevisse cernerem.*

Similiter de aoristo judicandum. Idem Olynth. 1. εἰ μὲν γὰρ ὑφ' ἡμῶν πεισθέντες, ἀνείλοντο τὸν πόλεμον, pro ἀνέλοιντο ἄν, i. e. *si enim à nobis persuasi, bellum hoc suscepissent.* Ibid. εἰ τότε τότων ἑνὶ τῷ πρώτῳ προθύμως ἐβοηθήσαμεν αὐτοῖς, *si tunc uni eorum, cui primùm libuisset, alacriter opem tulissemus,* pro ἐβοηθήσαμεν ἄν.

VI.

Εἰ γὰρ, verbatim, *si enim*, significat *& ſi*; quod etiam dicunt, γὰρ εἰ: ſed ferè interpoſito γὰρ, *nam*. γὰρ εἰ ſignificat *etſi enim*. Εἰ ἄρα, εἴγε, εἴπερ, εἰ δὴ, εἴπου, vel ἴσν, & ἐὰν cum iiſdem particulis, ſumuntur pro *ſi modo*, vel *ſi quidem*, vel *ſi fortè*: quæ poſtrema ſignificatio, ſæpius cadit in εἴπου, ἄνπου, ἐάνπου, vel *ſicubi*. Quarum acceptionum trita ſunt exempla.

VII.

εἰ ἤ, *quod ſi.* Εἰ ἤ & ἐὰν ἤ, aliquando ſignificant *quod ſi*, nunquam enim dicitur, ὅτι εἰ. Qua in acceptione, vel plena eſt oratio: ut εἰ ἤ γὰρ τοῦτο λίαν σοι δόξειεν, id eſt, *quod ſi hoc etiam nimium tibi videatur*: vel aliquid ad juſtum integrúmque ſenſum deſiderat. Demoſth. in Midiam, Θάρρει, φήσειέ τις ἄν, ὦ γὰρ ἔτ' ἀδικῆν ὑβρισθήσῃ· ἐὰν ἤ, τότε ὀργιεῖσθε, νῦν ἀφέντες, id eſt, *Bono es animo, dicat aliquis: nec enim ullam amplius injuriam accipies: quod ſi*, vel potius *quid ſi*, (ſupple ἔτι ὑβρισθήσομαι, *novam aliquam injuriam accipiam:*) *num vos ei tum demum ſuccenſebitis, quem nunc impunè dimiſeritis?*

VIII.

εἰ μὴ, *niſi.* Εἰ μὴ, vulgò quidem, ſignificant *niſi*: aliquando tamen apud Atticos, qui vocum & ſententiarum trajectione gaudent; voces illæ ſimul conjunctæ, ſignificationem iſtam amittunt, quod ad ſententiæ totius explicationem, verbum aliquod inter eas interjici debeat. Tunc autem reddi poſſunt, *ſi non jam.* Thucydid. lib. 1. οὐ συγγνώμη, εἰ μὴ μετὰ κακίας, δόξης ἤ μᾶλλον, ἁμαρτίᾳ τῇ πρώτῃ ἀσθενείᾳ, ἑκοντία πολεμῶν, id eſt,

εἰ μὴ, *ſi non jam.*

id eſt, *& venia quidem, (ſupple dari nobis poſſit,) ſi non jam improbitate quadam, ſed potius cum gloria ſuperioris negligentiæ peccato contraria moliamur.* Hîc enim τολμῶμεν inſeri debet inter εἰ & μή, ut ſenſus clarior habeatur.

IX.

Εἰ ἢ μή, & aliquando εἰ ἢ ἐ, communiter verti debet, *ſin minùs*: ut ἀλλ' ὅπως ἐς τὸπὸν μετειάτερ& ἂν φαίνοιο, εἰ ἢ μὴ, πικρῶς ἄν σοι ὀργοφόρησα, id eſt, *ſed videſis, ut majorem in poſterum modeſtiam probes; ſin minùs, acerbè tecum actum ille eſt.* εἰ ἢ μή, *ſin minus.*

Aliquando tamen illæ voces magis ἐλλειπτικῶς uſurpantur. Demoſthen. de Falſa Legat. ὁ ἀνὴρ ὑμῶν ἐγράψας μὴ ἄγειν ἐν τῷ πολέμῳ ὅπλα· εἰ ἢ μὴ, θανάτῳ ζημιῶσαι, ἀπόλωλε, κ) ὕβρεισται, id eſt, *qui veſtrâ causâ decretum ediderat, ne quis ad Philippum belli tempore arma deferret, ſin minùs* (id eſt, *qui ſecus faceret*) *morte mulctaretur: is nunc periit, fœdéque tractatus eſt:* Hîc poſt εἰ ἢ μὴ ſupplendum videtur, τὶς τῷ νόμῳ πειθαρχήσῃ; id eſt, *legi quis paruerit?* εἰ ἢ μή, *defectivè.*

X.

Εἰ δ' ἄγε, apud Poëtas ſæpius, rariùs apud Oratores, etiam κατ' ἔλλειψιν uſurpantur; reddíque poſſunt, *quod ſi non credis*, vel *non creditis, age*: túncq; illud *age* ad ſequentia potius pertinere videri poſſit. Homerus Iliad. α. εἰ δ' ἄγε, τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς, *quod ſi dubitas; age, tibi jam capite annuam, ut fidem adhibeas.* εἰ δὲ ἄγε, *defectivè.*

Aliquando tamen, ad idem ἄγε, pertinet εἰ ἢ, túmque tria illa verti poſſunt, *age verò*; vel *nunc autem age ſis.* Theocrit. in Pharmaceut.

maceut. εἰ δ' ἄγε, Θέσυλί, μοι χαλεπᾶς νόσου εὑρέ τι μῆχος, id est, *age verò, Thestyli, gravis morbi remedium mihi aliquod excogitâ.* Hic enim τὸ μῆχος, posuit pro τινὰ μηχανὴν, id est, *artem aliquam & machinam, quâ morbus ille pellatur.*

XI.

εἰ βέλεις δέ. Εἰ βέλει ἤ, vel εἰ ἦ βέλει, verbatim, *si vis autem :* eleganter & Attice ; pro *vel si mavis, atque adeó.* Gregorius de Athanasio. τοὺς μὲν ἐν λόγῳ δεινοὺς, τῇ πράξει, τοὺς πρακτικοὺς ἤ, τῷ λόγῳ νικήσας· εἰ βέλει ἤ, λόγῳ μᾶλλον τοὺς εὐδοκίμους ἐν λόγῳ, πράξει ἤ τοὺς περιττοτάτους ὑπερβαλών, id est, *qui eloquentiâ præstantes, agendi laude : in agendo excellentes, oratione superavit : vel si mavis,* imò verò, *& dicendo eos qui præstarent eloquentiâ, & eos qui agendo excellerent, agendo vicit.*

XII.

ἅτε, *siquidem.* Εἵτε, præter eum usum, quem Reg. 5. observavimus, tres alios habet. Primus est, ut sumatur pro *siquidem,* instituendo comparationem inter diversa : túncque particulas illas sequitur μέν, in opposito membro. Demosth. in Timoch. ἄξιον μέν ἐστε τοῦτ' μὲν ἄλλα, καὶ περὶ τούτου δεῖν, *æquum autem est, si de quoquam alio, certe de hoc etiam dicere:* ubi prius μέν abundat.

ἅτε, *quodam.* Secundus est, ut significet ἐπεὶ, vel ἐπειδὴ vel ἐπειδήπερ vel ὅτι δὴ, id est, *quandoquidem.* Aristot. 6. Polit. ἅτε τοῦ δούλου ὄντος, τὸ ζῆν μὴ ὡς βούλεται, id est, *quandoquidem servi hoc proprium est, ut non vivat quomodo voluerit.*

XIII.

ἅτε, *sic.* Tertius usus rarior est, ut sumatur pro *sic :* quod

quod mirandum potius videtur, quàm imitandum. Aristid. in Panathen. ubi Athenas & Athenarum Acropolim, terrarum umbilicum esse ait, ὥσπερ γὰρ ἐπ' ἀσπίδος, inquit, κυκλῶν εἰς ἀλλήλους ἐμπεπηχότων, πέμπτος εἰς ὁμφαλὸν πληγεὶ δι' πάντων ὁ κάλλιστος, εἴσω ἢ μὴ Ἑλλὰς ἐν μέσῳ πάσης τῆς γῆς· ἡ μὲν Ἀττικὴ, τῆς Ἑλλάδος· τῆς δ' αὖ πόλεως, ὁμώνυμος, legendum videtur ἡ ὁμώνυμος· Ἀκρόπολιν enim Athenarum intelligit, quæ ut ipsemet ait, & certum est, πόλις vocabatur, id est, *ut enim in clypeo, ita circuli aliis alii imponuntur, ut quintus inter omnes pulcherrimus justum compleat umbilicum*: (hic enim εἰς abundare videtur, aut πληγεὶ pro πληγεῖ) positum est;) *sic Græcia in medio universæ terræ sita est: Attica Græciæ; Urbs Atticæ; Urbis denum in medio, cognominis ejusdem Acropolis collata est.* hic εἴσω respondet τῷ ὥσπερ.

Sumitur etiam pro ὥσπερ. Aristot. Eth. εἴπερ, *sicut.* Δοκεῖ γὰρ εἶναί τι τῷ πεθνεῶτι κὴ κακὸν κὴ ἀγαθὸν, εἴπερ κὴ τῷ ζῶντι, *Videtur aliquid mali esse mortuo prout viventi.* Arrian. Expedit. Οὐκ ἀπαξιῶ ἐμαυτὸν ἧδη φερόντων τὴν φωνὴν Ἑλλάδι, εἴπερ ἄν κὴ Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς ὅπλοις, *me primas in literis ferre, prout Alexander in re militari.*

XIV.

Εἴπερ ἄρα, in medio ferè periodi membro, (nunquam orationis initio) ἐλλειπτικῶς usurpatur. Tunc autem, quod integræ orationi deest, ex superioribus ferè membris suppleri debet. Synesius Epist. τοῦτο μὲν οὐκ ἔστι φιλίαν ἀπειπεῖν, ἀλλ' ἔνθεμεν ἀνειπεῖν, ἤρκει γὰρ, εἴπερ ἄρα, τὸ μὴ ζωπυρεῖσθαι· τὸ δὲ κὴ σφαγιάσαι, πόῤῥω δεινόν, id est, *hoc quidem,* εἴπερ ἄρα, *defectivè.*

quidem, non jam amicitiam renuntiare eſt : ſed inimicitias denunciare : alioqui ſatis erat, non ſimul dolere ; ac dolorem etiam addere, atrox prorſus atque indignum eſt. hic εἴπερ ἄρα, commodè verti poteſt, *alioqui*, quod autem deeſt, ita ſuppleri poſſit : εἴπερ ἄρα μόνον ὧδ' ἀπειπεῖν, id eſt, *ſiquidem tantùm id eſſet amicitiam renunciare.*

Ariſtot. 10. de Cœlo. τὸ πᾶν τὰ, καὶ τὸ πᾶν, καὶ τὸ τέλειον, ἃ κατὰ τοῦτο διαφέρουσιν ἀλλ', εἴπερ ἄρα, ἐν τῇ ὕλῃ, id eſt, *univerſum & perfectum, formâ non differunt, ſed materiâ tantum.* ubi in εἴπερ ἄρα, ſupplendum tantum eſt διαφέρουσι.

Oenomaus apud Euſebium Præpar. 6. ὁ μὲν Ζεὺς οὗτος, ἡ τῆς ὑμετέρας ἀνάγκης ἀνάγκη, ἡ ἡμᾶς τίννυται, ἀλλ' οὐκ, (εἴπερ ἄρα) ἑαυτὸν, ὅτι τοιαύτην κατέδειξεν εἶναι τοῦ ἀνάγκου, id eſt, *Nam iſte quidem Jupiter, illa, inquam, neceſſitatis veſtræ neceſſitas, quorſum in nos, ac non potius, (quando pœnas libet exigere) in ſeipſum animadvertit, qui ejuſmodi eſſe neceſſitatem oſtenderit?* ubi poſt εἴπερ ἄρα, ſubauditur, τίννυται χρή τινα, id eſt, *ſiquidem punire aliquem oporteat.*

Ἐλλειπτικῶς etiam uſurpatur, εἰ μὴ ἄρα in ἀλλ' εἰ μὴ ἄρα quando redditur *niſi, niſi forte.* Ariſt. Eth. Χρησίμη δ' ἔσοικε τῆς ἀνδρείας πρὸς οὐδὲν ἀλλ' εἰ μὴ ἄρα πρὸς πόλεμον, *cum ad nihil utilis ſit fortitudo niſi ad bellum.* ſupp. poſſet ἀλλ' εἰ μὴ ἄρα ἔστι χρήσιμον, πρὸς πόλεμον μόνον χρησίμη ἔσοικε, *ſed ſi alicubi utilis ſit, ad ſolum bellum ſit utilis.* Idem Ethic. οὐδὲν γὰρ ἄλλο πάσχει βούλησιν· ὥστε οὐκ ἀδικεῖται διά γε τοῦτο, ἀλλ' εἰ μὴ ἄρα, βλάπτεται μόνον, *Nihil enim præter ſuam voluntatem patitur, proinde non eâ de causâ injuriâ*

injuriâ afficitur. quod ſi (ſupple *quid patitur*) *damno ſolummodo* (*non injuriâ*) *afficitur.*

Diogenian. apud Euſeb. Præp. εἰ δέ γε pro εἴπερ δέ γε poſuit: πῶς πάντως δὲ αὐτῆς συμαίνει) τὰ πάντα ἀπαξαπλῶς καθ' εἱμαρμένην εἶναι· καὶ μὴ, εἰ δέ γε, ταῦτα μόνον, ὧν ὅρον εἱμαρμένη; *Quomodo tamen omnia prorſus fato fieri ſignificant, ac non potius, ſi qua nominum iſtorum vis, ea tantummodo, quæ fati lege teneantur?*

Εἰ δ' ἄρα, non abſimili modo, ab Atticis uſurpatur: niſi quod, εἰ δ' ἄρα, membri ſequentis initio collocatur, non autem in medio, ut εἴπερ ἄρα. Quare verti poteſt, *ſin verò* vel *alioqui*, ſupplendo tamen, quod juſtæ orationi deeſt, ex præcedentibus. Demoſth. in Midiam, ἐπεὶ σκεψασθε ὅτου τὰ ὄντα, ἴσως μὲν οὐκ ἂν ὑβρίζοι· εἰδ' ἄρα, ἀλλάττων καὶ ἄξιος ἴσαι τῶν μηδενὸς παρ' ὑμῖν, id eſt, *is enim facultatibus ſuis ſpoliatus cùm fuerit, nulli fortè ampliùs injuriam faciet: ſin verò, tum vilior ſanè fuerit homine apud vos deſpicatiſſimo*: ubi in εἰ δ' ἄρα, ſuppleri poteſt, ἔτι καὶ ὑβρίζοι, *injuriam facere perget.*

SEC-

SECTIO VII.

De Conjunctione καί, cum Particulis adjacentibus.

Reg. I.

τε καὶ, *cùm & tum.*

Καὶ, præter ea, quæ de hac particula ſuperiùs obiter attigimus: ſequitur ſæpiſſime particulam τε, túncque ambæ reddi commodè poſſunt per *cum* & *tum*, vel duplex &: ut ἀνὴρ ὀξύς τε νοῦν διάνοιαν, καὶ τὸ σῶμα ῥῶμῃ ἐρρωμένος ἔχων, *vir cùm acuto ingenio, tum robuſto corpore.*

τε ſolùm, *que.*

Aliquando tamen, ac præſertim apud Thucydidem, τε ſolùm reperitur, ut *que* apud Latinos, quod tamen Poëtis longè frequentius eſt. Thucyd. lib 2. τά τε ἔξω ἔλεγον αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν, id eſt, *ac ſimul ipſis denuntiârunt, ea ne læderent, quæ foris eſſent.* Apud Iones autem, aliquando τε vacat, quemadmodum π. Herodotus lib. 2. ἀλλ' ὅσον τε ἡμερέων τεσσερων ἀνάπλεον στεινή ἐστιν, id eſt, *ſed ita anguſta eſt, ut quatuor circiter dierum navigatione ambiri non poſſit.* ubi ὅσον τε pro ὅσον π.

II.

καὶ, *etiam.*

Καὶ, plerumque uſurpatur pro *etiam*, non modò cum ἀλλὰ conjunctum, (quod nemo neſcit,) ſed etiam, quod rarò Tirones advertunt, per ſeſe ſolum. Itaque cùm occurrit, nec ſenſus patitur ut reddatur per & ſtatim cogitent ſumi pro *etiam*: ut καὶ ἀναίτιος δίκλω ὑπέμεινε, *etiam innocens pœnas dedit.*

Exempla

Exempla paſſim. Demoſthen. pro Corona, ἔμοιγε τὴν εὔνοιαν καὶ νυνὶ παρέχεσθε, *etiam nunc veſtram mihi benevolentiam concedite.*

III.

Καὶ, in parentheſi, cùm aliquid poſtea vehementius preſſuri ſumus, commodè reddi poſſe videtur, *ſed, at.* Demoſth. de Cherſon. αἴτιον δ' τούτων (καὶ μοι πρὸς θεῶν, ὅταν ἔντυχω τῷ βελτίστῳ λέγω, ἔξω παῤῥησίαν) id eſt, *iſtorum autem cauſa hæc eſt: (ſed per Deos, liceat mihi, ubi de re utiliſſima dicendum eſt, fidenter loqui.)* καὶ, *ſed, at.*

IV.

Aliquando, initio membri, vel periodi, aut interrogantis eſt, aut ſaltem dubitantis. Lucian. in Charonte, καὶ ſωπητέον, ὦ Ἑρμῆ, ἢ ὄντες, ἀφελόμενοι τὸν Πήλιον καὶ τὴν Ὄσσαν; &c. *An verò, Mercuri, cùm duo tantum ſimus, Pelio & Oſſâ ſublatis, id poterimus?* Gallicè, *Et pourrions-nous bien?* καὶ, *an verò.*

V.

Apud Iones aliquando ſubauditur, ut apud Herodotum, cujus oratio interdum hiatus habet. Sic lib. 2. εἰ δὲ ἡ ςάσις ἤλλακτο τὴν αἰρέων, καὶ τῇ ἠῶ ἐναντέ τῇ μὲν νυῖ ὁ βορέης τε καὶ ὁ χειμὼν ἔχεσι, ταύτῃ μὲν τῇ νότε ἂν ἡ ςάσις, id eſt, *Quod ſi & tempeſtatum, & cæli ſtata ratio mutaretur; ita ut ubi nunc boreas hyémſque conſiſtunt, ibi auſtri ſitus eſſet.* ubi τῇ μὲν νυῖ pro καὶ τῇ μὲν νυῖ. καὶ, *ſubauditur.*

VI.

Contra ſæpè καὶ, apud Atticos vacat; maximè poſt particulas τί ποτε. Xenoph. 2. Ἑλλωΐτιν τί ποτε καὶ καλέσω χρή; id eſt, *eum quo tandem nomine appellari decet?* ubi planè abundat καί. καὶ, *Atticè vacat.*

VII.

VII.

Aliquando deest πότε, & sola particula τί, vel similis interrogans eodem sensu adhibetur: ut τί χρὴ καὶ λέγειν; *quid attinet dicere?* & ὑμῖν δ' πῶς ἄν τις καὶ χρήσαιτο; *vobis autem quo modo tandem uti quis posset?* Demost. pro Cor. τί γὰρ καὶ βελόμενοι, ἐπεπήμπειτ' ἂν αὐτοῦ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ; id est, *quorsum enim illos evocassetis eo tempore?* verbatim, *quid enim & volentes*, &c.

VIII.

Καὶ interdum significat *atque*, sed eo sensu quo apud Latinos *atque* respondet adverbiis *aeque* vel *perinde*: tuncque apud Græcos præcedunt fere κατὰ ταὐτὰ vel κατὰ ταὐτό, *secundum eadem* vel *idem*; vel ἴσα adverbialiter pro ἴσως *æqualiter*, vel ὁμοίως *similiter*. Pausanias in Atticis, κατὰ ταὐτὰ ὅτός τε ἤχησε, καὶ κιθάρα κρουθεῖσα, id est, *is perinde resonare solet, atque* vel *ut cithara pulsata*.

Gregorius Nazianz. πάσης τυχὼν παρ' αὐτοῦ δεξιώσεως, ἴσα καὶ παίδων ὁ τιμιώτατος, i. e. *omnem ab eo benevolentiam consequutus, perinde ac si liberorum clarissimus fuisset.* Sic οὐχ ὁμοίως διάκεινται πρὸς ἕξιν, καὶ ὅτε ὑγίαινον, i. e. *non perinde habitu comparati sunt, atque cum bene habebant.*

Hoc Tullius imitatus est Tuscul. 5. *Pythagoram*, inquit, *respondisse, similem sibi videri vitam hominum, & mercatum eum, qui habetur maximo ludorum apparatu*, Græcè, ὁμοίως πως ἔχειν τὸν τε βίον τὸν ἀνθρώπινον καὶ ἀγορήν τινα, &c.

IX.

Interdum postponitur pronominibus ἕτερος & ἄλλος, eodem modo quo Latinè *ac* vel

vel *atque* pronomini *alius*. Ariſtot. 1. Polit. ἔστι δὲ ἑτέρα ἡ χρηματιστική, καὶ ὁ πλοῦτος ὁ κατὰ φύσιν, id eſt, *ars enim quæſtuaria, alia eſt ac divitiæ, quæ tales ſuâpte naturâ ſunt.*

X.

Interdum etiam duplici καί, nomen τις indefinitè ſumptum, aut particula δὲ includitur, túncque poſterius καί vacat. Pauſan. in Laconicis, καί τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, id eſt, *& aliqui ex militibus fulmine icti occubuerunt* : tametſi reddi tum poſſit *etiam* vel *quoque*. Sic καὶ δὲ καὶ αὐτὸς παλαιτέομαι τοῦ γοῶλιν, id eſt, *nam animi pendeo ipſe quoque* : ſic enim reddi debet nomen αὐτὸς præcedente καί, ut κἀγὼ vel καὶ ἐγὼ, ſignificat *ego quoque*.

XI.

Κἂν unica voce pro καὶ ἂν, cum iota ſubſcripto, apoſtrophe & accentu acuto : (nam cum ſola apoſtrophe & iota ſubſcripto, eſt καὶ ἐν, & cum dativo jungitur ;) interdum ut ſimplex καί ſignificat *etiam*, interdum *etiamſi* : ut κἂν παντάπασιν ἀπαίδευτος ὦν, τοῖς καμοὶ πεπαιδευμένοις ἑαυτὸν ἀντιπαραβάλλει· id eſt, *etiam*, vel *etiamſi imperitus, ſeſe tamen cum eruditiſſimis comparat.*

Κᾆν unica voce pro καὶ ἂν, cum iota ſubſcripto, apoſtrophe & accentu acuto, *&c.*] —— minùs rectè. nam ſcribi debet ſine ι ſubſcripto. In hujuſmodi enim vocibus κἂν pro καὶ ἂν, κἀν pro καὶ ἐν, κἀκεῖνος pro καὶ ἐκεῖνος, κἀκεῖ pro καὶ ἐκεῖ, κἀγὼ pro καὶ ἐγὼ, *&c.* —— Primò fit thliplis τῆς iota ſubjunctivi vocalis : deinde craſis ; nec factâ craſi ampliùs admittitur iota, ſed prorſus exteritur. In κἀγὼ igitur & ſimilibus, contractio non fit

fit ex *αι* & *ε*, ſed extrito prorſus iota fit craſis vocalium *α* & *ε* in *α* longum, ut *κἀγώ*. iota verò nullo modo ſubſcribi poteſt, niſi ſupponamus præter craſin, ſynæreſin etiam: nulla autem eſt ſynæreſis: iota enim in prædictis non ſubjungitur craſi factæ (ſubjungi autem oportuit, ut fiat ſynæreſis, nam quod ſubſcribitur poſterius eſt eo cui ſubſcribitur ut apparet in omni diæreſi quæ ſynæreſi opponitur, ubi *ι* ſubſcribitur, ut Νερηΐδες Νερῇδες) ſed medium locum occupat inter *α* & *ε* ante craſin factam. At ſi contra eveniat, ut ex aliqua monophthongo præcedente & diphthongo *διὰ τοῦ ι*, ſequente fiat craſi, iota tum ſubſcribitur: unde in hujuſmodi contractis exiſtit triplex paſſio: ut *κἦπα* per thlipſin *τοῦ ι κα-ἶπα*: per craſin vocalium *αε-κᾶπα*: & per ſynæreſin *α* vocalis longæ ex contractione factæ cum ſubjunctivâ vocali *ι κᾷπα*: ſic *κῆπι* Doricè pro *κἦπι*, *κῷνος* pro *κἰνος*.

XII.

Planè, interdum in re vel inſolenti, vel dubia, aſſeverandi cauſa ponitur, vel *πάντων μοι ἀντιβαίντων κἂν ἐπεχείρησα τῷ πράγματι*, id eſt, *vel invitis & repugnantibus omnibus, rem tamen omnino aggreſſus eſſem.* Interdum eſt *quòd ſi*, Gall. *& ſi.* Demoſth. pro Cor. *κἂν μὲν ἐυλαβέμενος τοῦτο, μὴ λέγω τὰ πεπραγμένα ἐμαυτῷ, quod ſi, ut pudori conſulam meo, res ab me geſtas non dixero.* Ib. pro *ſi*, *ἄλλως τε κἂν ὑπ' ἐχθροῦ τις τοῦτο συμβαίνῃ, præſertim ſi hoc ab hoſte quiſquam patiatur.*

XIII.

XIII.

Aliquando κἂν εἰ ſimul conjunguntur & ſignificant *quòd ſi* vel *etiamſi autem*. Demoſt. de falsâ Legat. Κἂν εἰ ταῦτα πάντα ὑπῆρχεν, *quod ſi omnia in illo eſſent*. Aliquando ſumuntur pro *ſi*, voce quoque aliâ inter utramque poſitâ. Ibid κἂν ἀσέβειαν εἰ καταγνώσεταί τις τῆς παρ' ἐμοῦ παρεσκευασμένων αὐτῷ, id eſt, *ſiquis ejus legationem impietatis damnet*.

Aliquando κἂν εἰ & κἂν ſibi mutuò reſpondent, pro εἴτε & εἴτε, id eſt, *ſive*, geminato. Ariſtot. οἱ γὰρ ἀστέρες, κἂν εἰ μείζους, κἂν ἐλάττους φαίνωνται, *ſtellæ enim ſive majores, ſive minores appareant*. Κἂν εἰ μὴ, *etiamſi non*.

XIV.

Καὶ δὴ, vel κἀ δὴ κἀ, vel κἀ δῆτα, vel κἀ δῆτα κἀ, ut plurimum ſignificant *& quidem, & certè, quinetiam*: ut κἀ δὴ καί σε ἥδιον ἂν πυθοίμαν, *Et verò*, vel *quinetiam libenter te quæſierim*. Idque ferè periodorum, aut membrorum initiis. Trita paſſim exempla.

XV.

Aliquando κἀ δὴ, præter notata ſuperiùs reddi poteſt, vel *continuò*, vel *ideò*, vel *jamjam*. Demoſt. pro Cor. ὡς ἐάν τις ἑτέρους εἴποι τὰ παρόντα ἑαυτῷ, καὶ ἄλλα, κἀ δὴ ταῦτα ὅτως ἔχοντα, id eſt, *quaſi ſiquis ea prior objecerit, quorum ipſe ſibi conſcius eſt, ea continuo talia eſſe oporteat*. Sic τοσοῦτον ὑπολειπών, ἐπ' αὐτὸν κἀ δὴ τρέψομαι, id eſt, *ubi hoc unum dixero, jamjam ad eum me convertam*. Sic uſurpatum eſt *atque*, à Virgilio Georgic. I.

Non aliter quàm qui adverſo vix flumine lembum
Remigiis ſubigit; ſi brachia forte remiſit,
Atq; illum in præceps prono rapit alveus amne.

hîc enim *atq;* ſignificat *continuò*. XVI.

XVI.

Aliàs verò καί, ſequentibus γε δή, videtur interrogare potiùs quàm affirmare. Plato ſub initium Convivii, Apollodor. illum, quem μανικὸν, id eſt, *furioſum* vocabant, ita loquentem introducit, Καὶ δῆλόν γε δή, ὅτι οὕτω διανέμῃ, καὶ περὶ ἐμοῦ τοῦτο καὶ περὶ ὑμῶν, μαίνομαι; *Ex eo ne verò inſanire me conſtat, quod de me ſimul ac de vobis ita ſentiam?*

XVII.

καὶ μὴν, enimverò. Καὶ μὴν, (nam καὶ μὴν, ſine voce aliqua interjectâ, vel nunquam vel rarò admodum reperias:) Primo reddi poteſt, *enimverò, & verò, & ſanè.* Demoſth. pro Cor. Καὶ μὴν, εἴ τι δεῖ ἄλλων, ὧν νυνὶ διέβαλλε, καὶ διελέγχει, ἢ καὶ ἀλλ' ὁτιοῦν ἀδικοῦντά με ὑμᾶς ἐώρα, i. e. *Enimverò,* vel *& ſanè, ſi quid in aliis, quæ jamjam dicendo criminabatur, aut aliud quidlibet abs me contra vos peccari videbat.* Ibid. καὶ μὴν εἰ τὸ κωλύσαι τοῦ δεῖ Ἑλλήνων κοινωνίαν ἐπεπραάκειν ἐγὼ Φιλίππῳ, id eſt, *Enimverò,* vel *& quidem, ſi operam Philippo meam, ad impediendam Græcorum ſocietatem, vendideram.* Ibid. καὶ μὴν, τοῦ εἰρήνην ἄγειν & ἔλυσε, τὰ πλοῖα λαβών, id eſt, *Enimverò pacem ille tum violavit, cum hæc navigia cepit.*

XVIII.

Secundo, idem eſt quod *profectò,* vel *certè quidem.* Ibid. καὶ μὴν, οὐδὲ τοῦτό γε οὐδεὶς ἂν εἰπεῖν τολμήσειεν, id eſt, *Nec illud profectò dicere quiſquam audeat.*

Tertiò, ſignificat *porrò,* vel *jam verò,* vel *cæterum.* Ibid. καὶ μὴν, ὅτι πολλοὺς μὲν ἐστεφανώκατε ἤδη τοῦ πεπολιτευμένων, ἅπαντες ἴσασι, id eſt, *Porrò, pleroſque jam Reipublicæ adminiſtratione perfunctos, à vobis coronatos eſſe, norunt univerſi.*

XIX.

XIX.

Quartò, cùm prima perſona junctum, verti poſſit, *equidem*. Plato ſub initium Convivii, καὶ μὴν ἔναγχός σε ἐζήτουν, *Equidem modò te quærebam.*

Quintò, καὶ μὴν καὶ valent *quinetiam*. Ibid. καὶ μὴν καὶ κατὰ τοῦτο αὐτὸ, ἀξιός εἰμι ἐπαίνου πυγεῖν, id eſt, *Quinetiam, laude ſum hac in parte dignus.*

Sexto, καὶ μήν γε, *at ſaltem, at verò*. Ibid. καὶ μὴν τῷ γε μὴ διαφθαρῆναι χρήμασι, κεκρατηκα Φιλίππου, id eſt, *at eò ſaltem Philippum vici, quod pecuniis ab illo corrumpi minimè potuerim.*

XX.

Καὶ cum particula τοι enclitica, ſignificat primo *atqui*: ut καίτοι ὅσις ἂν τὰ τῆς πατρίδ᾽ ἀτυχήματα καρπώσαιτο, ὅτ᾽ ἂν ἀπολωλέναι δίκαι᾽ ἡγοῖτο, id eſt, *atqui dignus profectò eſt qui pereat, quiſquis patriæ calamitatem felicitatem putat ſuam.* Demoſt. pro Cor. καί τοι πρὸς ἅπασι τοῖς ἄλλοις δικαίοις, οἷς ἂν εἰπεῖν τις κατὰ Κτησιφῶντ᾽ ἔχοι, καὶ τοῦτο ἔμοιγε δοκεῖ καὶ μάλα εἰκότως ἂν λέγειν, *Atqui præter cætera jura*, (id eſt defenſionis capita) *quæ Cteſiphontis in causâ proferri poſſunt, hoc etiam exiſtimo & quidem ſumma cum æquitate urgeri poſſe.* καί τοι, *atqui.*

XXI.

Secundo, ſignificat *verùm* vel *at*, ídque ferè cum dubitatione vel indignatione. Demoſt. pro Cor. καίτοι πόσα χρήματα τοὺ ἡγεμόνας τῆς συμμορείας οἴεσθε μοι δοῦναι; *At quantum pecuniæ, ſodalitatum mihi principes daturos putatis?* ubi δοῦναι pro δοῦναι ἄν, id eſt, δοῦσιν. Sic Tullius ultimâ Verrinâ, καί τοι, *at.*

At,

At, quemadmodum ipse sese induit primâ actione? Græcè, καίτοι ποῖον αὐτὸς γε ὄντα τὸν ἐνέδυσεν ἑαυτὸν ἐν τῇ πρωτολογίᾳ;

XXII.

καί τοι, *etiam.* Tertio, rariùs sumitur pro καὶ, i. e. *etiam*, Gall. *voire mesme*, affirmando. Eusеb. lib. 3. Præpar. pag. 106. εἰ δή τις εἴη δυνατὸς ψυχῆς ἄγαλμα, καὶ μορφὴν ἐν εἰκόνι τυπώσασθαι, δυνατὸν ἂν ὅτῳ καίτοι τῶν κρειττόνων, id est, *quare si quis animi simulachrum ac speciem fingendo architectari posset, idem quoq; posset superiorum ac cœlestium mentium imaginem aliquam fabricari.* nisi fortè legatur καί τι, supple ἄγαλμα pro καί τοι.

XXIII.

καί τοι, *quanquam* Quarto, redditur *quanquam* vel *tametsi*, in correctionibus maximè rhetoricis: ut καίτοι σύ γε ὄντω σοφὸς ὤν, ἐδέν σου δεῖ παρ' ἐμοῦ λέγων, id est, *quanquam tu, qui tantum prudentiâ vales, oratione meâ non indigebis.*

Quo sensu addunt plerumque particulam γε. Greg. Nazianz. ubi se dixit, ex Juliani Apostatæ vultu & incessu, qualis futurus esset cognovisse, addit, καίτοι γε ὢν οὐ πεφυκότων περὶ ταῦτα εἰς ὤν, i. e. *tametsi ex iis non sim, qui artis hujus admodum periti sunt.*

XXIV.

Quinto, significat *& quidem, & verò*, initio periodi. Plutarch. in Cæs. καίτοι καὶ λόγον τινὰ κατέπεμψαν εἰς τὸν δῆμον, id est, *& quidem rumoris aliquid in populum sparserunt:* ubi notandum illud τοι duplici καὶ inclusum ac tectum esse. Eodem sensu dicunt, interdum καὶ μὴν καί. Demost. pro Cor. καίτοι δυοῖν αὐτὸν ἀναγκη θάτερον, *Et verò, & sanè, è duobus alterum fateatur necesse est.*

XXV.

XXV.

Sexto, redditur *proinde*, vel *itaque*, apud Iſocratem ſæpe, ut καὶ τοι, τί χρὴ νομίζειν, ποιεῖν ἂν τὸν τοιούτοις ἐπιχειροῦντα; *proinde quid eum facturum putemus, qui talia conetur?*

Septimo, καίτοι εἰ, vel ἂν, idem eſt quod εἰ δὲ *quod ſi*: ut καίτοι, εἰ πρὸς αὐτὸν οὕτω πως διέκεισο, *quod ſi hoc modo adverſus eum affectus eras.*

XXVI.

Octavo, idem eſt quod *& tamen*. Gall. *& cependant*. Demoſt. pro Cor. καίτοι σύ γ' ἔφησά με ταῦτα λέγοντα, εἰς ἔλεγχον ἐμβαλεῖν τούτοις, *Et tamen hoc me orationis genere, inimicitias iſtas conflare dicebas.*

Nono, καί γάρ τοι ſignificat *etenim*. Ibid. καὶ γάρ τοι πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν ἐδείξατε ἐπὶ τούτων, *Etenim Græcis omnibus ita demum oſtendiſtis.*

XXVII.

Καὶ ὅ, rariùs quidem, aliquando tamen, pro ἀλλ' ὅ, id eſt, *non autem*. Demoſth. pro Cor. φαίνομαι τοίνυν ἐγὼ χάριτος τετυχηκὼς τότε, καὶ ὃ μέμψεως, ὃ δὲ τιμωρίας, *Atqui tum gratiam palam conſequutus ſum, non reprehenſionem aut pœnam retuli.* Ita etiam καὶ μὴ uſurpatur ut Gal. *& non*. Diogenian. apud Euſeb. Præpar. 6. καὶ μὴ ταῦτα μόνα, ὃ γ' ὄζιν εἱμαρμένη; *non autem ea duntaxat, quæ fati lege teneantur?*

SEC-

SECTIO VIII.

De Conjunctionibus μὲν & δὲ, cum adjunctis Particulis.

Reg. I.

PArticulas istas usu conjunctissimas etiam tractatione conjungimus. Primùm igitur μὲν cum particula γὲ, ornatûs causâ solùm adhibetur, quia μὲν γὰρ idem quod γὰρ significant. At per se solùm, rarius licèt, aliquando tamen, eodem modo vacat, ut *quidem*, apud Latinos; atque id Platoni frequentius est. Sic 8. de Republ. ὅταν, ὦ δ' ἐγὼ, σφᾶττον μὲν τῆς μητρὸς ἀκούσῃ ἀχθομένης, id est, *cùm, inquam primùm quidem matrem molestè ferentem audiet.* Ibi enim δὲ non sequitur.

Nominatim autem observandum, vix unquam reperiri ὃς μὲν, absolutè positum, ut *qui quidem*, Latiné. Græci enim potiùs dicunt ὅστις, ὅστε, ὃς δὴ, ὅς γε. Poëtæ verò etiam, ὅς τε, ut passim Homerus.

II.

In membrorum diversorum, quæ tamen ad se mutuò referri possint, initiis, ferè, semper μὲν & δὲ collocantur: Latinè autem rarissimè *quidem verò*, quod Latini dissolutiones ament. Itaque dum Græca Latinè redduntur, μὲν & δὲ, ut plurimùm omitti debent, alioqui putidam sæpe Latinitatem efficient: túncque, commodè ablativus absolutus

ſolutus in priore membro uſurpari poterit: ut τὸν μὲν ἐχθρὸν κατέκαλεν, αὐτὸς δ' ἐγγὺς ἦν, *Ipſe, afflicto jam hoſte, preſſo gradu conſtitit.*

Contra, cum Græcè Latina vertuntur, ſæpe adhibendæ ſunt illæ particulæ membris illis diverſis quæ Latinè nulla conjunctione copulantur. Quòd ſi plura eſſent illa membra, tum ſubinde addendum fuerit, δὲ, vel ἔτι δὲ, vel ἔτι δὲ τούτοις, id eſt, *præterea*, initio membrorum, ante particulam ipſam μέν.

III.

Monendi quoque tirones ſunt, licèt voculæ iſtæ tam crebrò uſurpentur, nunquam tamen ſimul uſurpari, quin abſolutè reddi poſſint, per *quidem verò*: ut ὅτι μὲν ἡμᾶς φενακίζει, ἡμεῖς δ' ἀπ' εὐηθείας, αὐτὸν ἐσπουδάζειν ἡμῖν οἰόμεθα, id eſt, *ille quidem fucum nobis facit, nos verò præ ſimplicitate, rebus eum noſtris ſtudere arbitramur.*

IV.

Monendi præterea, conjunctionibus illis partes etiam diſſimiles conjungi poſſe: ut τῷ μὲν διὰ πλοῦ ἐχθρῷ, τῷ δ' ἐφαπτόμενος τῆς χώρας, *partim ob inimicitias, partim oſcaſionem arripiens*: ſed tamen prioris membri particip. cum poſterioris verbo committi non debere, v. c. malè diceretur, τὸν μὲν πολεμίως ἐκβαλὼν, ἀπὸ δὲ τῆς πατρίδος ἀμυνάμενος· nam, aut δὲ tollendum eſt, aut pro ἐκβαλὼν, dicendum ἐξέβαλον, id eſt, *propulſatis hoſtibus, patriam defendi.*

V.

Eleganter etiam id exprimunt, quod Latinè dicimus *cum, tum*; qui uſus cum apud

cæteros, tum præsertim apud Isocratem longe frequentissimus: ut ipso statim cohortationis ad Demonicum exordio. Quod igitur habet Tullius initio orationis pro Deiotaro, *Cùm in omnibus causis gravioribus, C. Cæsar, vehementius commoveri soleo; tùm in hac causâ ita me multa perturbant*: Græcè reddi potest, Ἔγωγε μὲν ἄλλως τοὺς ἀγῶνας, Γάϊε Καῖσαρ, ἐμπαθέστερον εἰωθὰ πως διακεῖσθαι, παρὰ δὲ τοῦτον, πλείοσις ὅσοις ἔπω πως διατεθρύλλημαι.

Demosthen. pro Coronâ initio, πολλὰ μὲν ἔν ἔγωγε ἐλαττοῦμαι κατὰ τοῦτον τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνη, δύο δ', Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ μεγάλα, id est, *Et quidem cum Æschine, hac in causâ, multis sum rebus inferior, cum duabus potissimùm, iisque permagnis.*

VI.

Μὲν δὴ, serviunt etiam enumerationibus rerum aut hominum, diversorum quidem, sed tamen eodem spectantium: tunc verò ridiculum esset, *quidem verò*, Latinis auribus inculcare: ut apud Xenophontem, ἐπαίνου ἕνεκα πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομένειν, id est, *laudis gratiâ labores omnes, omniáque pericula sustinere.* Sic apud Gregorium Ἐθεράπευε μὲν τὰ σώματα, ἐθεράπευε δὲ τὰς ψυχάς, id est, *corpora simul animosque curabat*, dici potuit, ἐθεράπευε δὲ καὶ τὰς ψυχάς.

VII.

Atticè quoque sæpiùs repetuntur, crebris negationibus illigatæ, ita ut & membra membris opponantur, nec commodè satis Latinitate donentur. Insigne hoc in genere est illud Demosth. pro Corona, ἐκ εἴπου μὲν ταῦτα,

παῦτα, οὐκ ἔγραψα δ' οὐδὲ ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δ' οὐδ' ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους· quæ particulis *ita ut*, ſubinde iteratis, hoc modo vertas, *Neque verò hæc ita dixi, ut eadem non proſcriberem: nec ita proſcripſi, ut obeundâ legatione non dicerem: nec in legatione ſic dixi, ut ea Thebanis non perſuaderem.*

VIII.

Frequentiſſimus eſt hujus oppoſitionis uſus, cum uno aut pluribus omiſſis, aliquid aliud fieri ſignificatur: túncque prius membrum per ablativum abſolutum, & paſſivum reddi debet, etiamſi Græcè, infinitivus utrobique habeatur. Demoſthenes pro Coronâ, ὁ τὸ μὲν παρὰ ἀλλήλους ἀγωνίζεσθαι παραλείπειν, ἑτέρῳ δ' ὅτῳ κακόν τι δόσομεν, ζητεῖν, i. e. *non mutuâ diſceptatione omiſsâ, quendam alium, quem lædamus, quærere*: ubi obſervandum, membri prioris infinitivum παραλείπειν mutari poſſe in accuſativum participii παραλιπόντας: quod ſi fiat, μὲν & δὲ omitti oportebit.

IX.

Nec rarò tamen, uniçum μὲν, plurima δὲ conſequuntur: quæ ſi Latinè omnia redderes, barbarus fieres. Ita Dio Chryſ. oration. 12. Ἔνθα δ' ἐᾷς πανταχῇ μὲν ξίφη, πανταχῇ δὲ θώρηκας, πανταχῇ δὲ δόρατα· πάντα δὲ ἵππων, πάντα δὲ ὅπλων, πάντα δὲ ὡπλισμένων ἀνδρῶν μεστὰ, *Hic porrò videas, ubique gladios, ubique loricas, ubique haſtas; omnia equis, armis, atque armatis hominibus plena omnia.*

X.

δὲ poſt μὲν. ſed.

Δὲ poſt μὲν, ſæpiſſimè reddi debet *ſed*: ita quidem ut membrum in quo locum habet, priori adverſetur: ut σὺ μὲν ἀκούεις, ὁ Ζωίλος δὲ, id eſt, *audis tu quidem, ſed non intelligis.*

XI.

μὲν δὴ, & quidem.

Μὲν δὴ, præmiſsâ voce aliquâ, periodorum ac membrorum initiis, aliquando ſignificat *& quidem.* Demoſth. pro Corona, σοὶ μὲν δὴ περὶ ἰδίων, ὅσα λοιδορούμενος βλασφήμηκε σοὶ ἐμοῦ, id eſt, *ac de privatæ quidem vitæ rationibus, quæcunque demum in me maledicta contumeliosè contulerit.* Aliàs μὲν δὴ, id eſt, *igitur.*

XII.

μέν τοι, verò.

Μέν τοι, primum in reſponſionibus, aut iis ſimili orationis genere adhibetur, approbandi atque aſſentiendi causâ, ut apud Latinos, *verò, ſanè, utique, omnino.* Cicero Tuſculan. 5. *quid igitur contra Brutum me dicturum putas?* reſpondet Atticus, *tu verò, ut videtur, nam præfinire non eſt meum.* Græcè ita poſſit, τί δή ποτ' ἐμὲ ἂν οἴει κωλύειν τῶν βάντα; σὺ μέν τοι ὅπως ἂν σοι δοκῇ· τὸ γὰρ σεαυτοῦ προσήκειν αὐτὸ, ἐκ ἐμοῦ γε, vel ὃ σοὶ ἐμοὶ, vel κατ' ἐμέ. Sic apud Xenophontem, huic interrogationi, ἦ καὶ ἐμὲ δεῖ, ἔφη ἡ γυνὴ, δεῖν σε ταῦτα ποιεῖν; *An verò inquit mulier, hæc etiam me facere oportebit?* ſubjicitur, δεῖν μέν τοι, ἔφη ἐγὼ, ἔνδον μένειν, id eſt, *te verò, inquam, intus manere oportebit.* Dionyſius Halicarnaſſ. l. 4. ubi Servius Tullius, poſtquam ex Tarquinio quæſivit, num quod ſibi ex variis, quæ recenſet, criminibus objicere poſſit, ita concludit, δίκαιον μέν τοι ἂν, εἴ τί

εἴ τι μοι τοιοῦτον ἡμάρτηται, τῆς ἀρχῆς ἅμα καὶ τῆς ψυχῆς ἀποστερηθῆναι, id est, *Justum sanè fuerit, si quid hujusmodi commissum abs me fuit, me regno simul vitâque spoliari.*

XIII.

Secundo, significatione superiori contrariâ, sumitur pro *at, verum, veruntamen,* aut absolutè *tamen:* quemadmodum suprà diximus de πλὴν ἀλλά. Dionys. Halicarnass. lib. 4. ubi Servius cùm quæsiisset, num superbè se gereret: τίς μέν τοι πρὸ ἐμοῦ βασιλέων ὕτω μετρίως ἐν ἐξουσίᾳ διετέλεσε; *At quis ex præcedentibus regibus, tam in summo imperio moderatus fuit?* Xenoph. τοῦτο μέντοι καλῶς οἶδ' ἔγωγε μᾶλλον ὅπῃ χρὴ ὅπως δεῖ γεωργεῖν, id est, *veruntamen, ut hoc nôrim, nihilo magis novi quemadmodum arare oporteat.* Quo sensu nonnunquam ἐλλειπτικῶς ponitur. Plato in Gorgiâ, σὺ δὲ ὡμολόγεις πρό γε νυῦ οὐδένα, πρὸ μέν τοι ἔμοιγε δέν, id est, *tu verò fatebare, ex iis saltem qui nunc vivunt, ejusmodi fuisse neminem: veruntamen ex iis qui priùs,* id est, *sed tamen ex iis qui superiori tempore vixissent, nonnullos fuisse dicebas,* ἔφασκες γοῦν τινάς. *At.*

XIV.

Aliquando μέντοιγε & μέντοιτε, unicâ voce proparoxytonâ, pro μέντοι ponuntur: in utraque significatione. Sunt qui addant, μέντ' ἄν, eodem modo usurpari, sed meo judicio illud ἄν ad verbum suum pertinet, non ad μέντοι: sed μέντ' per apostrophen. Demosthen. pro Cor. ἐμὶ δ', τὸ πνῦ γε σύγνωμα λαβόντα, ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ βῆμα ἔδει; τὸ τούτων ἀνάξια ἐρεῖν; δικαίως μέντ' ἂν ἀπέθανον, *me autem, quo tandem sensu conscendere suggestum oportuit? an ejus qui his indigna*

dicturus esset? at justè sanè periissem: ubi manifestè ἄν pertinet ad ἀπόλλυον.

XV.

μὲν δὴν, & *quidem.* Μὲν δὴν rarò admodum significat *igitur*; multo minùs *quidem igitur*. At primo commodè reddi potest, *& quidem, & verò, enimverò*: maximè in periodorum initiis: præmissâ tamen semper aliâ voce: ut ἔτι μὲν δὴν πρὸς τὴν πόλιν διακείμενος ἀεὶ διετέλεσεν, id est, *& quidem eo semper fuit in rempublicam animo*, nunquam enim reperitur ἢ μὲν pro *& quidem*, nec ἢ δὴ pro *& verò*, nisi apud Poëtas. Demosthen. pro Coronâ, πειράσομαι μὲν οὖν, ὡς μετριώτατα τοῦτο ποιῶν, *equidem*, vel *ego verò id quàm modestissimè fieri poterit, præstare conabor*. Præcedente autem particulâ εἰ, verti etiam potest, *quod si* vel *quidem si*. Idem ibid. εἰ μὲν οὖν περὶ ὧν ἐδίωκε μόνον, κατηγόρησεν Αἰσχίνης, id est, *quod si Æschines, quibus de rebus actionem instituebat, in iis tantùm accusandis versatus esset.*

XVI.

Certè. Secundo, significat *quidem certè* vel *sanè*; Galli ferè dicunt, *au moins* vel *pour le moins*, interdum, *& à la verité*: ut ea quæ sequuntur ad aliquam priorum confirmationem utcunque pertineant. Thucyd. lib. 1. cùm dixisset nonnullos esse, qui scriberent quendam in Asiâ periisse; subdit ejus opinionis hoc argumentum, μνημεῖον μὲν δὴν αὐτοῦ ἐν Μαγνησίᾳ τῇ ἐπὶ Μαιάνδρῳ, id est, *& sanè hujus monumentum extat Magnesiæ, quæ Asiæ civitas est.*

XVII.

Porrò. Tertiò, redditur, *porrò*, vel *cæterùm*, vel *jam verò*, in iisdem periodorum initiis: ut

αὐτὸς

αὐτὸς μὲν ἐν τῇ ἀρχῇ ἐφοβεῖτο, πάντα ἀνεκίνησεν, id eſt, *cæterùm accepto imperio cuncta mutavit.* Demoſth. pro Cor. πολλὰ μὲν ἔγωγε ἐλαττοῦμαι κατὰ τοῦτον τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου, δύο δ', ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ μεγάλα, *Porro*, vel *jam vel jam verò*, *Athenienſes, hac in cauſa, cum aliis pleriſque rebus deteriori conditione ſum, quàm Æſchines, tum verò duabus præcipuè iiſque permagnis.* Quo ſenſu, καθ' ὑποφοράν, id eſt, *per ſubjectionem*, uſurpatur explicandi alicujus causâ, quod præmiſſum eſt: ut ſi, cùm dixiſſes aliquid eſſe inutile, ſubjungeres, ἄχρηστον μὲν ἔν φημι ἔγωγε πᾶν, ὅτι μηδὲν ἐπ' ἀρετῇ συντελεῖται, id eſt, *porrò inutile*, vel *inutile autem id eſſe dico, quod nihil ad virtutem juvat.*

XVIII.

Quarto, ſignificat *imò verò*: ut Xenoph. quærenti, οἱ παρά σοι τούτων ὀδὲν ὀπίσαντο πυθεῖν; id eſt, *nihilne tui rerum iſtarum facere nôrunt?* reſpondet, πάντα μὲν ἔγ', ἔφη, *imò verò, inquit, omnia.* Quod etiam dicunt, μὲν ἔγ γε, vel una voce, vel tribus diſtinctis, ita Lucæ 11. 28. ei mulieri, quæ beatam Chriſti matrem prædicabat, Chriſtus ipſe reſpondet, μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, id eſt, *quin imo*, vel *imo verò, beati qui audiunt verbum Dei.* Quæ tamen voculæ, membrorum aut periodorum initiis aliquando ſignificant *enimverò*, ut ad Rom. 9. 20. μενοῦνγε, ὦ ἄνθρωπε, σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ; id eſt, *Enimverò, ô homo, quis tu es, qui Deo reſpondes?* Hic autem notandum, μενοῦνγε, toti membro initium dare poſſe, nullâ voce præmiſsâ, quod non poſſunt μὲν ἔν ſine γε. *Imò verò.*

XIX.

At enim. Quinto ac poſtremo, μὲν οὖν ſignificant *ac enim*, ſerviúntque potiſſimùm occupationibus rhetoricis. Demoſth. Olynth. 1. τὸ μὲν οὖν ἐπιμᾶν, inquit, ἴσως φήσει τις ἂν ῥᾴδιον, καὶ πάντὸς εἶναι: ubi malè, meo judicio, qui vertunt *igitur* vel *quamobrem*: ſenſus enim eſt, *At enim dicat fortaſſe quiſpiam, facile admodum, & cujuſvis eſſe.*

XX.

ὦν & νυν *encliticum, pro* οὖν. Obſervandum hic obiter, apud Ione ὦν & νυν encliticum pro οὖν uſurpari: ut μὴν ὦν & μήν νυν, pro μὴν οὖν. Herodot. lib. 2. τοῦτο μὲν νυν τὸ ὄρος, τοιοῦτόν ἐστιν, id eſt, *& quidem hic mons ejuſmodi eſt.* Ibid. paulò poſt, πέφυκε μὲν ὦν ἡ χώρη αὐτὴ ὅτπω, id eſt, *atq; hic nativus eſt illius regionis ſitus.*

XXI.

ὦν *vacat.* Apud eundem particula iſta ὦν ſæpiſſimè vacat; nam altera νυν rarò ſine μὴν reperitur: imò, præpoſitiones à verbis, quorum partem conſtituerent, interjecto ferè ὦν, dirimuntur. Ita lib. 2. οἵδε φέροντες ἐς τὴν ἀγορὴν, ἀπ' ὧν ἔδοντο, pro ἀπέδοντο, id eſt, *ii deferentes in forum, ibi vendere conſueverunt.* Ibid. κατ' ὧν ἐκάλυψε, pro κατεκάλυψε *operuit.* Ibid. ἐν ὧν ἐπάκτωσαν pro ἐνεπάκτωσαν, *connectere & colligare ſolent.*

XXII.

σε *enclitic.* De particula σε, ſeorſim hæc notanda. Primùm illam encliticam eſſe non modò, cùm demonſtrat, ut in ὅδε ἥδε τόδε: ſed etiam dum coaleſcit in unam vocem, cum τοῖος *talis*, πόσος *tantus*, ηλίκος *tantus*. túncque unicus eſt accentus in penultima, τοιόσδε, τοσόσδε, ηλικόσδε. Poſtremò, cùm fungitur

gitur vice præpoſitionis εἰς, aut ſimilis, ut in οἴκαδε pro εἰς τὸν οἶκον, *domum*: quò etiam utuntur Oratores, & in aliis quibuſdam magis Poëticis: ut ἀγορᾶδε, id eſt, εἰς ἀγορὰν, *in forum*, & ſimilibus.

XXIII.

Secundò, apud Ariſtotelem Platonémque ἤ, *ſed* aut potiſſimum, alióſque magis Atticos ſignifi- *verùm.*
care *ſed* aut *verùm*: quemadmodum ante diximus, ἀλλὰ interdum pro ἤ, uſurpari. Ariſtot. Ethic. 8. ἢ μὲν δοῦλος, inquit, οὐκ ἔστι φιλία πρὸς αὐτόν· ἢ δ' ἄνθρωπος, id eſt, *quatenus ille ſervus eſt, nulla cum eo amicitia eſſe poteſt: ſed tantùm quatenus homo eſt.* Quod orationis genus eò nonnunquam obſcurius eſt, quo nonnulla ſubintelliguntur ex præcedentibus repetenda. Plato in Gorgia, ἢ μὲν ὀψοποιικὴ, ἔμοιγε δοκεῖ τέχνη εἶναι, ἢ δ' ἰατρικὴ, id eſt, *condiendorum ciborum ars mihi nulla videtur eſſe, at medicina* (ſup. *ars*) *videtur.* Sic Tull. ad Lentul. *Non meum monumentum* inquit, *monumentum verò ſenatus*: ubi *monumentum verò*, poſuit pro *ſed monumentum*; Græcè οὐκ ἐμόν γε μνημεῖον, ἢ τῆς βουλῆς.

XXIV.

Tertio, ἤ ſumitur pro γάρ, apud Homer. ἤ pro γάρ.
ſæpiſſimè, alióſque Poëtas: apud quos particula hæc, ut hoc obiter dicam, præcipuam carmini venuſtatem afferre putatur: adeóq; altero quoque verſu inculcatur: quod apud Latinos vitium eſſet turpiſſimum. Imo etiam in ſolutâ oratione, eſt ubi ἤ, reddi potiùs debeat *enim* quàm *verò*. Demoſth. Olynth. 3. τοῦτ' οὖν δεῖ προσεῖναι· τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει, *Hoc igitur accedat oportet: nam cætera quidem adſunt.*

XXV.

δὲ pro δή. Quartò, non rarò cum aliquâ emphasi ponitur, pro δή, ut apud Latinos, *verò* pro *utique* vel *omnino*. Tullius, *quod me rogas, ut in bonam partem id accipiam; ego verò in optimam*, Græcè, ὅπ μὲν δὴ παρακαλεῖς ἐμὲ, εὐγνωμόνως ἀκούειν τοῦτο, (vel λαβεῖν, δέχεσθαι τοῦπ γε) ἐγὼ δὲ καὶν μάλιστα. Plato in Phæd. οἳ δ' ἂν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν, τούτους δὲ ἡ τοιαύτη μοῖρα ῥίπτει εἰς τὸν τάρταρον, i. e. *Qui autem videntur insanabilibus vitiis laborare, eos verò suum cujusque fatum in tartarum detrudit.*

XXVI.

δὲ pro δή, *obscurat orationem.* Hac in acceptione, obscuram interdum efficit orationem. Plato 10. de Legib. cum dixisset, νῦν δὲ χαλεπὸν ἤδη ἔτι διαῤῥήδην εἰπεῖν, ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ μὲν ὅδε περιάγουσα ἡμῶν πάντα, id est, *nunc ergo nihil amplius est, quamobrem apertè dicere verèamur; quandoquidem animus is est, qui circumagit omnia*; subdit, τὸν δὲ ἕτερον περιφορὰν ἐξ ἀνάγκης περιάγειν φατέον, id est, *eundem certè animum, ipsius quoque cæli conversionem efficere dicendum esse.* Quo loco, τὸν δὲ omnino posuit, pro τὸν δή, vel τὸν γε, vel καὶ τὸν, & φατέον abundat: satis enim erat εἰπεῖν, sic tamen, ut sequeretur περιάγει pro περιάγειν, & ἡ δὲ pro τὸν δὲ, in nominandi casu efferretur.

XXVII.

δὲ pro δή, *cum signif.* ἔτι. Sumitur etiam pro δή, cum significat ἔτι, vel omnino vacat. Demosth. εἰ ῥᾴτωρ δοκῶν, οἵους ἐνίους ἐγὼ, καὶ ὑμεῖς δὲ ὁρᾶτε, id est, *si ejusmodi Rhetor est, cujusmodi nonnullos ego, ac vos etiam videtis.* Thucydid. δέκμον δὲ αὐτοῖς,

καὶ

καὶ πρέπον δὲ ἅμα, τιμὴ τιμῇ ταύτῃ δίδοσθαι, *aquum enim est, & verè etiam decet, hunc ipsis honorem haberi.*

XXVIII.

Δ' ἔν, significat *tamen.* Solonis ad Crœsum Epist. apud Diog. Laert. Ἥδιον ἡμῖν ἡ βιοτὴ ἔνδα πᾶσι τὰ δίκαια καὶ ἴσα· ἀφίξομαι δ' ἔν παρά σε, *dulcius mihi est in Democratia vivere, veniam tamen ad te.* Plutarch. in Galba, χαλεπῶς μὲν καὶ μόλις, ἔπεισι δ' ἔν τοὺς στρατιώτας Αὐτοκράτορα τὸν Γάλβαν ἀνειπεῖν, *ægrè quidem, persuasit tamen militibus ut Galbam pronunciarent Imperatorem.* δ' ἔν, *tamen.*

SEC-

SECTIO IX.

De Conjunctionibus ὅτι & τοίνυν.

Reg. I.

ὅτι, *quòd.* Ὅτι *quod*, præter obſervata ſuperiùs, Græcè eleganter ac vulgò uſurpatur cum nominativo ac verbo proprio, ubi Latini accuſativum cum infinitivo conjungunt. Xenoph. Ἑλλωικῶν 6. εἶπεν ὅτι βούλεται, *dixit quod vult*, id eſt, *dixit ſe velle*: ſed hoc ejus uſu nihil contritius.

II.

ὅτι, *quàm.* Ὅτι cum ſuperlativo tam nominis, quàm adverbii videtur quandam adverbii rationem induere, idémque valere, quod apud Latinos *quàm*: ut ὅτι βέλτιστα, *quàm optimè*: ὅτι τάχιστα, *quam celerrimè*: ὅτι πλεῖστοι, *quam plurimi*. Quo ſenſu etiam cum ſubſtantivis quibuſdam conjungitur; ut ὅτι τάχος, *quam celerrimé*.

III.

τί ὅτι; *cur?* Aliquando interrogationi ſervit, *cur? quamobrem?* túncque ferè præcedit τί, ſubauditur verbum ἔξεστιν. In Evang. B. Marci, c. 9. v. 28. Τί ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἐδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; *quid quod*, id eſt, *quid eſt quod*, vel *quamobrem ipſum non potuimus ejicere?*

Pro τί ὅτι, Ariſtophanes dicit, ὅτι τί δή; pro quo mavult Plato ὅτι δὴ τί; addito etiam μάλιστα, id eſt, *cur tandem?* ſæpius tamen ὅτι, *quia*, reſponſioni ſervit, ut ſexcentis exemplis patet.

IV.

IV.

Ὅτι *quod* : non rarò abundat, cùm alicujus verba referuntur. Demosth. in Leptin. οὐδὲ γὰρ εἰ χρὴ καλῶς εἰπεῖν, ὅτι, ἀλλ' ἔχων ἦν ὁ δεῖνα, ἢ ὁ δεῖνα, id est, *nec enim honestè diceretur, illum & illum jam habere*, vel Græco propius, *atqui jam ille & ille habent*. Quæ loquendi ratio, si verba tantùm singula cogitentur, alienum planè sensum efficiet, ut Apocalyps. 3. ὅτι λέγεις ὅτι πλούσιός εἰμι, verbatim, *quia dicis, quod dives sum*, id est, *te divitem esse* : cùm verba sonare videantur, eum de quo loquitur, dicere, Christum ipsum esse divitem, non se. Quo tamen loco, & aliis plerisque, rectè ac piè noster Interpres, nativum illum Græcæ dictionis candorem exhibuit. ὅτι *abundat.*

V.

Aliquando ὁτόπ, unicâ voce paroxytonâ, pro simplici ὅτι ponitur, licet positum etiam videri queat, pro ὁ δ' ὅτι : sed quantum ad usum perinde est. Polybius Histor. 1. οἶμαι πάντας ὁμολογήσειν, ὁτόπ ἢ λίαν πολύ τι τῆς ἀληθείας ἀπελείποντο, φανήσεσθαι, id est, *confessuros omnes existimo, se admodum à rei veritate priùs abfuisse* : ubi vel λίαν vel πολύ τι videtur abundare. Ibid. ὁτόπ ἢ ταχέως ὑφ' αὐτοῦ ποιήσονται τὴν Σικελίαν, φανερὸς ἦν, *Quod autem brevi Sicilia potituri essent, res per se manifesta erat.* ὁτότι *pro* ὅτι.

VI.

Ὅτι μή, *quod non*, passim pro εἰ μή, i. e. *nisi*, accipitur. Aristid. Panathen. ἐν Ἐπιστολαῖς ταῖς Ἑλληνικαῖς, οὐδὲν ἦν, ὅτι μὴ Ἀθῆναι, id est, *in Epistolis Græcis nihil erat nisi Athenæ.* ὅτι μή, *nisi.*

At

ὅπ μὴ χῆ, *niſi quod.*

At ὅπ μὴ χῆ, duobus præcipuè modis reddi poſſint. Primo, *niſi quòd*, vel *niſi quod etiam*, vel *quin etiam*, vel *imo verò*. Greg. Nazianz. 1. contra Julian. πᾶν ἐλίσχυς ὃ ἐ. διέφυγεν, ὅτι μὴ χ μᾶλλον τούτοις ἑαυτὸν ἀπο. δεὶς ἠγόησεν, id eſt, *quo minus tamen deprehenderetur, effugere non potuit: imò verò imprudens licet, quò certiùs deprehenderetur effecit.* Poſtrema verba ſic Budæus vertit, *niſi quod non intellexerat, hoc facto ſe diffidentiam ſuam prodere.*

ὅπ μὴ χῆ, *quanquam*

Poſſunt etiam ὅπ μὴ χῆ reddi *quanquam, tametſi*, Idem Greg. orat. 20. ubi de prophana ſcientia, ὅσον ὃ εἰς Δαίμονας φέρει, διαπύσαιμι, ὅτι μὴ κάκιστόν εἰς θεοσέβειαν ὠφελήμεθα, id eſt, *quicquid autem ad Dæmones raperet, id totum execrati ſumus: quanquam ex iis quoque rebus multum in divino cultu profecimus.*

VII.

τοίνυν, *igitur.*

Τοίνυν, quod initio quidem periodi ponitur, ſed tamen vocem aliquam ſequi debet, hos præcipuè uſus habet. Primò, vel per ſe ſolum (quod vulgare admodum eſt) vel, quòd rarius, præcedente μὲν ſignificat *igitur*. Demoſth. pro Cor. τὸ μὲν τοίνυν ἐν τῇ πρεσ. βείᾳ πρῶτον, id eſt, *Quod ergo primum eâ in legatione contigit.*

τοίνυν, *utique.*

Secundo, idem eſt quod δὴ, *utique, videlicet.* Ibid. cùm dixiſſet duo eſſe, in quibus deteriori, quàm Æſchines, conditione uteretur; ſubdit, τούτων τοίνυν, ὃ μὲν ὅτι πρὸς ἡδονὴν, τούτῳ δίδοται· ὃ δ' πᾶσιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὀνοχλεῖ, λοιπὸν ἐμοί, id eſt, *ex iis videlicet, quod delectationem afferre ſolet, huic tributum eſt: quod autem univerſis, ut verbo dicam, modeſtum eſt, id mihi reſtat.*

VIII.

VIII.

Tertio, valent μὲν ἔν, *& quidem, & verò*, τοίνυν, *& atque*. Demosthen. ibid. πάντα μὲν τοίνυν τὰ κατηγορημένα, ὁμοίως ἐκ τούτων ἄν τις ἴδοι, ὅτε δικαίως ἔτ' ἐπ' ἀληθείας ἠδίκηται εἰρημένα, id est, *& quidem accusationis hujus capita omnia, ex istis similiter quivis intelligat, nec justè allata esse, nec ullo modo veritate conjuncta.* Sequitur, βέλομαι δ' ἓν καθ' ἓν αὐτῶν ἕκαστον ἐξετάσαι, id est, *unumquodque tamen excutere sigillatim volo.* Sic, quod Latini dicunt, *Atque ut omnes intelligant*, Græcè reddi potest, ὡς τοίνυν ἅπασι φανερὸν γένοιτ' ἄν. *quidem.*

IX.

Quarto, in transitionibus oratoriis locum habet, significátque *jam verò.* Isocrates in Panegyr. ad publicos & solennes conventus ab Athenienſibus institutos accedens, ἤδη τοίνυν, inquit, τὰς πανηγύρεις καταστησάντων, δικαίως ἐπαινετέον, *&c.* id est, *jam verò, cùm ii suo jure laudentur, qui publicas celebritates instituerint.* Demosth. pro Cor. ἐπειδὴ τοίνυν ἐποιήσατο τὴν εἰρήνην ἡ πόλις, ἐνταῦθα πάλιν σκέψασθε, τί ἡμῖν ἑκατέρῳ συμφέρει τὸ πρᾶξαι, id est, *jam verò, postquam Respublica pacem fecisset, hîc mihi rursus attendite, quam uterque nostrum agendi rationem sequi statuerit.* Ibid. ἐὰν τοίνυν, ἀλλὰ τὴν ἄλλην, εἰ ταύτῃ γαυρεῖᾳ, ἐν ἀδηνὶ ἤδη παρ' ἐμοὶ γεγονυῖαν εὑρήσετε τῇ πόλει, id est, *jam verò*, vel *cæterùm, porrò, ne cladem quidem istam, ullâ ex re, quæ commissa mihi fuerit, in urbem redundâsse, reperietis.* τοίνυν, *jam verò.*

X.

Quinto, in iisdem transitionibus, reddi potiùs debet, *at, verùm, sed.* Demosth. ibid. propiùs τοίνυν, *at.*

propiùs accuſationi reſponſurus, βέλομαι, inquit, τοίνυν ἤδη, καὶ περὶ τῆς γραφῆς αὐτῆς ἀπολογήσασθαι, id eſt, *at jam ipſimet accuſationi reſpondere volo.* Ibid. βέλομαι τοίνυν ἐπανελθεῖν ἐφ' ἃ τότων ἐξῆς ἐπολιτεύόμην, *ſed volo ad ea jam redire, quæ deinceps in Republicâ geſſi.* Et ἃ τοίνυν μόνον τῷ μὴ κακουργεῖναι ταῦτα σεμνύνομαι, *At non eò tantùm mihi placeo, quod hoc in genere nihil remiſerim.* Dixit enim κακουργεῖναι ταῦτα, eodem ſenſu, quo κακουργεῖναι περὶ τότων, de quo in cap. de Verbo diximus.

XI.

τοίνυν, & *tamen, atqui.* Sexto ſignificare videtur, & *tamen*, vel *atqui*. Demoſth. ibidem, cum dixiſſet Æſchini, eo tempore accuſationem inſtituendam fuiſſe, quo Demoſthenes ipſe Rempublicam læderet; ſubdit, ἃ τοίνυν ἐποίησας ἐκεῖνῳ τοῦτο, id eſt, & *tamen*, vel *atqui nuſquam id feciſti.* Ibid. φαίνομαι τοίνυν ἐγὼ χάριτος τετυχηκὼς τότε, καὶ ἃ μέμψεως, ἃ δὲ πμωρίας, *atqui me tum gratiam ex eo retuliſſe conſtat, non reprehenſionem, aut pœnam.*

XII.

ἐγὼ τοίνυν *equidem.* Septimo, cum pronomine primæ perſonæ, adjuncto ferè μὲν, commodè verti poteſt, *equidem*. Demoſth. ibid. ἐγὼ μὲν τοίνυν ἔγραψα, βελτίων ἀπολεῖν τὸν ταχίστω τοῦ πρέσβεις, *equidem ejuſmodi decretum edidi, quo auctor eram, ut legati, quam celerrimè fieri poſſet, navigarent.*

SEC-

SECTIO X.

De Conjunctione ὡς, cum adjunctis Particulis.

Reg. I.

ὡς, ὥστε, ἵνα, ὥσπερ.

DE Conjunctionibus ὡς & ὥστε, primùm hoc tirones moneo; uſurpari eas poſſe, ubicunque *ut* Latinum poteſt: ſi tres uſus excipias, in quibus ὥστε locum non habet, de quibus paulò poſt, cum ἵνα locum ibi tantùm habeat, ubi *ut* ſignificat. Lucian. Nigrin. εἰ γάρ τοι, ἔφη (ſcilicet *Momus*) τῇ πρὸ ἡλίου ἴωντε ἐς ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι, παρ' αὐτλὼ, ὡς οἴονται, τλὼ ἀναπνοὼ, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσεων τῆς ἡδονῆς, *Nam ſi violarum & roſarum odore delectantur, ſub naribus potiſſimùm eos coronari oportebat, juxta ipſam, quantum fieri poteſt, reſpirationem, ut voluptatis inde quam plurimum attraherent.*

Accuſabat ſcilicet eos, qui coronas geſtabant, quòd locum neſcirent, ubi eas adhibere deberent. Ubi notandum ἵνα, cum indicativo conſtrui: idque fit (uti Budæus loquitur) ubi de præterito ſermo eſt, ſive ſit παρατατικὸς, ſive ἀόριστος, ſive παρακείμενος, ἀνέσεων verò pro ἀνεσάσῃ.

II.

Ὡς & ὥστε, infinitivum poſtulant. Plato in Prot. ἡμεῖς ἔτι νέοι, ὥστε τοσοῦτον πρᾶγμα διελέσθαι, *nos adhuc juvenes, ut quidem eſt tanta rei explicatio & judicium.* Atticè tamen etiam

etiam cum indicativo junguntur, Gal. 2. 13. ὥστε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη τῇ αὐτῶν ὑποκρίσει, *ita ut Barnabas eorum ſimulatione abductus fuerit.*

III.

Notandus eſt elegans iſte uſus particulæ ὡς cum participio, quod enim Latini exprimunt per præteritum vel futurum infinitivi præcedente accuſativo, Græci efferunt per participium aoriſti aut futuri præcedente ὡς, cum genitivo abſolutè ſumpto, v. c. *Thaïdem Clitarchus ait in causâ fuiſſe ut exureretur regia Perſepolitana,* ὧδέ Θαΐδα φησὶν ὁ Κλείταρχος ὡς αἰτίας γενομένης τοῦ ἐμπρησθῆναι τὰ ἐν Περσεπόλει βασίλεια. *dimanavit rumor quidem nos inimicorum exercitum conſeſtim inſecuturos,* φήμη τις ἔξῆλθεν ὡς ἡμῶν αὐτίκα δὴ καὶ λίαν ἀκολουθησόντων τῇ τῶν ὑπεναντίων στρατιᾷ.

IV.

Ὡς per ſe poſita in oratione ſtrictâ nonnunquam idem valet quod utinam, Ὦ Ζεῦ, ὡς Καλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος, Catullus, bene ad verbum reddit, *Jupiter ut Chalybûm omne genus pereat.* At in ſolutâ, crebrò adjunctum habet εἴθε γε, túncque ὡς abundat, (cum εἴθε per ſe, ſit *utinam,*) vel γε ſolùm, ac ferè poſt aliam vocem interjectam. Lucian. ὡς εἴθε γε δὴ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν, *atque utinam evomere liceret.* Syneſius, epiſtola quadam, ὡς εἴη γε τοῦτον ἡμῖν εἶναι τὸν παρ' αὐτῆς πώποτε στρατηγῶν εὐσεβέστατον, id eſt, *utinam verò contingat, hunc omnium, quos ab illo unquam accepimus, religioſiſſimum nobis eſſe Ducem.* ubi εἴη pro ἂν ἐνδέχοιτο, vel ἐγχωρεῖν. Ita Gallicè, particula *que,* uſurpari ſolet,

ſolet, cùm dicitur, *que pleuſt à Dieu? que fuſſes tu bien loin d'icy.*

V.

Quinto, ὡς & ὥσπερ vel ſolæ, vel cum particula εἰ, ſola, vel etiam præcedente ἄν, ita ut unicam aliquando tres illæ vocem ὀξύτονον efficiant: ſumuntur pro *quaſi* vel *tanquam*, túncque adverbia potiùs eſſe, quàm conjunctiones videntur. Dicunt igitur ὥσπεὶ, ὥσπερεὶ, ὥσπερανεί. ſæpius tamen, ὡς ἂν εἰ, & ὥσπερ ἂν εἰ, tribus diſtinctis vocibus, quod etiam οἱονεὶ dici poſſet. Malè autem diceretur, ἰναεὶ, vel ὥστε εἰ. Dicunt etiam, ὡς ἄν, & ὥσπερ ἄν, ſine εἰ, non autem ὥστε ἄν. Exemplis nihil frequentius.

VI.

Hìc tamen obſervanda duo. Alterum eſt, quod abſolutè ſimul, & ironicè Latini dicunt, *quaſi verò*: his particulis exprimi vulgò non poſſe, ſed aliis quibuſdam: ut ἀμέλει γάρ. πῶς γὰρ οὔ; μὰ γῆ· & ſimilibus.

Alterum eſt, idem *quaſi verò*, in membrorum aut periodorum initiis, reddi poſſe, ὡς, ὥσπερ, ὡς ἄν, ὥσπερ ἄν, ὡς ἄρα, ὥσπερ ἄρα, ὡς ἀμέλει, ὥσπερ ἀμέλει, ὡς ἂν δηλαδή, ὡς ἂν δήπου, vel δήπουθεν. ὥς γε, ὡς δή, ὡς ἔν, ὥσπερ ἔν, ὡς ἔν δή, & ὥσπερ ἔν δή· túncque particula εἰ, vix unquam adhibetur. e. c. *quaſi verò partium mearum eſſet genus omne calamitatis impedire,* ὡς ἄρα πρός ἐμὲ παντὸς τοῦ δεινοῦ κωλυτῇ φαίνεσθαι.

VII.

VII.

Sexto, ὡς (non ὥςτε vel ὥστερ) idem est quod ὅτι : quâ in acceptione triplicem ferè habet usum. Primus est, Gallico idiomati propior quàm Latino, ut cum dicunt *je sçay fort bien que vous estes invincibile*, Græcè μαλλ' ἀηεικῶς οἶδ' ὡς, vel ὅτι σὺ γ' ἀήτητος εἶ, Latinè *te invictum esse*. Ubi observandum, ὡς & ὅτι, eleganter præmitti posse, ut *quod* & *quàm*, apud Latinos ; *que* apud Gallos. Xenoph. Memorab. 1. πρῶτον μὲν ἴσμεν, ὡς οὐκ ἐνόμιζεν, οὓς ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, ποίῳ ποτ' ἐχρήσαντο τεκμηρίῳ ; *ac primum quidem, quòd non,* (vel *quàm non*) *eosdem ille, quos respublica Deos habeat, quâ tandem conjecturâ probârunt ?* Quanquam adjunctâ negatione, sæpius verti debet, *quin.* ut ὡς vel ὅτι οὐκ ἂν σὺ ποιήσειας, μηδαμῶς ἀμφισβητῶ, id est, *non dubito, quin feceris,* vel *quin non feceris.*

VIII.

Secundus est, cum adverbiis superlativi gradus, aut nominibus quibusdam eorum loco positis. Dicunt enim ὡς τάχιστα, vel ὅτι τάχιστα, vel ὡς, vel ὅσον τάχος, id est, *quàm celerrimè :* licet ὡς τάχιστα sit etiam *ut primùm*, nam ὡς τάχιστα ἤκουσεν, id est, *ut primùm audiit.* Polybius lib. 2. sub initium, ὡς θᾶσσον (qui comparativus est, verbatim, *ut celerius,*) eodem significatu posuit : Καρχηδόνιοι γὰρ, inquit, ὡς θᾶττον κατεσκεύαντο τὰ κατὰ τὴν Λιβύην, εὐθέως Ἀμίλκαν ἐξαπέστειλαν, *Carthaginenses enim, ut primùm res in Africa composuissent, Amilcarem misêre continuò.*

Tertius

Tertius est, ut ὡς & ὅτι, simul conjungantur, túnoque alterutrum περίλειπεται: ut cùm dicunt, ὡς ὅτι βέλτιστα, *quàm optimè*: ὡς ὅτι δριμύτατα, *quàm acerrimè*. Imò, sine adverbio nonnunquam, ambæ illæ voces conjunguntur. Dionysius Halicarnass. lib. 9. pag. 571. ὑπονοήσας ὡς ὅτι ἐν ἐσχάτοις εἶεν οἱ περιπαλειόντες ἐν τῷ λόφῳ, *ubi cognovisset, in extremo versari periculo, qui eo in tumulo concluſi tenebantur.*

IX.

Septimo, præmittitur etiam quibusdam adverbiis positivi gradus, quorum tamen ad significationem nihil addit. Adverbia illa usitatiora sunt, ἀληθῶς *verè*, ἀτεχνῶς *planè*, ἑτέρως *aliter*. Demosthenes pro Corona, ἧς (παιδείας) τὴν μὲν ὡς ἀληθῶς τετυχηκότων, ὃς δ' ἂν εἷς εἴποι τῶν ἀπὸ τούτου γένοιτο, *quam* (supple *eruditionem*) *qui verè consequuti essent, horum nemo unquam de se ipso quicquam ejusmodi prædicaret.* Idem ibid. ὧν κατορθωμένων, μείζους ἀναμφισβητήτως ἂν ἦσαν, ὡς ἑτέρως ἢ συμβάντων, τὴν γοῦν εὐδοκιμεῖν πεῖσιν, id est, *quæ si prosperè cessissent, absque ulla dubitatione, maximis esse licuisset: nunc autem, cùm ea secus evenerint, saltem præclaram existimationem tueri superest.* Reperitur etiam ὡς ἀληθεστέρως pro ἀληθεστέρως, vel ἀληθέστερον, *verius*. Aristid. in Panath. ὡς κυρίως ita conjungit; δι' ἃ δὴ καὶ μόνῃ τῇ πόλει ὡς κυρίως ἂν τις καλὰ συμβεβῶτα, &c. *propter quæ, soli etiam huic urbi propriè*, vel *præ cæteris contigisse dixeris.* Dionys. Halicarn. lib. 11. pag. 723. ὡς καλῶς id est, *præclarè verò.* ubi Centuriones quidam adversus Imperatores suos, ita rationem

nem ironicè ordiuntur: ὡς καλῶς ὑμῖν ἐστρατηγήκατε καὶ πεπίστευκε, ἵνα καὶ νυῦ λαβόντες ἐλπίδας ἀπολωλυίας ὑμῖν, id est, *præclarè verò Duces vos adhuc habuimus, ut nunc aliquam in spem erecti, vos sequamur.* Itaque non dubito, quin ὡς cum aliis adverbiis eodem modo conjungi possit.

X.

Octavo, adverbiis itidem positivi gradus, sed ὑπερβολήν τινα, *excellentiam* aut *excessum* aliquem significantibus, eleganter & ornatè postponitur: cujusmodi præcipuè sunt, θαυμαστῶς, θαυμασίως *mirum*, ἀμηχάνως *supra modum*, ὑπερφυῶς *excellenter*, quasi *supra naturam*: quorum etiam loco, neutra θαυμαστὸν, θαυμάσιον, ἀμήχανον, usurpari possunt; (vix tamen ὑπερφυές.) Tunc autem particula ὡς, vel Latinè non vertitur, præsertim post ὑπερφυῶς, vel redditur, *ut quam, quantùm.* Plato in Phædro, ὑπερφυῶς μὲν ἔν, ἔφη, ὡς βέλομαι, id est, *ego verò*, inquit, *supra modum cupio.* Idem in Gorgia, θαυμασίως, ὡς ἄθλιος γέγονεν ἐπεὶ τὰ μέγιστα ἠδίκησε, *mirum quam miser evaserit, postquam gravissima perpetravit.* Sic ἀμηχάνως ὡς [illegible] ὀπτὸς ἐγὼ ὀπτυμῶ, *dici non potest quam supra modum expetam.* Rectè etiam diceretur, θαυμάσιον, θαυμαστὸν, ἀμήχανον ὅσ, vel ὅσον.

XI.

Nono, quemadmodum ὅπ, sic etiam ὡς, frequenter usurpatur, cùm alterius orationem referimus, totidémque verbis utimur, quibus usus erat. Demosthen. pro Coronâ, insigne hoc exemplum suppeditat. Cùm enim ista de Æschine præmisisset, πάντες ἴσμεν

ἦν οὖν ἡ ῥῆσις τότε λέγει τότε ῥηθέντος; id est, *quænam igitur hominis tum erat oratio?* subdit, ὡς δ' δεῖ δορυβεῖσθαι τὸν παρελθόντα Φίλιππον εἰσω Πυλῶν· ἔσται γὰρ ἅπαντ' ὅσα βούλεσθ' ὑμεῖς, &c. quæ, si particulam ὡς excipias, verba sunt Æschinis, prout illo tempore loquebatur, quæque Latini per infinitivum melius redderent: v. c. *nihil esse quamobrem turbaremini, quod Pylas ingressus Philippus esset: futura quippe omnia, quæ velletis.*

XII.

Jam exemplum illud Demosthenis admonet, ὡς, significans ὅτι, sæpius cum indicativo conjungi. Ait enim ὡς δ' δεῖ, pro ὡς οὐκ ἂν δέοι. Quódque mirabilius etiam est, non tantum res præsens, sed etiam præterita & futura, hoc præsentis indicat, modo exprimitur: Æschines enim quid deinceps agendum esset, indicabat. Dicere tamen potuit, ὡς vel ὅτι οὐκ ἔδει δορυβεῖσθαι, per imperfectum. Imò sæpe, nisi alterius verba referantur, imperfecto potiùs quàm præsenti locus esse solet, v. c. *equidem statueram, nihil ultra differendum esse*, Græcè, ἐγὼ μὲν ἠξίωσκον, ὡς οὐκ ἔδει μηδεμίαν ἔτι ποιεῖσθαι πλὴ ἀναβολήν, ubi οὐκ ἔδει, melius quàm οὐ δεῖ. Conjungitur etiam cum infinitivo. Aristoph. Nub. ὅδ' εὐθὺς ὡς ἀρχαῖον ἦν ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν, *At hic statim dixit quod sit vetustum citharam pulsare.*

XIII.

Eâdem significatione, ὡς apud Atticos, trajectionem aliquando patitur, & proprio movetur loco. Demosth. Olynth. 3. οὐκ ἔστιν ὅπως τοῖς μηδὲν ἐγὼ ποιῶσι, τὰ δ' ὑπ' ποιουσόντων

σόντων εἶπον, ὡς δεῖ γένεσιν. Quæ verba sic ordina, οὐκ ἔστιν ὅπως ἐγὼ εἶπον, ὡς δεῖ γένεσιν τοῖς μηδὲν ποιοῦσι τὰ ὑφ' ποιουμένων, id est, *fieri non potest ut dixerim, iis qui nihil agant, res eorum qui agere aliquid statuerint, esse tribuendas.*

XIV.

Similiter, cùm aliquid confirmandum est, præmissa voce argumentum significante, ut τεκμήριον, σημεῖον, ἀπόδειξις, quæ propriè demonstratio est, ὡς, cum indicativo adhibetur; ut ἀπόδειξιν ἢ παρεσκεύμην, ὡς ὁ δεῖνα, καὶ ὁ δεῖνα αὐτὸς ὢν παίδων ὀρμησάμενος, τὸ λοιπὸν ἀναγωγὸς, καὶ παντάπασιν, ἀπόλας ὢν διετέλει, id est, *cujus rei certum inde proferebam argumentum, quòd hic, & ille, cum statim à pueritiâ orsus esset, contumax deinceps, omninóque refractarius perstiterit.*

XV.

Decimo, contra verò, cùm sumitur pro ut, id est, *quemadmodum* vel *quantum*, sæpius cum infinitivo conjungitur, licet per indicativum explicari sententia debeat. Ita dicunt ὡς vel ὅσον vel ὅσην εἰκάσαι, τεκμαίρεσθαι, στοχάζεσθαι, id est, *quantum conjicere*, vel *suspicari possum*: ὡς ἔμοιγε δοκεῖν, vel ὡς subintellecto ἔμοιγε δοκεῖν, non minus rectè, quàm ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, *ut mihi quidem videtur.*

XVI.

Undecimò, tritum est, ὡς sumi sæpissimè pro οἷς vel οἷσι, cum accusandi casu, sed personæ; rarò enim cum accusativo rei cohæret. Dixi rarò, ne penitus eum excluderem. Sic enim Clemens Alexand. in Protrept. ὡς ἢ τὸν πρᾶον, inquit, καὶ φιλάνθρω-

πον

πῆς διοσεβείας μετάγων ἡμᾶς ζυγόν, *ſed nos ad mite ac ſuave pietatis jugum transferens.*

Duodecimo, notum etiam eſt ſignificare aliquando, ἐπεὶ *quoniam*, γὰρ δὲ *etenim*; ac ferè periodorum, aut membrorum initio. S. Chryſoſt. in cap. 6. epiſt. ad Roman. ὡς νῦν γε ἐρήμην σε γνοίητ' ἂν ἐυτελέστερον, ἐρήμῳ ἔρχῃ τῷ ψυχῇ, *nam, te quidem hoc tempore, dum nudam ac deſertam habes animam vilius nihil eſſe poſſit.*

XVII.

Decimo tertio, ὡς præmittitur aliquando nomini ἕκαστος, ſolius, ut videtur, ornatûs causâ. Thucyd. lib. 1. pag. 3. οἵδ' ἦν ὡς ἕκαστοι Ἕλληνες, κατὰ πόλεις τε ὅσοι ἀλλήλων ξυνίεσαν, καὶ ξύμπαντες ὕστερον κλῃδόντες, *Itaque Græci, cum ſeorſim ſinguli, tum qui oppidatim alii alios intelligebant, tum etiam univerſi, hoc deinceps nomine comprehenſi.*

XVIII.

Decimo quarto, ὡς μὲν & ὡς δὲ, in membris diſtinctis, ita nonnunquam opponuntur, ut τὰ μὲν & τὰ δὲ. S. Greg. Nazianz. orat. de S. Baſilio, pag. 321. ἔλαφοι δὲ λόφων πολὺν ὑπερφαίνοντες ἀθρόοι, ὡς μὲν εὐμεγέθεις, ὡς δὲ πίονες, ὡς δὲ προθυμοι πρὸς φυγὴν, *Cervi turmatim ſummus è collibus, apparentes, cùm proceri tum pingues, tum etiam ultro ſeſe propriam ad cædem offerentes.*

XIX.

Decimo quinto, ὡς πρὸς, ſequente accuſativo, vel perſonæ vel rei, ſignificant ὅσον vel ὅσα πρὸς *quantum attinet*, vel *causâ*: ut ὡς ἄρα πρὸς ἐμὲ, ἀδιάφορον τοῦτο, *nam meâ quidem causâ, perinde mihi eſt.* Clem. Alex. Strom. 4. Chriſtianorum nomine iis reſpon-

dens, quibus mirum videbatur, Chriſtianos ſuis cruciatibus minimè liberari, τί γὰρ ἂν ἀνήσαιμεθα, inquit, ὡς περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς, θανάτῳ ἀπολυόμενοι πρὸς τὸν Κύριον; *quid enim detrimenti capimus, qui, quantùm ad nos attinet ad Dominum morte ipsâ tranſmittamur?*

XX.

Decimo ſexto, ὡς ſequente ἐκ τῆς δυνατῆς vel ἐκ τῆς ἐνδεχομένων, vel ἐκ τῆς ἐσχηκότων, vel ἐκ τῆς ἀφορμῆς, *pro viribus, facultatibus, opibus:* omnino περιέλκει. Exemplum ex Thucyd. unum hoc ſat erit. Sic enim ille lib. 2. p. 100. ἐπεὶ γὰ ὡς ἐκ τῆς δυνατῆς ἕτοιμα ἦν, *rebus autem, prout tum licebat comparatis.*

XXI.

Decimo ſeptimo, ὡς cum accentu, apud Poëtas paſſim pro ὅπω *ſic*; & quidem etiam ἐλλειπτικῶς, ut apud Hom. Iliad. α. Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον, *ſed etiam ſic*, id eſt, *etiamſi res ita ſe habeat, volo eam reddere ſi quidem id præſtat.* Sic Iliad. π. Ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνέμιμνε, i. e. *ſed etiam ſic*, i. e. *eo ſtatu rerum, ſuſtinuit*, vel *perſtitit.* Ita Thucydid. non ſemel uſurpavit, ut lib. 1. ἐδόκει γὰρ καὶ ὁ πρὸς Πελοποννησίους πόλεμος, καὶ ὡς ἔσεσθαι αὐτοῖς, *his enim videbatur bellum ſibi cum Peloponneſenſibus futurum, etiam ſic*, id eſt, *etiamſi eo modo ſeſe gererent.* Redditur etiam rectè *nihilominus.* Arrian. Exped. ἐξέκαμνον οἵτε ἄνδρες καὶ οἱ ἵπποι, ἀλλὰ καὶ ὡς ἦγε, *defeſſi erant milites & equi, nihilominus eos duxit Alexander.* At ὅπως, id eſt, *ne ſic quidem.* Aliàs tamen, ὡς idem valet ac πῶς, cum accentu, id eſt, *certo quodam modo.* Ariſtot. Politic. 1. ἔστι μὲν ὡς τῶν οἰκονόμων καὶ τῶν ἀρχόντων

ἄρχοντος, καὶ περὶ ὑγιείας ἰδεῖν ἔστι δ' ὡς οὔ, ἀλλὰ τοῦ ἰατροῦ, *Ad Oeconomum & Principem certo quodam modo pertinet, valetudini prospitere; certo etiam modo non pertinet; sed potius ad Medicum.*

XXII.

Decimo octavo, ὡς etiam absque accentu, interdum sumitur pro *sic*: ut apud Clem. Alexand. in Protrept. ὡς δ' ἐκ ἔστιν Θεὸς ἡ ἄλως, καὶ ὡς ἐκ ἔστι Θεὸς ἡ Ἶρις, *ut autem Dea non est Area*, (meteorum intelligit) *sic neque Dea Iris est*: nisi secundum ὡς accentu notari debeat. Et Strom. 6. ὡς δὴ καὶ Ἰουδαίοις διοιχθείσης τῆς παλαιᾶς γραφῆς, τὸ νέον καὶ εὐγλυὲς ἐγκεντρίζεται τῆς ἐλαίας φυτὸν, id est, *sic etiam Judæis, patefactâ vetere scripturâ, novus generosus olivæ surculus inseritur*: ubi etiam alii legunt, ὡς cum accentu.

XXIII.

Dubium etiam est, utrum ὡς an ὡς scripserit Lucianus in Charonte, ubi Charon de Homero loquens ἐπεὶ γὰρ, inquit, ἤρξατο ᾄδειν, ἢ πάνυ αἴσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν ξυνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, id est, *cùm enim cœpisset non valde lætum carmen navigantibus occinere, continuò Neptunus coëgit nubes, pontúmque turbavit:* ubi ὡς vel ὡς, idem est atque ἔπειτα δὴ, vel potius, ἅμα δὴ, *continuò, tum verò.*

CAPUT IX.

DE PRÆPOSITIONE.

SECTIO I.

De Præpoſitionibus ἀμφὶ, ἀνὰ, ἀνὴ, ἀνὶ, ἀπό.

Reg. I.

UT præcipuos tantùm in quaque libemus idiotiſmos, (nam cætera Grammatici & Lexicographi dabunt:) Præpoſitio ἀμφὶ, & Poëticè ἀμφὶς, apud Poëtas quidem & Ionicos Scriptores, cum genitivo caſu, ſignificat *de, per* & *propter*: cum dativo autem, *de, propter* & *circum*: ſæpius tamen ἀμφὶς cum genitivo, eſt *ſine, ſeorſum, extra.*

ἀμφὶ, *circa* Apud alios ſolutæ orationis auctores, ferè cum accuſativo jungitur, idémque valet quod *circa.* Ac primò quidem eleganter dicitur, ἔχειν ἀμφί τι, *in re aliqua verſari*: ἔχειν ἀμφί τινα, *operam alicui navare*, aut *cum eo verſari*: ἀμφὶ δεῖπνον ἔχειν, *eſtre au ſouper*, idem eſt, εἶναι ἀμφί τι. Dionyſ. Halicarn. lib. 10. ἐκείνῳ μὲν ἓν τῷ ἡμέρᾳ, ἓ τῷ ἑπομένῃ νύκτα ὅλῃ, ἀμφὶ ταῦτα ἦσαν, i. e. *& quidem toto illo die, ac ſequenti nocte integrâ, iis in rebus verſati ſunt.*

Hoc ſenſu dicebantur etiam νόμοι ἀμφὶ τὰ κα-

καθεζῶντες, *leges aliquâ de re conſtitutæ.* Idem Dionyſ. lib. 7. ἕκαστον δ' ὅτι κατὰ νόμους ἐγίνετο, τοὺ ἀμφὶ θυσίαν ὑφ' Ἑλλήνων καταστάντας, ἐκ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως γνῶναι ῥᾴδιον, id eſt, *ſingula verò ex legibus fieri ſolita eſſe, quas de ſacrificio Græci ſtatuerant, ex Homericâ Poëſi facilè quivis intelligat.*

II.

Secundo, ἀμφὶ cum eodem caſu, eſt *fere, circiter, admodum.* Dionyſ. Halicarn. lib. 1. ἀπέχων τῆς Ῥώμης ἀμφὶ τοὺ τεσσαράκοντα σταδίους, id eſt, *Româ diſtans triginta circiter ſtadiis.* Et lib. 5. ἦσαν ζυμμάχων ἀπόλωλον ἀμφὶ τοὺ μυρίους καὶ τετραχιλίους, id eſt, *ex ſociis periere circiter tredecim millia.* Idem lib. 10. μάλιστα cum ἀμφὶ conjungens, ἦν ὑπ' πολιτῶν, inquit, ἀμφὶ τοὺ ἥμίσεις μάλιστα διεφθάρησαν, id eſt, *civium media ferè pars eo morbo extincta eſt.* Sic dicebant, ἔτος ἄγειν ἀμφὶ δέκα ἔτη, id eſt, *annum circiter decimum agere.* ἀμφὶ, *circiter.*

III.

Ἀνὰ, (Poëticè ἀν, ſine accentu, ante conſonantes:) cum dandi caſu, eſt *cum*, vel *ſuper.* At longè ſæpius apud Oratores ſimul & Poëtas, cum accuſativo conjungitur. Ac primo ſignificat *per*, ut ἀνὰ πᾶν ἔτος, *per ſingulos annos:* ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, *per Græciam:* ἀνὰ κράτος, *per vim*, id eſt, *totis viribus.* Dionyſius Halicarnaſſ. paſſim. ἐλάσας τὸν ἵππον ἀνὰ κράτος, παρῆν ἐπὶ τὸν χάρακα, id eſt, *equo ſumma vi admiſſo, in caſtra ſe recepit:* ubi nota, παρεῖναι ἐπὶ τὸν τόπον, i. e. *ad locum aliquem pervenire*; Gallicè diceretur *il fut en ſon camp.* Sic ἀνὰ κράτος πολεμεῖν, & ἀνὰ κράτος πολιορκεῖν *totis opibus bellum gerere, obſidere:* ἀνὰ κράτος τὴν πόλιν ἑλεῖν, *prendre une ville par force.* ἀνὰ, *per.*

IV.

Secundo, ἀνὰ cum eodem casu aliquando sumitur pro ἐν, usúsq; præcipuos habet duos. Alter est, ut dicatur, ἀνὰ στόμα ἔχειν, *in ore habere*: & ἀνὰ στόμα εἶναί τινι, *alicujus in ore versari*. Clemens Alexand. Strom. 7. οἱ τὰ μὲν λόγια τῦ Θεῦ ἀνὰ στόμα ἔχυσι, *qui Dei quidem oracula in ore habent*. Alter est, ἀνὰ μέρ☉, pro ἐν μέρει, (de quo dictum est, in nomine μέρ☉) id est, *per partes, sigillatim, vicissim*: ut ἀνὰ μέρ☉ τοῖς μὲν ἀμφὶ πόλιν, τοῖς δ' αὖθ' αὑτὸν ἐναρχολεῖσθαι, id est, *vicissim reipublicæ ac sibi vacare*.

Cæs. 3. Sect. 7.

V.

Tertio, ἀνὰ cum eodem casu, idem valet, quod *inter*. Xiphilin. in Domitian. σωφρόσυνας ἀνὰ φρόντις, μετά τινων, qui *primas*, vel *primarios inter, cum aliis quibusdam conjuraverat*. Diog. Laert. in vita Solonis, Ἡ δ' ἀξιώσις ἦν ἐμοῦ φίλον εἶναι, ἵνα ἀνὰ φρόντις, *inter primos eris*.

Quarto, ἀνὰ τὸν ποταμὸν, videtur potius esse, *contremont la riviere*, quàm, *per fluvium*. Dionysius Halicarnass. lib. 5. ἀπὸ θαλάττης ἀνὰ τὸν ποταμὸν διεκόμισαν, id est, *à mari per adversum flumen advexerunt*.

Quinto, ἀνὰ χρόνον, est *progressu temporis, à traict de temps*. Idem lib. 1. ἃς (πόλεις) ἀνὰ χρόνον ἀπὸ Τυρρηνῶν ἀφῃρέθησαν, id est, *quas illis urbes, Tyrrheni temporis progressu eripuerunt*. Idem lib. 2. κατέσκηψεν ἀνὰ χρόνον εἰς πολέμους, πολὺ μὲν ἄλλως, συμπτῶσις, ἔνια δὲ τὸν πρὸς Σαβίνους, μίζαν καὶ χαλεπὸν, id est, *progressu temporis*, vel *postea, in bella delatus est, partem quidem maximam, levia*, malè enim vertunt πολέμους συμπτῶσις, *bellum multiplex*,

ex

ex quibus tamen unum cum Sabinis geſtum, & magnum fuit, & grave.

VI.

Sexto, ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, id eſt, κατὰ, *eodem planè modo*, ubi comparationem aliquam, aut analogiam inſtituimus. Clemens Alexand. Strom. 1. cùm dixiſſet, unicam κατὰ δύναμιν, id eſt, *vi & poteſtate*, virtutem eſſe, quæ diverſis nominibus vocaretur, ſubdit, ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ μιᾶς ὄσης ἀληθείας, &c. *eodem planè modo cum una tantùm ſit veritas*, &c. Sic apud eundem, ἀνὰ λόγον, id eſt, κατὰ λόγον, vel διὰ λόγε, *oratione* vel *ratione*. In Protreptico, ἀπογυμνώσω δὲ ἐγὼ μᾶλλα, ἀνὰ τὸν τῆς ἀληθείας λόγον, τῶν γοητείων, τῶν ἐγκεκρυμμένων σὺν τοῖς, id eſt, *ego verò præſtigias illis* (myſteriis) *occultatas, ipsâ veritatis oratione, egregiè admodum illuſtrabo.*

VII.

Septimo, cùm rerum diverſarum æqualem veluti diſtributionem ſignificamus, eandem propoſitionem adhibemus, idque triplici ferè modo. Primus eſt, cum accuſativo rei. Hinc à Medicis toties inculcatum, κιννα μώμε, exempli cauſâ, καὶ νάρδε ἀνὰ ὐγκίαν μίαν, verbatim, *cinnamomi & nardi per unciam unam.* Hîc ἀνὰ, pro ἑκατέρου, *utriuſque ſeorſim unciam unam, une once de chacun.* Hinc & illud Xiphilini in Auguſto, ὥστε καὶ δωρεὰν, τοῖς Ῥωμαίοις ἀνὰ πέντε, καὶ εἴκοσι δραχμὰς τελευτῶν καταλιπεῖν, id eſt, *ut moriens, Romanis viginti quinque drachmas legati nomine viritim reliquerit.* Hic ἀνὰ pro ἑκάστοις.

Secundus eſt, cum accuſativo perſonæ:

ut ſi dicamus, τοὺς στρατιώτας ἐξιέναι κατὰ πέντε, id eſt, *milites quinos & quinos proficiſci jubet : cinque à cinque.*

Tertius eſt, cum ἀνὰ jungitur cum ἕκαστος, in alio etiam caſu quàm accuſativo, túncq; uni tantum ornatui ſervit. Sic Apocalypſis 21. δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου, *duodecim margaritæ, ſingulæ portæ, ſingulis ex margaritis erant.*

VIII.

Ἀνά, cum ſolo gignendi caſu non tantùm eſt, *ſine :* ſed etiam aliquando, *præterquàm quod,* vel *præter :* ídque ſæpe cum verbo nominis inſtar poſito ; quod etiam valet in præpoſitione χωρὶς, ut in ejus explicatione dicetur. v. c. ἀνὰ τὴν τῆς παρατάξεως ἀποβολὴν εὐδοκιμήσεως, καὶ μυρίοις ἑαυτὸν ἐνέβαλε τοῖς κινδύνοις, id eſt, *præterquam quòd prioris exiſtimationis jacturam fecit, infinitis quoque periculis ſeipſum implicuit.*

Aliquando ſignificat *extra.* Plutarchus in Pompeio, ἐψηφίσαντο μηδένα Ῥωμαίων ἀνὰ τὴν παράταξιν ἀναιρεῖν, *neminem Romanum extra aciem occidere ſtatuerunt.*

IX.

Ἀντὶ, cum ſolo item gignendi caſu, ſæpiſſime eſt *pro,* (ſed quatenus ſignificat *loco,*) vel *inſtar :* ut βασιλεὺς ἀντὶ μυρίων ἑξακοσίων στρατιωτῶν, *Rex ſexcentorum militum inſtar eſt :* ἀντ' ἀγάπης μῖσος εὑρεῖν, *pro amore odium invenire,* id eſt, *referre.*

Quo ſenſu crebrò jungitur cum verbis, ἀγαπᾶν, *amare :* αἱρεῖσθαι, *deligere :* λαμβάνειν, *accipere :* ἀλλάττειν, *permutare :* τίθεσθαι, *ponere,* vel potiùs, *ducere,* id eſt, *exiſtimare :*

túncque,

túncque, non rarò verti potius debet, *præ* quàm *loco*: ut ἀντὶ πάντων ἀπάντων, καὶν ἀγαθὸν ἕνα πθέμην, id eſt, *præ omnibus impro-bis, vel probum unum optaverim.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 10. φίλων τε καὶ συγγενῶν, ἀντὶ παντὸς ἀγαθοῦ πθεμένων, ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα εὐπορεῖν, *cùm amici ac propinqui, omni bono potius ducerent, hominem illum opibus abundare.*

X.

Aliquando tamen ἀντὶ, commodius redditur *propter* vel *gratiâ*. Demoſth. pro Cor. εἶτα μὲ ἐρωτᾷς ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι, *Deinde*, vel *& tamen quæris ex me, cujus tandem virtutis gratiâ, honoris aliquid obtinere velim.* Sic ἀνθ' ὧν τῷ ἐπαρχίαν ἐπάκωσε, τιμωρίας ὑπομένειν τὰς ἐσχάτας δίκαιος ἐστί, *propter calamitates, quibus provinciam peſſimdedit, dignus eſt qui extremas pœnas ſuſtineat.*

XI.

Ἀπὸ cum ſolo etiam gignendi caſu, præter vulgarem acceptionem, quâ reſpondet Latinis præpoſitionibus *à, ab, è, ex,* ſequentes habet notatu digniores. Ac primo quidem cum ſuo caſu, per adverbium Latinum ſæpius redditur, nam ἀπὸ τῆς φανερᾶς, & ἀπὸ τῆς φανερᾶ, eſt φανερῶς *palam.* Thucyd. lib. 1. μάλιστα ἢ ἀπὸ τῆς φανερᾶς δεξαμένους, βοηθεῖν (ſup. δίκαιον,) *maximè verò* (ſup. *æquum eſt,*) *vos defenſione noſtrâ palam ſuſceptâ, nobis opem ferre.* Sic ἀπὸ ταὐτομάτου, & ἀπὸ τύχης, *fortuito*: ἀπὸ στόματος, & ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν *memoriter exponere*, vel *recitare*: ἀπὸ σπουδῆς, id eſt, σπουδαίως, *ſtudiosè*: ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, *extempore*: ἀπὸ τοῦ φρονίμου, *prudenter*, vel *conſilio.*

XII.

Secundo, cum duobus genitivis, τῦ βελτίσ-ν, & τῦ κρατίσ-ν, *optimi*; aliquando significat *optimâ fide, optimóque consilio*. qui usus Dionysio Halicarnass. familiaris admodum est. Nam lib. 1. pag. 62. αἰδούμε@ ἐκ ἀπὸ τῦ βελτίσ-ν πᾶσι τοιαῦτα τὸν ἀδελφόν, *ubi sensisset hæc à fratre animo non optimo fieri.* Idem lib. 7. pag. 470. ὁπότε μὴ ὃν ἀπὸ τῦ κρατίσ-ν γένοιντο αἱ διαγνώσεις, id est, *Enimvero, cum bonâ fide ac sincerè, disquisitiones illæ fierent.* Et paulò post, ὁ δ' ἀγαθὸς, κ ἀπὸ τῦ κρατίσ-ν, πρὸς τὰ κοινὰ προϊὼν, id est, *at vir bonus, bonóque animo ad rempub. accedens.*

Aliquando παντὸς cum τῦ βελτίσ-ν jungitur. Idem lib. 3. pag. 180. τοῖς δ ἀπὸ παντὸς τῦ βελτίσ-ν κείνοις τὸ ξυμβεβηκὸς, id est, *at iis, qui de illo casu, bono ac sincero animo judicabant.* Et lib. 4. p. 221. ὀμόσαντας τὸν νόμιμον ὅρκον, ἢ μὴν τὰ ἀληθῆ, κ ἀπὸ παντὸς τῦ βελτίσ-ν, τετιμῆσθαι, *cùm solenne jusjurandum edidissent, verè atque optimâ fide, censum illum factum esse.*

XIII.

Tertio, præcedente articulo præpositivo, sæpe conjunctionem aliquam significat cum eo, quod per genitivum exprimitur. Nam οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, id est, οἱ στωϊκοὶ, *Stoici*, verbatim, *qui sunt ex porticu*: οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας, *Philosophi*: οἱ ἀπὸ Πλάτωνο@, *Platonici*: οἱ ἀπὸ τῆς Κελτικῆς, *Galli*: οἱ ἀφ' αἵματο@, *sanguine conjuncti*. Philo de Leg. ad Caium, οἱ ἀφ' αἵματο@ πάντες, καθ' ἑκάτερον γένο@, τό τε πατρῷον, κ μητρῷον, *Propinqui omnes utriusque generis, paterni simul ac materni*. Sic οἱ ἀπὸ τῆς βυλῆς, *Senatores*: οἱ ἀπὸ τῦ πλήθυς, *plebeii*:

plebeii: οἱ ἀπὸ τῆς Ἀθηναίων Ἰωνες, *Iones ab Atheniensibus oriundi.*

XIV.

Quarto, contrariâ penè significatione, οἱ ἀπό τινος πεπράγμασι, dicuntur aliquando, qui re aliquâ, negotióve perfuncti sunt: de quo jam aliquid attigimus in verbo γίνομαι. Nam v. c. οἱ ἀπὸ τῆς ὑπατείας, *qui à consulatu*, id est, *viri consulares qui consulatu defuncti sunt.* Herodian. lib. 7. περιτυχόντες τῷ ἀπὸ ὑπατείας, καὶ φίλων Ἀλεξάνδρου τινὶ, i. e. *cùm in aliquem ex Consularibus & Alexandri amicis, incidissent.* Sic ἀπὸ τῆς στρατηγίας, *imperio defuncti*, vel *imperatorii*: ὁ ἀπὸ τῆς πρεσβείας, *qui legatione perfunctus est*, & simil.

XV.

Quinto, affinis usus ille est, quo significat ἀπὸ vel *ab*, id est, *post*, aut *statim post*: ἀπὸ δείπνου, *statim à cœna*: ἀπὸ παίδων, *statim à pueritia*, vel *statim post pueritiam*: ἀπὸ παραγγέλματος, *statim à mandato*: ἀπὸ σάλπιγγος, *à tuba*, id est, *statim à tubæ signo*: ut ὁ δ' ἀπὸ σάλπιγγος ἐς μέσους ὥσατο τοὺς πολεμίους, id est, *ille autem statim à tuba signo, medios in hostes irruit*: ἀπὸ τοῦ πολέμου, *paulò post bellum*: ut ἀπὸ τοῦ πολέμου, τῆς τῶν κοινῶν διοικήσεως ἑαυτὸν ἀπεξείλετο, *hoc bello simulatque perfunctus est, seipsum reipubl. administrationi subduxit.*

XVI.

Sexto, ἀπὸ cum genitivo, vix unquam apud solutæ orationis Auctores, cum rebus inanimatis conjungitur, sed tantùm apud Poëtas, ut παρὰ νηῶν, *à navibus*, apud Homerum. Ἀπὸ, licèt rarius, aliquando tamen etiam in prosâ de rebus viventibus usurpatur.

tur. Clemens Alexand. Strom. 2. οὗτος ὁ μακαρισμὸς ἐγγύεται, ὅτι τοὺς ἐκλελεγμένους ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, id est, *Hîc beati prædicantur, qui à Deo electi sunt.*

Túncque ἀπὸ, sumitur pro ἐπὶ, quod infrequens non est, cum apud alios tum maximè Pausaniam. Unde in Corinthiacis, καὶ παῖδας (παρθένους) φασὶν ἀπὸ τῆς ἀντιστασιώτιδος καταλευσθῆναι, id est, *illas etiam (virgines) ab adversæ factionis hominibus lapidatas fuisse aiant.* Idem in Messen. ἢ καὶ ἀπὸ τῆς συλλεμβόντων ἔτι ἐμπνεόντων διεφθείροντο, id est, *aut etiam ab iis, qui spoliati cùm essent, adhuc tamen spirabant, occidebantur.*

XVII.

Septimo, accentu in penultimam retracto, eadem præpositio, *alienum. aliquid, remotum,* aut etiam *invisum* significat. Hinc ἀπὸ τῆς γῆς, *procul à terra.* Xiphilin. in Pompeio, ὡς μέντοιγε ἀπὸ τῆς γῆς ἐγίγνοντο, καὶ ὅ, τε ἄνεμος ἰσχυρῶς κατέπεσχε, καὶ ὁ κλύδων δεινῶς ζάλας ἐξετέραπεν, id est, *cùm verò, jam procul à terrâ navigarent, & ventus eos vehementer urgere, & tempestas graviter agitare cæpit.*

Sic ἀπὸ τρόπου, *à moribus,* id est, *alienum, & absurdum,* quasi, *honestis moribus minimè conveniens:* cujus contrarium, πρὸς τρόπου, id est, *consentaneum, & cohærens:* ἀπὸ σκοποῦ, *procul à scopo:* ἀπὸ τοῦ εἰκότος, *parum admodum verisimile:* ἀπὸ πράγματος, *abs re:* ἀπὸ καιροῦ, *intempestivè.* Huc etiam pertinet. ἀπὸ θυμοῦ, quod de rebus injucundis, aut invisis dicitur, quæ uno verbo ἀποθύμια, ut *jucunda* καταθύμια. Themistius orat. de Theodosii clementiâ ἀπίδειξιν ἄπασι βασιλεῖς, ὅτι παντάπασιν αὐτῷ ἀπὸ θυμοῦ, καὶ ἀλλοτρία

πεῖα ἢ μέλαινα ψῆφος, *omnibus oſtendit Imperator, nigrum calculum ſibi penitus inviſum, ac ſuis moribus alienum eſſe*: ubi notandum, perſonam, cui res inviſa eſt, in dandi caſu exprimi. Eodem ferè modo uſurpatur, ἀπὸ γνώμης. Ita Julianus Auguſtus in Cæſaribus, οὐ τοῦ Διὶ τοῦτο οὐκ ἀπὸ γνώμης ἦν, *neque id Jovi diſplicebat.*

XVIII.

Ἀπὸ nonnunquam ſignificat *cum*. Orig. contra Celſ. lib. 1. Βέλτιον διαβαλεῖν τὴν ἀγάπην Ἀγάπην χριστιανῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπὸ τοῦ κοινοῦ κινδύνου ὑφισαμένην, *Accuſare vult Agapen Chriſtianorum ut cum reipublicæ periculo conjunctam.* ἀπὸ, *cum.*

SEC-

SECTIO II.

De Præpositionibus διὰ *&* εἰς.

Reg. I.

DE præpositione διὰ, cum genitivo casu conjunctâ, plusçula jam superiùs dicta sunt. Quibus pauca hæc adjungas licet. Διὰ, cum genitivo plurali, annum seu diem significante, & cum suo numerali conjuncto; vèl cum singulari & nomine ordinem in numero designante, id exprimit, quod Latini dicunt, v. c. *tertio quoq; die*, vel *anno*, & simil. Nam διὰ δέκα ἐτῶν, vel διὰ δεκάτου ἔτους, est, *decimo quoque anno: διὰ πέντε ἡμερῶν*, vel διὰ πέμπτης ἡμέρας, *quinto quoq; die*. Xiphilin. in Julio, loquens de intercalatione unius diei anno bissextili, τὸν μὲν τοι μίαν, τὴν ἐκ τῶν τεταρτημορίων συμπληρωθεῖσαν, διὰ πέντε καὶ αὐτὸς ἐπὶ εἰσήγαγεν, *unum porro diem illum, qui ex quatuor diei quadrantibus*, (id est, *sex horis quater repetitis*) *conficbat, quinto quoque anno intercalavit ipse quoque*. Photius in Olympiodori excerptis, ἀρδόμενα ὑπὸ τὰ χωρία αὐτῶν, ἐν θέρει μὲν διὰ τρίτης ἡμέρας, ἐν χειμῶνι δὲ διὰ ἕκτης, *ruscula verò sua irrigant, æstate quidem, tertio quoque die, at hieme, sexto*.

II.

Διὰ χειρὸς, vel χειρῶν ἔχειν, non tantùm est *manu* vel *manibus tenere*, aut etiam *manibus versare*, quòd de libris, eorúmque lectione Latini dicunt: sed etiam *studiosè tractare, curare;*

curare, adminiſtrare, id eſt, δι' ἐπιμελείας ἔχειν· ut cum Ariſtotel. 5. Politic. ait, φοβέμενοι γὰρ, διὰ χειρῶν ἔχουσι μᾶλλον τὴν πολιτείαν, *Metuentes enim, majori cautione reipublicam adminiſtrant.* Et Thucyd. lib. 2. πάντε τὴν ξυμμαχίαν διὰ χειρὸς ἔχειν, id eſt, *reſque ſociorum omni proviſione curare*, Galli dicunt, *tenir la main aux affaires.*

III.

Διὰ χειρῶν ὁμιλεῖν, eſt, μετὰ πάσης ἀνθρωπότητος, καὶ πασῶν τῶν φιλοφρονήσεων, *ita verſari cum hominibus, ut eorum gratiam ac benevolentiam tibi facilè conciliet.* Xiphilin. in Julio, de Cleopatra, καὶ συγγεγονέναι, παντὶ τῷ διὰ χειρῶν ὑπήρατο, *omnibus mutuo in colloquio placere noverat.* Δι' ἀπορρήτων εἰπεῖν, *ſecreto dicere*: διὰ κενῆς, *per inanem*, id eſt, *fruſtra.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 6. καὶ μυρίους ἄλλους διὰ κενῆς ἀνεπλάττομεν ἡμῖν αὐτοῖς φόβους, id eſt, *infinitoſque alios metus nobis ipſi temerè fingebamus*: ubi ſubaudiri videtur, ὑποψίας, vel ὑποπτεύσεως, vel al. ſimil. quod *ſuſpicionem* ſignificet.

IV.

Δι' ἀθυμίας γίνεσθαι, id eſt, ἀθυμονεῖν, ἀπορεῖν, ἐν ἀπορίᾳ καταστῆναι, *æſtuare, ac ſolicitum eſſe.* Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 6. μέμνησθε, ὡς ἐν παντὶ δι' ἀθυμίας ἐγένεσθε, εἴτε μὴ συναρέσκεσθε τὴν ἀγώνων ὑμῶν, εἴτε μὴ ὡς τοὺς πολεμίους τρεψόμεθα, id eſt, *meminiſtis, quàm omnino ſoliciti eſſetis, ne vel certaminum veſtrorum ſocii eſſe nollemus, vel ad hoſtes ipſos tranſiremus.* Contra δι' ἀσφαλείας γίνεσθαι, *ſecurum reddi*: γίνεσθαί τι διὰ μέσου, *medium aliquid eſſe*: μηδὲν γίνεσθαι τὸ διὰ μέσου, *nihil medium ſupereſſe*: quaſi δυοῖν θάτερον, *alterum è duobus neceſſarium ſit.* V.

V.

Δι' αἰσχύνης ἔχειν, *vereri*: λαμβάνειν τι, *ſibi probro aliquid vertere*. Dionyſ. Halicarn. lib. 6. μαθοῦσα ἡ βουλὴ ταῦτα, δι' αἰσχύνης τὸ πρᾶγμα ἔλαβε, *Senatus ubi hoc cognoviſſet, rem probro ſibi vertendam putavit*. δι' οἴκτου λαβεῖν, *miſereri*: διὰ χειρὸς ἔχειν τι, *aliquid manu tenere*: διὰ στόμα ἔχειν τινα, *in ore aliquem habere*: δι' αἰτίας ἔχειν τινα, *aliquem culpare, vel accuſare*. δι' αἰτίας εἶναι, *culpari, accuſari*: δι' ὠφελείας τίθεσθαι, *lucrifacere, ſibi vendicare, in proprios uſus convertere*. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 9. τά τε χρήματα αὐτῶν ὡς πολεμίων, δι' ὠφελείας ἔθεντο, καὶ τὰ σώματα καταπλείσαντες εἶχον ἐν φυλακῇ, i. e. *eorum, tanquam hoſtium, pecunias ſuas fecerunt, corpora verò carcere incluſerunt*.

VI.

Denique διὰ, cum genitivo *ſpatium*, aut *intervallum* ſignificat. Nam διὰ βίου eſt *totâ vitâ*: διὰ τέλους, *per finem*, i. e. *perpetuò*: δι' ἔτους, *toto anno*: διὰ δευτέρου ἔτους, *altero quoq; anno*: διὰ τρίτου ἔτους, *tertio quoq; anno*, & ſic de cæt. διὰ μακροῦ, *longo intervallo*: διὰ βραχέων εἰπεῖν, *paucis dicere*: διὰ πλειόνων εἰπεῖν, *pluribus dicere*: πύργοι ὄντες δι' ὀλίγου, *turres modico intervallo diſjunctæ*. Hinc illud Thuc. l. 7. p. 515. τῷ γὰρ ἀνάκρουσιν οὐκ ἔσεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις ἐξωθισθῆναι, ἄλλοσε ἢ ἐς τὸ γῶ, καὶ ταύτῃ δι' ὀλίγου, καὶ ἐς ὀλίγον, id eſt, *nec Athenienſibus jam repulſis, aliô retrocedendi facultatem fore, quàm in terram, eamque ut modico intervallo diſſitam*, (ſupple *à mari.*) *ſic exiguo valde ſpatio definitam*.

Κῶμαι διὰ πολλοῦ, *pagi longo intervallo diſſiti*. Hinc θαυμάζειν τὰ διὰ πλείου, *mirari*

res

res à nobis longiſſimè diſſitas. Sic διὰ χρόνου, vel πολλοῦ χρόνου ἑωρακέναι τινὰ, *eſt longo intervallo aliquem vidiſſe.* Aliàs tamen διὰ χρόνου eſt tantùm *poſt aliquod tempus:* διὰ τοσούτου, ſupple διαστήματος, *tanto* vel *tantulo intervallo:* nam utroque modo ſumi poteſt.

VII.

Διὰ, cum accuſandi caſu, non tantum eſt, *propter:* ſed etiam *per*, ita ut ſignificetur, *rem alicujus, vel beneficio, vel culpâ fieri, aut non fieri.* Demoſth. pro Cor. Φωκικοῦ συστάντος τοῦ πολέμου, οὐ δι' ἐμὲ, οὐ δι' ἐπολιτεύομαι πώποτε, *Conflato Phocenſi bello, non culpâ ullâ meâ, qui nondum ad rempubl. acceſſeram.* Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 8. ὅτι τῆς καθόδου δι' ἐκεῖνον τυχὼν, οὐ τὰ ἐκεῖ ἠθέλησε αὐτῷ διεξιτεύσαι, id eſt, *quòd reditum ejus operâ conſecutus, ejus tamen cupiditatibus obſequi & obſecundare nolim.*

Quod ſæpe Latinum *per* ſignificare ſolet; ut δι' αὐτόν γε μόνον οὔπω τῆς ἐνδίκου τιμωρίας ἔτυχεν, *per eum quidem unum adhuc ſtetit, quo minus juſto ſupplicio afficeretur.* Imò etiam aliquando, cum accuſat. rei non perſonæ conjungitur túncque neceſſariò reddi debet *per*, ut διανοοῦμαί σοι τὸν τρόπον, δι' οὗ μέγας ὅπως ἠυξήθη ὁ πολέμιος, id eſt, *cogitanti mihi modum illum, quo tantus hoſtis evaſit.*

VIII.

De præpoſitione εἰς vel ἐς, (quæ cum ſolo accuſativo conjungitur, vel expreſſo, vel in genit. ſatis intellecto, ut εἰς ᾅδου, ſup. δόμον, *ad inferos:*) obſervare juverit, quæ ſequuntur.

Primo, interdum ſubauditur, maximèq; apud Thucyd. ut lib. 2. pag. 111. ἐκείνῃ τε ἐγγὺς ἦσαν, τὰ πλοῖα ἄξια ἐχρῶντο: ubi τὰ

τὰ pro εἰς τὰ, id est, *illo* (fonte) *quod propinquus esset, ad res maximi momenti utebantur.* At sequente membro illam expressit, καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, σχεδόν τι γαμικῶν, καὶ εἰς ἄλλα ἱερῶν νομίζεται τῷ ὕδατι χρῆσθαι, id est, *hodiéque jam usque ab antiquissimis temporibus mos obtinet ut aquâ illâ, & ante nuptias, & in aliis rebus sacris utantur.* Hîc νομίζεται est *mos receptus est, invaluit*, ut in hoc verbo suprà observatum est.

IX.

Secundo, sumitur interdum pro διὰ, *propter*, maximèq; cùm de laude, vel reprehensione, aut contumeliâ sermo est: ut ἐς τὰ πρότερον κατορθωμένα ἐπαινεῖσθαι, *ob res antea præclarè gestas laudari*: ψέγεσθαι εἰς τινὰ πρός τινα ὁμιλίαν, *ob initam cum aliquo consuetudinem vituperari.* Thucyd. lib. 8. pag. 614. βουλόμενον αὐτὸν τοῖς Πελοποννησίοις, ἐς τιμὴν αὐτοῦ καὶ Ἀθηναίων φιλίαν, ὡς μάλιστα διαβάλλειν, id est, *cùm maximam ei vellet apud Peloponnenses invidiam conflare, ob illius tam cum ipso, (Alcibiade) quàm cum Athenensibus amicitiam.*

X.

Tertio, sumitur etiam pro κατὰ, seu κατὰ genitiv. exigat, seu accusativum. Priore modo Thucyd. usurpavit, lib. 1. ἐπειδὴ τῆς ξυμμάχων ἤκουσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰ ἐγκλήματα, τὰ ἐς τοὺς Ἀθηναίους, *cùm Lacedæmonii sociorum adversus Athenienses crimina audiissent*; pro κατὰ τῶν Ἀθηναίων.

Hoc modo eleganter dicunt, αἰνίττεσθαι εἴς τινα pro κατά τινος, in malam partem, vel ἐπί τινος, vel πρός τινα, in bonam & malam, id est, *tacitè aliquem indicare.* Id enim frequentius est quàm αἰνίττεσθαί τινα,

sine

ſine præpoſit. Galicè in malàm partem, *taxer quelqu'un.*

Eodem modo Plutarchus in Pericle, dixit, ὑπῳκοδόμῳ εἰς Περικλέα, δι' Ἀναξαγόραν πίστιν ἀσυνοίαν, pro κατὰ Περικλέα, verbatim, *firmans in Periclem, per Anaxagoram, ſuſpicionem*, id eſt, *Periclem, per Anaxagoram* (cui operam illi dederat) *hac ſuſpicione perſtringens.*

Poſteriore modo, Thucyd. lib. 8. p. 564. τὸ πιστὸν, (id eſt, τεκμήριον, σημεῖον τῆς πίστεως) ναῦς ἔφασαν ξυμπέμπειν ἐκέλευον εἰς τὸ ξυμμαχικόν, id eſt, *fidei faciendæ causâ, naves ſecum mittere jubebant, pro mitæ ſocietatis jure*, ubi εἰς τὸ ξυμμαχικὸν, pro κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν, id eſt, κατὰ τὸ τῆς ξυμμαχίας δίκαιον.

XI.

Quarto, ſumitur quoque pro ἐν· ut εἰς τὸ φανερὸν, pro ἐν τῷ φανερῷ, id eſt, φανερῶς, & ἄντικρυς, *palam*. Dionyſ. Halicarn. lib. 4. ταῦτα τὰ γράμματα λαβόντες, οἱ καλειφθέντες ὑπὸ τῶ Τυράννου εἰς τὸ στρατόπεδον, *has literas cum accepiſſent, qui à Tyranno in caſtris relicti fuerant.*

Quinto, pro *uſque ad*: ut εἰς ἡμᾶς, *ad nos*, id eſt, *ad noſtram uſque ætatem.* Sic εἰς τοῦτο ἡμῖν ἦλθε τὰ πράγματα, *eò reducta*, vel *adducta ſunt res noſtræ.* Sic εἰς ὃ δὴ, *donec.*

Sexto, idem eſt quod *quantum attinet*: ut εἰς τὰ πολεμικὰ καταφρονητὸς, *contemni quantum ad rem militarem attinet.*

XII.

Septimo, παρεῖναι & παρελθεῖν εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὴν βουλὴν, εἰς τὸ δικαστὰς, uſurpat ſæpe Demoſt. & al. pro *agere cum populo, cum ſenatu*, & *in judicium venire.*

Octavo, idem valet quod ἀμφὶ, id eſt, *circiter.*

circiter. Zosimus Histor. 2. τριακόντορι μὲν εἰς διακοσίας κατεσκεύάσαντο, *naves triginta remorum ad ducentas instructæ sunt.*

Nono, pro ἐκεῖ. Idem lib. 4. ὁ Βασιλεὺς ἅμα τοῖς εἰς τὸν Ἴστρον φυλάττουσι στρατιώταις ἐφαινθείς, *Imperator, postquam una cum iis qui circa, vel ad Istrum in præsidio erant, militibus trajecisset.*

XIII.

Decimo, interdum cum suo casu, postponitur ei genitivo, cui præmitti debuisset. Id quod accidit maximè, cùm accusativus locum minorem designat, quique maioris per Genitivum expressi partem constituat. Thucyd. sæpe, ut lib. 2. pag. 114. ἐσβαλὼν τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα, id est, ἐς Ἐλευσῖνα τῆς Ἀττικῆς, *cùm in Eleusinem Atticæ irruptionem fecisset.* Et pag. 116. ἄραντες παρέπλεον, καὶ ἰόντες τῆς Ἠλείας ἐς Φειὰν, ἐδῄουν τὴν γῆν, id est, *inde solventes ulterius navigârunt, ad Phæam Eleæ,* (vel ut alii *Elidis*) *urbem appulsi, agrum illum populabantur.* ubi κεῖν pro καταγεῖν, aut καταίρειν dixit, id est *appellere*: & Ἠλείας ἐς Φειὰν, pro ἐς Φειὰν Ἠλείας.

XIV.

Undecimo, tempus aliquod designat: idque vel cum adverbiis vel cum nominibus quibusdam tempus significantibus. Cum adverb. ut εἰς ἅπαξ, *semel, pour une fois.* Demosth. Olynth. 2. τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ, καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει, *genus hoc rerum semel, atque ad breve tempus constitit.* Sic εἶτα, vel εἰσέπειτα, vel ἐς τὰ ἔπειτα, *deinceps*: εἰς αὔριον, *cras, pour demain, à demain.* Cum nominibus, εἰς τὴν ὑστεραίαν, *postridie*: εἰς τρίτην ἡμέραν, *perendie,* vel *tertio*

tertio ab hinc die: εἰς τριακοστὸν ἔτος, *tricesimo ab hinc anno*, vel *intra annum tricesimum*. At εἰς δύο, εἰς τρεῖς, &c. id est, *deux à deux, trois à trois*. ut supra in ἀνὰ dicebamus, & in διὰ dicemus.

XV.

Duodecimo, ἐς τὸ, vel τὰ μάλιστα, id est, *maximè*. Postremo, cum nominibus quibusdam adverbialiter sumitur. Dicunt enim εἰς & πρὸς ὑπερβολὴν, *excellenter*: εἰς καλὸν, εἰς καιρὸν, εἰς δέον, *opportunè, commodè*: εἰς μακρὰν, *longè, diu, in longum tempus*: εἰς τέλος, *omnino*: εἰς πᾶσαν ἀκρίβειαν, id est, ἀκριβέστατα, *accuratissimè*: ἐς τὰ πολλὰ, id est, ὡς τὸ πολὺ, *ut plurimùm*: εἰς ὅσον, *quantùm vel quandiu*. Herodian. l. 6. ἀνηρῶντες εἰς ὅσον ἐνεδέχετο ἀνδρείως, τελευταῖον πάντες διεφθάρησαν, *cùm fortiter, quantum* vel *quandiu licuit, restitissent, tandem cæsi sunt universi*.

XVI.

Ἕς τε, *quamdiu*. Arrian. Exped. καὶ ἕς τε ἕς τε, μὴ ἀκροβολισμὸς παρ' ἑκατέρων ἦν, *quamdiu quamdiu velitarent*. Item *usque ad*. Id. ἕς τε ἐπὶ ὅλας τὰ ποταμοῦ, *usque ad ostia fluminis*. Item sequente ἐπὶ ἕς τε ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, *usque ad triduum*: ἕς τε διὰ τέλους Κασπίαν, *usque ad mare Caspium*. Cum significat *quamdiu*, ei respondet εἰς τοσοῦτο. Arrian. Exped. de Poro Rege, ἕς τε αὐτὸς ἐμάχετο τῆς ἡμέρας ἐν τῇ μάχῃ ἔρρωτο, εἰς τοσοῦτο ἀγωνισάμενος, *quamdiu ulli hostium restarent, tamdiu pugnans*.

SECTIO

SECTIO III.

De Præpoſitionibus ἐκ, *vel* ἐξ, *&* ἀπ.

Règ. I.

ἐκ, ἐξ. ΕΚ ante conſonantem, ἐξ ante vocalem, cum ſolo gignendi caſu: Primo adverbialiter ſumitur. Nam ἐκ τῦ φανερῦ, vel σαφανῦς, vel ἐμφανῦς, i.e. *palam & apertè*, ἐκ τῦ ῥάϛα *facillimè*: ἐκ τῦ δικαίυ, *juſtè*: ἐκ τῦ ἀδίκυ, *injuſtè*: ἐκ πολλῆς ἐπιμελείας, vel ἀκριβείας, eſt, μάλα ἐπιμελῶς καὶ ἀκριβῶς, *diligenter admodum & accuratè*: ἐξ ἴσυ, *æqualiter*: ἐκ τῦ ὁμοίυ, *ſimiliter*: ἐκ σεοσαγωγῆς, *ſenſim, magis atque magis*, novâ ſcilicet acceſſione factâ. ἐξ ἑτοίμυ, id eſt, *promptè, expeditè*: ἐξ ῥόδυ, id eſt, *eruptione factâ*: ἐκ σολλῷ μᾶλλον, id eſt, σολλῷλλον, *quaſi comparativè*: ἐκ σεοσαιρέσεως, id eſt, *ultrò, conſultò*: ἐκ λαθραίας ἐπιθέσεως, *occultè irrumpendo*, vel *occultâ impreſſione*: ἐκ τῦ ἐπιπλέϊσον, *plerumque*: ἐξ ἐπιβελῆς, vel ἐνέδρας, *inſidiosè*: ἐκ τῦ εἰκῆ, id eſt, εἰκῇ, & σεσπετῶς, *temerè*: ἐκ τῦ παραχρῆμα, ἐκ τῦ παραυτίκα, ἐξ ὑσυγίας, ἐκ τῦ αὐτοσχεδίυ, *ſubitò, ex tempore*, & ἀσκέπτως, *inconſideratè*: quibus contrarium eſt, ἐκ τῦ ἀσφαλῶς, *tutò*: ἐκ σεσκαιδῆς, *compoſitò*: ἐκ τῦ ἀνελπίϛυ, & ἀσροσδοκήτυ, *inſperatò, inopinatò*: ἐκ τῦ βιαίυ, *violenter, per vim*: ἐκ τῦ ἀναγκαίυ, *neceſſariò*: ἐκ σαὐτομάτυ, *fortuitò*: ἐκ σεγνοίας, *cogitatò*: ἐκ τῦ σεσαῤῥησιάϛυ, *fidenter*: ἐκ

τῦ σπουδαίως, *ſeriò*: ἐκ τῦ παραβόλως, id eſt, παραβόλως, *temerariè*: ἐκ πολλῆς ὑπερφρονήσεως, *contemptim admodùm & ſuperbè*: ἐξ ὑποψίας, *ſuſpicionè*, vel *ob ſuſpicionem*. Et ſimilia, quæ docebit uſus.

II.

Secundo, ſignificat *poſt*; ut ἐκ τῆς ὑπατείας, idem quod ἀπὸ, id eſt, *poſt conſulatum*: ἐκ παιδὸς, *à puero*: ἐκ τέτε, *deinceps* ſupp. χρόνε, ut Virgil. ἐκ, *poſt*.

Ex illo, qui me caſus, quæ bella ſequantur:

Ἐκ τριόδε, vel ἐκ τριόδων, vel ἐκ τριοδῶν, *per vices*, id eſt, *alii poſt alios ſuo quiſque ordine*: *chacun à ſon tour*.

Tertio, *cum*: ut ἐκ πολλῦ τῦ πρώτε, id eſt, *cum ingenti exceſſu*, vel *longo intervallo*: Gallic. *avec beaucoup d'avantage*, aut breviùs, *de beaucoup*: nam ἐκ πολλῦ τῦ πρώτε τὸν πολεμίως νικῆσαι, eſt *hoſtes longo intervallo*, aut *inſigni victoriâ ſuperâſſe*. Ita Eutropii Metaphraſt. lib. 2. χ) κρατήσας αὐτῶν ἐκ πολλῦ τῦ πρώτε. Ibidem lib. 3. ἐκ τῦ κρείττονος, *ex meliori*, id eſt, *ſuperiorem eſſe*: Gall. *avoir du meilleur*: καί ποτε, inquit, ἀπροσδόκητος εἰς χεῖρας ἐλθὼν (de Fabio Maximo, & Annibale loquitur,) ἐκ τῦ κρείττονος ἀνεχώρησε, id eſt, *ac ſemel ex improviſo cum hoſte congreſſus ex pugnâ ſuperior rediit*. *Il returna ayant eu de meilleur*. ἐκ, *cum*.

Vix dubito, quin contra dici poſſit, ἐκ τῦ χείρονος, *du pire*: cujus tamen exemplum mihi non ſuppetit. At Thucyd. lib. 2. eidem opponit. ἔλασσον ἔχειν, *avoir de pire*, verb. *minus habere*: ἐν ᾗ (μάχῃ) οἱ Ἀθηναῖοι, *in qua inferiores Athenienſes non fuerant*. Et Xenoph. μεῖον ἔχειν.

p. 309.

p. 309. μεῖον ἔχοντες ἐν τῇ τότε ἀκροβολίσει, *in illa velitatione inferiores.* Proprium tamen contrarium est, πλέον ἔχειν, *avoir l'advantage.* Ibidem lib. 7. τὰς ἐκστρατείας, ἐκ μειζόνων ἐποιήσατο συμφορῶν· pro ἐκ μειζόνων, *expeditiones, ex maximis fecit calamitatibus*, id est, *suis in expeditionibus infestissimam fortunam passus est.*

III.

Affine est, ἐκ περιουσίας. Nam quod idem Metaphrast. lib. 5. καὶ συμμίξαι, καὶ τοσαύτης ἐκράτησε περιουσίας, id est, *& congressus, tantò superior fuit.* Dicere haud dubie potuisset, ἐκ τοσαύτης, περιουσίας. Simile est illud Gregorii Nazianz. quod Budæus affert, ὁ δὲ, καὶ μετώπῳ ἰσασθαι, καὶ διακινδυνεύειν ἐκ φέρετο δεῖν, ἐνὸν ἐκ περιουσίας κρατεῖν, i. *ille autem à fronte petendum hostem, periculúmque subeundum esse non putabat, cùm facilè admodùm ac sine ullo periculo vincere licuerit.*

Sæpe autem, ἐκ περιουσίας τι ποιεῖν, est *aliquid facere abundantiâ quâdam otii:* vulgò, *de gayeté de cœur.* Demosthen. pro Coron. οὗτος δ' ἐκ περιουσίας μὲ κατηγορεῖ, *iste autem me accusat, abundantiâ quâdam otii*, vel *securitatis:* quippè qui videret, quod ipsemet Demosthenes insinuat, longè gravius fore Demosthenis causâ cadere, quam sibi non vincere.

Nec admodùm secùs reddi possit illud ejusdem à Budæo citatum, οἱ δ' ἐκ περιουσίας πονηροὶ, ὑβρίζειν προφασιν ἔχειεν ἂν εἰκότως, id est, *at qui præ*, vel *in rerum omnium abundantiâ, nec ullâ necessitate compulsi, improbe se gerunt, nullâ se tueri excusatione possunt.*

IV.

ἐκ, *propter.* Quarto, ἐκ, significat *propter:* qui usus frequens etiam admodùm est. Nam ἐκ τούτων,

τούτων, non tantùm eſt, *deinceps*, ſed etiam, *propterea*, *ob eas cauſas*. Eutropii Metaphraſt. lib. 7. Ἐκ τούτων ἀπλέστως οὐ μόνον ἐν πάσῃ τῇ βασιλευομένῃ γῇ. *Propterea toto paſſim imperio deteſtandus habebatur.*

Quinto, redditur, *pro*. Nam ἐκ τῆς ἐσόντων, eſt, *pro facultatibus*, ſive *opibus* : ἐκ τῆς δυνατῆς, ἐκ τῆς ἐνδεχομένης, *pro viribus*.

Sexto, vel per ſolum ablativum explicatur, vel pro διὰ uſurpatur : ut ἐκ ποσαύτης σπουδῆς, *tantâ ſolicitudine* : ἐκ τούτου τοῦ λόγου, *hâc ratione* : ἐκ θαλάσσης, *per mare* : ἐκ παντὸς, vel παντὸς τρόπου, *omni modo* : ἐκ τούτου τοῦ τρόπου, *hoc modo* : & ſimil.

V.

Ἐκποδὼν & ἐκ ποδῶν, non tantùm eſt, *ab oculis*, *à conſpectu*, ut expoſuimus in v. γίνεσθαι, ſed etiam *de medio*, id eſt, *è vitâ*. Nam ἐκποδὼν εἶναι, vel γίνεσθαι, vel ἵστασθαι, vel ποιεῖσθαι, eſt, *de medio tolli*, & ἀναιρεῖσθαι. at ποιεῖν ἐκ ποδῶν, *de medio tollere*. Philo inter alios id amavit, ut lib. de Legat. ad Cajum aliquoties, εἰ βραχὺ ἐπιδοίη χρόνον Τιβέριος, ὁ μὲν ἂν ἐκποδὼν ἐγεγόνει Γάϊος, *ſi vel exiguo tempore ſuperſtes fuiſſet Tiberius*, *Caius de medio ſublatus eſſet* : quod clarius poſteà, τελὸς, οὐχ ἅπαξ, ἀνῃρήσθη ἄν, ἐπ' αὐτοῦ Τιβερίου ῥοπῆς ἑνός· *ter*, *non ſemel tantùm de medio ſublatus eſſet*, *Tiberio in ejus cædem propendente*. Ibidem de Macrone, ὃ πολλαῖς ὕστερον ἡμέραις, ἐκποδὼν ὁ κακοδαίμων γίνεται, id eſt, *paucis poſt diebus infelix è medio tollitur* : ſequitur enim, ἀναγκάζεται αὐτοχειρίᾳ κλεῖναι ἑαυτὸν, *ſeipſum interficere coactus eſt*. Ibid. τὸ μειράκιον ἐκ ποδῶν γεγόνη, id eſt, *adoleſcens è medio ſublatus eſt*, quem ante ſua quoque manu periiſſe dixerat. ἐκποδὼν, ἢ ἐκ ποδῶν.

VI.

ἐν. Præpoſitio ἐν, (quæ ſemper cum dativo jungitur, vel expreſſo, vel tacito: ut cum Demoſthen. orat. de pace ait, ὁ γὰρ ἐν Διονύσοις, τραγῳδὸς ἐδιδάσκετο, *ſi enim feſtis Bacchi diebus*, ἐν τοῖς ἑορταζομένοις ἤκουεν, *Tragœdos ſpectaſſetis*) aliquot etiam uſus habet, obſervatione dignos. Primo, ſumitur pro ἐπὶ cum genit. *coram*, vel *apud*, ut ἐν τοσούτοις μάρτυσι, vel ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, *coram tot teſtibus*: ἐν ταῖς διαίταις, vel ἐπὶ τῶν διαιτῶν, *apud judices*: ἐν τοῖς διαιτηταῖς, *coram arbitris*. Plato leg. 11. διαδικάζεσθαι ἔν τισι τῶν Ἰατρῶν, οὓς κοινῇ συγκαλούμενοι ἕλωνται, *litigare coram aliquot Medicis, quos ipſimet eam in rem ſponte delegerint.*

pro ἐπὶ.

Secundo, cum nomine Magiſtratum, aut quaſi Magiſtratum ſignificante, ſumitur etiam pro ὅτε, Magiſtratus ejuſdem tempus indicante. Demoſthen. Olynth. 3. ἐν τούτοις τοῖς νομοθέταις, μὴ διὰ τὸν νόμον μηδένα, *his porrò Theſmothetis*, id eſt, *quamdiu magiſtratu fungentur*, vel *per eos Theſmothetas, legem nullam conſtituatis*. Sic ἐπὶ τούτων, vel ἐν τούτοις ὑπάτοις, *his conſulibus.*

VII.

adverbialiter cum caſu.

Tertio, ſæpe cum ſuo caſu, adverbialiter etiam ſumitur. Nam ἐν τούτῳ, eſt, *interea*: ἐν τάχει, *celeriter*: ἐν σπουδῇ, *ſtudiosè ac ſeriò*: ἐν δίκῃ, *juſtè*: ἐν δέοντι, ἐν καιρῷ, ἐν καλῷ, *opportunè*: Dem. Phil. 1. τούτων μὲν ἕνεκα πάντα, ἐν δέοντι κέχρησθε, ὑμῶν δ' ἀπολειπόντων, *Eorum (quæ ad bellum uſui eſſe poſſunt) nullo ſuo tempore vel utimini, vel abſtinetis.* Malè enim, ut videtur, Interpres, poſtrema illa reddit, *& neminem non ſequimini.* Xeno. Ἑλλην. 2. ἐν

καλῷ

καλῷ ὁρμεῖν, dixit, i. *commodo portu & ſtatione uti*. Sic ἐν ἴσῳ, i. ἴσως, vel ὁμοίως' ſequente καί. Thucyd. l. 2. p. 137. ἐν ἴσῳ δὲ οἱ ἄνθρωποι, τῆς τοῦ παραχρῆμα δόξης, αἰτιᾶσθαι ὅσῃς μαλακίᾳ ἐλλείπει, καὶ τῆς μὴ παρασκευῆς μισεῖν τὸν δρασύτητι ὀφειλόμενον. Quæ oratio admodum trajecta, ſic ordinari debet, δικαίως αἰτιᾶσθαι, ὅσῃς μαλακίᾳ τῆς ὑπαρχούσης δόξης ἐλλείπει, καὶ μισεῖν τὸν τῆς μὴ παρασκευῆς ἕνεκα. ὀρθῶς. i. *perinde, vituperandum illum exiſtimant, qui præ ignaviâ partæ gloriæ aliquid amittat, ut odio dignum alterum, qui non debitam temeritate quadam affectet.*

VIII.

Aliquando dativum illum genitivus ſequitur, ejus rei, ad quam opportunum aliquid dicatur. Xeno. Ἑλλην. 6. eleganter, Τὴν δὲ Κέρκυραν κεῖσθαι ἐν καλῷ μὲν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ, καὶ ἅμα πόλεων αἱ ὅπῃ τούτου καθήκουσιν, ἐν καλῷ δὲ τὰ πρὸς Λακωνικὴν χώραν βλάπτειν, ἐν καλλίστῳ δὲ τῆς ἀντιπέρας ἠπείρου, *Corcyræ porro ſitum eum eſſe, qui ad Corinthiacum ſinum, & urbes ipſi contributas,* (vel, *ad ipſum pertinentes*) *adeundas opportunus ſit, & ad Laconicam vexandam commodus & ad trajectum in Continentem longè commodiſſimus.* Additur & poſt ἐν τούτῳ, ut ἐν τούτῳ τῆς παρασκευῆς ἴσων' Thucyd. lib. 2. *in eo tum apparatus ſui verſabantur.*

IX.

Quarto, ſumitur pro πρός, i. *ad*, maximè ἐπὶ *pro* cum urbium, locorúmve nominibus, ut ἐπὶ τῇ πρὸς πόλει, i. *ad urbem*. vel *circa urbem*. Xen. Ἑλλην. 7. p. 645. ἐπεμέν θ' μὲν ἐπὶ Λακεδαίμονα, σὺν πολλῷ ὁπλιτικῷ ὑπ' ὀλίγων, ἐπεμψάμην δὲ ἐπὶ Μαντινέᾳ, ἱππομαχίᾳ, *qui ad Lacedæmonem,*

cum multo gravis armaturæ peditatu à paucis victus esset, iterúmque ad Mantineam equestri pugnâ superatus: ubi nota μὰ, & ϗ, cum repetitione ejusdem participii ἡττηθέντες.

Quinto, pro εἰς, etiam cum nomine loci. Thucyd. l. 7. p. 449. ἀποστελεῖσθαι ὁπλίτας ἐς τὴν Σικελίαν, i. *missuros*, vel *admittendos in Siciliam, gravis armaturæ milites.*

X.

ἐν, pro ἐπὶ. Sexto, ἐν πολλῷ, vel ὀλίγῳ χρόνῳ; i.e. ἐκ πολλοῦ, vel ἐξ ὀλίγου χρόνου, *à longo*, vel *pauco tempore*, vel διὰ πολλοῦ, δι' ὀλίγου, *en beaucoup, en peu de temps.* Plat. in Apol. ἐπιχειρητέον ὑμῖν ἐξελέγξαι τοῦτο διαζολοῦ, ᾧ ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔχετε, ταύτην ἐν ὀλίγοις ὀλίγῳ χρόνῳ· ubi prius ἐν, est ἀπὸ, at posterius διὰ, id est, *conandum est vobis, quam à longo tempore calumniam retinetis, hanc adeò brevi excutere.*

XI.

Septimo, cum dativo ᾧ, reddi aliquando potest, ὅταν subaudiendo χρόνῳ. Thucyd. l. 7. p. 509. τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρᾳκῶν, ὅμοια τοῖς μάλιστα τῷ βαρβαρικῷ, ἐν ᾧ ἂν θαρσήσῃ, φονικώτατόν ἐστιν, *Thracum enim natio barbaris illis, quibus id maximè proprium ac solenne est, hoc in genere persimilis, si quando fiduciâ gliscit, cædis avidissima est:* ubi ὅμοια, pro ὁμοίως· at in τοῖς μάλιστα, subauditur φονικοῖς εἶναι, & in βαρβαρικῷ, subauditur γένει.

Aliquando redditur *quamdiu*, vel *interea dum.* Plato Apol. ἐν ᾧ οἱ ἄρχοντες ἀσχολίαν ἄγουσι, *interea dum Magistratus occupati sunt.*

Aliquando ἐν ᾧ, significat διὸ, vel ἐφ' ᾧ, vel ᾧ, i.e. *propter quod, quo facto.* Idem lib. 8. p. 612. ὠφελιμώτερον γὰρ ἦν ἐν Σάμῳ Ἀθηναίων πλεῖν ὅθεν σφᾶς αὐτοὺς, (ἐν ᾧ σαφέστατα Ἰωνίαν

ἡ

ἡ Ἑλλήσποντον ἐυδὺς εἶχον οἱ πολέμιοι.) *Nam cum Athenienſes, qui Sami tum erant, contra ſe ipſos navigare jam ſtatuiſſent, in quo* (id eſt, *quod ſi factum eſſet,*) *hoſtes continuò ſanè & Ioniam & Helleſpontum occupaſſent.* Idem p. 615. οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῷ τοιούτῳ προσέκειντο, ἐν ᾧπερ καὶ μάλιστα ὀλιγαρχία ἐν δημοκρατίᾳ ἡνωμένῃ ἀπόλλυται, *Ipſorum plerique eam in rem incumbebant, in quâ,* (id eſt, *ob quam*) *maximè paucorum Imperium, ex populari natum extingui ſolet.*

XII.

Octavo, ἐν, cum ſuo caſu, & verbo εἰμὶ ἐν *cum* εἰμὶ. duobus modis conſtruitur: primùm abſolutè, ac ſine alio nomine, túncque verbatim Latine reddi poteſt; ut ἐν φόβῳ εἶναι, *in metu eſſe*: ἐν γόμαις εἶναι, *in ore eſſe*: quod etiam elegantiùs, ἐν λόγοις, ἐν φήμῃ· Unde Syneſius Epiſt. 3. ἡμιαλογῶσι τὸν ἀπὸ τῆς ἐν φήμῃ Λαΐδος, id eſt, *genus ejus à famoſa Laide repetentes*: Ἐν ἕξει εἶναι τῶν καλῶν πράξεων· Andron. Rhodius in Ariſt. Eth. lib. 1. c. 6. *aſſuefieri honeſtis actionibus.*

Deindè cum dativo alterius perſonæ, vel expreſſo, vel tacito: túncque paſſivum aliquid ſignificat. Et expreſſo quidem, ut ἐν ὀργῇ εἶναί τινι, *in ira eſſe alicui*, id eſt, *ſibi aliquem iratum habere*: ἐν ἡδονῇ εἶναί τινι, *alicui placere.* At eod. tacito, ut ἐν αἰτίαις εἶναι, *accuſari*, nempè *ab aliquo*: ἐν ἐγκλήμασι εἶναι, id eſt, ἐγκαλεῖσθαι, *crimen aliquod ſuſtinere.* At ἐν αἰτίαις ἔχειν τινὰ, idem eſt, quod δι' αἰτίας, *culpare aliquem*: ἐν ὀργῇ ἔχειν τινὰ, *alicui ſuccenſere*: ἐν αἰσχύνῃ τίθεσθαι, ei ut plurimùm ſequente, id eſt, *turpe ducere.*

XIII.

ἐν, *omittitur, redundat.*

Nono, ἐν, ut aliquando omittitur, ſic & redundat aliquando. Omittitur, ut apud Zoſimum Hiſtor. 2. ὅτι δὲ τοῦτο καὶ τοῖς εἰρωσὶν, καὶ τοῖς κατὰ πόλεμον ἐλυμήνατο πεφύκασι, *id autem rebus, tam pace, quam bello, nocuiſſe:* ubi εἰρωσὶν, pro ἐν εἰρωσὶν. Et lib. 3. ὥσε τῇ φυγῇ, pro ἐν τῇ φυγῇ, ἐλέφαντας καλασφαγῶσι, *ita ut in fugâ Elephanti jugularentur.* Thucydid. lib. 2. Ατάλαντι, pro ἐν Ατάλαντι, *in Atalantæ inſula.* Eadem redundat, ut apud Xiphilinum in Trajano, καὶ γὰρ οἱ Πάρθοι, ἐν τῷ σφετέρῳ τρόπῳ ἤρξαντο βασιλεύεσθαι, *nam & Parthi quoque ſuis ipſi moribus regi capere:* ubi ἐν, aut vacat, aut pro κατὰ, cum accuſativo ſumitur.

XIV.

Denique, peculiariter conjungitur cum dativo χρῷ, id eſt, *cute*, ac ferè cum verbis κείρειν, ξυρεῖν, ξυρᾶν, ψιλᾶν, *tondere*: non modò propriè, ſed etiam metaphoricé. Et quidem propriè; nam κείρεσθαι ἐν χρῷ, eſt, *ad cutem uſque tondere*: quod etiam dicitur, ἐν χρῷ τῷ κόμῃ ἔτι. Hinc ἡ ἐν χρῷ κουρὰ, *capilli attonſio ad cutim uſque facta*: quæ etiam ψιλὴ κουρὰ, dicitur, & Poeticè κουρὰ ξυρήκης. Hinc ὁ ἐν χρῷ κουρὰς, *ad cutim uſque tonſus*: qui etiam ξυρὰς unicâ voce. Metaphoricè autem: nam ξυρεῖ ἐν χρῷ, verbat. *ad cutim uſque radit*, id eſt, *ſummum periculum eſt*: quod tamen Poetarum potiùs, quàm Oratorum eſt.

XV.

Oratores autem, hoc ferè modo, ad ſimile quid exprimendum uti ſolent: ἐν χρῷ γλυφῆναι

ἡυέδαι τῶ κινδύνῳ verbat. *in cute periculi esse.* Synes. Epist. 4. ἔ πειν ἢ ἐν χρῷ ἡυέδαι τῶ κινδύνῳ ἀπίεσι τῶ διαναυμαχῆσαι σοὶς πὰς σπλάδας, *non ante navi cum petris luctari destitit, quàm extremum in periculum venisset.* Quo eodem sensu dicitur, res ἐπὶ ξυρῆ ἀκμῆς ἱσαδαι, verbat. *in acie* (hoc est, *sub aciem*) *novaculæ constituta.* Huc pertinet, ἐν χρῷ μάχεδαι, aut μάχην σωνάψαι, *in cute pugnam committere*, id est, *comminus*: quomodo loquitur Plutarchus in Theseo.

XVI.

Hinc, quæ contigua sunt, & proxima, ἐν χρῷ ἡυέδαι dicuntur: unde illud Thucyd. lib. 2. p. 155. οἱ δ' Ἀθηναῖοι, ἐπ' μίαν νεῶν πεπλεσμένοι, περιέπλεον αὐπὸν κύκλῳ, καὶ ξυνῆγον ἐς ὀλίγον, ἐν χρῷ ἀεὶ ἐσβάλλονσες, καὶ δόκησιν παρέχονλες αὐπίκα ἐμβαλεῖν, id est, *Athenienses autem, navibus singulas singulis excipientibus, (une à une) eos in orbem circumvehebant, atque ita in angustum cogebant, in cute semper adnavigantes,* (i. e. *hostium classem radentes, & in ea quasi hærentes*) *adeòque impressionis jam jam faciendæ opinionem præbentes.* Virgil. 5. Æn. *stringere*, & *radere*, hoc ferè sensu

Lævas stringat sine palmula cautes.

Et, *Radit iter lævum interior.*

Lucianus in Zeuxide, ἐν χρῷ τῇ μηπρὶ σροσπεφύκοσι, *matri proximè inhærentes.* Eidem ἢ ἐν χρῷ σρὸς τὰ βιβλία σωμασα, dicitur, *intima cum libris conjunctio.* Suidæ οἱ ἐν χρῷ φίλοι, *intimi amici.* Quo sensu accipiend. illud Xiphilini in Severo. Ἐν τῇ ἀγορᾷ βῆμα ξύλινον, ἐν χρῷ τῆ λιθίνῃ κασασκευάδη, *In foro suggestum ligneum, in cute* (i. e. *in summâ superficie*) *lapidei excitatum est.*

SECTIO IV.

De Præpositione ἐπί.

Reg. I.

PRæpositio ἐπὶ, cum genitivo, dativo, & accusativo conjungi potest. Et cum genitivo quidem, ut leviora, jámque passim aspersa, mittam. Primo, *curam aliquam, aut singulare ac proprium munus* significat, quod Latini ferè præpositione A, vel Ab, exprimere solent. Hinc illa, ἐπὶ τῆς ἀποῤῥήτων, *à secretis*: ἐπὶ τῆς ἐπιστολῶν, *ab epistolis*: ὁ ἐπὶ τῆς βασιλικῶν σφραγίδων, *à Regiis sigillis*: Gal. *Monsieur le Garde-Seaux*: ὁ ἐπὶ τῆς βασιλικῶν χρημάτων, *Surintendant des finances du Roy*: οἱ ἐπὶ τῆς ἰκετείων, ἰκετικῶν, *Libellorum supplicum Magistri*, vel, *à supplicibus libellis*, *Les maistres des Requestes*: οἱ ἐπὶ τῆς εὐθυνῶν, vel δημοσίων λόγων, *à publicis rationibus*, *Les Maistres des comptes*.

II.

Aliàs tamen, sine A, vel Ab, Latinè redditur, ut οἱ ἐπ' ἐσχάτας, vel οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, idem sunt qui οἱ ἐν τῷ τέλει, *Magistratus*, vel *qui sunt in dignitate constituti*: ὁ ἐπὶ τῆ ταμιείᾳ, *Quæstor*: οἱ ἐπὶ τῆς πολιτικῶν, *rerum civilium cognitores*: οἱ ἐπὶ τῆς φονικῶν, cui adhibetur aliquando, καθεζόμενος, *rerum capitalium judices*: ὁ ἐπὶ τῦ σίτου, vel τῆς σιτωνίας, cui addi potest, καθεστὼς, vel τεταγμένος, *Præfectus annonæ*: οἱ ἐπὶ τῆς εἰσαγω-

εἰσαγωγίμων καὶ ἐξαγωγίμων, *mercium earum quæ vel importantur, vel exportantur curatores*: οἱ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν οἰκοδομημάτων, *Regiorum ædificiorum curatores. Intendans des baſtimens Royaux*, &c. ſimilia, quæ facilè cogitantibus ſuccurrent.

III.

Secundo, crebrò ſimul & eleganter, de rebus aut hominibus certum in numerum ordinatis, ac diſtributis uſurpatur, eodem modo quo antè diximus, de ἀνὰ, & conſtat de κατὰ, cum accuſandi caſu. Nam ἐπὶ τριῶν exempli causâ, vel πεντάρων πάπτεσθαι, dicitur, *diſtributos eſſe, ternos aut quaternos, trois à trois, quatre à quatre*: ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι, *rengez un à un*: νῆες ἐπὶ μιᾶς τεταγμέναι, *nefs rengées une à une.*

IV.

Affinem ſuperiori uſum alterum, in re militari, & τακτικῇ habet: unde ἐπὶ φάλαγγα ἄγειν, ἐπιβάλλειν, &c. id eſt, φαλαγγηδὸν, vel ἐπὶ κέρως, vel κατὰ κέρας, *utroque cornu protenſo movere, impetum facere.* Phalanx enim Græcis, *acies utrinque longior, quàm altior.* Thucydid. lib. 2. eodem modo, πλεῖν ἐπὶ κέρως, dixit: ἰδόντες κατὰ μίαν ἐπὶ κέρως ἕκαστα πλέουσαι, *videntes eos navibus, protenſo cornu, alteram alterâ ſigillatim ſequentibus, adnavigare.* At βάθος, *altitudo*; id eſt, medium quaſi phalangis corpus, dicebatur, modò ἐπὶ τριάρων, modò ἐπὶ ὀκτὼ, modò ἐπὶ πλειόνων ἕκαστα τάξεως, vel πλεῖσθαι, *quaternis, octonis, aut plurib us in quolibet ordine conjunctis inſtrui.* Hinc verbum ἐκφαλαγγᾶν, id eſt, *utrinque producto cornu hoſtilem aciem involvere*: & ἐκκερᾶν,

alterum duntaxat hoſtilis exercitus cornu ita circumvenire. At ἐπὶ μετώπου, vel κατὰ μέτωπον, vel πρόσωπον, eſt *exporrectâ exercitus fronte*. Vide Budæum, p. 373. & 631.

V.

Tertio, cum genitivo Pronominis reciproci, idem eſt, quod ὑπὲρ nam in ἐφ' ἑαυτῶν, eſt, *per ſe*, aut *ſponte*. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 5. πρό τε αἱρεσιν τῶν μέλλοντ' ἄρχειν, τοῖς ἐκ τῶν σωτηρίων σωτηρίοις, αὐτοῖς ἐφ' ἑαυτῶν βουλευομένοις, ποιήσασθαι, id eſt, *ſimúlque Senatoribus permiſerant, uti re per ſe ipſos deliberatâ*, (vel *ſuopte arbitrio*) *Magiſtratum illum legerent*. Idem in Excerpt. οὐδὲν ἐμοὶ δεῖ ἐπ' ἐμαυτῶ λέγειν, id eſt, *nihil me per me ipſum dicere neceſſe eſt*. Xiphilinus in Severo, ὥστε αὐτὰς ἐφ' ἑαυτῶν αὐτομάτως περαπλεύσας ὁρᾶσθαι, *ut ipſæ per ſeſe, ac ſponte adnavigare cernerentur*.

Aliàs tamen ἐφ' ἑαυτῶ, eſt potiùs, *chez ſoy; à part ſoy, apud ſeſe, ac ſuis in finibus*. Zoſimus lib. 1. εἰ μὲν ἦν ἐφ' αὑτῶν διατελεσαν ὄντες. (Athenienſes & Lacedæmonii) *Quod ſi apud ſeſe, ac ſuis in finibus hæſiſſent perpetuò*, (non autem, ut Interpres, *conjuncti manſiſſent*.) Idem lib. 4. clariùs, Ἐπεὶ δὲ νυκτὸς γενομένης, ἐφ' ἑαυτῶν ἐγένετο τὰ στρατόπεδα, id eſt, *cùm ergò noctis interventu, ambo exercitus in ſua ſe caſtra recepiſſent*, Itaque γενέσθαι ἐφ' ἑαυτῶ *domum ſe recipere*, vel *ſibi vacare*; *ſe retirer à part, chez ſoy*.

VI.

Quarto, cum ſuo caſu adverbialiter ſumitur. Hinc ἐπ' ὀνόματος, id eſt, *nominatim*: ἐπὶ κεφαλαίων, id eſt, κεφαλαιωδῶς, ἐπὶ & κατ' ὄλιγον *ſummatim*. Dionyſius Halicarnaſſ.

Halicarnaſſ. lib. 2. τὰ κεφάλαια ἐπὶ κεφαλαίων ἐρῶ, id eſt, *præcipua quæque ſummatim complectar.* Sic ἐφ' ἑκάστης, ſup. ἡμέρας, idem quod καθ' ἑκάστην, *quotidiè*: ἐπὶ σχολῆς, *otiosè*: *à loiſir*: ἐπ' ἀδείας, *tutò, impunè*: ἐπ' ἀληθείας, *verè, ſincerè.*

Quinto idem eſt, quod *inter*, vel *præ*. Ita ſumit Ariſtides Panathen. δι' ἃ δὴ, καὶ μόνη τῇ πόλει ὡς χρεὼν ἂν τις φαίη συμβῆναι, ἐπὶ πᾶσι Ἑλληνικῶν, (ſup. πόλεων, vel χωρῶν,) *Propter quæ ſoli huic urbi, præ cæteris Græciæ urbibus, id propriè contigiſſe dixeris.*

VII.

Sexto, tanquam argumento, vel teſte ac ſequeſtre adhibito, id quo fidem facimus, in gignendi etiam caſu, cum ἐπὶ conjungitur. Dicunt enim, ἐπ' ἀναμφισβητήτου ἀποδείξεως, τὴν διαβολὴν ἀποφυγεῖν, *certiſſimo argumento calumniam depuliſſe.* Dicunt etiam, ἐπὶ τινος πίστεις δίδοναι, *alicujus quaſi vadis*, aut *teſtis nomine, vel authoritate adhibitâ, polliceri.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 5. πίστεις δοὺς ἐπὶ θεῶν, *Diis fidei ſuæ teſtibus adhibitis*, aut *jurejurando per Deos concepto.* Idem l. 10. εἰ μὴ δι' ὑπισχνοῦνται ὑμῖν οἱ Πατρίκιοι, καὶ πίστεις βούλονται δοῦναι τὰς ἐπὶ θεῶν, ὅτι, &c. *ſi quidem Patricii vobis pollicentur, ac jurejurando adhibito confirmare volunt.*

VIII.

At cùm dicunt, ἐπὶ τοῖς ἱερῶν ὀμόσαι, eſt, *ſacris* aut *victimis præſentibus jurare*; Gallicè: ἐπὶ τοῖς ἐμπύρων, *ſuper focis*: ἐπὶ τοῖς τομίων, *cæſis victimis.* Ut enim ὅρκια τέμνειν, verbat. *ad jusjurandum pertinentia ſecare*, eſt, *victimas, ad rei putà fœderis, jurejurando firmati, ſecuritatem immolare.* Sic ἐπὶ τοῖς τομίων ὀμόσαι,

ὀμόσαι, est, *cæsis præsentibúsque victimis, aut saltem extis jurare:* ac ferè participium σὰς, præpositioni huic præmittitur. Dionysius Halicarn. l. 5. initio, utrumque conjungit, ὄρκια τεμόντες, αὐτοί τε ἐπεξῆσι σάντες ἐπὶ τοῖς τεμίοις, ὤμοσαν, &c. *cæsis victimis, ipsique primi super extis stantes jurarunt.*

IX.

Septimo, frequenter admodùm Genitivus ille adhibetur, etiamsi motus significetur. Hinc apud Herodotum sæpissimè, ἐπὶ τῆς χώρης βαδίζειν, *per, aut, versus regionem ire.* Dionys. Halicarnass. lib. 1. ἀνδρὸς παρεικότι τὸ σῶμα ὑπὸ λύπης, καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν σφετέρων κατεδάφη, id est, *homini, qui præ tristitiâ corpore fatisceret, neque in castra descenderet.* Zosimus lib. 4 διαῤῥήξας τὸ γραμμάτιον, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἀφεὶς, *discerpto libello, atque in terram projecto.* Ibid. κάντεῦθεν ἐπὶ Θρᾴκης ἐχώρει, *indéque per Thraciam profectus est.* At Poëtæ sæpius utuntur dativo, quàm genitivo, ubi motum illum exprimunt, ut ἐπὶ ναυσὶν ἐλαύνειν, id est, *ad naves equum admittere.*

X.

Jam cum dandi casu; Primo, jus ac potestatem aliquam tribuit, quem dativus indicat, quam ferè Latinum *penes* exprimere solet. Nam ἐφ' ἡμῖν κατάρχει, *in nobis situm est:* ἐφ' ἡμῖν ἦν ὁμόσαι, *cùm in nobis situm esset:* ἐπὶ τοῖς δημόταις ἐστὶν, *penes plebem est:* quod aliquando, sed rariùs multò, ἐπὶ δήμου, cum genitivo.

Quo sensu, verbum ποιεῖν eleganter adhibetur. Nam ποιεῖν ἐπί τινι, est *potestatis alicujus facere, arbitrio permittere.* Dionysius Halicarnass.

Halicarnaſſ. lib. 4. ἐὰν δ' ἐπὶ τῷ δήμῳ ποιῶνται τὴν αἵρεσιν, id eſt, *quod ſi populo hanc electionem permitterent.* Et lib. 8. πάντα τὰ κοινὰ ἐπ' ἐμοὶ πεποιήκασι μόνῳ, id eſt, *totam Rempublicam penes me unum eſſe voluerunt.* Hinc ἐφ' ἑαυτῷ ποιεῖν τι, *ſibi jus ac poteſtatem in rem aliquam vindicare.* At γενέσθαι ἐπί τινι, *alicujus in poteſtate eſſe.* Xiphilin. in Claudio, ἀλλ' ἐπί τε τῷ δήμῳ, καὶ τῇ βουλῇ, καὶ τοῖς νόμοις γενέσθαι, *ſed in Populi, Senatus, ac legum poteſtate eſſe.* Zoſimus lib. 5. ait, ἐλθεῖν τοὺς Βαρβάρους γενέσθαι τῆς πόλεως, id eſt, *urbem in Barbarorum poteſtatem veniſſe.* Xenoph. Κύρ. παιδ. 1. καὶ μὴ ἐπὶ μάστιγι εἶναι, id eſt, *nec à verubus pendeas & in eorum quaſi poteſtate ſis.*

XI.

Secundo, conditiones pactorum, ſimiliúmque rerum, per hanc præpoſitionem cum dandi caſu exprimuntur. Nam ἐπὶ ῥητοῖς, *in dictis*, id eſt, *certis conditionibus*: ut cùm dicitur, ἐπὶ ῥητοῖς τισι καὶ διωρισμένοις, ἐπὶ τὸ κινδύνευμα χωρεῖν, id eſt, *certis quibuſdam, ac deſignatis conditionibus periculum aggredi.* Vide nomen ἴσος.

Hoc ſenſu dicunt, ἐπὶ τούτῳ, ἐφ' ᾧ, ſequente infinitivo, vel optativo, vel ſubjunctivo, id eſt, *eâ conditione, ut*: quòd ſi multæ ſint conditiones, dicetur, ἐπὶ τούτοις, ἐφ' ᾧτε, &c. tum ſequentibus membris adhibitur καί. Idem Dionyſ. ibid. Ἐπὶ τούτοις ἔφη χρεὼν εἶναι τὰς ἀναπαύλας ἄγειν πολέμων, ἐφ' ᾧ τε μηδὲν ἔτι νεωτερίζειν αὐτοὺς καὶ ὅπως τοῦ, &c. *his ſe legibus requiem à bellis indulturum eſſe reſpondit, uti ne quid in poſterum moverent, atque ut*, &c.

Poteſt

Poteſt etiam ἐφ' ᾧ, ſolum, ac per ſeſe, hoc modo ſumi. Idem lib. 3. Ἐφ' οἷς δικαίοις, *quibus conditionibus*: τοῦ εἰρηνεύειν στέρξουσιν, ἐφ' οἷς ἄν ποτε δικαίοις αὐτῆς τύχωσι, id eſt, *futurum ut in data quibuſcunque tandem conditionibus pace acquieſcant.* Et paulò poſt, Tarquinius, ἀκούσατε νῦν, ἔφησεν, ἐφ' οἷς ἄν ποτε δικαίοις καταλύσωμαι τὸν πόλεμον, *Audite nunc*, inquit, *quibus tandem conditionibus huic bello finem imponam.* Ita Herodian. lib. 1. dixit, πάντοθεν τοὺς ὅτι λόγοις δοκιμωτάτους, ὅτι συντάξεσιν ἐκ εὐκαταφρονήτοις κελεύων, id eſt, *viros eruditione clariſſimos, non contemnendis*, id eſt, ἀφθονωτάτοις, *ampliſſimis conditionibus undique accerſens.* Συντάξεις, hîc *gages, penſions.* Dicunt etiam ἐπὶ μεγάλοις μισθοῖς, ἐπὶ μεγάλαις δωρεαῖς, & ſimil. eodem ſenſu.

XII.

Tertio, quæ Latini exprimunt per *in*, & accuſandi caſum, vel per ſolum auferendi caſum, ubi aliquid vel *commodi*, vel *incommodi*, *læti adverſive*, ſignificant; ea Græci ferè, per ὅτι, cum dandi caſu: ut ἐπ' ἀγαθῇ, vel αἰσίᾳ τύχῃ, *læta ſorte, à la bonne heure*: ἐπ' ἀγαθοῖς, vel αἰσίοις οἰωνοῖς, *bonis & ſecundis avibus*: μεγίστῳ τῆς πόλεως ἀγαθῷ, *ſummo reipubl. bono*: ὅτι μάλ φιλοπατρίδων ὀλέθρῳ, *in perniciem amantium patriæ.* Dionyſ. Halicarn. lib. 7. Ἐπὶ τῷ ἑαυτέρῳ συμφέροντι τὰ ἴδια πράξει, *ſuis quoque rebus conſulendo, juſtè ſe gerent*, id eſt, *hoc in facto æquitatem cum propria utilitate conjungent.* Et lib. 8. τὰ ἐμφανῆ τῶν ἀνδρῶν ἔργα ἐπ' ἀδηνὶ χρησῷ ἡμῶν διεξήεσαν, *perſpicua notáque hominis geſta percenſebant, quæ nihil omnino boni ſequerentur.*

XIII.

XIII.

Quarto, idem est quod *post* aut *præter*, vel *ad* cum *præter* significat. Nam ἐπὶ τούτοις est *posteà*, id est, *deinceps*, & aliquando *ad hæc*, id est, *præterea*. Accedit quod tamen sæpius dicitur, ἐφεξῆς τούτοις, vel χωρὶς, vel ἀνὰ τούτων. Sic ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις παρείποντο, id est, *alii post alios sequebantur*. Synes. ep. 4. ἦκεί τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, παῖς ἐπ' ἀνδρὶ, ἢ ἀνὴρ ὑπὲρ παιδὸς, φέρων ἀεί τί μοι ξένιον, i. e. *alius alium, puer virum, vir puerum sequebatur, qui mihi munus identidem aliquod afferebat.*

Ὁ ἐπὶ πᾶσι ταχθεὶς, *post omnes*, id est, *postremus omnium collatus, numeratus*. Idem Dionysius Halicarn. lib. 4. τὴν δ' ἐπὶ πᾶσιν πεπαρθένιον, (sub. συμμοιρίαν) ἐς λόχον, ὃν ἦν ἀπόρων, (sub. ἐπεῖχεν) id est, *postremam omnium classem unica egenorum implebat centuria*. Plutarchus in Romulo, ubi de iis qui opima spolia retulerunt, cùm duos tantum appellâsset, Romulum & Cossum, concludit, Ἐπὶ πᾶσι δὲ Κλαυδίῳ Μαρκέλλῳ, *postremòque Claudio Marcello*, quòd ipse tertius idémque postremus ea retulisset.

Usurpatur etiam sine casu, adverbialiter, ἐπὶ, *deinde*. quasi idem significaret, quod ἔπειτα. Arrian. Exped. Ὧν τελευταίους Κάδυσι καὶ Μαρκομάνους· ὑπὲρ δὲ, Σαυροματῶν μοῖραν, Ἰάζυγας· ἐπὶ δὲ, Γέτας τοὺς ἀπαθανατίζοντας· ὑπὲρ δὲ, Σαυρομάτας τοὺς πολλοὺς· ὑπὲρ δὲ, Σκύθας ἐς τὰ ἐκβολάς, *Quorum extremi sunt Quadi & Marcomanni; deinde Jazyges, Sauromatarum pars; deinde, Getæ ἀπαθανατίζοντες, deinde, Sauromatarum vulgus; deinde Scythæ usque ad fluminis ostia.*

XIV.

XIV.

Quinto, significat *propter*, sed usu passim obvio, ut ἐπὶ τοῖς γεγημένοις χαλεπῶς φέρειν, id est, *quæ contigerunt, molestè ferre.*

Sexto, peculiariter quis dicitur, ἐπὶ παισὶ τελευτῆσαι, ἀναπαύσασθαι, & simil. *relictis liberis obiisse.* Herod. l. 3. extremo, de Severo Imperatore, Ἐπὶ παισὶ νεαλαις διαδόχοις ἀνεπαύσατο, id est, *filiis adolescentibus Imperii successoribus relictis obiit.* Et lib. 4. initio, Ἔθος γάρ ἐστι Ῥωμαίοις, ἐπιθειάζειν βασιλέων, τὸν ἐπὶ διαδόχοις παισὶ τελευτήσαντας, id est, *mos enim Romanis est, eos Imperatores in Deos referre, qui relictis successoribus liberis mortui sint.*

XV.

Septimo, peculiariter etiam de urbibus aliisque locis, alicujus nomen ferentibus, is enim, cujus nomen loco inditum est, in dandi casu exprimitur. Idem Herodian. ib. ἐπὶ τῷ Ἀλεξάνδρειαν ἐπιστέλλετο, πρόφασιν ποιούμενος, ποθεῖν τὸν ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ κτισθεῖσαν πόλιν, id est, *Alexandriam profectus est hoc colore, quòd ejus urbis, quæ cum Alexandri nomine condita esset, desiderio teneretur.* Alii *ab Alexandro*, alii *regnante Alexandro.*

Octavo, certum illud tempus, & quasi momentum, quo res aliqua dum fieret, aut diceretur, aliquid aliud intervenit, ἐπὶ τούτῳ dicitur; Gall. *sur cela, sur*, vel *en ces entrefaictes.*

XVI.

Nono, quæ vulgò dicimus, *à l'incertain, au plus seur, à l'advanture, à tous hazards*, & simil. Græci ἐπ' ἀδήλῳ, ἐπ' ἀσφαλεστέρᾳ, ἐπὶ τύχῃ, ἐπ' ἀμφοτέροις, ἐφ' ὑπνιῶν. Demosth. Philipp. 1. cum ἀδήλῳ jungit participium

cipium verbi εἰμὶ, dum ait, νυνὶ δ' ἐπ' ἀδήλοις ἔστι τοῖς ἀπὸ τούτων ἐμαυτῷ ξυμφορωτέροις, ὅμως ἐπὶ τῷ ξυνοίσειν ὑμῖν, ἐὰν ἀφέλητε ταῦτα, πεπεῖσθαι, λέγειν αἰρεῖμαι, id est, *Nunc verò, cùm incerta sint, quæ inde mihi eventura sunt, tamen quod ex vobis, si feceritis, usui fore mihi persuadeo, dicere statui:* Gall. *sur l'incertitude de ce qui m'en doit advenir.*

XVII.

Decimo, temporis continuitatem ac perpetuitatem quandam significat, ut διὰ, cum genitivo. Nam ἐφ' ἡμέρᾳ, est *toto die*: ἐπὶ μηνὸς, *toto mense*: ἐπ' ἐνιαυτοῦ, *toto anno.*

Undecimo, apud Thucydid. maximè, sumitur pro πρός, id est, *juxta, secus.* Sic lib. 3. pag. 240. περιτείχισαν αἰρῆσαι, ἃ ἐπὶ τῇ Ἁλιάκμονι ποταμῷ, id est, *Peripolium ceperunt; quod ad,* vel *secus Halecem fluvium situm erat.* Et lib. 2. ἡ ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσος, *insula Locris Opuntiis finitima.*

Imò, in compositione hoc idem servat, dum ait, ἐπιθαλάσσιος pro παραθαλάσσιος, id est, *maritimus.* Idem lib. 3. κατέπλευσαν αἱ νῆες τῆς Λακωνικῆς τὰ ἐπιθαλάσσια χωρία ἐπόρθησαν, *naves eram istam legentes, maritima Laconicæ oppida vastaverunt.*

XVIII.

Duodecimò, significat etiam *adversus*: quâ in acceptione duo præsertim verba notanda sunt, i.e. φονᾶν, *cædis avidum esse,* & κηρύττειν, *præconis voce pronunciare.* Nam φονᾶν ἐπί τινι, est, *in alicujus cædem avidè ferri,* aut *eum ad necem deposcere.* Philo de Leg. ad Caium, ἀνήρπαστο ἄν, εἰ μὴ αὐτῷ Τιβέριος φονᾶν τις, id est, *sublatus utique fuisset, cùm eum Tiberius ad necem deposceret.* At διαφονᾶν, &

διαφονᾶν

θανατᾶν, *moriendi cupidum esse.* Dionysius Halicarnass. p. 454. μαίνεσθαι καὶ θανατᾶν δόξω πᾶσιν ὑμῖν, *insanire & mortem appetere videar.*

Jam ἀργυρίου κηρύττειν ὅτου τινα, vel τινὶ ἐπικηρύττειν, est, *pretio caput alicujus voce præconis addicere*, aut *pecuniam in caput alicujus pronuntiare.* Plutarch. in Pomp. 636. ἐκείνου δ' ἀπαγορεύοντος, καὶ τάλαντα ἑκατὸν ἐπικηρύξαντος αὐτῷ, *quod cùm vetaret ille, atque in ejus caput centum talenta pronunti âsset*, id est, *ejus interfectori præconis voce promisisset*: quod Thucydid. ait ἀνειπεῖν ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι.

XIX.

Denique, ὅτι, cum accusativo casu, hos habet notandos usus; Primo, ubicunq; motus aliquis exprimitur, aut *usque*, aut *contra* significatur. Plena exemplis omnia.

Secundo, rariùs multò, cum verbo quietem significante. Hinc illud Thucydid. lib. 1. καθίζεσθαι ὅτι τινὶ ἑστίαν quod est, non tam *sedere ad focum*, ut nonnulli putant, quàm *hærere illæ arulæ*, vel *lario*, quod ad *focum* excitari solitum erat: ubi jus esset ἀσυλίας, id est, *unde avelli nefas esset.* Eod. modo ἐπὶ βωμοῖς καθίζεσθαι diceretur; nam & καθίζεσθαι Hesychius explicat ἀφαπτεσθαι, *arripere, tenere*, ut solebant qui ad aras confugiebant.

XX.

Tertio, cum verbo ποιεῖσθαι, & pronomine reciproco, est, *sibi vindicare, usurpare, in potestatem redigere*: ut τὴν πόλιν ἐφ' ἑαυτὴν ποιήσασθαι, idem est quod καθίσασθαι, aut κατασχέσθαι, *urbem in potestatem suam redigere.*

Nec

Nec diſſimilis uſus eſt, cum accuſativo ἔξεσίαν. Nam ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν ποιήσασθαι, idem eſt quod εἰς ἐξουσίαν δι' ἑαυτὸν καθίσασθαι, *ſummam poteſtatem uſurpare*, tam juſtè, quàm injuſtè. Herodian. lib. 1. de Perennio, ποιησάμενός τε αὐτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, *poteſtate jam uſurpatâ.* vel *ſummâmque poteſtatem aſſequutus.*

XXI.

Quarto, κλίνειν, τρέπειν, ὑπερέχειν, ἐκτείνειν, ἐπὶ δόρυ, & ἐφ' ἡνίαν. aut ἐπ' ἀσπίδα, verbatim, *inclinare*, aut *flectere*, *in haſtam*, *in habenam*, *in clypeum*, de equitibus dicuntur, *in dextram* aut *ſiniſtram*, equos flectentibus: nam ἐπὶ δόρυ eſt *in dextram*, quia haſtam dextrâ tenent: ἐφ' ἡνίαν, & ἐπ' ἀσπίδα, *in ſiniſtram*, quòd ſiniſtrâ, habenæ clypeique teneantur. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 3. de Tarquinio Priſco adverſus Latinos dimicante, ἔπειτα ὑπερέλας ἐπὶ δόρυ, καὶ τὰ κέντρα προσβαλὼν τοῖς ἵπποις, εἰς πλαγίους ἐμβάλλει, *inde cum in dextram flexiſſet, equis calcaribus incitatis, in obliquos irruit.* Polybius, ut citatur à Budæo, ἦσαν δὲ κινήσεις, ἃς ὑπελάμβανε πρὸς πάντα καιρὸν ἁρμόζειν, αὗται καὶ ἵππων μὲν, κλίσεις, ἐφ' ἡνίαν, καὶ πάλιν ἐπὶ δόρυ, *erant porro certi quidem motus, quos omni tempore opportunos eſſe ſtatuebat, hujuſmodi: in equis, flexus modò ſiniſtram, modò dextram in partem.*

XXII.

Quinto, ἐπὶ πόδα ἀναχάζεσθαι, & ἀναχωρεῖν, eſt, *pedem referre.* Xenoph. Κυρ. παιδ. 7. p. 178. ἀλλ' ἐπὶ πόδα ἀνεχάζοντο, παίοντες, καὶ παιόμενοι, ἕως ὑπὸ ταῖς μηχαναῖς ἐγένοντο· id eſt, *pedem referebant, ita tamen*

tamen ut ferirent ipſi, viciſſimque ferirentur, dones ſub machinas ſe recepiſſet. Idem Exped. 5. pag. 349. καὶ αὐτοὶ ἐπὶ πόδα ἀνεχώρησαν βαλλόμενοι οἱ βουδόωντες, id eſt, *quin ipſa quoque auxilia, jaculis petita, pedem referebant.* Et Ἑλλιν. 2. pag. 477. οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐπεὶ αὐτῶν πολλοὶ ἐπεπώκεσαν, μάλα πιέζομενοι, ἀνεχώρησαν ἐπὶ πόδα, id eſt, *Lacedæmonii, pleriſque ſuorum vulneratis, cum admodum urgerentur, pedem referebant.*

SECTIO

SECTIO V.

De Præpoſitionibus κατὰ, μετὰ, & ἀνὰ.

Reg. I.

Κατὰ præpoſitio uſitatiſſima eſt, quæ cum genitivo paſſim & accuſativo conjungitur; cum dativo rariſſimè, idque apud Poëtas, apud quos tum redditur *in*, *de*, *ab*. Jam præter ea, quæ ſuperius ex occaſione dicta ſunt: cum gignendi caſu verti poteſt, *de*, *in*, *ſub*, *ſuper*, *per*, *adverſus*: quæ poſtrema ſignificatio, omnium frequentiſſima eſt.

Obſervandi tamen qui ſequuntur uſus.

Primo, Κατὰ σκοπῦ τοξεύειν, *in ſcopum ſagittas dirigere*. Herodianus lib. 6. τῶν τοξοτῶν, ἐς σώματα ὀπιμάχη, καὶ πόρρωθεν, οἷς κατὰ σκοπῦ τοξεύοντων, *ſagittariis procera corpora eminus, quaſi ſcopum aliquem petentibus.*

Secundo, κατὰ νώτου, vel νώτων γίνεσθαι τῶν πολεμίων, vel πολεμίων, *hoſtium tergo imminere*. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 3. ἵνα κατὰ νώτου γένωνται τῶν πολεμίων, ἐπίωσιν αὐτοῖς, *ut hoſtium tergo imminentes, eos invadant.*

Tertio, pars omnis corporis, quæ tangitur, verberatur, cruciatur, in genitivo exprimi poteſt: ut κατὰ κόρρης παίειν, *maxillam cædere, donner ſur la joue*: κατὰ νώτου ξαίνειν τινά, *alicui tergum lacerare.*

Quarto, nomen alicui rei impoſitum, dicitur, κύων κατὰ τινος. Clem. Alexandr. Pædag.

Pædag. lib. 2. cap. 6. καθ' ὧν κεῖται τὰ ὀνόματα, τὰ περὶ τὴν ζωπύρειαν ἠτιμωμένα, id est, *quibus ea nomina tribuuntur, quæ usu contrita non sunt.*

II.

De accusandi casu, sequentia observabis.

Primo, sæpissimè χάριν subauditur, maximéque apud Atticos: ut τὸ γ' ἐλάχιστον, quod etiam Latini, *minimùm, tout à moins.* Thucydid. lib. 3. ὑμεῖς δὲ σκέψασθε, ὅσον ἂν κινδυνεύσητε ἁμαρτάνοντες, Κλέωνι πειθόμενοι· ubi τοῦτο pro χάριν τούτου, id est, *vos porrò attendite, quantum hac etiam in re peccaturi sitis, si Cleonem audieritis.*

Audacius illud ejusdem lib. si rectum est, ἀσφάλεια δὲ τὸ ὑπερβαλόντας, ὑποζυγίας σοφίας εὐλογοῦ· ubi τὸ ὑπερβ. pro χάριν τοῦ ὑπερβ. id est, *cautio verò illa, quæ in suscipienda nova deliberatione adhibetur, speciosa causa est, desugiendi negotii.*

III.

Secundò, apud Philosophos maximè, τὰ κατ' ἔμφασιν, dicuntur quæ specie tenus ejusmodi sunt, ut Iris, *qui ne sont qu'en apparence:* at verò, τὰ καθ' ὑπόστασιν, *quæ re ipsa sunt.*

Tertio, sæpe idem est quod *propter.* Thucydid. lib. 4. νομίζοντες τὴν Ὠρωπίαν, Ἀθηναίων, χάριν τὸ ἀπήκοον, εἶναι, id est, *ratiOropium agrum, Athenienſium quidem esse, quod eorum imperio subjectus esset.* Sic κατὰ θέαν, id est, θέας ἕνεκα, *spectandi gratiâ,* cum alii dixere. tum sæpe Dionys. Halicarn. ut l. 8. ἀφίξονται δὲ χάριν θέας ἐπὶ τοὺτους πολλοὶ τῶν ξένων, *ad quos* (ludos) *spectandi gratiâ,* vel *spectandos, externi quam plurimi convenient.* Simile est,

καθ'

κατ' ἐρετὴν, viſendi ſtudio. Ariſtid. Panath. Τὴν ἐμπορίαν κατ' ἐρετὴν ἢ χρόαν ἐπιφερομένην, id eſt, mercatorum huc aut viſendi aut lucri ſtudio venientium.

Quarto, χτ' κράτος, ut ἀνὰ κράτος, vi & impetu quodam, par force, aliàs, violentâ quadam potentiâ & imperio. Thucyd. lib. 3. ὅσοι Σικελῶν χτ' κράτος ἠρχόμθησαν ὑπὸ Συρακουσίων, id eſt, & quotquot ex Siculis violento Syracuſanorum imperio premebantur. Alii dixerunt, χτ' τὸ κράτεσθαι, i. e. pro viribus.

IV.

Quinto, eſt ἐναντίον, vel πρὸς, id eſt, è regione, verſus, coram. Sic κεῖσθαι κατ' ἀνατολὰς, id eſt, eo in loco ſitum eſſe, qui obverſus orienti ſit.

Sexto, cum nominibus locorum, maximéque plurali numero, idem valet quod per, redditúrque ferè per adverb. Latin. in vim: ut χτ' πόλεις καὶ χτ' κώμας, id eſt, oppidatim & vicatim: aliquando tamen cum aliis nominibus etiam ſingularibus, ut κατ' ἄνδρα, viritim: quod etiam dicunt, χτ' κεφαλὴν, par teſte.

Septimo, καθ' ἑαυτὸν, ut ἐφ' ἑαυτὸν, & πρὸς ἑαυτὸν, id eſt, ſeorſum, per ſe ſolum, à part ſoy: ut καθ' ἑαυτὸν ζῆν, privatam agere vitam, ſibi vacare. Ariſtot. Eth. 9. οὐδεὶς γὰρ ἕλοιτ' ἂν καθ' αὑτὸν πάντ' ἔχειν, id eſt, nemo enim omnia ſibi tantùm uni habere velit. Hinc τὸ καθ' αὑτὸ, Philoſophis, id etiam dicitur quod μόνῳ ὑπάρχει, καὶ ᾗ μόνῳ, ut explicat Ariſtoteles, id eſt, quod ineſt uni cuidam, ac certæ rei & quatenus ſoli.

V.

Octavo, χτ' μικρὸν ὁπλεῖον, idem quod

ὁπλεῖον

ἐπιπλεῖον ἐρεξῆς, vel ἐπιπλεῖον ἐπ᾽ ἀγουαγωγῆς, id est, *magis atque magis*, ut κατὰ μικρὸν πλέον, idem quod πλέον, vel πλεῖον ἐπ᾽ ἀγουαγωγῆς, vel ἐπ᾽ ἔλαττον ἐρεξῆς, id est, *minus atque minus*.

Nono, κατ᾽ ὀρθὸν, id est, *secundum versum*: κατ᾽ εὐθεῖαν, vel ἐπ᾽ εὐθείας id est, *rectâ serie*, ut arbores, κατ᾽ ὀρθὸν πεφυτευμένα, *in versum & rectâ serie digestæ arbores*, Gall. *en droitte ligne*. Cui opponuntur ἐναλλὰξ, cum ἐρεξῆς ἄλλον ἄλλῳ ἐπ᾽ ἴσης κεῖται, id est, *nusquam eodem situ duo sese consequenter excipiunt*: ἐναλλὰξ, id est, *alternante situ*: cum in ordinibus aliqua est, non tamen perpetua varietas.

VI.

Decimo, κατὰ πόδα, vel κατὰ πόδας, vel uno verbo καταπόδας, idem quod ἐκ ποδὸς (quod tamen interdum est, *collato pede, pie à pie*:) id est, *è vestigio*, aut *per vestigia proximè insequendo*. Nam κατὰ πόδας ἕπεσθαί τινι, id est, *aliquem vestigia consequi*. Sic hostis fugientem hostem, κατὰ πόδας αἱρεῖν, dicitur, *persequendo capere*.

Aliquando genitivus adjungitur, ut apud Thucyd. κατὰ πόδας αὐτῶν ἰέναι, *les suivre à la piste*. Hinc transfertur ad metaphoricam sequendi rationem: ut cum Herodot. ait lib 3. τῇ ὑ κατὰ πόδας ἡμέρᾳ, *die proximè consequente*. Et Polyb. lib. 2. p. 91. Νον τῇ καταπόδας ἡμέρᾳ πλεῖ αἱρεσιν, ἢ πλεῖ παρελθεῖν τῆς ἀρχῆς, *cùm postridie ejus diei, Prætorem & creari, & Magistratum inire oporteret*. Et quæ paulò post aliquid fiunt, dicuntur κατὰ πόδας αὐτῇ fieri: ut κατὰ πόδας τῆς μάχης σχεθεῖν, *statim à certamine ulteriùs progredi*.

VII.

VII.

Undecimò, κατ' ἕνα & κατ' ἕν, non tantum est *figillatim*, *un à un*, ut c. 1. jam observavimus; sed etiam, quod minùs contrarium videtur τὸ ἅπαν: idq; fere cum verbo ἥκειν. Dionys. Halicarn. lib. 1. κατ' ὀλίγους τοὺς ἀπὸ τῶν ὁδῶν, καὶ κατ' ἕνα ἀπὸ πάσης ὁδοῦ, *pauci quique in via repertis, unum in locum universi convenissent.* Idem lib. 8. ἵνα μὴ κατ' ἕνα πάντες ἀφίκωνται, καινὸν ἐζευρίσκητε κατ' αὐτῶν πόλεμον, id est, *ne conantem in unum omnes, (id est, conjunctis viribus) communem in hostium infenatis.* Eodem modo usurpat κατ' ἕν, lib. 1. dum ait, ὀλίγους δή τινας κατὰ τὴν ὁδὸν συνιόντων κατ' ἐν ἀφεῖλον συναγαγόντες, *assumptis paucis illis, qui jam ex vicis in unum confluxerunt.* Et lib. 2. ἀπολιπὼν οἰόμενος τὴν ἀκρόπολιν ἀφύλακτον, εἰ κατ' ἕν αἱ τρεῖς (πόλεις) ἀφίκοντο μίαν αἱρήσειν πόλιν ἐκ μεγάλων, *ratus facile se urbium habiturus, si tres (civitates) in unum convenirent, ad urbem unam eamque non magnam capiendam.*

VIII.

Duodecimò, κατὰ πλῆθος, id exprimit, quod ἀθρόοι uno verbo dicebatur. Lat. *frequentes.* Dionys. l. 7. συνελθόντων δὴ ἐς τὸν κατὰ πλῆθος εἰς τὸ βουλευτήριον, *cum autem Optimates in curiam frequentes convenissent.* Quibus etiam verbis, illud, opinor, rectè significare posse dixerimus, quod à Gallis vulgò, *en troupe, en corps.*

Contrarium est, κατ' ὀλίγους, *exiguo numero* vel *pauci simul.* Herodian. lib. 5. ἔτι τε καὶ τὴν αὐτομόλων τὸ πλῆθος, ἐνίοτε, εἰ καὶ κατ' ὀλίγους, ὅμως τὸν ὄχλον πυξήσει, id est, *præterea transfugarum multitudo subinde, licet*

paucorum simul, conveniens copiis auxi-

Zosimus lib. 3. κατ' ὀλίγους δὲ, ἐν πολλοῖς ἑαυτοὺς διασπείροντες, ἐλῄζοντο, id est, *ipsi in paucis simul locum primi, ut per multa loca dispersi, latrocinio exercebant.* At Herodian. l. 6. κατ' ὀλίγους usurpavit pro κατ' ὀλίγον, *paulatim*; dum ait, οἱ δὲ στρατιῶται, τὰ μὲν πρῶτα ἀπειχθῆναι ἐδόκουν, κατ' ὀλίγους δὲ ἐπικράτουν, *milites principio quidem pallebamus, inde tamen paulatim sedebat.*

Non absimili usu dicitur κατὰ σφᾶς, id est, *utcunque, quovis modo.* Polybius lib. 2. pag. 92. κατὰ τὰς ἐπιστροφὰς τῶν ἰδίων ἐπιθυμιῶν, κατὰ σφᾶς εὐδαιμονίᾳ ἔχρη, id est, *suis ipsi viribus fidentes, aliquanto audaciores erant.* Id etiam dicunt ἐφ' αὑτοῦ.

IX.

μετὰ. Μετὰ, cum dativo casu, Poëticè frequenter usurpatur pro *cum, in, per, inter*, quod postremum usitatissimum est. Itemq; Poëticè cum accusat. redditur *in, inter, ad, propter.* At Oratoriè μέτ, cum accusat. tantùm est *post.* Cum genit. Poëtis & Oratoribus *cum.* Sed hîc contrita ferè sunt omnia.

Inter usus hujus præpositionis non vulgatos hic notandus est. Dionys. Halicarn. p. 2a. Ἀνὴρ μετὰ τῶν πραγμάτων, id est, ἀνὴρ δραστήριος, *Vir gnavus in rebus gerendis.* Id. πῶς μετὰ ἀνδρῶν, id est, ἀνδράσι *viris fortibus.*

X.

Σὺν. Præpositio Σὺν, cum solo dativo casu, iisdem ferè locis adhibetur, quibus μετὰ, cum genitivo. Paucula hæc notare juverit.

Primo, μετὰ τινος & Σὺν τινι εἶναι, vel εἶναι, id est, *alicui favere, stare ab aliquo.* Hinc Thucydid. σὺν ἀλλήλων, i. e.

ἀλλήλοις

ἀλλήλοις ξυμμαχοῦντες, *qui belli & pugnæ socii fuerunt.* Ita Xenoph. Ἑλλην. 3. ξὺν τοῖς Ἕλλησι μᾶλλον, ἢ ξὺν τοῖς βαρβάροις εἶναι, *Græcis potiùs favere, quam Barbaris.*

XI.

Secundo, κατὰ τοὺς νόμους, & ξὺν τοῖς νόμοις *cum legibus*, id est, κατὰ τοὺς νόμους. Prioris exemplum est illud Thucyd. lib. 2. p. 124. satis obscurum, κἀκεῖνοι οὐ ῥᾳθυμίᾳ μᾶλλον, ἢ πόνου μελέτῃ, καὶ μὴ κατὰ νόμων τὸ πλεῖον, ἢ τῶν ἀνδρείας ἀβλαβείᾳ κινδυνεύειν, *Quod si facilioré quodam vitæ potiùs*, (id enim est ῥᾳθυμίᾳ hoc loco: alioqui prævaricaretur Pericles in Athenienſium cauſa,) *quam laboriosâ exercitatione*, (ut Lacedæmonii) *nec legibus magis*, id est, *legum præscripto, & necessitate constricti*, (ut iidem Lacedæmonii) *quàm generosâ indole, periculis subire ſimuamus.* Sequitur autem, ἐκ τούτου γοῦν ἡμῖν, τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνουσι, καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθοῦσι, μὴ ἀνωμοιότερον τῶν ἀεὶ ἐσχόντων φαίνεσθαι, id est, *hoc inde consequimur, ut neque faturis ærumnis, ante tempus debilitemur, neque cùm in eas incidimus, quicquam iis tamen, qui assiduo in labore versantur, fiduciâ & alacritate cedamus.* Eodem autem simili modo, ξὺν νόμοις usurpatur, ut ξὺν τοῖς νόμοις τὴν ψῆφον φέρειν, *sententiam, aut judicium ex legum præscripto ferre.*

XII.

Tertio, ξὺν θεῷ, *cum Deo*, potiùs quàm κατὰ θεὸν, variis modis usurpatur. Ac primùm quidem, sine adjuncto ullo, idem est, quod *divinâ ope, divinóque beneficio*: ut cum Xenophon dicebat, ὑμᾶς οἶδα ὅτι ὡς ὑπερφυῶς ἰσχύετε ξὺν θεοῖς ὁρῶμεν, *te divino beneficio ut plurimùm valentem videmus.*

Deinde, redditur potius, *secundo Numine*, aut simil. Thucyd. lib. 1. ξὺν θεοῖς ἐπιόντες ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας, *Diis faventibus eos, à quibus læsi sumus, invadamus.*

XIII.

Aliquando verbum adjungitur, maximéque εἶπεῖν, εὐξάσθαι, εὐχόμενον, εὐρῆσθαι, quæ unà cum σὺν Θεῷ, per parenthesin dici solent: tùncque si de præterito aut præsenti bono agatur, significant, *Deo acceptum ferri*: ut cum Plato Dioni scribens, τὰ μὲν δὴ, inquit, εἰς τὸ παρὸν σὺν Θεῷ εἰπεῖν, ἔχει καλῶς, *Hactenus quidem, quæ Deo sit gratia, bene mecum agitur*, Gall. *graces à Dieu.*

Sin de futuro loquimur, idem est quod *juvante Deo, Dieu aidant.* Aristoph. Plato,

Οἶμαι γὰρ, οἶμαι, σὺν Θεῷ δ' εὐρήσεται,
Ταύτης ἀπαλλαξεν σε τῆς ὀφθαλμίας.
Spero enim, spero, quod Deo juvante fiat,
Hoc te oculorum morbo per me liberatum iri.

Idem fere valet, σὺν Ἀγαθῇ εἰπεῖν.

Aliàs citra parenthesin, σὺν Θεῷ est *divino quodam instinctu.* Herodian. lib. 1. ubi Crœso jam pyræ impositò in mentem subiisse dicit, ὡς οἱ ἦν σὺν Θεῷ εἰρημένον τὸ μηδένα τῶν ζώντων ὄλβιον εἶναι, *quem sibi divino instinctu dictum esset, viventem neminem beatum esse.*

SEC-

SECTIO VI.

De Præpositione ἀπό.

Regula I.

DE Præpositione παρά, quæ cum genitivo, dativo & accusativo casu construitur hæc notâsse profuerit. Genitivum quod attinet, Primum eleganter dicitur, ἔρχεσθαι ἀπό τινος, & παραγίνεσθαι παρά τινος, *venire ab aliquo*: πορεύεσθαι ἀπό τινος, *proficisci ab aliquo*: ut Gallicè, *je viens de chez un tel, je part'e de chez luy*, & simil.

Secundò, verba quædam, maximéque *nunciandi, salutandi, appellandi, solvendi, expendendi*, hanc cum genitivo præpositionem amant: ut ἀπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς ἀγγέλλειν, *apporter nouvelles, signifier de la part du Senat*: τὸν φίλον πολὺ παρ' ἐμοῦ ἀσπάσεσθαι, *multis amicum saluta meo nomine*: παρ' ἐμοῦ ἔπραττε, Tullius, *à me solvi, de mon argent*: παρ' ἐμοῦ ἀναλώσας, *meis sumptibus*.

Tertio, Genitivus ἐλλειπτικῶς etiam ponitur præcedente articulo præpositivo, & participio verborum εἶμι, γίνομαι, ἀποδέχω, ἔρχομαι, πορεύομαι, πέμπομαι, & simil. Nam οἱ ἀπὸ σοῦ, id est, *nuntii tui*, vel *nos te missi*. Sic τὰ παρ' ἐμοῦ, supple γενόμενα, ἀποδεξάντι, *quæ abs me profecta sunt*: in bonam malámve partem.

II.

Παρὰ cum dativo ferè significat *apud*.

Aliquando tamen ſumitur pro ἐν, ut παρὰ τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις θνήσκειν, apud Plutarch. *in bellis civilibus mori.*

Aliquando dativus ille, cum motu conjunctus, pro accuſativo uſurpatur. Xenoph. Expedit 2. ἴεσαν χιλίους ἰέναι πρὸς Τισσαφέρνη, ὃς ἐκέλευσεν, *Mittebat ad Tiſſapherneſ iis eundum eſſe, quos ipſe juſſiſſet.*

III.

Cum accuſativo ſignificat *juxta, per, præter, contra, inter* vel *intra, propter, præ, prout, erga.* Sed uſus inſigniores habet qui ſequuntur.

Primo, *quæ in tempus aliquod, vel negotium incidunt,* hoc modo exprimuntur, ut παρ' ὅλον τὸν βίον, *per totam vitam.* Demoſthen. παρ' ὅλον τὸν ἀγῶνα, *toto cauſæ hujus tempore:* παρ' αὐτὸ τὸ ἀδίκημα, *in flagranti delicto:* παρὰ τὸν πλοῦν, *inter navigandum:* πρὸς τὸ δεῖπνον, *inter cænandum:* παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν, *in itinere, par le chemin:* πρὸς τοὺς κινδύνους & παρὰ τὰ δεινὰ, id eſt, *in mediis periculis.* Dionyſ. Halicarn. lib. 10. ἐν τούτῳ τὸ μέρος ἐμαστεύετο τὸν ἀγῶνα, καὶ τῇ πρὸς τὰ δεινὰ εὐτολμίᾳ, μαχεῖν τῷ ἄλλῳ ἄμεινον, id eſt, *Pars illa, cum pugnandi uſu, tum mediis in periculis fiducia, longè alteriam ſuperabat.* Sic παρὰ ἑξακόσια, *intra ducenta ſtadia.*

IV.

Secundo, cùm ſignificat *præter,* tribus ferè modis uſurpatur. Aliquando enim idem prope eſt quod *contra:* ut παρὰ φύσιν, *præter naturam:* παρὰ τὸ πρέπον, *indecorè:* πρὸς μέλος, verbatim, *præter concentum,* id eſt, *inepte,* de iis quæ alieno vel loco vel tempore dicuntur, ut ſiunt, παρ' ἄκαιρον, *intempeſtivè.*

Aliquan-

Aliquando exceptum aliquid ex majore numero significat: ut παρ' ὀλίγους πάντες ἀνῃρέθησαν, *præter paucos interfecti sunt omnes.* Aliquando istud *præter* idem est quod *ultra*: ut εἰσὶ ἄλλαι παρὰ ταύτας ἐπιστολαὶ ἰδίαι, *si quæ aliæ præter istas disciplinæ ratio est.*

V.

Tertio, duas significationes contrarias patitur, *supra* & *infra.* Nam παρὰ δύναμιν, idem esse potest quod *supra*, idemque quod *infra vires.*

Quarto, usum habet elegantem in significatione *propter*: ut παρ' ἐκείνου πάντα τῇ πόλει γίνεται τ' ἀγαθὰ, *propter illum*, id est, *ejus causâ* vel *beneficio, bona omnia reipubl. proveniunt.* Contra, παρὰ τοῦτον ἀθυμοῦσι πάντες, *in causâ est, quamobrem animum omnes desponderant.* Túncque sumitur pro διὰ, cum accusandi casu. Παρὰ τί ποτε; *quorsum tandem?*

VI.

Quinto, significat, aliquid in eo *situm esse*, quod accusativus exprimit, ut cùm Demost. pro Cor. ait, παρὰ τοῦτο γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, id est, *in eo posita sunt res*, aut *fortunæ Græcorum.*

Quâ in acceptione, dicitur, τὸ παρ' ἡμᾶς *quod in nobis situm est*, vel, *jus & facultas liberæ voluntatis*, quatenus facto ac necessitati opponitur. Ita passim inter alios Diogenianus, apud Eusebium lib. 6. Præparat. ut cùm ait, ἐπεὶ τό γε τὸ παρ' ἡμᾶς, παρὰ κακῶν εὐπραγίαν (sup. ἐναντιώτατόν ἐστιν, id est, *sic etiam libertatis nostræ vis fato (maximè contraria est.)* Ib. παρ' ἡμᾶς γε, ὅσον ἐπὶ τῷ σπουδάζειν ἡμᾶς καὶ ἐνεργεῖν, ἐπὶ τέλος ἤγετο, i. e. *potestatis autem ea nostræ fuit, quæ studio laboréque nostro perducuntur ad finem.*

VII.

Sexto, παρὰ πολύ, triplicem potiſſimùm acceptionem habet. Aliquando enim ſine alio caſu, per ſe ſignificat *longè, multò, admodum*, quæ maximè propria ſignificatio eſt: παρὰ πολὺ τῶν πολεμίων ἀμείνους γεγόναμεν, *hoſtibus longè ſuperiores fuimus*. Hîc enim, ut patet, τῶν πολεμίων non à παρὰ πολὺ regitur, ſed à comparat. ἀμείνους. Ita Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 3. ἐκείνοις παρὰ πολὺ τῶν Σαβίνων, id eſt, *Sabinos multis partibus ſuperarunt*.

Aliquando etiam ſine caſu, παρὰ πολύ ἐστιν, idem eſt quod *multum abeſt*, Gall. *il s'en faut bien, il y a bien à dire*. Plato in Apol. ἐγὼ μὲν ἔγωγε, ἔφη παρ' ὀλίγον ἐστᾶναι, nempe, ἡγούμενον τῶν ψήφων ἀριθμὸν, ἀλλὰ παρὰ πολὺ, id eſt, *nec enim ſane putaveram tantulum, ſed longè plurimùm diſcriminis futurum*, (nempe, in ſententiarum numero; cùm ſe à longè pluribus damnandum Socrates putaret.)

VIII.

Aliquando verò, cum gignendi caſu, quem regat, idem eſt, quod *longè minus* vel *infra*: ut παρὰ πολὺ τῆς ἀξίας, *longè infra dignitatem*: παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, *longè infra ſpem*: quod etiam πόρρω τῆς ἀξίας & τῆς ἐλπίδος dici ſolet. Imò duo illa, πόρρω & παρὰ πολὺ ſæpe conjunguntur. Quo ſenſu ferè adjungitur verbum ἔρχεσθαι vel ἥκειν, ſed ἔρχεσθαι ſæpius: ut παρὰ πολὺ τῶν πέρυσι κατωρθωμένων ἦλθεν, i. e. *longè abfuit à rerum ſuperiore anno geſtarum gloriâ*. Sæpe etiam ſolus infinitivus ſequitur, etiam abſq; articulo genitivi, ut παρὰ πολὺ ἐλπίδος ἦλθεν, *à capiendâ* (urbe v. c.) *plurimum abfuit*.

IX.

IX.

Septimo, παρὰ μικρὸν, παρ' ὀλίγον, & παρὰ βραχύ, opponuntur τῷ παρὰ πολύ, in illa triplici acceptione: ac præsertim in tertiâ, cum verbo ἔρχεσθαι. Eutropii Metaphr. lib. 6. πολλῇ τερατείᾳ ξυμπίπτοντες, παρὰ μικρὸν ἡλόσαν νίκης, id est, *ingentibus copiis cum hoste congressi à victoria parum abfuere.* Zosim. lib. 1. ἐμαχοῦντο ἤ τοῖς τείχεσι προσαγόντες, ἢ παρὰ βραχὺ τοῦ πώποτε ἁλῶναι ἐλθόντες, i. e. *machinis ad muros admotis, cùm ab illis urbibus capiendis parum abfuissent.* Dicunt & παρ' ἐλάχιστον ἁλῶναι, *proximè abesse* vel *abfuisse.* Dicunt etiam παρὰ μικρὸν ἔρχεσθαι. Dionysius Halicarn. lib. 1. τὰ μὲν ἤδη πεπραγότες, τὰ δὲ παρὰ μικρὸν ἐλθόντες πρᾶξαι, i. e. *alia jam passi, alia prope subeuntes* vel *postmodum subituri.*

X.

Παρ' ὀλίγον, sine verbo ἔρχεσθαι, duobus item modis accipitur. Interdum enim idem significat, ac si adhibeatur ἔρχεσθαι: ut παρ' ὀλίγον εἶλε τὴν δίκην, *parum abfuit, quin causam vinceret.* Ita Demosth. παρ' ὀλίγας ψήφους ἡττήθη, *pauca defuere suffragia, quo minus ignominiâ notaretur.* Interdum, contrario planè usu, sed eodem tamen significatu, idem potiùs est, quod *fere non*: ut cùm Euripides ait, παρ' ὀλίγον ἀπέφυγες ὄλεθρον, id est, *interitum fere non effugisti*, aut *vix effugisti*: quod idem est ac si dixisset, παρ' ὀλίγον ἀπόλωλας, vel ἦλθες ὀλέθρου, *ab interitu parum abfuisti.*

Ac Thucydides, brevitatis amantiss. lib. 8. unicum παρ' ὀλίγον, cum utroque verbo, in utrâque significatione conjunxit, dum ait, εἰκὸς γὰρ παρ' ὀλίγον, ἢ ἁλῶναι, ἢ ἀπολλύναι,

semper enim aut parum admodum oberat, quo minùs perirent, aut re ipsâ peribant: nisi dicamus ἢ loco suo motum esse, atque ante παρ' ὀλίγον construendum esse: tunc enim παρ' ὀλίγον, ad solum θάνατον pertinebit.

XI.

Præterea, quatuor illa πάσχειν περιεῖναι, παρ' ὀλίγον, πάσχειν βραχὺ δὲ πάσχειν φαῦλον, cum verbis ἄγειν, ἡγεῖσθαι, νίκᾶν, ποιεῖσθαι sunt *parvi facere*: ut πάσχειν πολλὰ, cum iisdem est, *plurimi facere*: tametsi hoc postremum seriùs, quàm illa, reperiatur. Xiphilinus in Domitiano, πάσχειν βραχὺ περὶ τῆς ἑαυτοῦ ἀσφαλείας πρὸς τὸ μηδένα ἐκ τοιούτου (supple γράμματων) συκοφαντεῖσθαι δείσας, ad est, *parum de sua securitate solicitus modò ne quisquam illarum (literarum) occasione calumniam pateretur.*

Synesius ad Theophilum, ἦν ἃ ἔδει φαῦλον, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐπαίνοις πειθοῦς, *cui rem persuaderi non levitur, sed magnoperè cupiebat.* Sic παρ' οὐδὲν ἄγειν, ἡγεῖσθαι, ποιεῖσθαι, *nihili facere.* Xiphilin. in M. Antonino Philosopho, εἰ μὲν ἐγὼ ἐπεσφαλόμην, παρ' οὐδὲν ἂν τὸ πρᾶγμα ἐποιούμην, id est, *si mihi soli periculum immineret, nihili rem istam proferam.*

XII.

Octavo, πρὸς πᾶσιν, tribus etiam præcipuè modis usurpari solet.

Primo enim, sine ullo casu, quem regat, similiter idem est quod *tantò, usque adeo*: ut πρὸς πᾶσιν ἀσθενὴς ἀνεχώρησε, *tantò inferior rediit.*

Deinde, sine ullo etiam casu, significat potiùs *tantulùm modò abfuisse*, Gall. *à cela près.*

prés. Herodianus lib. 5. de Macrino, qui Romam repetens jamque Byzantio proximus, Calchedonem Bithyniæ urbem rejectus est, ibique à persequentibus interfectus, παρὰ τοσοῦτον, inquit, Μακρῖνος οὐκ ἐξέφυγε τοὺς διώκοντας, id est, *tantum abfuit quo minus persequentium manus evaderet.*

Quinetiam, absente negatione, sensus idem manere potest, ut patet ex illo Herod. lib. 6. αἱ Ἰλλυρικαὶ ἔθνεα, σμικρὰ ἐόντα, καὶ ὀλίγα ἐπιτάτα τοῦ χώρου ὑπὸ Ῥωμαίοις ἔχει, παρὰ τοσοῦτον ἐόντα, καὶ γείτονας ποιεῖ Γερμανοὺς Ἰταλιώτεων, id est, *at verò Illyricæ Gentes, quæ quidem & perangustæ sunt, & parum admodum soli Romanis subditi possident, tantulo distemine* (vel *solo*) *Germanos ab Italis separant.*

XIII.

Tertio, cum genitivo casu, ac ferè verbo ἔχειν, utroque modo explicari potest. Nam quod ait Gregorius, μὴ παρὰ τοσοῦτον ἐλαττώμεθα τῆς ἰσότητος θείας, est, *ne tantùm absimus ab æqualitate divinâ.* Quod autem Thucyd lib. 3. παρὰ τοσοῦτον ἦν Μιτυλήνη ἁλῶναι κινδυνεύσασα, id est, *tantulum*, vel *tam propè Mitylene abfuit à periculo.*

XIV.

Quarto, affinis est usus ille, quo παρὰ τοσοῦτον, cum sequente παρ' ὅσον construitur: ut παρὰ τοσοῦτον ἐκατελήφθη, παρ' ὅσον οἱ διώκοντες τῆς ὁδοῦ ἐξετράπησαν, id est, *hoc uno factum est, ne caperetur, quod persequentes à recto itinere deflexerint.* Imò quod mirabilius est, absque negativâ particula, addito etiam καὶ, sensum tamen eundem habet: ut in illo S. Gregorii loco ex oratione

ὡς ἐπὶ φιλοπόλ. παρὰ τοσοῦτον καὶ συμπαθήμονες (pauperes) πᾶν ὅσον καὶ ζῆν αὐτῶν βελτιωσόμεθα, id est, *qui quo minùs etiam conculcentur, hoc unum impedit, quòd eos vel attingere horreamus.* Dicere potuit, μὴ συμπ.

XV.

Jam, nono, ἢ in comparationibus adhibetur, idque quadrifariam maximè.

Primo, ad significandum *præ*: ut πρὸ ἑαυτὸν μηδένα ὑπέμενον ἄγειν, *præ se neminem patiebantur*, Gallicè, *en comparaison de soy.* Plato in Apologiâ, τοσοῦτον δὲ κίνδυνον κατεφρόνησε, ὥστε τὸ αἰσχρὸν πυθέσθαι, id est, *usque adeò periculum omne contemnebat, præ ulla turpitudine quam subire*: Gallicè, *en comparaison de souffrir quoy que ce soit de honteux.*

Deindè, ubi de solâ duorum, aut plurium comparatione agitur: ut τὸν στρατηγὸν πρὸ πάντας τοὺς ἐν τῇ πόλει εὐδοκιμοῦντας ἐξετάζειν, id est, *Imperatorem eum illis omnibus, qui priscò ævo floruerunt, committere.*

Tertiò, cùm quis secum ipse comparatur: ut αὐτὸς δὲ παρ' ἑαυτὸν ἐννοήσας κρείσσων ἐγένετο, *is profectò, secum ipse comparatus, solertior*, aut *vehementior evadit indies.*

Denique, cùm instituitur comparatio rerum aut personarum, cum locis, temporibus, ac cæteris ejusmodi, ἢ respondet præpositioni Lat. *pro*: ut παρὰ τοὺς καιροὺς πολλαχῇ ἄλλα διαφέρειν καὶ χρὴ ἐξετάζειν τῶν συμβάντων, *pro temporum diversitate, diverso quoque modo de singulis quæ contigerunt, statuendum est.*

XVI.

XVI.

Decimo, διὰ, intermissioni cuidam, vel alternæ cessationi significandæ adhibetur, idque modis pluribus. Primo, cum nomine numerali, simul & nomine tempus significante, ut παρὰ τρίτην ἡμέραν, vel τρίτην ἡμέραν, id est, *tertio quoque die*: vel cum solo numerali, ut δι' ἄλλων, *alternis diebus*: διὰ τρίτου, *tertio quoque die*. Vel unico nomine temporis, sive numeralis, ut παρ' ἡμέραν, *altero quoque die*: παρὰ μῆνα, *altero quoque mense*: παρ' ἔτος, *altero quoque anno*: vel denique nomine temporis repetito, sive numerali: ut ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μῆνα παρὰ μῆνα, ἔτος παρ' ἔτος, eodem planè sensu.

Deinde, cum numerali ad res aut personas, non ad tempus pertinente: ut γέροντες καὶ νεανίαι παρ' ἕνα συμπεδίοιτο, id est, *senes ac juvenes, unus quidem, sed alterni tamen, incederent*; ita nimirum ut duos inter senes juvenis unus, duos inter juvenes, senex unus inseratur. Aliàs, παρ' ἕνα, est *uno excepto*, vel *unius causâ*.

Tertio, cum vox aliqua, interpositâ præpositione repetitur, & duobus diversis accommodatur: ut ἑκατέρῳ πλευρῷ διὰ πλευρὸς ἐτανύοντο, id est, *alterna utrique vulnera infligens*.

SEC-

SECTIO VII.

De Præpositionibus περὶ, & ἀμφὶ.

Reg. I.

PRæpositio περὶ, cum triplici etiam casu, tam apud Poëtas, quam apud Oratores conjungitur, Genitivo, Dativo, & Accusativo.

Cum genitivo propriè significat *de*, non ratò, *pro*, vel *propter*, ut περὶ πατρίδος μάχεσθαι, pro ὑπὲρ, pro *patriâ dimicare*.

II.

Cum verbo πυνθάνομαι, aut πυνθάνεσθαι, triplici maximè usu conjungitur. Aliquando enim significat *in*, ut τοὺς ἀμφὶ ἐμοῦ ἤρετο τόν, ὅ, τι χρὴ ποιῆν περὶ τῆς ἐπιστολῆς, id est, *ex peritis quæsivit, quid in suscepto negotio fieri oporteret*.

Aliquando, per solum auferendi casum Latine redditur: ut μηδὲν ἔχω ποιῆν περὶ τούτου, *quid hoc homine faciam nescio*. Galli Græcis propiùs, *Je ne sçay que faire de cét homme-là*.

III.

Aliquando, ad æstimationem pertinet. Nam περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, vel πάσης, vel πλείστης, *magni facere*: περὶ πλείονος, *pluris*: περὶ πλείστου, *plurimi*: περὶ παντὸς, *maximi*: περὶ μικροῦ, *parvi*: περὶ ἐλάττονος, *minoris*: περὶ ἐλαχίστου, *minimi*: περὶ οὐδενὸς, *nihili*.

Dicunt

Dicunt etiam, περὶ πολλοῦ ἔστιν αἱρεῖσθαι τὸ χωρίον, *magni interest, oppidum capi*: Vel, cum dandi casu. Dionysius Halicarnass. lib. 8. Οὐολούσκοις περὶ πολλοῦ ἦν καταλύσασθαι τὰ πρὸς Ῥωμαίους ἐγκλήματα, id est, *Volsci magopere cupiunt alienationes cum Romanis omnes componere*. Diog. Laert. in Vita Solonis, Εἰ μή μοι περὶ πολλοῦ ἦν ἐν δημοκρατίᾳ εἶναι, *Nisi mihi maxime cordi esset in democratia vivere*.

IV.

Significat etiam *circa*, vel *contra*. Herodian. in Commodo, δεδοικὼς, μή τι περὶ αὐτῷ πραγματεύσηται, id est, *timens, ne quid circa se, vel contra se, moliretur*.

Aliàs, idem est, quod ἀντὶ, id est, *loco, vice*: quod tamen rarum. Dionysius Halicarnass. 10. τὰ ἐκείνοις ἐπιτάξαι αὐτοὺς ἀξιοῦν αὐτοπαθῶς, (Æqui) περὶ ἧς διήλαξαν τοὺς Τυσκουλανοὺς αἰχμαλώτους, id est, *cùm id unum postularent (Æqui) ut ingenuis abire liceret, quibus Tusculanos captivos permutarunt*.

V.

Aliquando est, *præ supra*, tam in solutâ oratione, quàm strictâ. Idem Dionys. Halicarnass. lib. 6. de Rebellibus militibus, λοχαγούς τε ἑπτὰ, ἐφ' οἷς ἀπάντων ἄρχοντα τὸν Σικίννιον ἀποδείξαντες, *creatis aliis Centurionibus, summæque rerum præfecto Sicinnio*.

Hinc περὶ παντὸς ποιεῖν, *summo opere*, vel *præ aliis omnibus cupere*. Idem ibid. οἱ δ' Ἀριστοκρατικοὶ περὶ παντὸς ἐποιοῦντο, μὴ κινεῖσθαι ἐκ τῆς παρεἰς κόσμου τὴν πολιτείαν, *at Optimates, qui summopere cuperent, nihil in Rempubl. patrii ex institutis mutari*.

VI. Inter-

VI.

Interdum, sed rarò, ni fallor, sumitur pro ὑπέρ. ut apud Aristidem Panathen. οἱ μὲν τοιαῦτα ἡμῖν παρὰ τῶν Θεῶν αὐτῶν ὑπάρξαντα, ἄλλοι δὲ πολλὰ τοῖς περὶ αὐτῶν εἰς φιλοτιμίαν προτιθέασιν, id est, *qui post tantum honorem, quem à Diis consequuti erant, illustriorem posteris fuit, aut acuendam gloriæ cupiditatem, alii reliquerunt*: nisi perperam editum est, περὶ, pro ὑπέρ.

VII.

Cum dandi casu, tam Poetis, quàm Oratoribus, est etiam *circum*, vel *in*. Homerus passim. Plato Reipub. 2. περὶ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρων, *aureum annulum in manu gestans*.

Hinc apud Herodian. lib. 5. περὶ βωμοῖς χορεύειν, *circum altaria choream celebrare*. Et lib. 8. ἃς εἶχον πρὸ σώματος ἐσθῆτας, *vestes quibus induti erant*.

Hinc & illud Xiphilini in Macrino, ὡς ἔτι τῆς βασιλικῆς θεραπείας, καὶ τῆς περὶ δορυφόρων ἀεὶ αὐτῷ φυλακῆς, ἠλλοτώθη, id est, *cùm nihil aut ex regio famulatu, aut ex prætidiariis stipatoribus suis mutatum esset*. Dion. Halicarnass. sæpissimé.

Aliâs, idem est quod ὑπὲρ, *pro*; ac ferè cum verbo metum significante: Hinc apud Thucyd. sæpe, περὶ τῇ πόλει δεδιέναι, φοβεῖσθαι, *urbi metuere*.

VIII.

Cum accusativo frequentissimè conjungitur, ac fere *circa* significat. Usum quod attinet, vide quæ de ἀμφὶ diximus. Gemina sunt omnia. Etiam in significatione, *circiter*. In quâ sæpe particula τι subjungitur,

ut

ut χίλιοι περὶ τὸν ἀριθμὸν, id est, *circiter mille numero.* Herodian. lib. 7. εἰς ἔτος ἤδη περί τι ὀγδοηκοστὸν ἐληλακώς, i. e. *cùm jam ad annum circiter octogesimum pervenisset.*

IX.

Habet etiam id proprium, ut reddatur *sub*, Gallicè, *vers*, *sur* : ubi de tempore agitur. Ita sæpe Dionysius Halicarnass. usurpat, ut lib. 7. ἅτοι περὶ λύχνων ἅψας παρεισπεύσεις ἔλαθον, id est, *hi sub tempus, quo lychni accenduntur, clam sese insinuârunt.* Idem lib. 8. ἦ γὰρ ἦν περὶ δύσιν ἥλιος, *Sol enim tum occidebat* : *c'estoit vers Soleil couchant.* Et lib. 6. περὶ δείλην ὀψίαν, πήξας τὸν χάρακα, *sub vesperam, castra metari* : *sur le soir, sur le tard.* Et lib. 9. περὶ μέσας νύκτας ἐξαναστάντες, *sub mediam noctem consurgentes.* Rursúsque lib. 8. ὅτε δὴ ἤδη περὶ τὸν ὄρθρον ἦν, *cùm jam mane illuceſceret, sub primam lucem.*

X.

Præpositio περὶ, cum solo genitivo con- περὶ.
struitur. Ac primò, præcipuéque significat, *ante* : seu locum respiciat, ut περὶ θυρῶν, *pro foribus.* Quo illud pertinet Dionysii Halicarnass. lib. 9. αὐτὸς μὲν ὁ δῆμος, περὶ πολλοῦ τῆς πόλεως ὄντι, ἐστεφανωμένος ὑπήντα, id est, *ipsi quidem populus procul adhuc ab urbe remoto, populus coronatus occurrit* : seu personam, περὶ τοῦ βασιλέως, *coram Rege* : περὶ πάσης τῆς παρασκευῆς, *ante omnem aciem* : seu tempus, ut πρὸ πολλῶν ἐτῶν, *ante multos annos* : πρὸ ὥρας ἁρπάζεσθαι, *immaturo fato rapi.*

Huc referendum est Latinum *pridie*, quod per hanc præpositionem duobus modis exprimitur :

exprimitur: vel sine ἡμέρᾳ, ut πρὸ μιᾶς Καλανδῶν Μαρτίε, *pridie Kalendas Martii*: vel cum ἡμέρα, ut τῇ πρὸ μιᾶς Καλανδῶν ἡμέρᾳ. Cum autem dicunt, τῇ πρὸ δυοῖν Καλανδῶν ἡμέρᾳ, idem est, quod Latinis, *ante diem decimum Kalendas*, & simil. Thucydid. & al. dicunt, πρὸ τείτου, id est, *tribus ante diebus, trois jours devant.*

XI.

Eâdem præpositione significatur, quod Latini, *malle, anteponere.* Idque duobus modis. Primo, id exprimendo, quod Latini dicunt, *velle antequam aliquid accidat*; ut πάντας τοὺ κινδύνους ὑφίεσθαι θέλουσι, πρὸ τῆ τὴν ὑπάρχουσαν ἐλαττωθῆναι δόξαν, *pericula omnia subire volunt, priusquàm parta jam gloria minuatur.*

Secundo, cum verbis æstimationem significantibus, ut τιμᾶς, ἄγειν, ἡγεῖσθαι, τιθέναι, ἐπαινεῖν, & si quæ al. ut apud Xiphilin. in Augusto, ἀλλ' ὅτι καὶ πρὸ τοῦ Διὸς αὐτὸν ἤγαγε αὐτόν, *sed etiam quod Jovi eum ipsi antetulerit.* Sic πρὸ πάντων ἂν ποιησαίμην, ἐκείνα τοὺ κινδύνους ἀπώσασθαι, *omnibus equidem potius habuerim, præsens periculum depulisse.*

SECTIO

SECTIO VIII.

De Præpoſitione πρός.

Reg. I.

Πρὸς, genitivum, dativum, & accuſativum regit. De genitivo præcipua hæc obſerva. Primo, ſæpiſſimè idem eſt, quod ἀπὸ, vel παρὰ, A, Ab; ſive rem, ſive perſonam genitivus ſignificet. Hinc πρὸς τῆ πάνυ ὀξυτέρᾳ κινεῖσθαι, *perturbatione acriùs incitari*: πρὸς ἑνὸς ἀρχεσθαι κάλλιστον, *ab uno regi optimum eſt*: πρὸς ἁπάντων διαφθείρεσθαι, *coli ab omnibus*: πρὸς τοῦ τυχόντος κωλύεσθαι, *à vili capite impediri*: καὶ πρὸς ἀντιδίκου ὁμολογεῖσθαι, *confeſſus etiam eſt adverſarius*. Et ſimil.

II.

Secundo, ἐναντιόομαι eſt id eſt, contraria duo ſignificat: *è re alicujus*, & *contrà*. Prioris exemplum eſt, illud Dionyſii Halicarnaſſ. lib. 10. ἐναντιώσομαι, ἐὰν πρὸς τῆς βουλῆς δόξῃ, τὸ πολλοὺς εἶναι τῶν δήμων προστάτας, id eſt, *oſtendam, è re Senatûs eſſe, ut plures Tribuni plebis eſſent*. Item hoc Xiphilini in Auguſt. ὃς τοσοῦτον πολλοὺς πρὸς ἑαυτοῦ τε, καὶ καθ' ὁτιοῦν ἐκίνησεν ὥστε πρὸς ἀμφότερα, id eſt, *qui tam in rem ſuam, tum in eorum quoque perniciem multa perſuaſit*. Eodem ſenſu Zoſimus lib. 2. de Maxentio, πρὸς ἑαυτοῦ τὸ λόγιον ἐλάμβανεν, id eſt, *ſuum in rem oraculum interpretatus eſt*.

Signi-

Significat etiam *contra*. Dionysius Halicarnass. lib. 7. πρὸς ἀνδρὸς ἐχθροῦ ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν ψῆφον, id est, *adversus inimicum hominem suffragium ferens*. De re item dicitur, λαμβάνειν πρός, id est, *ducere loco*. Philo in Legat. ad Caium, ὁ δ' ὑβρεως τὰς νουθετήσεις λαμβάνων, id est, *ille autem admonitiones injuriæ loco ducens*.

III.

Tertio, secundæ acceptioni affinis illa est, quæ significat *esse, stare, facere ab aliquo*, unde quod Tullius ait, *sed vide, ne hoc totum sit a me*, Græcè reddas, ἀλλ' ὅπως ἐκ ἂν πρὸς ἐμοῦ σωόλως εἴη τοῦτο πᾶν. Idem Tull. *à reo dicere*: πρὸς τοῦ φεύγοντος εἰπεῖν, id est, τοῦ φεύγοντος ὑπαπολογεῖσθαι.

Quarto, nec illa dissimilis, quâ cum genitivis, ἀγαθοῦ, & κακοῦ *construitur*: sequente ut plurimùm dativo rei, vel personæ. Nam ἔστι μοι τοῦτο πρὸς ἀγαθοῦ, idem, quod ἐπ' ἀγαθῷ, *hoc è re meâ est*: contra verò, κράτιστον δὲ τοῖς πολεμίοις πρὸς κακοῦ γένοιτ' ἄν, id est, *atque id sanè in perniciem hostium cedet*. Abesse tamen dativus potest. Nam quod Latine, *cui bono?* Græcè absolutè, πρὸς τίνος ἂν ἀγαθοῦ γένοιτο.

IV.

Quinto, conjuncta etiam illa est, quæ significat *pertinere, partium & officii esse*, vel etiam, *convenire*. Dicunt enim, πρὸς τ' ἀνδρὸς ἔοικε τοῦτο ἐργάζεσθαι, *hominis sanè convenit hoc facinus*, Gall. *il est bien homme pour faire un tel coup*. Sic ἐκ ἔστι πρὸς τῆς πόλεως, τὴν πόλιν φεύγοντος ἐκ ἐπὶ σμικρὰ τοσούτων κακῶν φίεσθαι, id est, *non est hujus urbis, de pristinâ animi magnitudine vel tantulum remittere*.

Huc

Huc pertinent, πρὸς λόγου, vel λόγον ἔχ, *ad rem pertinere*: πρὸς τρόπου, *e moribus*, vel *convenienter*, *elegantèr accorè*, *aptè*: cui contrarium est, ἀπὸ τρόπου, ut οὐκ ἂν πρὸς τρόπον λέγοις, id est, *nunquam hæc conveniunter dixeris*. Sic πρὸς τὸν βίον ἄριστον ἕκας ἂν πρὸς τρόπον ποιήσειεν, *vitæ instar tutum quilibet suis ex moribus delegerit*.

Nec abludit πρὸς θυμόν, id est, κατὰ θυμόν, vel κατάθυμος, *gratus*, *jucundus*: ut ἀπὸ θυμοῦ, *ingratus*, ἀπόθυμος.

V.

Sexto, generis & sanguinis communionem significat: idque tribus præcipue modis. Primo, cum genitivo αἵματος. Nam οἱ πρὸς αἵματος, id est, οἰκεῖοι, συγγενεῖς, τὸ γένος πρόσπολοι, vel ἀγχιστεῖς, vel ut Herodian. πρὸς γένος τινὶ ὑπάρχοντες, *propinqui dicuntur & consanguinei dicuntur*, & sæpius quàm ἀφ' αἵματος. Deinde, cum genitivis πατρὸς, & μητρὸς: nam οἱ πρὸς πατρὸς, *paterni generis propinqui*: οἱ πρὸς μητρὸς, *materni*; Gall. *parens du coſté du pere*, *& de la mere*. Tertio cum genitiv. ἀνδρῶν, & γυναικῶν. Nam οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι sunt οἱ πρὸς πατρὸς & οἱ πρὸς γυναικῶν, sunt οἱ πρὸς μητρός. Alias dicunt, κατὰ πατέρων, καὶ μητέρων γένος. Cum autem dicitur, τὰ πρὸς πατρὸς, μητρὸς, &c. subauditur, γένος, id est, *genus*, *paternum*, *maternum*, &c. Dicunt etiam συγγενεῖς, ex. c. τὰ πρὸς πατρὸς, & subaud. κατὰ, eodem sensu, quo si τὰ deesset.

Septimo, affini admodum usu, idem significat, quod ἔνεκα, *ex parte*, *de la part*, *quod attinet*. Xenoph. expedit. I. οἶμαι

ὃ γὰρ ἀμείνως μοι ἔχειν, ὅτι παρ' ὑμῶν, ὅτι παρὰ τῆς Ἑλλάδος ἁπάσης, spero enim gratiam mihi nec à vobis nec ab universa Græcia defuturam.

VI.

Octavo, in obsecrationibus, juramentis, obtestationibus, idem est quod per: πρὸς θεῶν, per Deum: qui usus maximè vulgaris est.

Nono, sed rariùs verti potest apud vel coram: maximèque cum dicunt πρὸς θεῶν, ἢ πρὸς ἀνθρώπων, quod non semper est affirmantis vel obtestantis, sed potiùs apud Deum & homines, coram Deo & hominibus, quod etiam Gall. devant Dieu & devant les hommes. Sic ἀναίσχυντον εἶναι πρὸς θεῶν τε καὶ πρὸς ἀνθρώπων, id est, apud Deum & homines culpâ vacare.

VII.

Πρός cum dativo casu. Primò, est prope, ad, juxta: πρὸς τῇ πόλει, prope urbem.

Secundò, apud vel cum, at ferè cum pronom. reciproco: nam εἶναι πρὸς ἑαυτῷ, id est, λέγειν ἑαυτῷ διδόναι, καθ' αὑτὸν λογίζεσθαι, secum esse, aut secum attentè cogitare: πρὸς ἑαυτῷ, vel ἐν ἑαυτῷ σκοπεῖ, secum ipse reputat.

Tertiò, idem est quod in: cum significamus aliquem, in certo negotio diligenter & attentè versari: ut πρὸς ἐν τοῦτο τοῦ λόγου, hoc in sermone, vel hoc in disputatione versabamur: πρὸς τέτῳ ὅλος εἰμί, totus in hoc sum. Horat. Totus in illis, supp. mugis.

Quo sensu etiam cum accusativo jungi potest.

Quarto, frequentissimè valet præter: nam cùm dicunt πρὸς ὅ, sine adjuncto, vel πρὸς ὃ καὶ,

ἢ ἐκ, vel πρὸς ἢ τούτοις, vel ἐν ἢ πρὸς τούτοις significatur *ad hæc, accedit præterea*, ut ἐπὶ τούτοις, & χωρὶς, & ἀνὰ τέτον. Itémque cum dicunt, ἐκ τὸ πρὸς, vel τὸ πρὸς, id est, *& te ſurgus*, dativus ſubintelligitur.

VIII.

Quinto, quod Lexicographi vulgò non obſervant, etiam cum dandi caſu, officium munúſque ſignificat, ut ὑπὲρ, cum genitivo. Exemplum mihi nunc occurrit, apud Herodian. lib. 2. εἴ πως πρὸς τοῦτον δυναίατο, ἢ τοὺς ὁλιγωτέρων, ἢ ἐκ πρὸς παῖς ὠλέξει, id eſt, *ſi quibus perſuadere forte poſſent, qui aut condiendorum ciborum curam haberent, aut à poculis ipſi eſſent.*

IX.

Πρὸς, ſæpiſſimè cum accuſativo conſtruitur: Ac primo, tam multiplici ferè uſu, quàm *ad* apud Latinos. Pauca hæc obſervare juverit, πρὸς χάριν, *ad gratiam & blandiendum*: πρὸς ἐπίδειξιν, *ad oſtentationem*: πρὸς τὸ ἔργον, *ad verbum*, id eſt, *ad rem*, de quâ vel agitur, vel diſputatur; idem quod πρὸς λόγον, ut τί πρὸς τὸ ἔργον; *quid hoc ad rem?* πρὸς τοῦτο τὴν ἅπασαν κατασκευὴν τῶν λόγων, dixit Ariſtides, id eſt, *ad hoc unum orationem omnem referri.*

Hinc etiam illud πρὸς τι, Philoſophorum, id eſt, *relativum*, ut Logici nunc loquuntur, quod eorum per ſeſe ad illud referatur. At πρὸς τί; interrogativum, id eſt, *quorſum*: πρὸς τί ταῦτα λέγεις; *quorſum iſta dicis?*

X.

Secundo, in quibuſdam verti poteſt *per*, vel cum adverbio, vel ſolo auferendi caſu: ut πρὸς ὀργὴν, *iracundè*: πρὸς φθόνον, *invidiâ*:

diâ: πρὸς βίαν, *vi*; πρὸς ἀκρίβειαν, *accuratè*: πρὸς ὑπερβολὴν, *excellenter*: πρὸς ὑποψίαν, *suspicionis*: πρὸς ὕβριν, *injuriæ*, vel *injuriæ loco*: πρὸς ὑπεροψίαν, *contumeliosè*, vel *contumeliæ loco*: nam πρὸς ὕβριν, aut ὑπεροψίαν ἀγαγεῖν, est, *aliquid injuriæ* vel *contumeliæ loco ducere*: πρὸς φιλίαν, *amicè*: πρὸς ἔχθραν, *inimicè*, *inimico animo*: πρὸς καιρὸν, vel, ἄκαιρον, *commodum tempestivè*: πρὸς ἀφθονίαν, *abundè*: πρὸς ἀφορισμὸν, id est, ἀφορισθεὶς ἅπαξ, & ἀφορισμῶς, *perfunctoriè*.

XI.

Tertio, est *adversus*, tam in bonam, quàm in malam partem. Et in bonam quidem, id est, *erga*: ut τὰ πρὸς θεὸν ὅσια, id est, *quæ adversus Deum sanctè servanda sunt*. In malam verò, usu valde trito: ut τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους ἐναρμόττοντα ποιήσασθαι, id est, *necessaria adversus hostes comparasse*. Notandum tamen, verbum ποιεῖν eleganter hac in acceptione adhiberi, ad significandum quicquid *utile* vel *efficax* sit adversus aliud: quomodo remedium quodvis, πρὸς τὴν νόσον ποιεῖν, dicitur, id est, *adversus morbum utile*: ut τὸ ἀμυλητήριον πρὸς ἀναίσιμα φάρμακα ποιεῖ, *hoc amuletum adversus lethalia venena utile est*.

XII.

Quarto, est *propter*. Dionysius Halicarn. lib. 4. τὸ ἀνήσιον, καὶ ἄποσον, καὶ πρὸς καταδίκας, ἢ χρέα, πᾶν ἐκποιμιαῖον ἀπολωλεκὸς φῦλον, verbatim, id est, *turba sine loco, inops, quæque vel propter condemnationem* (id est, *damnata judicio*) *vel ob debita, dignitatem suam perdiderat*.

Quinto, *inter* vel *cum*: ut τὰς πρὸς ἀλλήλας

λήλους διαλλαχὰς ποιήσασθαι, *inter ſeſe reconciliari*: & πρὸς τὸν ἐχθρὸν διαλλάττεσθαι, *cum inimico reconciliari*: πρὸς τοὺς φίλους κοινολογεῖσθαι, *ſermones miſcere cum amicis*: ἀργύριον πρὸς τὸν σῖτον καταλλάττεσθαι, *pecuniam cum frumento permutare*. Aliquando comparationi locus eſt, ut πρὸς ἕτερον σκοπεῖν, ἐξετάζειν, *aliquem cum alio componere*.

Sexto, *quod ſpectat, ce qui concerne, ce qui touche*: τὰ πρὸς ἡμᾶς, *res noſtræ, les choſes qui nous touchent*: τὰ πρὸς σωτηρίαν φέροντα, *quæ ad ſalutem pertinent*: ὅσα γε πρὸς τὴν πόλιν, *Reipubl. causâ*, id eſt, *ſaltem quod ad Rempubl. attinet*, non autem, *propter Rempubl.*

Septimo, *apud*: πρὸς τὸν βασιλέα, *apud Regem*.

XIII.

Octavo, *ſecundum* vel *pro*, quatenus *pro*, convenientiam aliquam proportionémve ſignificat: ut πρὸς ἀξίαν ἑκάστοις διανέμειν, *in ſingulos pro cujuſq; dignitate dividere*: πρὸς ἄλλον ζῆν, *alterius ad nutum & arbitrium vivere*: πρὸς τὸ καθῆκον πάντα οἰκονομεῖν, id eſt, *omnia pro muneris ſui ratione moderari, diſpenſare*: πρὸς τὸ πνεῦμα πλεῖν, *ſecundum ventum*, i.e. *ſecundo vento volare*: ἀφικνεῖσθαι πρὸς καθαρότητα, *puritate ac nitore*, vel *ſecundum nitorem diſtare, differre*: διαφέρειν πρὸς τὴν πολιτείαν, *ſecundum Reip. adminiſtrationem diſſidere*, i. e. *in modo gerendæ Reipub.* Ita πρὸς τὴν τῶν λόγων ἰδέαν διαφέρειν, id eſt, *in conſtituendâ eloquentiæ formâ diſſentire*: πρός γε τὸ παρὸν, vel ὅς γε, vel ὅσον γε, vel ὅσα γε πρὸς τὸ παρὸν, μηδὲν ἂν χρησιμώτερον γίνοιτο, id eſt, *pro præſenti rerum ſtatu, nihil utilius fieri poſſit*.

Nono, eſt *præ, en compariſon*: πρὸς τὰ

νυνὶ δεινὰ, πᾶν ὅ,τι πρότερον ἐστιμώμεθα, λόγου, οὐδὲν, id est, *præ calamitatibus præsentibus, quicquid ante pertulimus, præsentibus, nugæ, meritòque nihil.*

Túncq; adhiberi etiam potest, ὡς, ὥστε γε, ἔστιν, ἔστι, ἔστιν γε, ἔστι γε, ἔστιν δὴ, ἔστι δὴ, ante πρός.

SECTIO IX.

De Præpositionibus ἀντὶ, ὑπὲρ, χωρὶς.

Reg. I.

PRæpositio ἀντὶ, cum genitivo tantùm, & accusativo conjungitur. Et cum genitivo quidem redditur *super, de, per, pro, propter.* In quibus contrita propè omnia. Tamen in significatione *pro*, notandum est, interdum idem esse quod ἀντὶ, *loco, vice.* Ita sumit Dionysius Halicarnass. ut lib. 8. ἔνιοι γὰρ ἀρχὴν πολεμαλέοντες, ἀντὶ τῆς ὑπὸ τῶν πρώτων Ἀντιάτης πολέμου γενομένης, ἤδιον ἐπῆσαν καταχάσειν, *Hi magistratu inito, ut eorum militum vice, qui bello adadversus Antiates gesto ceciderant, alios conscribere licere postulabant.*

II.

In significatione *propter*, duo nota. Alterum est, eleganter cum infinitivo conjungi, tam affirmando, quàm negando; ac ferè resolvi per *ut*, vel *ne*: ut ἀντὶ τοῦ λαθεῖν, *latendi causâ*, vel *animo*, vel *ut latere possem*, *potui*,

passus &c. ὑπὲρ τοῦ μὴ τοιοῦτόν τι παθεῖν, *ne simile quid pateretur*, vel *patiar*, vel in alia quavis persona.

Rariùs quod sequitur ex Herodian. lib. 8. ὑπὲρ δὲ τῶν καὶ τὰ βάρβαρα ἤδη κεκμηκέναι ἐοικότα, διὰ φροντὶς ἔσται ἡμῖν ἔξομεν, id est, *ut autem barbaræ quoque nationes quiescant, curæ nostræ erit.*

Alterum est, idem valere quod ὑπὸ, id est, *præ*. Dionys. Halicarn. lib. 9. οὐκ ἐξ ἐπιβουλῆς, οὐδ' οἰκείας πλεονεξίας ἕνεκα, εἰς αὐτὰ κατέστησαν, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς εἰς τὰ κοινὰ φιλοτιμίας, *non ex insidiis*, (id est, *dolo malo*) *nec privatæ utilitatis causâ* (*pour leur interest,*) *eò devenerant, sed præ singulari Reipubl. studio*, nam φιλοτιμία, *non semper ambitio*, sed etiam *alterius honoris studium.*

III.

Cum accusativo, est *supra* vel *ultra*: ὑπὲρ λόγον, *supra vim dicendi omnem*: τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς, *quæ vires nostras superant.* Dionysius Halicar. l. 5. ὑπὲρ ἅπαντα δὴ ταῦτα, καὶ τὰ ἄλλα, ἄτοπόν τι, καὶ οὐκ ἀνεκτὸν εἶναι Ῥωμαίοις, *supra hæc omnia, cæteraque, indignum id esse, nec Romanis ferendum.*

Aliquando tamen, sed multò rariùs eodem modo sumitur, quo διὰ, cùm intermissionem significat: nam ὑπὲρ μίαν, est, διὰ μίαν, id est, *alternis diebus*: subintelligendo ἡμέραν.

IV.

Præpositio ὑπὸ, genitivum, dativum, & accusativum regit.

Cum genitivo, est *à, ab, abs.* Quâ in significatione notandum est, eam cum verbis etiam neutris conjung. Nam ἀποθανεῖν ὑπὸ

ὑπὸ πολεμίων, *mori ab hostibus*, id est, *interfici*. Quo modo Tullius Academic. 1. *mihil enim esse valentius, à quo intereat*, εἶναι γὰρ χρεῖττον, ὑφ' οὗ γε ἀποθανεῖν, vel ἂν ἀποθάνοι. Sic ὑπὸ ἀρχῆς δικαίως ἐκπίπτειν, id est, φυγαδεύεσθαι, *à Judicibus exilio mulctari*. Eodem ferè sensu, verbum substantivum adhibetur: ut εἶναι ἐν δόξῃ ὑπό τινος, id est, δοξάζεσθαι, *honorari ab aliquo*.

V.

Aliquando est *propter*: ὑπὸ τῆς ἀπεχθείας, *propter odium*.

Aliquando *præ*: ὑπ' ἐνδείας οὐκ ἔχω, ὅ,τι ἂν μοι χρήσωμαι, *præ penuria, quid agam nescio*.

Aliquando ἀπὸ, ut ὑπὸ τραυμάτων θεραπεύεσθαι, *à vulneribus curari*: sed exemplo rariore Plutarch. Alexand. 699. d. ὁ Βουκεφάλας ἐτελεύτησεν, ὑπὸ τραυμάτων θεραπευόμενος, *Bucephalus mortuus est, dum à vulneribus curaretur*. Herodian. lib. 7. τῆς συγκλήτου ἀνὴρ, ὑπὸ ἀκμαίας μὲν νεαρὸς, *vir senatorius, ac novissimè consularis*, id est, *consulatu functus*.

Aliquando διὰ: ut ὑπὸ σκότου, *per tenebras*.

VI.

Cum dativo, ut plurimùm redditur *sub*. Exempla passim. Sed dativi locum genitivus interdum subit. Xiphilin. in Severo, ὑπὸ τῆς ἀπορίας ἐῶ ὁ Σεβῆρος, *sub hæsitationem Severus erat*, id est, *hæsitabat*.

Aliquando *cum*. Plutarch. Public. ὑπὸ ῥάβδοις ὁμοῦ πᾶσιν καὶ πελέκεσι, *cum fascibus ac securibus omnibus*.

Aliquando *ab, propter, præ*, cum dativo loco genitivi. *Ab*, Entrop. Metaphrast. lib. 2. initio,

initio, πρῶτῳ (ἔτει) μετὰ τὴν ὑπὸ Γάλλοις ἁλοῦσαν ἄλωσιν, id eſt, *anno primo poſt captam à Gallis urbem.*

Propter aut *per.* Julianus Auguſt. in Cæſarib. ὑπὸ τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων, ἢ ὑπὸ τῶν αὐτῷ ἐσφαλῶν συμβουλημάτων, *ſuis ille peccatis, non tuis conſiliis victus eſt, cecidit.*

Præ. Zoſimus lib. 2. ἐκθανόντων δὲ αὐτῶν ὑπὸ καύματος, *ipſis autem præ æſtu emortuis.*

VII.

Aliquando etiam, redditur *propter*, ſed ita, ut ſumi videatur pro ὅτι. Xiphilin. in Nerone, ὁ δὲ Λουκανὸς ἐκωλύθη ποιεῖν, ἐπειδὴ ἐκείνῳ ὑπὸ τῆς ποιήσεως ἐφθονεῖτο, *Lucanus autem verſus condere prohibitus eſt, quòd vehementer ob poëſim laudaretur.*

Herodian. lib. 2. ὡς ὑπ' αἰσχρῶν τε καὶ ἀμφιβόλοις ἡδοναῖς σκώπτειν, *ut eum etiam ob turpes & ambiguas voluptates morderet, illuderet.*

VIII.

Cum accuſativo, ferè *ſub*: ſive locus indicetur, ut ὑπὸ τὴν πόλιν, *ſub urbem*: ſive *tempus*, ὑπὸ τὸν αὐτὸν χρόνους, *ſub idem tempus*: ſive, quod frequentiſſimum eſt, *poteſtatem* ſeu *dictionem*, ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, *ſub* vel *in poteſtatem ſuam redigere.* Sic etiam dicuntur, οἱ ὑπὸ χεῖρας, *poteſtate ſubditi.* Dionyſ. Halicarn. lib. 7. ὡς ἐχθροὺς σκηπτικῶς τε καὶ ἀδεῶς τὸν ὑπὸ χεῖρας, id eſt, *tanquam hoſtis, poteſtati ſuæ ſubditos contumeliosè, abſque ullo metu tractantis.*

Dicunt etiam, ὑπὸ πόδα χωρεῖν, id eſt, *pedem referre*: ἀναχάζεσθαι ὑπὸ πόδα, ut in præpoſit. ὑπὸ, ex Xenophonte audivimus. Idem Dionyſ. Halicarn. lib. 5. διὰ τὰς συνεχῶς πληγὰς ἐχώρουν ὑπὸ πόδα, id eſt, *ob aſſiduos ictus pedem referebant.*

IX.

χωρίς. Præpoſitio χωρὶς, ſolum genitivum admittit. Cum quo, ut plurimum, idem eſt, quod ἄνευ, *abſque, ſine.*

Aliquando eſt *præter.* Nam χωρὶς ἢ τούτων idem valet quod πρὸς ἢ τούτοις, & χωρὶς ἢ & χωρὶς τούτων, idem quod πρὸς ἤ, *præterea.* Thucydid. lib. 2. χωρὶς ἤ, ἄλλῳ ὁμίλῳ φιλῶν, οὐκ ὀλίγῳ, *præterea, velitum turba reliqua, non exigua.*

X.

Aliquando ſignificat *niſi, præterquam:* tùncq; vel conjungitur cum ἢ ὅτι, ſine particula negativa. Xiphilin. in Commodo, χωρὶς ἢ ὅτι Πομπηϊανὸς ὁ γέρων οὐκ ὄξιν ὅτι ἀπήντησεν, *niſi quòd Pompeianus ſenex nunquam occurrit,* id eſt, *interfuit.* Nam illud οὐκ non refertur ad χωρὶς, ſed cum ἔξιν ὅτι ſignificat ἔνιοτε. Et caſus ſequi poteſt, ei ſimil. qui præceſſerit: ut κακὸς στρατιώτας οὐκ ἔχει, χωρὶς ἢ ὅτι ὀλίγους τινάς, *ignavos milites nullos habet præter omnino paucos.* Vel conjungitur cum ἢ & adj. ὅσος, abſq; negatione ſimiliter. Dion. Halicarn. l. 10. χωρὶς ἢ ὅσοι ὑπὸ νόσων, ἢ γήρως, φυγεῖν ἀδύνατοι ἦσαν, id eſt, *præter eos, qui vel præ morbis, vel præ ſenio fugere non poterant.*

Vel conſtruitur cum ἄν aut εἰ, ſequente part. negat. Plutarch. Camil. χωρὶς ἂν μὴ Γαλατικὸς ἦ πόλεμος, id eſt, *niſi ſi Gallicum bellum fuerit.*

XI.

Aliquando denique, adverbii potiùs rationem induit, quam præpoſitionis: tùncque ſignificat *ſeorſim, ſeparatim:* ut χώρις, Poëticè.

Quo

Quo ſenſu duobus modis uſurpatur. Primò, per ſe, ac ſine ullo caſu : ut χωρὶς γὰρ ἐκεῖνος, οὐ κατ' αὐτὸν δὲ μόνον ἐξετάζεται, id eſt, *ille enim ſeorſim, ac per ſe tantummodo ſpectatur*, aut *ſecum ipſe comparatur*. χωρὶς οὖν ἑκάστων εἰπεῖν, *ſeorſum de ſingulis dicere*.

Secundò, cum genitivo caſu : ut ὅσον δὲ σταδίου χωρὶς ἀλλήλων διεσχέαται, id eſt, *uno circiter ſtadio ab invicem diſjungi*.

FINIS.

LAUS DEO.

INDEX

Vocum Latinarum.

In quo Numerus primus Paginam, cæteri Regulas indicant.

A.

	pag. reg.
A, Ab, abs	412 4
à fronte	227 8
à tergo	*ibid.*
à longo tempore	364 10
à ſecretis	368 1
à regiis ſigillis	*ibid.*
à publicis rationibus	*ibid.*
ab epiſtolis	*ibid.*
abſit	266 8
abſit enim	263 9, 10
abſolvi	128 12
abſolutum	266 6
abſque	414 9
abundantiâ otii aliquid facere	360 3
abundè	379 10
ac vel atque	304 9
ac de his hactenus	99 16
accommodare ſe ad alicujus voluntatem	176 14
accuratè	230 2, 408 10
aciem inſtruere	173 11
acies ordinata & quieta	174 11
actum eſt	168 21
adducere in magnum diſcrimen	142 12
eò adduxit res noſtras	204 5
adjectivum neutrum pro ſubſtantivo fœminino	23 1
adjectivum diverſi generis à ſubſtantivo	*ibid.* 2
adjectivum neutrum cum ſubſtantivo cujuſcunque generis, aut numeri	25 3
admiratione dignum	*ib.* 4

	pag. reg.
admodum	239 6, 246 7, 341 2
admovere equum ſeſſori	157 7
adoleſcens eximius	88 2
adoptare	163 5
in adoptionem dare	*ibid.*
adoptio activa, paſſiva	164 5
adverbia in σὶ	218 1
in σὶν	*ib.* 2
in πὶ	219 3
in κὶ	*ib.* 4
in σὶως	*ib.* 5, &c.
adverſus	378 18, 408 11
æqualiter	47 5, 358 1
æquè, atque	47 6, 304 8
æqui bonique conſulere	119 2
æquo jure	46 3
æquum eſt	
aër	211 3
ærarii	155 3
primâ æſtate	223 5
juſta rei æſtimatio	215 11
ætate admodum provectus	144 8
ætatis noſtræ homines	2 3
ætatis noſtræ res	*ib.* 5
affici animo	159 11
age	187 6, 291 9
age ergo	235 6
agere cum ſenatu, cum populo	355 12
alicubi	131 2
alioqui	242 3, 243 6
alioqui non	265 6
aliquando	131 2
aliqui	*ib.* 1
alter quidem, alter verò	2 4
alternis diebus	412 3
alterum è duobus	28 13
Anabaptiſtarum error notatus	23 2
an	241 2
an verò	303 4
præſenti animo eſſe	159 9
ante omnia	247 8
anteponere alicui	119 1
aoriſta in σω, activè ſignificantia	104 13
aoriſta paſſ. pro activis	117 15
aoriſta media	118 19
aoriſt. pro præſenti	114 11, *ibid.*
aoriſt. infin. & imperf. pro præſenti	116, 13
aoriſtum ſecundum in σὶν	117 14
aoriſtum indic. pro optativo	108 4
aoriſt. & præter. paſſ. pro act. aut med.	117 15
apertè	226 6, 209 9
ardor certaminis	86 6
argenti fodinæ	42 12
arripere	379 19

Artes

	pag.	reg.
Artes liberales	39	8
artic. ſubjunctivus participio præmittitur	198	8
artic. præpoſitivus nomen & participium involvens	1	1
artic. præpoſitivus geminatus	1 2, 8	19
artic. cum adverb. & præpoſit.	2	3
artic. cum appellat. proprium deſignat	6	19
& cum participio	7	*ib.*
articul. cognomenti loco proprium ſequitur	*ibid.*	
artic. præpoſ. certi aliquid δεικτικῶς demonſtrat	*ib.*	
artic. præpoſit. cum μὲν & δὲ	2	4
artic. præpoſ. cum χαὶ	2	5
artic. præpoſit. demonſtrativus	3	7, 8
artic. præpoſit. diverſi caſus à nomine	6	19
artic. ὁ, id eſt, filius	3	12
artic. οἱ, id eſt, filii	4	*ibid.*
artic. πλὴν cum πρόσθεν & πρόσθε	3	11
artic. τὸ cum γνῶ & ἔχειν	2	6
artic. τὸ pro ὃ	4	13
artic. τὸ cum particip. λαβόμενον	5	17
artic. τὸ cum particip. ὄν	4	15
artic. τὸ cum infinitivo	5	18
artic. τὸ vel τὰ cum μὲν & δὲ	4	16
artic. ſubjunct. cum μὲν & δὲ	8	1
artic. ſubjunct. præcedente ἦλθ'	*ibid.*	
articulus ſubjunct. ἣ fœmin.	10	8
artic. ſubjunct. præpoſitivum aut nomen involvens	12	12
articul. ſubjunct. antecedit	12	13
aſſentiri	148	4
aſſignare	172	8
at	303 3, 309 21, 327	10
at fortè	188	8
at verò, at ſaltem	309	19
at enim	188 8, 320	19
at enim dicat fortaſſe quiſpiam	320	19
at enimverò	274	7
atqui	266 9, 275 10, 288	11, 328 11
atque ita	291	12
augere majorem in módum	59	12
aurum in nummis, rude, factum, infectum	90	7
authorem eſſe	137 2, 180	1

B.

pag. reg.

Bellè omnino 239 7
bene velle 173 9
beneficio provocare aliquem 181 2
beneficium aut emolumentum accipere 159 10
beneficium facere *ibid.* 162 1
beneficium conferre 181 3
beneficium reponere 180 1
beneficium divinum 57 6
benevolentiâ aliquem prosequi 142 12
bona immobilia, nexu obligata, mobilia 49 12
bonâ fide 240 10

C.

Cæterùm 308 18, 319 17
calumnia 372 7
cape ſis 204 4
capior 100 1
caſtra metari, munire 175 12
cauſa propter quam 3 10
cauſam capitis dicere 16 4
cauſam dicere 128 12
benè aut male cedere 125 4, 404 3
celerrimè 3 11, 362 7
cenſeri 104 12

pag. reg.

certamen inſtituere 171 6
certè quidem 225 1, 272 3, 288 10, 308 18
certo modo 257 3, 338 21
circa 340 1
circiter 71 11, 240 9 251 10
circum 340 1
circumſpicere 161 15
circumvenire 77 11
circumſtantiæ 37 4
cis 4 14
clam 145 3, 221 10
cogitato 359 1
cohærens 349 17, 207 8
coli ab omnibus 403 1
collato pede inſequi 384 6
colloqui cum aliquo 52 2
in colloquio mutuo verſari 54 6
in colloquium venire *ibid.*
cominus 86 4
commodè 239 7, 357 15
commoditas 35 2
commoditates 207 9
commodiùs habere 255 15
communia 49 11
comparativi conſtructio 25 5, 26 6, 7, 8, 9, & 27 10, 11
complodo 169 1
conari aliquid ſtudioſè 166 13
concertatio manuum 86 6

conflare

pag. reg.

conflare 169 1
confligere 103 11
consentaneum est, *vide* convenit
consequi aliquem vestigiis 384 6
constare 185 1
constituere legis instar 150 15
consulares viri 347 14
contemplatus sum, vel lustratus ab alio 104 13
contemptim 359 1
contentum esse 120 2
contingens 209 15
continuò 307 15, 339 23
contra 278 19
convenienter dicere 405 4
convenire 167 19, 404 4
convenire unum in locum 385 7
convenit 349 17
convertere in proprios usus 351 5
converti 102 9
coram, statim 86 5, 406 6
coram arbitris 362 6
coram Deo & hominibus 406 6
mihi crede 152 17
credo, opinor 152 18
cubiculum 37 4
culpare aliquem 351 5, 366 12

pag. reg.

cupio 148 9, 262 8
curatores regiorum ædificiorum 369 2
cursim 220 9
cum 248 2, 341 3, 359 2, 409 12, 413 6
cùm interfit 196 3
cùm liceat 195 2, 4, 196 4, 5
cùm, tum 302 1, 313 5

D.

Damnatum esse judicio 155 2
ab arbitris *ibid.*
damno afficere 162 1
de 340 1, 381 1
debeo 147 7
debita remittere 87 9
decreta 130 12
decus 77 12
deinde 234 4, 238 4
dicendi veniam poscere, dare, accipere 52 1
dicere ex tempore 158 8
didici 141 10
dies certus, dictus, *&c.* 50 13, 14
difficile 41 11
dilapidator patrimonii 51 16
diligenter admodum & accuratè 358 1
fummo diluculo 223 5

dimicare

pag. reg.

dimicare pro patria 398 1
dirigere ſagittas in ſcopum 381 1
diripere, populari, vaſtare, *vid.* populari
diſceſſit 203 1
diſertè & conceptis verbis 229 12
diu 357 15
divinâ ope 387 12
divino quodam inſtinctu *ibid.*
domum ſe recipere 371 5
ducere ſeu exiſtimare 172 7
ducere loco 404 2, 408 10
duode in numero 28 13

E.

E re nata 233 2
è regione 226 6
efferri majorem in modum 59 12
effundere iram in aliquem 177 14
ego verò 318 15
eligere 119 1
enim 289 1, 3
enim verò 225 3, 243 7, 272 2, 318 15, 273 5, 274 7
eodem planè modo 343 6

pag. reg.

equidem 287 6, 309 19, 378 12
equitatus 44 1
equus eximius 88 2
equorum ætatem ex dentibus dignoſcere 45 1
eſſentia rei 3 9
& quidem 310 24, 316 11, 318 15, 327 8
& verò 307 14
& quidem ſi 308 17
& tamen 235 5, 311 26, 328 11
& ſi 296 6
etenim 265 4
etiamſi 305 1
etiamſi autem 307 13
ex tempore 233 1, 346 11, 358 1
excellenter 334 10, 357 15
exceſſus 88 1, 334 10
exempli gratiâ 188 7 226 5
exercere 169 2
exigere 168 20
exiguo numero 386 8
exiſtimare 122 6, 435 9
exiſtimari 149 11, 166 14
extra 340 1, 344 8
extra quam 69 5

F.

F.

pag. reg.
Facere ab aliquo, *vid.* ſtare 386 18
faceſſere alicui plurimum negotii 142 12
facile eſt 251 1
facillimè 358 1
facio 160 12
facultas 207 7, 209 14
facultas appetendi & averſandi 35 1
fama eſt 54 8
fanda & infanda 59 16
faſti dies 30 1
favere 386 10
ferè 72 15, 251 10, 341 2
ferre 186 4
ferri in hoſtem 193 10
feſtinare 127 11
fidenter 359 1
fiduciæ judex 225 4
fieri poteſt 353 7
filius 3 12
filium eſſe 134 12
firmiter 230 1
in flagranti delicto 33 9
forte fortuna 214 8
fortè 286 2
fortuitò 358 1
frequentes, Galli: *en troupes, en corps* 385 8
fructum ex re aliqua capere 163 3
pag. reg.
fruor, particeps ſum, fructum aut detrimentum capio 123 8
funditùs aliquem perdere 166 15
futur. in ήσω & ίσω 117 16
futur. indicat. pro optat. 108 5
pro imper. 109 7

G.

Genitivus cum verbo activo 21 9
genitivus pro nominativo 25 4
genus orationis 53 5
gignere 129 12
gloriam ſibi comparare 176 14
gradum figere 230 1
rei alicujus gratia 345 10
gregatim 218 2

H.

Hactenus 99 18, 249 6
hærere 103 11
heus tu 258 5
hic, hæc, hoc 3 7
hoc unum duntaxat 85 1
honorare 412 4

	pag. reg.
huc illuc	221 12
huc uſque	249 6
prima hyemo	223 5

I.

Jamjam	72 13, 307 15
jam verò	308 18, 327 9
ideò	69 4, 307 15
igitur	290 6, 316 11, 326 7
ignarus	210 16
imminere hoſtium tergo	381 1
immobilia bona	49 12
imò	287 8
imò etiam	274 8
imò verò	319 18
imperativus per ſe poſitus	108 6
imperat. pro ſecunda perſ. fut.	108 7
pro infinit.	109 *ib.*
imperfectum ind. pro opt.	107 2
imperfectum pro præſenti	115 11
pro aoriſt.	114 12
impetrare	167 19
impreſſionem facere	69 4
in flagranti delicto	33 9, 390 3
in itinere	*ibid.*

	pag. reg.
incidere in clypeum, *&c.*	379 21
incipere	180 1
incumbere ſtudioſè	16 2
indicat. pro ſubj. vel opt.	117 1
indignum cenſeo ne	262 8
indulgere, gratificari	67 15
infinit. cum accuſat. pro alio caſu	111 1
infinit. cum nomin. & accuſat.	*ibid.* 2
infinit. pro ſupino paſſiv.	112 4
infinit. cum gignendi caſu articuli	*ibid.* 5
infinitivus pro ſubj. vel opt.	113 9
infinit. participiis imperſonalibus vel indicativo cum ὡς	112 6
pro gerundiis in *dum*	112 7
cum particula ὡς	113 8
infra vires	391 5
ingenium divinum	88 2
ingenium, indoles	66 14
ingens quiddam	88 1
inimicum eſſe	125 2
ab initio	3 11
injuriam reponere	180 1
inquit ille	8 1
inſanire	102 8
inſidiari	62 5

	pag. reg.
insidiosè	358 1
instituta reip.	101 6
instructior fieri aliorum peccatis	13 16
intendendi particulæ	44 1
inter	248 1, 342 5, 409 12
inter seſe reconciliari	*ibid.*
inter ambulandum & alia ejusmodi	248 1 390 3
intereſſe	186 3, 196 3 415 10
intereſt	399 3
interfici	412 4
interroganti locum dare	52 2
interpretari	166 14
intimi amici	367 16
intra duos tréſve dies	29 17
invaleſcere	150 14
invaluit opinio	*ibid.*
ira	66 14
iram movere	158 7
iraſci	125 2, 164 6
iratum ſibi aliquem habere	365 12
irruptione factâ	358 1
ita demum	254 7
itáne veró ?	234 4
itaque	286 1, 311 25
judicium conſtituere	163 4
in judicium venire	355 12
jure merito	212 4
jus officiúmque	213 5
jus ſuum obtinere	178 18
juſta exequiarum	151 15
juſtè & injuſtè	362 7 358 1
juxta	377 17, 406 7

L.

Labefactare, ac pervertere	102 8
laceſſere	87 8
laudari ob res geſtas	354 9
legationes obire	61 1
leges antiquatæ	216 14
leges quarum integra vis eſt.	216 13
legitimus	205 1
lex domina	51 16
lex abrogata	*ibid.*
libenter	134 10, 85 2
liberales artes	39 8
liberari	101 5
licere	135 14
liquere	185 1
litare	186 2
lis compoſita	216 13
loco, vice	344 9
locus	56 3, 57 6, 91 10
longe	245 3, 357 15
longè infra dignitatem	392 8

	pag.	reg.
longo intervallo	359	2
in longum tempus	357	15
loquendi occasionem præbere	158	7
lucrum ex fœnore proveniens	41	11

M.

Macte animo	254	10
magis atque magis	245	2
	358	1
magistratus	80	3, 216 13, 368 2
magistratus extinctus	216	14
in magistratu constitui	101	6
magni facere, minimi	399	3
magnificè de se sentiens	44	1
malè mecum agitur	189	10
malle cum aliquo dimicare	197	6
mane	38	5
manere constanter suo loco	91	10
maritimus	377	17
Mater-familias	60	1
maxima ex parte	246	6
memini me facere	201	16
memoriter recitare	345	11
mente dejectum esse	102	8
in mentem venire	158	8
mentem injicere	*ibid.*	7
mentis compotem esse	55	11
mentionem facere	112	5
meridies	37	5
meritò	162	2
metuendum est	133	6
minimum	382	2
minus atque minus	359	2
mirum quantum	70	7
mixtim	221	14
moderari	171	5
moderatè	67	14
modus, ratio	58	8
molestè ferre	186	4
moliri occultè	167	18
mori in bello civili	390	2
ad mortem rapi	16	3
moveri indecorè	102	8
mulctam persolvere	176	14
multò	392	7
multò magis	243	9
multò minus	244	11
multum abest	269	18

N.

N.

pag. reg.

Nam 14 19, 289 3
navare operam alicui 340 1
ne dum 65 11, 71 10, 263 11
ne quidem 268 15
necessariò 358 1
negatio 261 3
negationes plures, vehementiùs negantes, aliquando affirmantes 261 2
neque tamen 266 10, 11
nescio 143 14
nihil vetat 65 10
nihil refert 76 9
nihili facere 394 11
nimirum 225 2, 243 7 267 14, 274 7
nisi 261 4, 6, 274 9, 296 8, 325 6, 414 10
nisi quod 68 3, 275 11, 326 6
nisi quod etiam *ibid.*
noctem traducere 187 5
non minus 267 12
nonne 242 4, 5, 257 2, 264 2, 290 4
non solum non 253 5, 263 11, 267 13
non utique, non sane 266 9
novæ tabulæ 87 9
numeralium construction 28, 29 13, 14
numeralia in aus 29 15
numerale involvens ante 29 16
nunc 2 6

O.

O quo te nomine appellem? 82 10
obiter 62 3, 220 8
oblectationem capere 124 12
obligare alicui fidem suam 164 7
obligatio in solidum 76 10
obliviscī muneris sui 145 3
obsidere 176 13
obsecro 153 19
obvolutim 218 2
occasio 35 2, 48 7, 211 2
occultè 358 1
occupo 190 2
officere luminibus 241 1
officium 41 11
omnino 316 12, 357 15
operam dare 167 17
opes 338 20
opinor 291 8
opportunè 61 2, 362 7
opportunitatem præbere 198 7
optimâ fide 346 12
optimus

	pag.	reg.
optimus pro indicat.	109	8
oratio vulgaris	54	10
oratione ſolutâ uti	55	10
orationis argumentum dare	167	16
ordine quiſque ſuo	359	2
ordinari	103	10
oriens	1	1
otiosè	371	6

P.

Palam	226 6, 227 9, 234 3, 355 11, 358	1
par pari referre	46	2
parcè	222	3
parere	129	12
pari jure	46	3
pars	1	1
pars pro loco	56	3
pars magna	57	4
parte ab omni tectus	20	7
particip. pro opt. aut ſubjunct.	195	1
participia impersonalia	*ib.*	2
particip. pro gerundiis in *do*	197	6
particip. cum nomine *vis*	*ib.*	7
particip. cum verbo λαμβάνω	199	10
particip. maſcul. multitudinis numeri	*ib.*	11
particip. caſus in accuſ. mutatur	*ib.*	12
participium pro infinitivo	200	13
particip. cum verb. animi ſenſum ſignificantibus	201	16
particip. cum præt. med. σύνοιδα	*ibid.*	
particip. pro opt. & ſubjunct. cum particula εἰ uſurpatur	201	17
particip. neut. accuſat. caſus pro verbo uſurpatus	202	18
partim	5	16
parum abeſt	59	11
paſſim	221	12
patrocinari	158	8
paucis dicere	352	6
peculatus	49	10
peculatus reum peractum eſſe	*ibid.*	
pecunia ad menſam	36	3
pecunia proba, integra ſumma, nec decurtata	206	4
pecuniæ operantes, otioſæ	89	5
pedetentim	220	7
ex penu	43	14
per	340 1, 342 4, 353 7, 408	10
per partes	342	4

perfun-

	pag. reg.
perfunctoriè	220 8, 408 10
periculum eſt	366 14, 367 15
perinde ac	47 6
perſequor	128 11
pertinere ad	186 3
pervenire ad ſummam potentiam	193 9
peſtis Reipubl.	30 2
placere alicui	136 17
placidè	220 7
planè	139 6, 228 11, 272 2, 273 5, 306 12
plerumque	358 1
pluribus dicere	352 6
plurimi facere	394 11
pluſquam perf. pro perfecto	116 14
ponere arma	173 10
populari	122 7
porrò	291 9, 308 18, 318 17
poſſeſſivum cum alio nomine	94 4
poſſeſſivum cum genitivo	*ibid.* 5
poſt	359 2, 375 13
poſtremum omnium collocatus	375 13
poſtridiè	356 14
præ	371 6, 410 13, 412 5, 413 6
præclarè verò	333 9
præſens	231 4
præſens pro futuro	115 12
Impræſentiarum	232 4
præſertim	246 6
præſto eſſe	158 8
præter	375 13, 407 7, 414 9
præter naturam	390 4
præterquam quod	414 10
præterea	288 12, 375 13
præterit. paſſ. pro activis aut mediis	104 13
præterit. indic. pro optat.	107 3
præteritum pro præſenti	115 11
præteritum pro futuro	116
præteritum paſſivum activè ſignificans	104 13
prætextus	77 12
pridie	16 5
primo impetu	219 4
primo intuitu	*ibid.*
ac primum quidem	232 7
principio enim	*ibid.*
priſci homines	2 3
pro	409 13, 410 1
pro foribus	401 10
pro viribus	361 4
probabilis	208 12
probè	239 5
procul à terra	348 17
profectò	152 17, 18, 245 13, 274 5, 308 18

pag. reg.
proficere 26 4, 136 16 144 2
proficiſci ad bellum 138 3
progreſſu temporis 342 5
proinde 311 25
promptè & expeditè 64 9, 358 1
in promptu 42 14
promptus 42 14, 202 18
pronomen periodum claudens 92 1
pronomen in fine membri & periodi *ibid.*
pronuntiare pecuniam in caput alicujus, voce præconis 377 18
prope, ferè 406 7
proprius 205 2
propter 340 1, 345 10, 353 7, 354 9, 360 4, 410 2, 5, 412 6, 7
proſequi humanitatis officiis 16 2
publicè 219 4

Q.

Quædam 14 19
quænam 14 18
quæſtor 368 2
quæſtum facere 164 8
quàm 209 13, 256 16, 276 12, 324 2, 334 10
quam optimè 333 8
quamobrem 10 6, 11 14, 324 3
quandiu 357 19
quandoquidem 237 1, 243 7, 224 10, 298 13
quanquam 310 23, 326 6
quantum 334 10, 335 15, 357 13
quantum conjicere poſſum 336 13
quantum attinet 337 19 359 11
quantum in nobis ſitum eſt 391 6
quaſi 66 12, 331 5, 358 1
quatenus 10 8, 68 2, 69 4
quemadmodum 336 15
quidam 31 5
qui quidem 10 5, 312 2
quid enim aliud quam 81 7
quid ergo 234 4
quidnam ? 83 11
quidni ? quid plane ? *ib.*
quidni enim 257 2, 258 6
quid eſt quod 324 9
quidem igitur 318 15
quidem & certè 307 14 318 16
quin 261 4, *&c.* 332 7
quinetiam 288 12, 307 14, 309 19
quippe 13 15, 265 5

	pag. reg.
quippe enim	225 3
quis fine interrogat.	8 2
quisnam	8 2, 289 3
quisquis	8 2, 10 4
quivis	84 15
quò	12 11
quod	294 3, 324 1, 332 7
quod aiunt	5 17
quod attinet	70 6, 409 12
quod si	296 7, 306 12 307 13, 311 25
quodquè sceleſtiſſimum eſt	4 13
quocunque loco, modo vel tempore liceat	251 1 252 3
quomodo	14 18
quodammodo	131 2
quoniam	5 18, 337 16
quoquo modo	252 3
quorſum tandem?	10 7
quotidie	371 6
quotquot	68 1
quouſque	248 3, 252 4

R.

Racematim	218 2
rapi immaturo fato	401 10
ratio, modus	58 8
ratiocinari	52 3
& ratiocinando percipere	170 3
rationem habere	12 12
rationes reddere	52 2
recreari ac refici	100 3
redigere in poteſtatem	165 11, 378 20
reflecti	100 2
regere	171 5
rem expendere	52 3
remittere	183 7
longè à pedibus removeri	127 8
rependi beneficium	101 4
repetundarum crimen	49 10
repoſitum eſſe	42 14
res familiaris	35 2, 217 16
atqui ita ſe res habet	132 5
reſpicere ad	142 11
reſpublica	75 6
reſpondere	101 4
reum eſſe	128 12
rixam movere	87 8

S.

Saltem	272 3, 287 5, 287 9
ſalutare aliquem nomine alterius	389 1
ſalvum eſſe	135 15
ſanè	308 17, 316 12

ſanguine

	pag.	reg.
ſanguine conjuncti	346	
	13	
ſat ſcio	152	16
ſatagere	167	17
ſatis	240	8
ſcanſim	218	2
ſcilicet	225	2, 274 7
ſciſco	130	12
ſector	128	11
ſecundo numine	387	12
ſecurum reddi	350	4
ſecus	377	17
ſed	303	3, 316 10, 321 23
ſemel	356	14
ſemi cum compoſ.	28	14
ſenatores	346	13
ſenſim	220	7, 358 1
ſententiam dicere	137	2
ut ſentio	54	9
ſentio me aberraſſe	201	16
ſeorſum	202	16
ſeriò	362	7
ſermonem dare	408	12
ſervum eſſe	135	13
ſeſquipedalia verba	44	1
ſeverè	222	1
ſi	293	2
ſi non jam	296	8
ſi quidem	298	12
ſic	298	13, 338 21, 339 22
ſigillatim	2	5, 56 2
ſimilis ſum	138	4
ſimul atque	237	2
ſin minus	297	9
ſin verò	188	8
ſine	340	1, 344 8, 414 9
ſine larva	224	8
ſingularis pro plurali	106	
	17	
ſingularia	56	1
ſinguli	2	1
ſiſtere	157	7
ſive	6	19, 243 14
ſolicitum eſſe	350	1
ſortiri	178	18
ſparſim	221	12
ſpatium	352	6
ſpe optimâ vivere	2	6
ſpectare	142	11
ſpem concipere	125	1
ſpondere	157	6
ſponte	43	14, 370 5
ſtare ab aliquo	386	10
ſtare in procinctu	230	1
ſtatim à vel poſt	347	15
ſtatuere	165	9
ſtatuere dignum pœna vel ſimil.	154	1
ſtoici	346	13
ſtrictim	220	8
ſtudiosè ſectari	16	2
ſtudiosè tractare, curare adminiſtrare	349	2
ſtudium in aliquem conferre	177	14
ſubigere	158	9
ſublimè ferri	219	5
ſubjunctivus & optativus		
ſine ἂν	110	9

INDEX

pag. reg.

[illegible] finus [illegible]
6 [illegible]
[illegible]cere [illegible]
[illegible]
[illegible]ve natura [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
subjunctivus finis [illegible]
6
subnervare in fine membri
vel periodi 5 2
substantivum intellectum
16 3, &c.
succenſere alicui 164 6
ſumere 171 6
ſummatim complecti 164
6
ſummovere aliquem [illegible]
ſpectu 18, 12
ſummo mane 38 4
ſuperior e pugna 339 2
ſuperlativi conſtructio 28
12
ſupra 341 3, 411 3
ſupra modum, ſupra quam
oporteat 334 10
ſupra vim dicendi omnem
411 3
ſupra vires ibid.
ſuſpicionem præbere 158
7
ſuſpicioſe vel ob ſuſpicio-
nem 359 1, 408 10
ſubſiſtere crimen aliquod
365 12

pag. reg.

ſincere 371 6
ſocietas cum adverſario
contendere 16 4

T.

Tacitè aliquem indicare
14 10
[illegible] 293, 9, 286 2, 317
13
tamenſi 310 23, 226 6
tandem 42 12, 291 11
tanquam 331 5
temerariè 359 1
temerè ac ſine delectu 354
9, 355 13, 358 1
tuo tempore 92 11
tempus eſt, juvat, decet
91 11
tenra cultu, inculta 42 12
tellus auritus, oculatus 97
12
teſtes producere 158 8
timere 128 2, 284 6
tondere ad cutem uſque
366 14
tollere de medio 361 5
tranquillè 220 7
trans 4 14
tribuere, aſſignare 172 8
tum ille 8 1
tum verò 339 23
turpe ducere 365 12
turpe eſt ibid.
tutò 358 1

V.

Vacare sibi 370 5
vadimonium permittere, obire, deserere 50 13
vel potius 244 4
vendere aliquid justo pretio 281 11
vindicare sibi aliquid 378 20
venerari 124 4
veniam dare alicui 342 [illegible]
venire ab aliquo 386 1
vento secundo ferri 73 1
ventus secundus ibid.
verba 55 [illegible]
verba interrogantis & respondentis 105 15
verbi passiva utrumque activum habentia 144 18
verbi causa 66 12, 187 7 188 9, 226 5
verbis tenus 249 7
verbum activum sensum aut affectum significans 104 14
verè 228 11, 291 9, 333 9, 371 6
primo vere 223 4
verisimile est 143 15
versari 126 5
versari cum aliquo 340 1
versari in alicujus ore 54 7, 342 4
vertere sibi aliquid [illegible]
[illegible] 42 [illegible]
[illegible]
[illegible] animum [illegible]
[illegible] 266 [illegible]
9, 327 [illegible]
[illegible] 330 3
vesperi 31 3
sub primam vesperam 223 5
via recta progredi 62 4
via recta ire dare 61 2
[illegible] 1, 2, 16 3
[illegible] 61 1
[illegible] 32 1, 56 2, 101 4
videlicet 140 7, 223 2, 267 14, 287 4, 290 [illegible] 291 [illegible]
vincere causam in judicio 149 12
violenter 358 1
vir, id est, maritus 31 4
pro viribus 37 3, 69 6, 338 20
vis appetendi & fugiendi 35 1
vituperari ob iniram cum aliquo consuetudinem 354 9
unde in numero 28 13
vnde viginti 28 13
universe 2 5

	pag. reg.
uno excepto	397 16
vnus contenta	247 9
	119 1
vnus habere	121 4
usque ad 249 6, 353 11	
ad noſtram usque aetatem	ibid.
eo usque dum	232 4
usque in praesens tempus	249 6
usura	206 5
usurpare	378 20
ut	410 2
ut aiunt	140 8
ut mihi quidem videtur	336 15
ut etiam	249 4
ut par esſt	139 6
utpote	66 13
ut primum	237 2
uti humaniter	12 12
uti moderatè fortuna	13 16
utinam 133 8, 156 4	293 2
utinam verò	156 5
atque utinam	330 4
quod utinam	ibid.
utique 152 18, 225 1, 243 7, 272 2, 286 3,	292 15, 326 7
utrum	294 4

Δόξα τῷ Θεῷ.

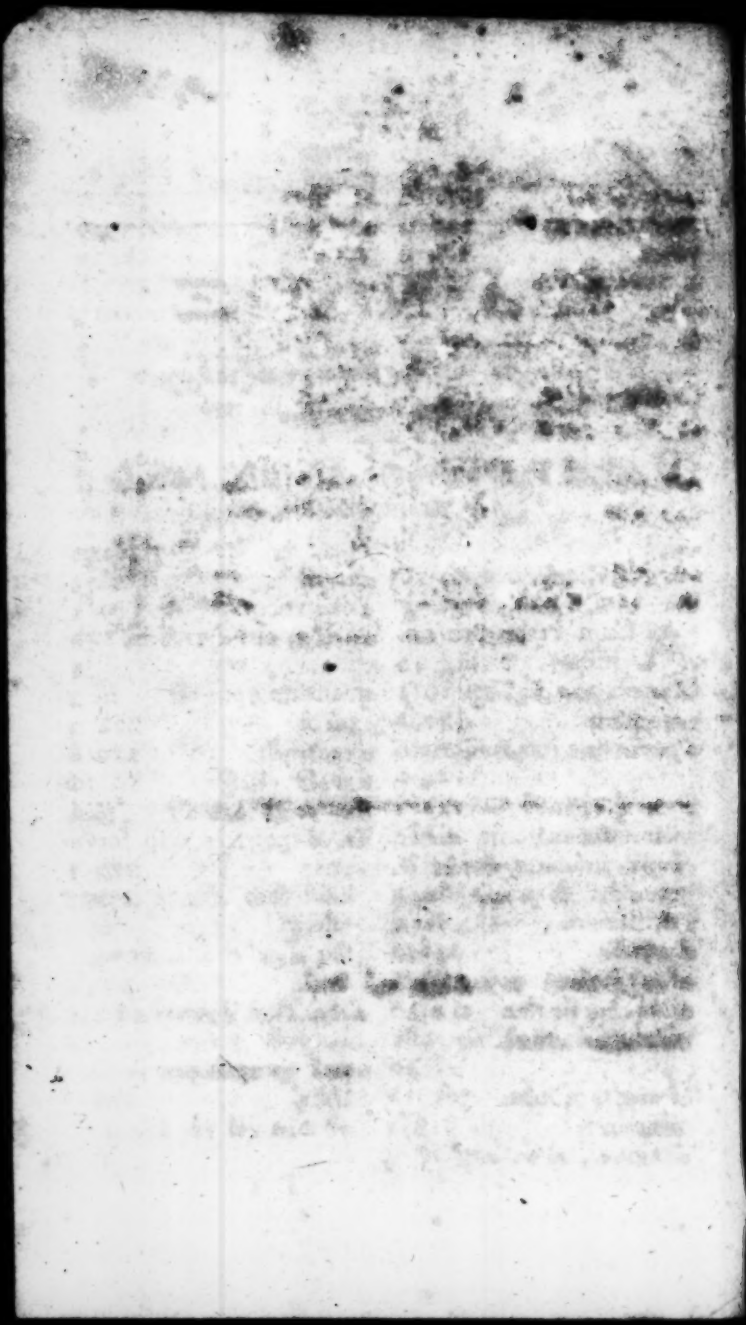

ΠΙΝΑΞ

Λέξεων τε & φράσεων ἀξιολόγων ἀφθονώτατος.

Τῶν ἀριθμῶν ὁ μὲν πρότερος τὴν σελίδα, ὁ δὲ ὕστερος τὸν κανόνα σημαίνει.

A.

pag. reg.

ACum verbo pro nomine 14 16
Ἀγαπᾶν pro αἱρεῖδζ 119 1
ἀγκεῖσθαι 120 2
ἀγαπᾶν ſine iota ſubſcripto 121 2
ἄγειν καὶ φέρειν 122 7
Cum δὲ & genit. αἰδῶς, εὐνῆς, μήμης, φρυγάνου ib.
cum dat. & præp. ib. 5
exiſtimare ib. 6
ἀγκῶνα 218 2
αἱ κατὰ μέσον 2 5
αἰνίσσεσθαι εἴς τινα 354 10
αἰσθάνομαι διαφθορᾶς 201 16
ἐν αἰσχύνῃ πίπτειν 365 12
ἀκηρυκτεὶ 219 3
ἀκλαυτεὶ, καὶ ἀκλαυστὶ ib. 4
ἀκοντὶ ib. 3
ἀκέω vocor 119 1
ἀκεδῶς pro ἀγενδότως 222 1
quantum opus eſt ib. 2
parcè 222 3
ἀκριδιγῶς 220 8
ἄκρος νόμος 51 16
ἄκρος ἐπὶ ἑαυτῶν ibid.
ἀλλὰ interrog. reſp. ſervi- ens 271 1
enimvero, &c. 272 2
ſaltem ib. 3
ſeq. ἔσα, &c. interrogat. 273 4
ἀλλὰ cum ἄγε vel δὴ 275 12
poſt compar. pro ἢ ibid.
δὴ καὶ 274 8
νὴ Δία vel νὴ Δία ἀλλὰ ib. 7

pag. vag.

τὸ ἀλλὰ δὴ 275 6
ἀλλὰ τί μὴν 82 11
ἀλλά τοι, ἀλλὰ μὴν 275 10
ἀλλ' ἄπα 14 19
ἀλλ' ἦ, enimvero 273 5
ἀλλ' ἢ, ἀλλὰ ὅτι, & ἀλλ' ἢ ὅτι 275 11
ἀλλ' ἠχὴ, non autem 273 4
ἄλλοι ἡμεῖς, ὑμεῖς 47 4
ὅσοι 70 7
ἄλλοτι & ἄλλοτε ἦ 81 9
ἀλῶναι τῆς τοῦ δημοσίου κλοπῆς 100 1
ἅμα cum dat. 223 5
τῷ πρωΐ, τῇ ἑσπέρᾳ, τῷ ἔαρι, θέρει, χειμῶνι ibid.
ἅμα τῷ χαιρῷ, commodé ibid.
cum infinitivo ib. 6
participio 224 7
ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον ib. 8
ἀμέλει, utique 225 1
ironicè, scil. &c. ib. 2
fiduciæ index ib. 4
pro οἶδ 226 5
ἀμετατρεπτί 219 3
ἀμφὶ circiter 341 2
ἄν ἀορισολογικὸς, δυνητικὸς, ὑποθετικὸς, ἐλλειπτικὸς 277 1

pag. vag.

ἀναγκολογικὸς cum opt. & subjunct. ib. 2
δυνητικὸς cum imperfect. indicat. 278 4
cum aoriſt. utroq; indic. ib. 5
cum pluſq. perf. indicat. ib. 6
cum præt. med. ib. 7
cum optat. 279 8
cum fut. indic. &c. 280 11
cum interrog. & τὸ δὴ 279 10
in ſubj. & opt. omittitur ὑποθετικὸς 282 1
ἐλλειπτικὸς 283 2
ἀν ſine accentu 341 3
ἀνὰ cum acc. per ibid.
pro ἐν 342 4
inter ib. 5
χεῖ 343 6
ἀνὰ Medicorum ib. 7
cum acc. perſonæ, cum ἔκστασι 343 7
ἀναβάλλω 220 7
ἀναβαθὸν 218 2
ἀνάγκη 219 6
ἀναγκάζειν pro ἀναγκάζεσθαι 220 2
ἀναλαμβάνειν pro ἀναλαμβάνεσθαι ib. 3

pag. reg.

ἀναγκαῖον σεμνὸν τὸ πλοῦτον 138 2
ἀναπαῦ ὑπέρ 43 12
ἀνάπτων pro ἀνάπτων 329
ἄνευ præterquam quod 27 11, 343 8
extra ibid.
ἄνευ τούτων 278 13
ἀνεχαίτισε pro ἀναχαίτιζε 114 12
ἀνθ' ὅτε 11 10
ὧν ibid.
ἄνθρωπος, maritus, uxor, quidam 30 2
ἄνθρωπος ὑπὸ τέρας λαμπὸς 20 7
ἀνταποδίδωμι pro ἀνταποδίδωμαι 101 4
ἀνταποδόναι pro ἀνταποδοθῆναι ibid.
ἀντὶ, pro 344 9
propter 345 10
ἀντικρὺ ὀξυτόνως 226 6
ἄντικρυς, διαμπερὲς, ἐξ ἐναντίας 126 7
pro κατὰ πρόσωπον 247 8
aperte ibid. 9
comparativè 228 10
pro ἀπαξαπλῶς 11
diserte 229 12
ἀντωπεῖν 103 10
ἀνύε cum imper. 203 2
ἀπ' εὐθείας πρόσω 20 6
ἀπαλλάττειν pro ἀπαλλάττεσθαι 101 5

pag. reg.

ἀπαλλάττεται pro ἀπαλλάττων ἂν vel ἂν ἀπαλλάττοιτο 167 17
ἀπαντᾶν εἰς πλοῦν χρείαν 50 13
ἀπὸ cum suo casu per adv. additur 345 11
cum βραχέος & μακρός 346 12
cum gen. artic. præced. ib. 13
à vel ab, i. e. post 347 15
pro ὑπὸ 348 16
οἱ ἀπὸ τῆς σκαλείας 347 15
ἄπο, accentu retracto 348 17
ἀπόδειξις 79 1
ἀπολαύειν κακῶν, id est, μετέχειν 123 8
ἀπολαύω ibid.
ἀπολείπεσθαι τῆς χρείας 50 13
ἀπολελημμένος ignarus 209 16
ἀπονίπτει 219 3
ἀπόπτου ἀπορρήτων 368 1
ἀπορεύεσθαι, id est, ἀπολύεσθαι 129 3
ἀπορεύεσθε 30 2
ἀπορρίπτω 121 3
ἄρα, πανοξυτόνως, cum ἄν itaque 286 1
forte ib. 2
utique ib. 3
videlicet 287 5
ἀργός 91 10, 230 1

pag. reg.

ἀργύρεον, ἀσημον ... 7
χρυσόμωλον 208 4
ἀρδην, ſublimè, funditus 219 3
ἀρετὴ 31 3
ἀεισίνδην 220 6
τὸ ἀρχεῖον, τὰ ἀρχεῖα, vel ἀρχαῖον δίκαιον 89 5
ἀρχὴ ὅσα 216 13
ἀρχὴν 33 8
ἀσκαρδαμυκτὶ vel τει 219 3
ἄτε, ἅτε δὴ 13 15
ἀτρεμα, ἀτρέμας, accuratè 230 2
ἀτρέμας quieſce 231 3
ἀτρεμεῖν 121 3
ἄπλα 14 8
ἁπλᾶ 14 19, 15 20
αὐθαίρε[τ]ος 96 2
αὐθάδη[ς] ibid.
αὐταρδ[ὴ]ς, αὐταρδὲ ibid.
αὐτεξούσι[ος] ibid.
αὐτεπάγγελ[ος] ibid.
αὐτεπ' ἀὐ[τῷ], αὐτεπάδεσι ibid.
αὐτήκο[ος] 97 2
αὐτίκα præſens 231 4
cum τε & δὲ pro ἅμα 232 5
opponitur τὰ μέλλον ib. 6
initio periodi ib. 7
αὐτοδοεὶ 97 12, 218 4
αὐτοδ[ίδα]κτος ibid.
αὐτόθε[ν] ibid.
αὐτοκασιγνή[τη] ibid.
ex tempore 233 1
e re nata 97 12, 233 2
palam 233 3
αὐτόκλητ[ος] 97 12
αὐτοκράτ[ωρ] ibid.
αὐτόμολ[ος] ibid.
αὐτονόμ[ος] ibid.
αὐτόπτης ibid.
αὐτοπροσώπ[ῳ] ibid.
αὐτοπτὴς ibid.
αὐτοφόν[ος] ibid.
αὐτόχειρ[ες] 33 9
αὐτόχε[ι]ρ 96 12
αὐτόχθων ibid.
αὐτόχρημα 97 12
αὐτο[ῖ]ει, αὐτο[ῖ]α 94 4
αὐτὸς de alio & ſeſe 94 6
αὐτὸς pro τὸ ἑαυτὸν 112 2
αὐτὸς ſubſtantivum involvens 96 11
in compoſitione ib. 12
αὐτὸς ἑαυ[τ]ῷ[ς] 95 8
αὐτὸς idem ib. 9
αὐτὸ cum τὸ ἴδιον conjungitur 23 11
αὐτῷ & αὐτοῖς 96 10
αὐτῷ pro αὐτῷ 94 6
ἀφηχη σάμβ[ῳ] cum ἐχθ[ρ]αι 118 17
ἀφορμὴ quot modis dicatur 33 1, &c.

ἀφο-

pag. reg.

ἀφεστηκότως 220 8
ἄχεα 248 3
ἄχνυται 249 4
ἄψορροι 219 3

B.

Βάλλω 220 7
βάλλω 369 4
βάλλω βασιλεία 2 3
βασιλεῖα 218 2
βέλτ᾽ pro ἂν βελτίονς 110 9
βέλομαι ποιῶν, ſolæcum 200 13
βέλομαι includit μᾶλλον ſubint. 246 5
τοῖς βελομένοις pro ἐστι βέλοιτο 201 17

Γ.

Γαμήλια 21 8
γὰρ δὴ enim 289 1
videlicet ibid. 2
interrog. ſervit ibid. 3
παρέλκει 294 4
γὰρ δὴ ibid.
γε ſaltem 287 5
cum pronom. ἐγὼ, σὺ, οὗτος ibid. 6
ornatûs cauſa ibid. 7
præced. καὶ ibid. 8
γε δὴ, ſaltem ibid. 9

pag. reg.

γέτοι, γέτοι τε, γε ἔν, & γοῦν 288 10
γέ τοι, γε μὲν ib. 11
γηθόλια 21 8
γηνᾶν, καὶ πίκτειν 129 12
γιγνώσκω ſciſco 130 12
γίνεται pro εἰμὶ 125 1
cum διὰ & gen. ibid. 2
ἐπὶ & dat. ibid. 3
πρὸς ἀγαθῶ καὶ κακῶ 125 4
cum πρὸς, ἐν, ἐπὶ, & dat. verſari 126 5
cum adv. καλῶς ἢ κακῶς ib. 6
cum ὑπὸ & gen. ib. 7
cum ἐκποδὼν 127 8
cum ἑαυτῶ ib. 9
γνόμενα, quæ debentur 207 8
commoditates ib. 9
γνόμιον, id eſt, τὸ ἐκ ἀρ-γυρίου κέρδος 206 5
ἀργύριον ib. 4
abſolutum ib. 6
facultas 207 7
ἀντὶ τῶ καθήκοντος 205 6
γνόμως legitimus 205 1
proprius 205 2
verus 206 3
cohærens 207 8
γνώμας σεμνύνεται 138 2

	pag. reg.
γεώμη νίκᾳ	149 13
γεώμην εἰπεῖν	137 2
ποιήσασθαι	165 9

Δ.

Δαπανηθεὶς pro δαπανήσας	117 15
δ post μ̃ sed encliticum	316 10 320 22
pro εἰς	ibid.
δ sed pro χ	321 23 ib. 24
pro δὴ	322 25
δείλη	37 5
δέον/ & ἑνὸς	28 13
δεῦρο δὴ	291 9
δὴ nunquam periodi initio	290 5
ironicum	291 13
παρέλκει	292 14
pro δ̃ν	ib. 15
δῆπου, δήπουθεν	291 8
δῆλος cum particip.	38 6
διὰ cum gen.	352 6
διὰ δέκα ἐτῶν, δεκάτου ἔτους, πέντε ἡμερῶν, πέμπτης ἡμέρας	349 1
διὰ χαείτων ὁμιλεῖν	359 3
ἀπορρήτων εἰπεῖν	ibid.
κενῆς	ibid.
χειρὸς vel χειρῶν ἔχειν	349 2
χειρὸς σῶμα/ & αἰτίας ἔβχειν	351 1
ἰὼ, πέλας, ἔτως, δάπερ,	

	pag. reg.
πεῖτα, μακρῷ, ἐλίγῳ, πολλῷ, πολύτε χρόνῳ	352 6
βραχέων, πλειόνων	ibid.
διὰ cum acc. per	353 7
δι' ἀδυμάς γίνεσθαι	351 4
ἀσφαλείας, μέσου	ibid.
δι' ἀρχόντων ἔχειν	16 3
λαμβάνειν	ibid.
δι' αἰτίας εἶναι	ibid.
δι' εὐθείας ἀντιγράφειν	16 4
οἴκῳ λαβεῖν	351 5
ἀσφαλείας πίθεσθαι	ibid.
διαβαίνειν infin. act. pro supino pass.	112 4
δίαιτα cubiculum	37 4
διαλεχθῆναι	116 13
pro διαλέξασθαι	117 15
διαμπερὲς	227 7
διανέομαι	117 15
διανοηθεὶς pro διανοησάμενος	ibid.
διαπέπραχθ', actum est	168 21
διαπραξάμενος pro διαπράξασθαι	200 13
διαρέειν	196 3
διαχωρεῖν	127 10
δίδυαι pro δίδυαι ἂν	309 21
διείλεγμαι pro ἐνδέδειγμαι	105 13
διελέχθη, differui	ibid.

δίκ-

pag. reg.

ἄλλη pro δεῖ 133 7
ἁλλήλοιν, scil. σφαλλέσθαι 104 13
ἁμαθύνω 148 10
ἁμᾶν pro μέλλειν 105 15
ἁμὲ pro ἐμὲ 293 2
ἁμὲ cum ἄφελον ἔφυ ibid.
ἁμὲ pro ἐμὲ 294 3
ἁμὲ pro πάντες ib. 4
ἁμὲ impers. & aor. jungitur 295 5
ἁμὲ ἢ vel ἁμὲ ἢ βάλοι vel ἁμὲ navis 298 11.
ἁμὲ ἔφυ, &c. 296 6
ἁμὲ pro ἐμὲ ἄφελ. 299 14
ἁμὲ ἢ, & ἁμὲ ἢ 296 7
ἁμὲ ἢ ἄφελ. ἐλλειπτικῶς, quod si non credis 297 10
ἁμὲ ἢ ἄφελ. 301 14
ἁμὲ ἢ μὴ, vel ἁμὲ ἢ ἁ sin minus 297 9
ἁμὲ ἢ ἐλλειπτικῶς ibid.
ἁμὲν per se positum 133 9
ἁμὴν ib. 8
ἁμὴν pro ἄν ἁμὴν 110 9
ἁμὲ ἢ pro ἢ μὴ 296 8
ἁμὸς γὰρ, vel ἁμὸς τὰρ, vel ἔοικα 259 6
ἁμὸλυνω 118 19
ἁμὸς ἂν, quod si 318 15
ἁμὲ μὴ nisi, si non jam 296 8
ἁμὶ 131 6

pro

E.

Ἑλλάνας 109 1
ἑαυτῦ de 1, 2 & 3 persona 95 7
ἐφ' ἑαυτῦ 370 5
κατ' ἑαυτὸν 383 4
ἐβεννίσι 218 1
ἐγγωνια παιδάριατα 80 8
ἐγχωρεῖν 194 12
ἐγχωρῦν 196 4
ἐγὼ period claud. 92 1
ἐγὼ πίνω 328 12
ἐγωγε - σεσπαροξυσμένως 259 7
equidem ita sentio ib. 6

	pag.	reg.
pro διὸ	101	24
cum dat. participii	296	17
εἶναι cum ἔχων	134	10
ἐπί τινι	ib.	11
filium esse	ib.	12
servum esse	135	13
salvum esse	ib.	15
ἑαυτῶ	ib.	18
licere	ib.	24
ἀμφί τι	340	1
pro ὅπως δύναμαι, aut [illegible]		
χεῖν	138	16
εἰ πού τι παρέλκει	137	1
γνώμῃ	ib.	2
εἴπερ liquidem	298	12
quandoquidem	ibid.	
sic	298	13
εἴπερ ἄρα ἐλλειπτικῶς	299	
		14
alioqui	300	14
εἴργασμαι	117	13
εἶπα, εἰρήθην	117	16
εἴρηκα præteritum Attici cum à ῥέω	ibid.	
εἷς μόνος, ἕτερος δὲ	2	4
εἰς quid sit, ἐλλειπτικῶς	353	8
pro διά	354	9
pro κατά	ib.	10
pro ἐν	355	11
pro ἀμφὶ & περὶ	355	12
pro usque ad	ib.	21
εἰς, quantum attinet	ibid.	

	pag.	reg.
cum [illegible] nom.		
pus designat	356	1
[illegible]		
[illegible] vel πρὸς μέλος		
[illegible] nominativo		
[illegible] adverbialiter		
[illegible]	ib.	
ἑκατόν	1	3
ἐλάττων	1	
[illegible]		
ἐμοὶ quid ergo	298	1
ἐν autem	297	1
ἐπεὶ ergo	ib.	6
cum ἀλλ' ἐπεί cur ergo	325	3
ἐπί vel ἐφ' cum gen. adverbialiter	358	1
post cum	359	2
propter, pro	361	4
pro διά	ibid.	
ἐπὶ πλείονας τὸ πλεῖον		3
ἐπὶ πόδα, ἢ ἐπὶ πόδας	127	8
ἐπὶ πόδα χωρεῖσθαι	ibid.	
ἐπὶ τοῦτον πιθήσεται	165	12
ἐπιτιθεῖν	163	6
ἐπιτρέπεσθαι	50	14
ἐπιτρέπου pro πεποίθησο	114	
		13
ἔπραξαν ἀνιηρυγμὸν	143	3
ἐπὶ λιστος	208	1
ἐλπὶς μεγίστη	132	4

pag. reg.

[illegible] gen.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

pag. reg.

ut aiunt 140 8.

ἐπαναβλητὸν 348 [illegible]

ἐπαναχωρεῖν 190 [illegible]

ἐπανεμεῖσθαι 182 [illegible]

ἐπαυτοφώρῳ 34 [illegible]

ἐπεξίεναι καὶ ἐπεξελθεῖν τῷ φόβῳ 128 [illegible]

ἐπεί, ἐπειδήπερ nam 227 1

ἐπεί δέ, verumtamen 337 3

ἐπὶ ταχέσι, εὐθέως 227 2

ἐπειδὴ εὐθέως ibid.

ἐπὶ initio pro ἔτι 338 4

ἐπεισπ[illegible] 236 7

ἐπὶ cum gen. curam aut munus significat 368 1

τῆς ἐπιτολῆς ibid.

βασιλικ. Ἐφεσίδων ibid.

εὐδυνῶν, vel. δημοσίων, λόγων, ἰκετηρίων ibid.

ἐξουσίας, ταμείου, πολιτικῶν, φονικῶν, σίτου, &c. ib. 2

distributivè 369 3

idem quod διὰ 370 5

adverbialiter 370 6

ἡδέως, σχολῇ, ἀδείας, ἀληθείας ibid.

inter vel præ ibid.

ἐπὶ cum dat. penes significat 372 10

pag. reg.

conditiones pos[illegible]

[illegible] cum dat. [illegible]

[illegible]

[illegible] 13

[illegible]

[illegible]

adversùs 377 13

ἐπὶ τίνας deinceps 375 [illegible]

[illegible] 13

τέτρα 376 16

ἀσφαλείᾳ, ἀσφαλείᾳ πύλης ἀμφιπέρας φυτεῖν ib. 16

ἐπὶ cum accusat. 378 19

ἐξουσίαν 379 20

δεξιὸν in dextram ib. 21

ἀριστερὰν, ἀριστερὰ in sinistram ibid.

πόδα ib. 22

cum verbo [illegible] 378 19

[illegible] 379 20

δάπεδα 4 14

πίδακ 4 15

ἐπικρεμάσθαι 240 8

ἐπιδοξότ[illegible] 40 10

ἐπιεικὴς probè 239 5

admodum ib. 6

commodò ib. 7

satis 240 8

circiter ib. 9

bonâ

	pag.	reg.
bona fide	240	10
βουλεύεσθαι & pro πυνθάνεσθαι	377	17
βυθίζειν	210	8
γαλαξιδην ἥκειν	241	1
γάνος	190	6
γάρ & δηλ	ibid.	
γενεσιουργὸς	210	9
γενναῖος ἀπὸ τῶν ἐυγενῶν	179	19
γεωργεῖν ὀργὰς	67	5
γη-βαθέλλιον	220	8
γνωρίζειν	118	18
δ' ἄλλο & δ' ἄλλοτε pro δὲ ἄρχειν, &c.	133	17
δαιμονίζειν & δαιμονιάζειν	73	2
δῆρα & δῆρα ἀρχαιρεσία	41	12
δημαγωγεῖσθαι	162	1
δημαθεὶς pro δημαγωγηθεὶς	117	15
δημοσία	89	5
δῆμον	41, 11,	89 5
δῆμον ποιεῖσθαι	166	13
δρέπω	117	16
δρύμη	51	15
δρύμη ἵζειν	ibid.	
δρύμῃ λαβεῖν	ibid.	
δρυμοδίκιον	ibid.	
δρῦς ἀγλώσσου	118	18

	pag.	reg.
ἐγγυᾶσθαι λέξαν, δέξασθαι, &c.	ib.	17
ἐκ τὰ	317	15
ἐκ pro ἀν ἢ vel ἀν εἴη	107	1
ἐκ vel ἐκὸς, cum ἔστ, &c.	133	6
ἐκ ἢ pro ἔχει ἔτως	122	3
ἐκτὸν οἰκτὸς, ὡς, οὗ, οἷς	131	1
ἔστι, vel ἔστ' ὅτε	ib.	2
ὡς, ὅπως, ὅστε	ibid.	
ἔστιν ἐλλείπειν	132	3
ἑτὸν	42	13
ἑτοῖμα	21	8
ἑτοιμ-	42	14
εὐαγγελίζω	118	18
εὐαγγέλια	21	8
εὐδαίμων ἐκτεθνηκὼς	16	3
εὐδυσθυμεῖν	ib.	4
εὐδυσθυμίᾳ χρήσασθαι	ibid.	
εὐδύνας ἔχειν	ib.	2
εὐδυπορεῖν	ib.	3
εὐδυωρεῖν	ibid.	
εὖ ἴσθι	152	17
εὐλαβῆσθαι pro εὐλαβεισθαι	117	14
εὖ οἶδ' ὅτι	192	16
εὐεργήτως	67	14
εὑρίσκω	117	16
εὐφεισαι-ήσω-ήκα ήμαι	ibid.	

pag. reg.

ἐφ' οἷς 11 10
ὅτῳ 10 6
ὦ 11 10
ὦ δή ibid.
ἔχαπτέμαις 251 3
ἔχειν ἀμφί τι vel τινα 34 1
ἐν αἰτίαις, ὀργῇ 36 12
pro παρέχειν 142 12
πρὸς vel ἐς 142 11
φυσιν 143 15
ἐῦ ἔχειν τῆς φώμης 141 3
ἔχιν pro ἂν ἔχοιεν 105 15
ἔχλιῦ & χλιῦ pro χλιῇ 133 7
ἔχω cum præpp. ἀμφὶ & περὶ 141 10
cum adv. & gen. ib. 9
ὅπως ἔχω τῆς γνώμης ibid.
cum participio tempus fignific. 142 13
μαθὼν, πεισθεὶς, συλλαβὼν ἔχω, pro ἔμαθον, ἔπεισα, συνέλαβον 141 10
ὡς ἔχω 143 14

H.

Ἦ, ὀξυτόνως 241 2
ἢ ἄν -alioqui 142 3

pag. reg.

ἤ χά 243 3
ἦ γὰρ οὐ 243 6
ἦ ἐς nonne 242 4
ἦ dat. fem. 10 8. 11 11
ἢ ἐπιτηδείως cum ὦ 242 1
ἦ ὅτι 1
ἦ καὶ εὐδίζεται 11 8
ἦ μὴ ἴσον 8 1
ἦ παρὰ 11 8
ἦσιν cum πόρρω & ἔσωθ. 144 2
ἦκον μέρος 57 5
ἤκιστα ἀπαυδᾶσθαι 112 3
ἦμι cum parte. 144 1
ἤλων vel ἑάλων 100 1
ἧμαι sæpe fubaud. 17 5
ἡμίτομον 92 1
ἦν in compof. 28 14
ἦν pro ἔξεστι 133 7
ἦ πᾶς, οὐχ ἥκιστα ἐμοὶ 243 7
multò magis 243 9
refp. ὅπου 244 10
multò minus ib. 11
ἦπερ, παραξυπόνως 245 14
ἦπερ ὀλίγῳ γε ib. 13
ἧπερ σύριον 68 15
ἠπυστάζον 121 3
ἠρυγόμην 101 4
ἤσσων cum var. gen. 26 7
ἠυτρεπισμαι pro ἠυτρέπισμαι 104 13

pag. tex.

Θρασυβ, ὁ Θρασυβ 3 8
18
Θρασυλ. λιμήν 20 7
Θρασυλλ. ἐν 104 6
Θωμαστὸς 259 6
Θωμαστὸν, Θωμαστῶν, &c.
334 10
θεῖα ἰατρικὴ 57 6

I.

Ἰαθεὶς pro ἰασάμενος 117
15
ἰαθεὶς-curans 104 13
ἰαθῆν infinit. act. pro fup. paſſ. 112 4
ἴαται τὸν ἐπὶ πλευμ. 17 3
ἴδι δὴ 691 9
εὖ ἴδι 152 17
ἰλαστήρια 21 8
ἵνα cum indic. 329 1
ἵνα in ſub. ἐλθόντι 110
19
ἵνα καὶ ἄλλοι μάθωσιν 44 1
ἵνα τοῦτο ἀκούσωσιν ibid.
ἵνα τί ibid.
ἵνα & βῶς
particulæ
ἴσον & ἴσα 97 4
ἴσον ἔσεσθαι 42 2
τὰς ἴσους ἀμοιβὰς ibid.
ἐπὶ τῶ ἴσω vel ἴσως ib. 3
ἐπὶ

pag. tex.

ἐπὶ τὴ ἴσῃ ibid.
ἐπ' ἴσου πορεύεσθαι ibid.
ἰσχίον 58 4
ἐπ' ἴσῃ 47 3
ἴσως 120 6
ἰσχυρότερον 74 2
περὶ ἰητρείαν viſendi ſtudio
383 3

K.

Κατ' ἀ, κατ' ὀ, κατὰ, κατ-
ὅση 11 9
καταζῆσαι, interquieſcere
174 11
κατ' ἔλαττον 2 5
ἵνα ibid.
ἥμᾶς ibid.
ὀδὸν 385 7
ὅλεν 2 5
κατάσχεσιν 382 3
καταστηκότα vel καταστῶτα
104 6
κὴ ſequitur τε 302 1
etiam ib. 2
ſed, at 303 3
at verò ib. 4
ſubauditur ibid.
κὴ ἁπλῶς παρέλκει ib. 6
æque poſt æquè vel perinde ib. 304 8
poſtpon. ἄλλος & ἄλλος
ib. 9

vacat

	pag. reg.
vocat	6
ἦ γὰρ οὐ etſi enim	6
ἦ γάρ τοι	16
ἦ ἦ affirmans	4
concutio	13
ἦ cum γε ἄν interpo	16
ἦ ἦν, ἦ δὴ ἦ, ἦ ἦτοι,	
ἦ ἦτοι ἦ	14
ἦ μὴν enimverò	17
profectò	18
porrò	ibid.
equidem	19
ἦ μὴν ἦ	ibid.
	24
ἦ μὰ γε	19
ἦ ἤ pro ἀλλ' ἤ	27
πῶς	7
καί τι atqui	20
verùm vel at	21
etiam	22
quanquam	23
καί τοι ἦ	24
proinde	25
καί τι εἰ vel ἂν	ibid.
& tamen	26
ἦ ταῦτα μὲν δὴ	19
	8
	ibid. 3

	pag. reg.
κλῶς μάλ', jure ac merito	4
μάλ' ἐξυτόνως	11
planè, quod ſi, ſi	ib. 12
ſine iota ſubſcripto	ibid.
μάλ' ἤ	13
μάλ' cum acc.	
	2
propter	3
per adverbialiter	4
ἅμα	7
ἐναντίον vel πρὸς	4
τὸ κραταιτερὸν, pro viribus	3
κράτος vi	ibid.
μικρὸν ἐπιπλεῖον	5
πλῆθος	8
πόσιας	6
πόσον	8
ὀλίγον ὀλίγως	ibid.
σοῖχον	5
χρὴ χάρμης παλιν	1
μίαν	5
ἐναντία τοξεύειν	1
τοῦτο χρὴ δῆ σε	ibid.
	16
	1
	8

pag. reg.

κεφαλογραφίαν εἰπεῖν 1 8
10
καθ' ἀρχάς 33 8
καθαιρεθῆναι 176 14
καθαιρῶν εἰς ἀρχὴν 101
6
καταβῆναι ἐάσαι 49 12
κατακλείσαι 21 8
κατέστην ἐφεξῆς ἡμέρας
5
17
καταφρονεῖν 71 6
κτεινόλεια 36 3
κείρεσθαι ἐν χρῷ 366 14
κεῖσθαι τὰ ὅπλα 174 11
κεκτημένος pro κεκτημένων
111 2
ὀπὶ κέρως vel κατὰ κέρας
369 4
κεφαλαίου & ἀρχαίων κεφ.
89 5
ἐπὶ κεφαλαίου 370 6
κεχλιώτες pro κεχλιῶνα
371 11
κεχυμένως 221 14
κηρύττειν 377 18
κινδυνεύει 259 6
κλοπὴ δημοσίων 49 10
κοινὰ ib. 11
κοινὸν συνέδριον 13 1
κοσμεῖσθαι 121 8
κρείττων cum vac. gen. 43
1. 26 6
κείνεται pro κείσεται 109 7
κεῖνεσθαι πῶς ἐπὶ δικαίῳ
16 4

pag. reg.

κρίνειν 221 10
κυκεὼν πίνειν 50 13
κυκεὼν ὀνομάζειν ib. 13
κυκεὼν νόσος 51 16

Λ.

Λαβεῖν 32 2
λαβεῖν, παιδίαν 304 4
λαβόντες ἔσπερ 74 2
λαβόντος 221 10
λαβεῖν cum particip. 145
3. 199 10
λέγειν pro λέξειν 110 11
λέξειν, φράσειν, ἀπαγορεύειν, &c. cum verbo ἔρχομαι 118 17
λιγύειν, ὑπολιγύειν 320
8
ὀπὶ λόγῳ εἶναι 55 11
λόγοι 53 5
ἐν λόγοις εἶναι 54 7
λόγον αἰτεῖν 52 1, 2
διδόναι ib. 3
λαβεῖν ib. 1
παθεῖν 169 16
ποιεῖσθαι 53 4
κατ' ἐμὸν λόγον 54 9
λόγος 52 1
λόγος ἐπὶ 54 3
λόγος πρὸς 55 10
λόγου τυχεῖν 52 1
εἰς λόγους ἐλθεῖν 54 6

pag. reg.

οὐ λόγῳ εἶναι 514 6

M.

Μαλίστα cum artic. τὸ 446 6
admodum ib. 7
μάλιστα μὲν, εἰ δὲ μὴ ib. 8
cum verbo φαίνεσθαι 503 8
cum ὁμοίως 245 10
μᾶλλον ὅ 245 12
ἀεὶ ib. 2
cum comparat. ib. 3
cum gen. πασῶν 246 4
subintelligitur in βούλομαι, seq. ἤ ib. 5
μεγάλ, μεῖζον, μικρὸν 58 10
μεγας 59 12
μεῖζον καὶ ἔλαττον ib. 19
μειλίχια 21 8
μεμφόμενα ἐυτυχεῖς 22 2
μέλλειν, existimare 149 11
οἱ μέλλοντες 247 8
μέλλω cum infinit. 145 4
debeo 147 7
cupio 147 9. 10
μέμνημαι πατέρος 201 16
μὲν cum δὲ παράλληλον 312 1
μὲν & δὲ initio ib. 2
quidem, verò 313 3
cum, tum ib. 5
μὲν δὴ & quidem 316 11

pag. reg.

μὲν ἔν & quidem 318 13
quidem certè ib. 16
verò ib. 17
imò verò 319 18
enimverò ibid.
at enim 320 19
μὲν οὖν 318 12
at 317 13
μέντοι, μέντοιγε pro μήν ib. 14
μὲν οὖν & γυῖ, Ἰωνικῶς pro ἦν 322 9
τὰ ἐν μέρει, ἐπὶ μέρους, κατὰ μέρος 56 1, 2
πολὺ μέρος 57 4
τὸ ἀμύνειν μέρος ib. 5
ἐπιβάλλον μέρος ibid.
μέτα cum genit. & dat. 386 9
μεταβάλλειν pro μεταβάλλεσθαι 92 7
μεταβάλλεσθαι, id est, αὐτομολεῖν ibid.
μεταξὺ 248 1
pro μετὰ ib. 2
μεταξὺν τοῦ ἴσου 46 2
ἐπὶ μετρίου 30 4
μέχρι cum τοῦ vel τοῦτο 249 3, 4
μηδὲ ibid. 3
cum aliis adverb. ib. 6
cum genit. ib. 7
μήτηρ ἦ 250 8
μὴ γάρ γε, μὴ δὲ δὴ 263 9

μὴ

pag. reg.

μὴ δῶμεν 262 10
δῶν μὴ ἔχωμεν
ὃν μὴν, μὴ ὄν τι, μὴ ἔν
μὴν αὐτοεγὼ, vel
10
μὴ
μὴ
μὴ ὁ cum infinitivo
μὴ ὄφις verbis
apponuntur
μὴ σφεσιῶν τε, pro
ibid.
μὴ πλεόντων, μὴ τι
11
μηδὲ ne quidem 268
μηδὲ ἐν 268 16
μηδὲ ἔγγυς 269 17
ibi 18
μηδείς cum μηδὲ
37 7
μήτηρ δὴ 262 11
μηχανὴ 58 8, 9
μηδὲ πείσεσιν, ὀνήσεσι δὲ
μιαρὸς 10 5
μικρὸν τι μέγα 58 10
μικρὸς δὲ ὀλίγος 59 11
μισῶ pro μισῷ δὲν ibid.
μοι δὲ καὶ abunde. 93 2
δεῖα μοῖρα 57 6
μυελὸς ὀστοῦ 70 7

N.

pag. reg.
60 12
ibid.
ibid.
13
7
149 12
ib. 13
150 14
ib. 15
151 15
invaluit 127
10
11
pro 107 1

Ξ.

pro ξυμβήσεται
ἂν vel ἀν ξυμβήσεται 167
17
ξυρεῖ ἐν χρῷ 366 14
ὅτι ξυρῷ ἀκμῆς ἴσωσον ib.
15

O

Ο.

Ὀδύ, νύ, τύ.
ὁ, ἡ, τό.
ὅδε, ἥδε, τόδε.
ὅδε ποιῶν, &c.
ὁδὸς saepe subaud. 16
ὁδῷ βαδίζειν
πλεῖσθαι
οἶμαι vel οἶμαι
οἶμαι
οἶμαι cum βλέπω
οἶμαι pro οἶδα 16
οἶμαι ὅτι 152 16
οἶμαι obsecro 153 19
οἶσθα imper. per se posit. 108 6
οἱ καθ' ἕκαστον 2 5
ἕκαστα ibid.
ἡμᾶς ib. 3
οἱ pro τοῦδε vel τοῦ 4 12
ὦ, οἰχόμενος 60 1
οἰκοφθορέα 51 16
οἰκοφθόρος ibid.
οἶμαι, utique 152 18
οἷς 65 10, 11, 66 12
οἷς ὁπλίτου 72 16

ὄντα, νόμιμα 216 14
ὄπιν 251 1

ὄν

69 6
72 16
71 12
69
68
68 3, 69 4, 5
332 6
10
69 4
8 2, 10 5
9 2
8 2
217 3
324 1
ib. 2
ib. 3
106 16
325 6
ibid.
326 6
10 4
98 14
332 8
8 2
ibid.
ibid.

pag. vers.

ἔστι pro ὄστις
ἔτερος ἕτερος
εὖ ὦ pro ἐκεῖνο οὗ
εἰ γὰρ ; nonne ?
εἰλλὰ
εἰν
εἰμαρται
ἐπι
& ἐπὶ δὲ
ἐ γὰρ sine interrog.
ἐ γὰρ τοι ἐλλὰ 267
ἐξαυτῆς 180
ἐλλὰ ne quidem 268
ἐλλὰ εἰν 268
ἐλλ' ἐξ γὰρ 269
ἐλλὰ εἰς
ἐλλὲν γὰρ εἰν
ἐν 65
ἐνὶ πολλῶ δεῖ
ἐνὶ ὀλίγῳ δεῖ ibid.
ἐνδεκατερος λειπεῖν 270
ἐ ἐστιν, ἐ μὴν ἀλλ' 270
ἐ φημι pro φημὶ ἐ 267
verbo postponitur 260
ἐχ in fine periodi ἐξυπνος
ἐχι 264
ἐχ Ἰσωκῶς ἐστὶ τὸ ἐχ 64
9
ἐχ ἕτερος φαίνεται 259
ἔχων, ἐχῶν ibid.
ἐχω ἕτερος ὑπόθεσις 216 15
ἐχ postpositum verbo 260
1
ἔχμηνον 266 9

pag. vers.

pro eam unique
vel
267
Nem 51
atque in 291 12
in demum
ne dicis
cum
τις & τὶς
vel
pro μάλιστα 267
12
ὕπνον pro λέων ἐγω
ὅπως 252
ὅς pro ὅτις 267 14
ὅτι ib. 13

Π.

pag. reg.

Παθεῖν τι, aliquid humanitus accidere 160 13
χρὴ παθεῖν ἢ δοπίσαι 161 14
παῖδες 74 3
παιδιμεὶ 219 4
παιςεατὶ παιςεατᾶ ib. 3
παισυδεὶ vel παοσυδεὶ ib. 4
παισυδίη poeticè ibid.
παντάπασι μὴ ὄν 259 6
πάντες ὅσοι 9 2, 68 1
παντὸς τῦ βελήσυ 346 12
πάντως δήπυ 259 6
πάννυχε, vel πάνυ μὴ ὄν ibid.
παρὰ cum gen. 389 1
dat. ib. 2
accuſat. 390 3
in comparationibus 396 15
intermiſſioni ſervit 397 16
παρὰ μικρὸν, ὀλίγον, βεαχὺ 393 9
πολὺ longè, multò 392 7
multum abeſt ibid.
longè minus ib. 8
τοσῦτον 394 12
ſupra, infra 391 5
propter ibid.
ſitum eſſe ib. 6
τὸ παρ' ἡμᾶς ib. 6
παρ' ὀσον 68 3, 69 4, 5
παραδέδεῖσθαι 117 15
παραδεχθεὶς qui excepit 104 13
pro παραδεξάμενος 117 15
παρακινεῖν 102 8
παραλλαξ 384 5
παρασαπικὸς ἀνὴρ 159 9
παρέσκημα ibid.
παρέσκῆται 12 13
ὁ παρεσχὼν, & τὸ παρεσχὸν 196 4, 211 2
παρατυχὸν 196 3
παρευπίνα 158 8
παρείκοι 251 1
παρεῖναι, & παρελθεῖν εἰς τὸν δῆμον, βελλῶ, &c. 355 12
παρεισάναι ſiſtere, afferre, mentem injicere 157 7
παρείσαξις, in medium producere, &c. 158 8
præſenti animo eſſe 159 9
ſubigere ibid.
παρὸ 12 9
παροινεῖν 102 8
εἰς πᾶσαν 74 4
πᾶς ὅσις 2 9
πῆς, πᾶς ἔκας& 84 15
πάσχειν affici animo 159 11
πάσχειν ὀῦ, &c ib. 10
πάσχω facio 160 12

	pag.	reg.
πέμψει pro ἔπεμψε	109	8
πεποιηκὼς pro πεποιηκέναι	200	13
πεπόημαι pro πεποίηκα	104	13, 117 15
περὶ pro ὑπὲρ	398	1
cum verbo ποιεῖν, vel ποιεῖσθαι	*ib.*	2
circa vel contra	369	4
pro ἀντὶ	*ibid.*	
præ, ſuprà	370	6
pro παρὰ	400	6
cum dat. circa vel in	*ib.*	7
ὑπὲρ	*ibid.*	
cum acc. circa	400	8
ſub.	401	9
πέτεση	102	6
ὁ πετόμενος aër	211	3
πεῖδεῖν	161	15
πειρᾶν	*ibid.*	
ἐκ πειστέας τι ποιεῖν	360	3
πεισῆναι	101	6
πέφος	34	9
πεφενάκικεν pro ἂν φενακίσειεν	107	3
πεφυσιωμένως	221	14
πῇ μὴ, πῇ ἧ	257	3
χρὶ πλῆθος	385	8
πλὴν ἀλλὰ	274	9
πλὴν ἀλλὰ ἢ nisi	*ibid.*	
πλὴν εἰ, & πλὴν ἐὰν	*ibid.*	
πλοΐμος vel πλοῖμος	74	5
χρὶ πόδας	384	6
ποῖα ἄττα	14	19
ποιεῖν & ἐργάζεσθαι, beneficio aut damno afficere	162	1
ποιεῖν διαδικασίαν	163	4
ἐπί τινι	*ibid.*	
ἐκ ποδῶν	165	12
ἐξώλη καὶ ἀπώλη	166	15
ποιεῖσθαι adoptare	163	5
εἰς ἑαυτὸν, id eſt, ἀναδέχεσθαι	165	11
ἐκποδὼν	*ib.*	12
ὀργὴν	*ib.*	10
ἔργον	166	13
ἐν ὀργῇ τινα	164	6
interpretari	166	14
πίσεις	164	7
χάρις	*ib.*	8
χάριν	165	10
ὑφ' ἑαυτὸν	*ib.*	11
ποιῆσαι ἀνόνητον	163	3
λόγον	167	16
pro ποιεῖν	116	13
ποιησάμενον pro ποιήσασθαι ἂν	200	13
ποιήσασθαι γνώμην	165	9
πόιησον pro ποίει	116	13
ποιῶ cum adverb.	162	2

	pag.	reg.
πολιτικὰ	75	6
πολλοῦ γε δεῖ, & πολλοῦ γε καὶ δεῖ	269	18
πολὺς	56	12
pro δυνάμει πολλῇ	79	7
πόσα ἄττα	14	19
ποτὲ aliquando	ἐλλείπει 304	3
ποτὲ μὲν, πολὲ δὲ	257	3
πῃ encliticum, particula		
παρεμπληρωματικὴ	258	4
pro πῶς	*ibid.*	
ἐδὲν πρᾶγμα	76	8
πρᾶττειν, dare operam	167	17
occultè moliri	*ib.*	18
impetrare, convenire	*ib.*	19
πράττεσθαι exigere	168	20
πραξικοπεῖν	77	11
πρᾶξις	76	10
πρὸ ante	401	10
προβολὴ, id est, ἀφορμὴ	35	2
προθεσμία	50	14
προλαμβάνετε pro προλαμβάνειν	109	7
ἐκ προνοίας	214	8
προποιεῖν	61	1
πρὸ ὀδοῦ	*ib.*	2
πρὸς cum gen. pro ὑπὸ vel παρὰ	403	1
ἐναντόσημος est	*ib.*	2
cum ἀγαθὸς & κακὸς	125	4, 404 3
pertinere	*ib.*	2
cum αἷμα, πάθος, μισθὸς, ἀνδρῶν, γυναικῶν	405	5
pro ἕνεκα	142	11, 405 5
per in jurando	406	6
apud vel coram	*ibid.*	
cum dat. ad juxta	*ib.*	7
apud vel cum, in, præter munus	*ibid.*	
cum acc. ad.	407	9
πρός τι, relativum	*ibid.*	
πρὸς τί; interrog.	*ibid.*	
adverbialiter	408	10
adversus	409	11
apud	*ib.*	12
inter vel cum	*ibid.*	
præ	410	13
propter	409	12
secund. vel pro	410	13
τύπτεις adhæc	406	7
προσβάλλεσθαι	158	8
προσέχει τὸν νοῦν	108	5
προσήκειν pro προσήκει	133	7
πρόσθεσις τοῦ βέλους	137	2

	pag. reg.
πεπίναι vel πεπισθῆναι τῇ βουλῇ	138 2
πεπομίζαι	103 11
πεπόμικυς	ibid.
τὸ πεπρὸν	89 5
πεπαιδεῦσθαι	168 22
πέρασμα decus	77 12
prætextus	ib. 13
περιαιρεῖσθαι	18 5
περιπλῶσαι γνώμας	138 2
περιπλώω	221 11
τὰ πρῶτα primus	75 18
πῶς	256 1
γῶ	ibid.
& πῶς γῶ ἄν	ibid.
γῶ ἔγω	258 6
certo modo	257 3
ἦ vel πῶς γῶ ἔ	259 6
ἦ, πῶς ;	257 3
ἔ; nonne?	257 2

P.

Ῥᾳδιέργημα	79 1
ῥᾳδίως temerè	255 13
facilè	ib. 14
cum ἔχω	ib. 16
cum ἔπω	ib. 12
ῥωμαϊστὶ	218 1

Σ.

Σημεῖον, τεκμήριον, ἀπόδειξις	79 1
σοὶ vid. μοὶ	93 2
σὸς, σὴ, σὸν	ib. 3
σπουδάζω	221 12
στέγειν pro στεγάζειν	103 10
στέργειν, &c.	121 3
στοιχηδὸν	218 2
χατὶ στοῖχον	103 10
στρέφειν	102 9
συγκεστεῖν conflare	169 1
exercere	ib. 2
συμβαλεῖν καὶ συμβάλλεσθαι τὸ λόγιον	170 3
συμφρονεῖν	142 11, 170 3
συμφρονῆσαι	53 3
σὺν cum dat.	386 10
διὰ	387 12
cum εἰπεῖν	388 13
σωζάπλω	103 11
σύνοιδα pro σωοίδω	151 16
cum partic.	201 16
σωπερόξει pro σωπερόξεις	108 5
συῤῥαγλῶσαι	101 6
συσταδὸν	219 2
συστῆναι	101 6
συστοιχεῖν	103 10
σφόδρα γε	259 6
σχεδὸν ὅσον	72 15
σωρηδὸν ὅσον	219 2
σωτήρια	21 8

T.

Τὰ pro εἰς τὰ	353 8

τὰ

	pag.	reg.
τὰ καθ' ἡμᾶς	2	5
τὰ μὲν τὰ δὲ	4	16
τάπηες vel τάπητες	173	11
τὰ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα	99	17
τε ſolum: vacat	302	1
εἰ δὲ τῷ τέλει	368	2
τελεῖν pro τελεῖσθαι	104	12
εἰς ἄνδρας	*ibid.*	
τέλλεται pro τέλλονται	106	17
τέλος, magiſtratus	80	3
τεκμήριον	79	1
τέρπα	15	20
τῇδε	3	8
τὰ κεῖσε	*ibid.*	
τῇ μὲν νῦν, pro τὴ μὲν νῦν	303	5
τὴν προσόψιν	3	11
τὴν ταχίστην	*ibid.*	
τι vacat	302	1
indef. interrog.	83	12
τί χαίρεις;	81	7
τί γὰρ ἂν ἄλλο	*ibid.*	
τί γὰρ ἔχει;	82	11
τί δὲ ἄλλο ἢ;	81	7
τί δὲ τί γὰρ εἰ μὴ	81	8
τί μέλλω, quidnam, quidni?	82	11
τί μέλλω	*ibid.*	
τί δῆτα	80	6
τί δήποτε	*ibid.*	
πιθέναι cum præp. εἰς & acc.	173	9
πιθέναι vel πίθεσθαι pro confeſſo ſumere	171	6
τὰ ὅπλα	173	10
pro τάπηες	173	11
pro στρατοπεδεύεσθαι	175	12
caſtra munire	*ibid.*	
ἀνὴ τὸ πολιορκεῖν	176	13
πίθεσθαι aſſentiri	170	4
moderari	171	5
τὸν ἀγῶνα	*ib.*	6
ducere	172	7
tribuere, aſſignare	*ib.*	8
πίκτειν de viro	129	12
τέμνειν vaſtare	176	11
ὃ τις pro τίς	80	4
τὶς pro ποῖος	80	1
indef. παρέλκει	83	12
cum particip.	167	7
τίς ἄρα πότε δῆτα	80	6
τὸ in accuſ. cum alio caſu	5	18
pro ὃ	4	13
cum infin.	5	18
τόδε τι	3	9
τὸ διά τι	*ib.*	10
τὸ καθ' ὅλον	2	5
τὸ κατὰ ἀρχάς	33	8
τὸ λεγόμενον	5	17
τὸ μὴ τὸ δὲ	4	16
τὸ μὴ τι, τὸ δέ τι	*ibid.*	
τυγχάνειν	2	6

	pag.	reg.
τὸ ὂν	4	15
τὸ τί ἦν εἶναι	3	9
πίστωσις igitur	326	7
pro δὴ	*ibid.*	
& quidem	327	8
j m verò	*ib.*	9
at	*ib.*	10
& tamen	328	11
cum ἐγὼ	*ib.*	12
πρὸς τοῦτοις	406	7
τοσοῦτον, id eſt, τὸ δὲ τί μόνον	85	1
τοῦτο, παρέλκει	98	14
τοῦτο μέ, τοῦτο δὲ	5	16
τοῦτο pro χρὴ τοῦτο	382	2
εἰς τοῦτο ἀφίξη	102	6
τοίτον ἡμιτάλαντον, &c.	29	14
συγχάνειν cum variis particulis 177 15,16, 178		17
cum gen. ſortiri	178	18
τὸ τυχὸν caſu	214	8
pro ἴσως	*ibid.*	
τὸ τυχὸν πλάσμα	213	7
τυχόντες ἀνθρωποι	*ibid.*	
ἡ τυχοῦσα ζημία	*ibid.*	
τυχὸν vulgaris	*ibid.*	
τῷ cum infin.	5	18

Υ

Ὑμέτερος	92	1
ὑπάρξαι χρείας καὶ ὕβρεως	181	2
ὑπαρχει ἀντὶ τοῦ ἕξεσι, συμ-		

	pag.	reg.
Calyci ἀνάγκη	182	5
ὑπάρχειν ἐυεργεσίαν	181	3
favere	*ib.*	4
ἀντὶ τοῦ εἶναι	182	4
ὑπάρχοντα, ἀντὶ τοῦ ὄντος	214	9
ſubſidia	*ibid.*	
pro deo ipſo	215	10
ὑπάρχουσα τιμὴ	*ib.*	11
ὑπάρχω	180	1
ὑπάρχων κινεῖς	215	11
ὑπάγγυος οὐσία	49	12
ὑπὲρ cum gen. pro ἀντὶ	410	1
propter cum infin.	411	2
pro ὑπὸ præ	*ibid.*	
cum accuſ. ſupra v. ultra	*ib.*	3
ὑπερημερία, ὑπερήμερος	50	14
ὑπερήμερόν τινα λαβεῖν	*ibid.*	
ὑπερήμερος τῆς περιστάσεως	*ibid.*	
ὑπερπερίστατος	*ibid.*	
ὑπερφαλαγγᾶν, ὑπερισχύειν	369	4
ὑπερφυῶς δὴ	334	10
ὡς	*ibid.*	
ὑπὸ cum gen. à, ab, abs, propter, διὰ præ	411	4
	412	5
cum dat. ſub, cum, ab, propter, præ, per *ib.* 6,	413	7
cum acc. ſub.	*ib.*	8

ὑπερ-

pag. reg.

ὑπονόμευειν 100 2
τὰ κατ' ὑπόψιν 382 3
ὑποξέλλειν ſubducere 183 8
ὑποξέλλεσθαι ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι 182 6
ſubmittere 183 6
remittere *ib.* 7, 8
ὑποσιωπᾶν 101 6
ὑποσφίγειν 102 9
ὑποπροσφορὰ *ibid.*
ὑπόχρεως οὐσία 49 12
ὑστεραία 18 5
ὑστερεῖσθαι τῆς χρείας 50 13

Φ.

Φαίνεσθαι τὰ ἱερὰ, pro καλλιερεῖν 186 2
φαίνεται 259 6
φαίνομαι conſtat 185 1
ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν 369 4
φανερὰ οὐσία 49 12
φανερὸς cum partic. 38 6
παρὰ φαῦλον 394 11
φέρε, age 187 6
δὴ *ib.* 291 9
εἰπεῖν 187 7, 8
ſolùm ſine εἰπεῖν 188 9
φέρειν pertinere 186 3
χαλεπῶς *ib.* 4
νύκτα vel ἡμέραν 187 5
φέρεσθ χαλῶς, καλῶς 189 10
φέρων παρέλκει 204 5
φεύγειν 123 12
ὁ φεύγων reus *ib.* 12

pag. reg.

φθάνω 199 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7
ἡδὺς φθόνος 85 2
φίλε τέκνον 24 2
φονᾶν 377 18
φοβέομαι 221 13
φοβοῦμαι cum ἔρχομαι 118 17
ὁ φρονηματίας 159 9
φυγέομαι 221 14
φὼρ, φωρᾶν, φωρεῖον 34 9

X.

Χάειν ποιεῖσθαι 165 30
χαριστήρια 11 8
χάριτες 49 11
χεὶρ 86 4
εἰς χεῖρας ἰέναι 87 8
διὰ χειρὸς, vel χειρῶν ἔχειν 350 2
ἐκ χειρὸς 86 4, 5
χειρῶν ἀδίκων ἄρξαι 87 8
νόμος 86 6
ἐν χερσὶν 87 7
χόλος 67 14
χρεωκοπεῖν 87 9
χρεῶν ἀποκοπαὶ *ibid.*
χρῆμα 88 1, &c.
ὡς ἡδὲν χρῆμα 89 4
χρήματα ἐνεργὰ, ἀργὰ *ib.* 5
ὀπίπια, ἄπια 90 6
χρῶ pro χρὴ 133 7
χρυσὸς ὀπίσημος, ἄσημος 90 7

pag. reg.

ἐν χερῶ ηλιτέως τῦ κινδύνυ 366 15
μάχεσθαι ibid.
ἐν χερῶ ηλιτέως 367 7
πρὸς τὰ βιβλία συμπόσια ibid.
φίλοι ib. 16
χώρᾳ, ἐν χώρᾳ, χὰ χώρᾳν 91 8, 9, 10
χωρεῖν cum præp. & gen. 192 9
cum ἐπὶ & acc. ibid.
cum ὁμόσε & dat. 193 10
pro capacem esse ib. 11
pro ἐνδέχεται ibid.
χωρὶς τέτων 414 9
pro ἄνευ ibid.
præter ibid.
nisi, præterquam ib. 10
adv. seorsum 415 11

Ω.

Ὦ cum ὅτι heus tu 258 5
cum ἐπὴν ibid.
ὦ τί 82 10
ὢν 215 12
ὤν, id est, ζῶν ibid.
pro ἀκμάζων 216 13
παρέλκει ib. 14
ὁμὴ ὤν, id est, δυνατὸν 215 12
ὥρᾳ, ἐν ὥρᾳ 91 11
ὥραι 92 12

pag. reg.

ὡς ὀξυτόνως, pro ὅπως 338 21
idem quod πῶς ibid.
ὡς ἀτόνως pro ὅπως 339 22
pro ὅπως δὴ ib. 23
pro ὅπ 332 7
pro utinam 330 4
& ὅπ conjunctim 333 8
cum adv. ἀληθῶς ἀτεχνῶς, ἑτέρως, κυρίως, καλῶς ib. 9
adv. postponitur 334 10
cum indic. 335 12
pro ut infin. sic ὥστε 329 2
pro ἐπεὶ vel ἐπὶ 336 16
pro εἰς vel πρὸς ibid.
cum ἕκας ⊙, ornatûs causâ 337 17
ἔμοιγε δοκεῖν 112 6
cum πρὸς 337 10
cum partic. 196 1, 330 3
seq. ἐκ τῆς δικαιοσύνης, &c. 338 20
παρέλκει ibid.
in sub. ἐλλείπει 110 10
ὡς ἂν εἰ, & ὥσπερ ἂν εἰ 331 5
ὡς λόγ⊙, sub. ὅτι 330 3
ὡς μὴ, ὡς μὴ 337 18
ὡς ὃ δεῖ, pro ὡς ἐκ ἂν δέοι 335 12
ὡς τάχιστα, vel ὡς τάχ⊙ 332 8

	pag.	reg.		pag.	reg.
ὡστὲ, ὥστερεὶ, ὥστερεανεὶ	66		ὡς ὄφελον	156	5
	12		ὦχετο ἀπιὼν	231	
ὄφελον	156	4			

Δίξα τῇ Θεῷ.

A True CATALOGUE *of all the* Works *that are Printed and Publiſhed of the Honourable Sir* Matthew Hale *Kt. late* Chief-Juſtice *of the* King's-Bench; *and are to be Sold by* William Shrowsbery, *at the Sign of the* Bible *in* Duke-Lane.

1. THE Primitive Origination of Mankind, conſidered and examined, according to the Light of Nature. *Fol.*

2. Contemplations Moral and Divine. Part 1, 8*vo.*

3. Contemplations Moral and Divine. Part 2, 8*vo.*

4. *Difficiles Nugæ*, or Obſervations touching the *Torricellian Experiment*, and the various Solutions of the ſame, eſpecially touching the Weight and Elaſticity of the Air. 8*vo.*

5. An Eſſay touching the Gravitation or non Gravitation of Fluid Bodies, and the reaſons thereof. 8*vo.*

6. Obſervations touching the Principles of Natural Motions, and eſpecially touching

ing *Rarefaction* and *Condenſation*: together with a Reply to certain Remarks touching the Gravitation of Fluids. 8*vo*.

7. The Life and Death of *Pomponius Atticus*; written by his Contemporary and Acquaintaince *Cornelius Nepos*: Tranſlated out of his Fragments. Together with Obſervations Political and Moral thereupon. 8*vo*.

FINIS.

De Præcipuis

GRÆCÆ DICTIONIS IDIOTISMIS, ET PARTICULIS.

Auctore

FRANCISCO VIGERO, *Rotomag.*

EDITIO DECIMA TERTIA,

Prioribus omnibus longè Auctior & Emaculatior: in quâ aliquammulta quæ deerant ſupplentur, luxata reſtituuntur, plurima denique vitioſè exarata ſummâ curâ corriguntur.

Acceſſit præterea Obſervationum perquam utilium ampliſſimum Auctarium: necnon

VOCUM GRÆCARUM INDEX Locupletiſſimus.

LONDINI:

Excudebat *B. M.* Impenſis *Gulielmi Shrowsbery*, apud quem væneunt ad inſigne Bibliorum in vico vulgò vocato *Duke-Lane*, 1695.

INDEX

Vocum Latinarum.

In quo Numerus primus Paginam, cæteri Regulas indicant.

A.

	pag.	reg.
A, Ab, abs	412	4
à fronte	227	8
à tergo	*ibid.*	
à longo tempore	364	10
à ſecretis	368	1
à regiis ſigillis	*ibid.*	
à publicis rationibus	*ibid.*	
ab epiſtolis	*ibid.*	
abſit	266	8
abſit enim	263	9, 10
abſolvi	128	12
abſolutum	206	6
abſque	414	9
abundantiâ otii aliquid facere	360	3
abundè	379	10
ac vel atque	304	9
ac de his hactenus	99	16
accommodare ſe ad alicujus voluntatem	176	14
accuratè	230	2, 408 10
aciem inſtruere	173	11
acies ordinata & quieta	174	11
actum eſt	168	21
adducere in magnum diſcrimen	142	12
eò adduxit res noſtras	204	5
adjectivum neutrum pro ſubſtantivo fœminino	23	1
adjectivum diverſi generis à ſubſtantivo	*ibid.*	2
adjectivum neutrum cum ſubſtantivo cujuſcunque generis, aut numeri	25	3
admiratione dignum	*ib.*	4

pag. reg.

admodum 239 6, 246 7, 341 2
admovere equum ſeſſori 157 7
adoleſcens eximius 88 2
adoptare 163 5
in adoptionem dare *ibid.*
adoptio activa, paſſiva 164 5
adverbia in σι 218 1
in δὸν *ib.* 2
in πὶ 219 3
in σὶ *ib.* 4
in δὶω *ib.* 5, &c.
adverſus 378 18, 408 11
æqualiter 47 5, 358 1
æquè, atque 47 6, 304 8
æqui bonique conſulere 119 2
æquo jure 46 3
æquum eſt
aër 211 3
ærarii 155 3
primâ æſtate 223 5
juſta rei æſtimatio 215 11
ætate admodum provectus 144 8
ætatis noſtræ homines 2 3
ætatis noſtræ res *ib.* 5
affici animo 159 11
age 187 6, 291 9
age ergo 235 6
agere cum ſenatu, cum populo 355 12

pag. reg.

alicubi 131 2
alioqui 242 3, 243 6
alioqui nôn 265 6
aliquando 131 2
aliqui *ib.* 1
alter quidem, alter verò 2 4
alternis diebus 412 3
alterum è duobus 28 13
Anabaptiſtarum error notatus 23 2
an 241 2
an verò 303 4
præſenti animo eſſe 159 9
ante omnia 247 8
anteponere alicui 119 1
aoriſta in δω, activè ſignificantia 104 13
aoriſta paſſ. pro activis 117 15
aoriſta media 118 19
aoriſt. pro præſenti 114 11, *ibid.*
aoriſt. infin. & imperf. pro præſenti 116, 13
aoriſtum ſecundum in δὸν 117 14
aoriſtum indic. pro optativo 108 4
aoriſt. & præter. paſſ. pro act. aut med. 117 15
apertè 226 6, 209 9
ardor certaminis 86 6
argenti fodinæ 42 12
arripere 379 19

Artes

pag. reg.

Artes liberales 39 8
artic. ſubjunctivus participio præmittitur 198 8
artic. præpoſitivus nomen & participium involvens 1 1
artic. præpoſitivus geminatus 1 2, 8 19
artic. cum adverb. & præpoſit. 2 3
artic. cum appellat. proprium deſignat 6 19
& cum participio 7 *ib.*
articul. cognomenti loco proprium ſequitur *ibid.*
artic. præpoſ. certi aliquid δεικτικῶς demonſtrat *ib.*
artic. præpoſit. cum μὴ & οὐ 2 4
artic. præpoſ. cum χρὴ 2 5
artic. præpoſit. demonſtrativus 3 7, 8
artic. præpoſit. diverſi caſus à nomine 6 19
artic. ὁ, id eſt, filius 3 12
artic. οἱ, id eſt, filii 4 *ibid.*
artic. πλὼ cum προσόπλω & παχίσλω 3 11
artic. τὸ cum γνῶ & ἔχον 2 6
artic. τὸ pro ὃ 4 13
artic. τὸ cum particip. λελοιδόρωσον 5 17
artic. τὸ cum particip. ὄν 4 15

pag. reg.

artic. τὸ cum infinitivo 5 18
artic. τὸ vel τὰ cum μὴ & οὐ 4 16
artic. ſubjunct. cum μὴ & οὐ 8 1
artic. ſubjunct. præcedente ἤδη *ibid.*
articulus ſubjunct. ἥ fœmin. 10 8
artic. ſubjunct. præpoſitivum aut nomen involvens 12 12
articul. ſubjunct. antecedit 12 13
aſſentiri 148 4
aſſignare 172 8
at 303 3, 309 21, 327 10
at fortè 188 8
at verò, at ſaltem 309 19
at enim 188 8, 320 19
at enim dicat fortaſſe quiſpiam 320 19
at enimverò 274 7
atqui 266 9, 275 10, 288 11, 328 11
atque ita 291 12
augere majorem in modum 59 12
aurum in nummis, rude, factum, infectum 90 7
authorem eſſe 137 2, 180 1

B.

pag. reg.

Bellè omnino 239 7
bene velle 173 9
beneficio provocare aliquem 181 2
beneficium aut emolumentum accipere 159 10
beneficium facere *ibid.* 162 1
beneficium conferre 181 3
beneficium reponere 180 1
beneficium divinum 57 6
benevolentiâ aliquem prosequi 142 12
bona immobilia, nexu obligata, mobilia 49 12
bonâ fide 240 10

C.

Cæterùm 308 18, 319 17
calumnia 372 7
cape sis 204 4
capior 100 1
castra metari, munire 175 12
causa propter quam 3 10
causam capitis dicere 16 4
causam dicere 128 12
benè aut male cedere 125 4, 404 3
celerrimè 3 11, 362 7
censeri 104 12
certamen instituere 171 6
certè quidem 225 1, 272 3, 288 10, 308 18
certo modo 257 3, 338 21
circa 340 1
circiter 71 11, 240 9 251 10
circum 340 1
circumspicere 161 15
circumvenire 77 11
circumstantiæ 37 4
cis 4 14
clam 145 3, 221 10
cogitato 359 1
cohærens 349 17, 207 8
coli ab omnibus 403 1
collato pede insequi 384 6
colloqui cum aliquo 52 2
in colloquio mutuo versari 54 6
in colloquium venire *ibid.*
cominus 86 4
commodè 239 7, 357 15
commoditas 35 2
commoditates 207 9
commodiùs habere 255 15
communia 49 11
comparativi constructio 25 5, 26 6, 7, 8, 9, & 27 10, 11
complodo 169 1
conari aliquid studiosè 166 13
concertatio manuum 86 6

pag. reg.

conflare 169 1
confligere 103 11
conſentaneum eſt, *vide* convenit
conſequi aliquem veſtigiis 384 6
conſtare 185 1
conſtituere legis inſtar 150 15
conſulares viri 347 14
contemplatus ſum, vel luſtratus ab alio 104 13
contemptim 359 1
contentum eſſe 120 2
contingens 209 15
continuò 307 15, 339 23
contra 278 19
convenienter dicere 405 4
convenire 167 19, 404 4
convenire unum in locum 385 7
convenit 349 17
convertere in proprios uſus 351 5
converti 102 9
coram, ſtatim 86 5, 406 6
coram arbitris 362 6
coram Deo & hominibus 406 6
mihi crede 152 17
credo, opinor 152 18
cubiculum 37 4
culpare aliquem 351 5, 366 12

pag. reg.

cupio 148 9, 262 8
curatores regiorum ædificiorum 369 2
curſim 220 9
cum 248 2, 341 3, 359 2, 409 12, 413 6
cùm interſit 196 3
cùm liceat 195 2, 4, 196 4, 5
cùm, tum 302 1, 313 5

D.

Damnatum eſſe judicio 155 2
ab arbitris *ibid.*
damno afficere 162 1
de 340 1, 381 1
debeo 147 7
debita remittere 87 9
decreta 130 12
decus 77 12
deinde 234 4, 238 4
dicendi veniam poſcere, dare, accipere 52 1
dicere ex tempore 158 8
didici 141 10
dies certus, dictus, *&c.* 50 13, 14
difficile 41 11
dilapidator patrimonii 51 16
diligenter admodum & accuratè 358 1
ſummo diluculo 223 5

pag. reg.

dimicare pro patria 398 1
dirigere ſagittas in ſcopum 381 1
diripere, populari, vaſtare, *vid.* populari
diſceſſit 203 1
diſertè & conceptis verbis 229 12
diu 357 15
divinâ ope 387 12
divino quodam inſtinctu *ibid.*
domum ſe recipere 371 5
ducere ſeu exiſtimare 172 7
ducere loco 404 2, 408 10
duode in numero 28 13

E.

E re nata 233 2
è regione 26 6
efferri majorem in modum 59 12
effundere iram in aliquem 177 14
ego verò 318 15
eligere 119 1
enim 289 1, 3
enim verò 225 3, 243 7, 272 2, 318 15, 273 5, 274 7
eodem planè modo 343 6

pag. reg.

equidem 287 6, 309 19, 378 12.
equitatus 44 1
equus eximius 88 2
equorum ætatem ex dentibus dignoſcere 45 1
eſſentia rei 3 9
& quidem 310 24, 316 11, 318 15, 327 8
& verò 307 14
& quidem ſi 308 17
& tamen 235 5, 311 26, 328 11
& ſi 296 6
etenim 265 4
etiamſi 305 1
etiamſi autem 307 13
ex tempore 233 1, 346 11, 358 1
excellenter 334 10, 357 15
exceſſus 88 1, 334 10
exempli gratiâ 188 7 226 5
exercere 169 2
exigere 168 20
exiguo numero 386 8
exiſtimare 122 6, 435 9
exiſtimari 149 11, 166 14
extra 340 1, 344 8
extra quam 69 5

F.

F.

pag. reg.

Facere ab aliquo, vid. ſtare 386 18
faceſſere alicui plurimum negotii 142 12
facile eſt 251 1
facillimè 358 1
facio 160 12
facultas 207 7, 209 14
facultas appetendi & averſandi 35 1
fama eſt 54 8
fanda & infanda 59 10
faſti dies 30 1
favere 386 10
ferè 72 15, 251 10, 341 2
ferre 186 4
ferri in hoſtem 193 10
feſtinare 127 11
fidenter 359 1
fiduciæ judex 225 4
fieri poteſt 353 7
filius 3 12
filium eſſe 134 12
firmiter 230 1
in flagranti delicto 33 9
forte fortuna 214 8
fortè 286 2
fortuitò 358 1
frequentes, Gall. *en troupes, en corps* 385 8
fructum ex re aliqua capere 163 3

pag. reg.

fruor, particeps ſum, fructum aut detrimentum capio 123 8
funditùs aliquem perdere 166 15
futur. in ήσω & έσω 117 16
futur. indicat. pro optat. 108 5
pro imper. 109 7

G.

Genitivus cum verbo activo 21 9
genitivus pro nominativo 25 4
genus orationis 53 5
gignere 129 12
gloriam ſibi comparare 176 14
gradum figere 230 1
rei alicujus gratia 345 10
gregatim 218 2

H.

Hactenus 99 18, 249 6
hærere 103 11
heus tu 258 5
hic, hæc, hoc 3 7
hoc unum duntaxat 85 1
honorare 412 4

huc

	pag. reg.
huc illuc	221 12
huc uſque	249 6
prima hyeme	223 5

I.

Jamjam	72 13, 307 15
jam verò	308 18, 327 9
ideò	69 4, 307 15
igitur	290 6, 316 11, 326 7
ignarus	210 16
imminere hoſtium tergo	381 1
immobilia bona	49 12
imò	287 8
imò etiam	274 8
imò verò	319 18
imperativus per ſe poſitus	108 6
imperat. pro ſecunda perſ. fut.	108 7
pro infinit.	109 *ib.*
imperfectum ind. pro opt.	107 2
imperfectum pro præſenti	115 11
pro aoriſt.	114 12
impetrare	167 19
impreſſionem facere	69 4
in flagranti delicto	33 9, 390 3
in itinere	*ibid.*

	pag. reg.
incidere in clypeum, *&c.*	379 21
incipere	180 1
incumbere ſtudioſè	16 2
indicat. pro ſubj. vel opt.	117 1
indignum cenſeo ne	262 8
indulgere, gratificari	67 15
infinit. cum accuſat. pro alio caſu	111 1
infinit. cum nomin. & accuſat.	*ibid.* 2
infinit. pro ſupino paſſiv.	112 4
infinit. cum gignendi caſu articuli	*ibid.* 5
infinitivus pro ſubj. vel opt.	113 9
infinit. participiis imperſonalibus vel indicativo cum ὡς	112 6
pro gerundiis in *dum*	112 7
cum particula ὡς	113 8
infra vires	391 5
ingenium divinum	88 2
ingenium, indoles	66 14
ingens quiddam	88 1
inimicum eſſe	125 2
ab initio	3 11
injuriam reponere	180 1
inquit ille	8 1
inſanire	102 8
inſidiari	62 5

	pag. reg.
insidiosè	358 1
instituta reip.	101 6
instructior fieri aliorum peccatis	13 16
intendendi particulæ	44 1
inter	248 1, 342 5, 409 12
inter sese reconciliari	*ibid.*
inter ambulandum	248 1
& alia ejusmodi	390 3
interesse	186 3, 196 3 415 10
interest	399 3
interfici	412 4
interroganti locum dare	52 2
interpretari	166 14
intimi amici	367 16
intra duos trésve dies	29 17
invalescere	150 14
invaluit opinio	*ibid.*
ira	66 14
iram movere	158 7
irasci	125 2, 164 6
iratum sibi aliquem habere	365 12
irruptione factâ	358 1
ita demum	254 7
itáne veró ?	234 4
itaque	286 1, 311 25
judicium constituere	163 4
in judicium venire	355 12
jure merito	212 4
jus officiúmque	213 5
jus suum obtinere	178 18
justa exequiarum	151 15
justè & injustè	362 7 358 1
juxta	377 17, 406 7

L.

	pag. reg.
Labefactare, ac pervertere	102 8
lacessere	87 8
laudari ob res gestas	354 9
legationes obire	61 1
leges antiquatæ	216 14
leges quarum integra vis est.	216 13
legitimus	205 1
lex domina	51 16
lex abrogata	*ibid.*
libenter	134 10, 85 2
liberales artes	39 8
liberari	101 5
licere	135 14
liquere	185 1
litare	186 2
lis composita	216 13
loco, vice	344 9
locus	56 3, 57 6, 91 10
longe	245 3, 357 15
longè infra dignitatem	392 8

pag. reg.

longo intervallo 359 2
in longum tempus 357 15
loquendi occaſionem præbere 158 7
lucrum ex fœnore proveniens 41 11

M.

Macte animo 254 10
magis atque magis 245 2, 358 1
magiſtratus 80 3, 216 13, 368 2
magiſtratus extinctus 216 14
in magiſtratu conſtitui 101 6
magni facere, minimi 399 3
magnificè de ſe ſentiens 44 1
malè mecum agitur 189 10
malle cum aliquo dimicare 197 6
mane 38 5
manere conſtanter ſuo loco 91 10
maritimus 377 17
Mater-familias 60 1
maxima ex parte 246 6
memini me facere 201 16

pag. reg.

memoriter recitare 345 11
mente dejectum eſſe 102 8
in mentem venire 158 8
mentem injicere *ibid.* 7
mentis compotem eſſe 55 11
mentionem facere 112 5
meridies 37 5
meritò 162 2
metuendum eſt 133 6
minimum 382 2
minus atque minus 359 2
mirum quantum 70 7
mixtim 221 14
moderari 171 5
moderatè 67 14
modus, ratio 58 8
moleſtè ferre 186 4
moliri occultè 167 18
mori in bello civili 390 2
ad mortem rapi 16 3
moveri indecorè 102 8
mulctam perſolvere 176 14
multò 392 7
multò magis 243 9
multò minus 244 11
multum abeſt 269 18

N.

N.

pag. reg.

Nam 14 19, 289 3
navare operam alicui 340 ●
ne dum 65 11, 71 10, 263 11
ne quidem 268 15
neceſſariò 358 1
negatio 261 3
negationes plures, vehementiùs negantes, aliquando affirmantes 261 2
neque tamen 266 10, 11
neſcio 143 14
nihil vetat 65 10
nihil refert 76 9
nihili facere 394 11
nimirum 225 2, 243 7 267 14, 274 7
niſi 261 4, 6, 274 9, 296 8, 325 6, 414 10
niſi quod 68 3, 275 11, 326 6
niſi quod etiam *ibid.*
noctem traducere 187 5
non minus 267 12
nonne 242 4, 5, 257 2, 264 2, 290 4
non ſolum non 253 5, 263 11, 267 13
non utique, non ſane 266 9
novæ tabulæ 87 9
numeralium conſtructio 28, 29 13, 14
numeralia in ωΘ 29 15
numerale involvens τὸ ante 29 16
nunc 2 6

O.

O quo te nomine appellem? 82 10
obiter 62 3, 220 8
oblectationem capere 124 12
obligare alicui fidem ſuam 164 7
obligatio in ſolidum 76 10
obliviſci muneris ſui 145 3
obſidere 176 13
obſecro 153 19
obvolutim 218 2
occaſio 35 2, 48 7, 211 2
occultè 358 1
occupo 190 2
officere luminibus 241 1
officium 41 11
omnino 316 12, 357 15
operam dare 167 17
opes 338 20
opinor 291 8
opportunè 61 2, 362 7
opportunitatem præbere 198 7
optimâ fide 346 12
optimus

pag. reg.

optimus pro indicat. 109 8
oratio vulgaris 54 10
oratione ſolutâ uti 55 10
orationis argumentum dare 167 16
ordine quiſque ſuo 359 2
ordinari 103 10
oriens 1 1
otiosè 371 6

P.

Palam 226 6, 227 9, 234 3, 355 11, 358 1
par pari referre 46 2
parcè 222 3
parere 129 12
pari jure 46 3
pars 1 1
pars pro loco 56 3
pars magna 57 4
parte ab omni tectus 20 7
particip. pro opt. aut ſubjunct. 195 1
participia imperſonalia *ib.* 2
particip. pro gerundiis in *do* 197 6
particip. cum nomine πῆς *ib.* 7
particip. cum verbo λαν-θάνω 199 10
particip. maſcul. multitudinis numeri *ib.* 11

pag. reg.

particip. caſus in accuſ. mutatur *ib.* 12
participium pro infinitivo 200 13
particip. cum verb. animi ſenſum ſignificantibus 201 16
particip. cum præt. med. οἶνοιδα *ibid.*
particip. pro opt. & ſubjunct. cum particula ἐὰ uſurpatur 201 17
particip. neut. accuſat. caſus pro verbo uſurpatur 202 18
partim 5 16
parum abeſt 59 11
paſſim 221 12
patrocinari 158 8
paucis dicere 352 6
peculatus 49 10
peculatus reum peractum eſſe *ibid.*
pecunia ad menſam 36 3
pecunia proba, integra ſumma, nec decurtata 206 4
pecuniæ operantes, otioſæ 89 5
pedetentim 220 7
ex penu 43 14
per 340 1, 342 4, 393 7, 408 10
per partes 342 4

pag. reg.

perfunctoriè 220 8, 408 10
periculum eſt 366 14, 367 15
perinde ac 47 6
perſequor 128 11
pertinere ad 186 3
pervenire ad ſummam potentiam 193 9
peſtis Reipubl. 30 2
placere alicui 136 17
placidè 220 7
planè 139 6, 228 11, 272 2, 273 5, 306 12
plerumque 358 1
pluribus dicere 352 6
plurimi facere 394 11
pluſquam perf. pro perfecto 116 14
ponere arma 173 10
populari 122 7
porrò 291 9, 308 18, 318 17
poſſeſſivum cum alio nomine 94 4
poſſeſſivum cum genitivo *ibid.* 5
poſt 359 2, 375 13
poſtremum omnium collocatus 375 13
poſtridiè 356 14
præ 371 6, 410 13, 412 5, 413 6
præclarè verò 333 9
præſens 231 4

pag. reg.

præſens pro futuro 115 12
Impræſentiarum 232 4
præſertim 246 6
præſto eſſe 158 8
præter 375 13, 407 7, 414 9
præter naturam 390 4
præterquam quod 414 10
præterea 288 12, 375 13
præterit. paſſ. pro activis aut mediis 104 13
præterit. indic. pro optat. 107 3
præteritum pro præſenti 115 11
præteritum pro futuro 116
præteritum paſſivum activè ſignificans 104 13
prætextus 77 12
pridie 16 5
primo impetu 219 4
primo intuitu *ibid.*
ac primum quidem 232 7
principio enim *ibid.*
priſci homines 2 3
pro 409 13, 410 1
pro foribus 401 10
pro viribus 361 4
probabilis 208 12
probè 239 5
procul à terra 348 17
profectò 152 17, 18, 245 13, 274 5, 308 18

pag. reg.
proficere 26 4, 136 16 144 2
proficiſci ad bellum 138 3
progreſſu temporis 342 5
proinde 311 25
promptè & expeditè 64 9, 358 1
in promptu 42 14
promptus 42 14, 202 18
pronomen periodum claudens 92 1
pronomen in fine membri & periodi *ibid.*
pronuntiare pecuniam in caput alicujus, voce præconis 377 18
prope, ferè 406 7
proprius 205 2
propter 340 1, 345 10, 353 7, 354 9, 360 4, 410 2, 5, 412 6, 7
proſequi humanitatis officiis 16 2
publicè 219 4

Q.

Quædam 14 19
quænam 14 18
quæſtor 368 2
quæſtum facere 164 8
quàm 209 13, 256 16, 276 12, 324 2, 334 10
quam optimè 333 8
pag. reg.
quamobrem 10 6, 11 10, 324 3
quandiu 357 15
quandoquidem 237 1, 243 7, 224 10, 298 12
quanquam 310 23, 326 6
quantum 334 10, 336 15, 357 15
quantum conjicere poſſum 336 15
quantum attinet 337 19 355 11
quantum in nobis ſitum eſt 391 6
quaſi 66 12, 331 5, 358 1
quatenus 10 8, 68 2, 69 4
quemadmodum 336 15
quidam 31 2
qui quidem 10 5, 312 1
quid enim aliud quam 81 7
quid ergo 234 4
quidnam ? 83 11
quidni ? quid plane ? *ib.*
quidni enim 257 2, 258 6
quid eſt quod 324 3
quidem igitur 318 15
quidem & certè 307 14 318 16
quin 261 4, *&c.* 332 7
quinetiam 288 12, 307 14, 309 19
quippe 13 15, 265 5

	pag.	reg.
quippe enim	225	3
quis ſine interrogat.	8	2
quiſnam	8 2, 289	3
quiſquis	8 2, 10	4
quivis	84	15
quò	12	11
quod	294 3, 324	1, 332 7
quod aiunt	5	17
quod attinet	70 6, 409	12
quod ſi	296 7, 306	12 307 13, 311 25
quodque ſceleſtiſſimum eſt	4	13
quocunque loco, modo vel tempore liceat	251	1 252 3
quomodo	14	18
quodammodo	131	2
quoniam	5 18, 337	16
quoquo modo	252	3
quorſum tandem?	10	7
quotidie	371	6
quotquot	68	1
quouſque	248 3, 252	4

R.

Racematim	218	2
rapi immaturo fato	401	10
ratio, modus	58	8
ratiocinari	52	3
& ratiocinando percipere	170	3
rationem habere	12	12
rationes reddere	52	2
recreari ac refici	100	3
redigere in poteſtatem	165 11, 378	20
reflecti	100	2
regere	171	5
rem expendere	52	3
remittere	183	7
longè à pedibus removeri	127	8
rependi beneficium	101	4
repetundarum crimen	49	10
repoſitum eſſe	42	14
res familiaris	35 2, 217	16
atqui ita ſe res habet	132	5
reſpicere ad	142	11
reſpublica	75	6
reſpondere	101	4
reum eſſe	128	12
rixam movere	87	8

S.

Saltem	272 3, 287	5, 287 9
ſalutare aliquem nomine alterius	389	1
ſalvum eſſe	135	15
ſanè	308 17, 316	12

ſanguine

	pag.	reg.
ſanguine conjuncti	346	13
ſat ſcio	152	16
ſatagere	167	17
ſatis	240	8
ſcanſim	218	2
ſcilicet	225	2, 274 7
ſciſco	130	12
ſector	128	11
ſecundo numine	387	12
ſecurum reddi	350	4
ſecus	377	17
ſed	303	3, 316 10, 321 23
ſemel	356	14
ſemi cum compoſ.	28	14
ſenatores	346	13
ſenſim	220	7, 358 1
ſententiam dicere	137	2
ut ſentio	54	9
ſentio me aberraſſe	201	16
ſeorſum	202	16
ſeriò	362	7
ſermonem dare	408	12
ſervum eſſe	135	13
ſeſquipedalia verba	44	1
ſeverè	222	1
ſi	293	2
ſi non jam	296	8
ſi quidem	298	12
ſic	298	13, 338 21, 339 22
ſigillatim	2	5, 56 2
ſimilis ſum	138	4
ſimul atque	237	2
ſin minus	297	9
ſin verò	188	8
ſine	340	1, 344 8, 414 9
ſine larva	234	3
ſingularis pro plurali	106	17
ſingularia	56	1
ſinguli	2	5
ſiſtere	157	7
ſive	6	19, 245 14
ſolicitum eſſe	350	4
ſortiri	178	18
ſparſim	221	12
ſpatium	352	6
ſpe optimâ vivere	2	6
ſpectare	142	11
ſpem concipere	125	1
ſpondere	157	6
ſponte	43	14, 370 5
ſtare ab aliquo	386	10
ſtare in procinctu	230	1
ſtatim à vel poſt	347	15
ſtatuere	165	9
ſtatuere dignum pœna vel ſimil.	154	1
ſtoici	346	13
ſtrictim	220	8
ſtudiosè ſectari	16	2
ſtudiosè tractare, curare adminiſtrare	349	2
ſtudium in aliquem conferre	177	14
ſubigere	158	9
ſublimè ferri	219	5
ſubjunctivus & optativus ſine ἂν	110	9

pag. reg.

ſubjunctivus ſine ὅπως, ἵνα, ὡς ibid. 10
ſubmittere ſe 183 6
ſubſidia 214 9
ſubſtantiva neutra ἐλλειπτικῶς poſita 21 8
ſubſtantiva quædam per Ellipſin ſubaud. 17 5
ſubſtantiva in fine membri aut periodi 16 2
ſubſtantivum intellectum 16 3, &c.
ſuccenſere alicui 164 6
ſumere 171 6
ſummatim complecti 164 6
ſummovere aliquem è conſpectu 165 12
ſummo mane 38 5
ſuperior è pugna 359 2
ſuperlativi conſtructio 28 12
ſupra 341 3, 411 3
ſupra modum, ſupra quam oporteat 334 10
ſupra vim dicendi omnem 411 3
ſupra vires ibid.
ſuſpicionem præbere 158 7
ſuſpiciosè vel ob ſuſpicionem 359 1, 408 10
ſubſiſtere crimen aliquod 365 12

pag. reg.

ſincerè 371 6
ſincerè cum adverſario contendere 16 4

T.

Tacitè aliquem indicare 54 10
tamen 274 9, 286 2, 317 13
tametſi 310 23, 326 6
tandem 42 13, 291 11
tanquam 331 5
temerariè 359 1
temerè ac ſine delectu 254 9, 255 13, 358 1
ſuo tempore 92 11
tempus eſt, juvat, decet 91 11
terra culta, inculta 42 12
teſtis auritus, oculatus 97 12
teſtes producere 158 8
timere 125 2, 284 6
tondere ad cutem uſque 366 14
tollere de medio 361 5
tranquillè 220 7
trans 4 14
tribuere, aſſignare 172 8
tum ille 8 1
tum verò 339 23
turpe ducere 365 12
turpe eſt ibid.
tutò 358 1

V.

pag. reg.

Vacare ſibi 370 5
vadimonium permittere, obire, deſerere 50 13
vel potius 245 1
vendere aliquid juſto pretio 215 11
vindicare ſibi aliquid 378 20
venerari 121 4
veniam dare alicui 142 12
venire ab aliquo 389 1
vento ſecundo ferri 73 1
ventus ſecundus *ibid.*
verba 53 5
verba interrogantia & reſpondentia 105 15
verba paſſiva utrumq; aoriſtum habentia 118 18
verbi cauſa 66 12, 187 7 188 9, 226 5
verbis tenus 249 7
verbum activum ſenſum aut affectum ſignificans 104 14
verè 228 11, 291 9, 333 9, 371 6
primo vere 223 4
veriſimile eſt 143 15
verſari 126 5
verſari cum aliquo 340 1
verſari in alicujus ore 54 7, 342 4
verſor 141 10
vertere ſibi aliquid probro 351 5
verum 42 13, 309 21, 317 13
verum enimvero 267 11
veruntamen 266 10, 274 9, 317 13, 337 3
verus 206 3
veſpera 37 5
ſub primam veſperam 223 5
via recta progredi 62 4
viâ rectâ excidere 61 2
viam inſiſtere 1 2, 16 3
viam munire 61 1
viciſſim 52 1, 56 2, 101 4
videlicet 140 7, 225 2, 267 14, 287 4, 290 6 291 8
vincere cauſam in judicio 149 12
violenter 358 1
vir, *id eſt*, maritus 31 2
pro viribus 57 5, 69 6, 338 20
vis appetendi & fugiendi 35 1
vituperari ob initam cum aliquo conſuetudinem 354 9
unde in numero 28 13
vnde viginti 28 13
univerſo 2 5

uno

	pag. reg.
uno excepto	397 16
voce contenta	247 9
vocor	119 1
in votis habere	121 4
uſque ad 249 6,	355 11
ad noſtram uſque ætatem	*ibid.*
eo uſque dum	252 4
uſque in præſens tempus	249 6
uſura	206 5
uſurpare	378 20
ut	410 2
ut aiunt	140 8
ut mihi quidem videtur	336 15
ut etiam	249 4
ut par eſt	139 6
utpote	66 13
ut primum	237 2
uti humaniter	12 12
uti moderatè fortuna	13 16
utinam 133 8,	156 4 293 2
utinam verò	156 5
atque utinam	330 4
quod utinam	*ibid.*
utique 152 18,	225 1, 243 7, 272 2, 286 3, 292 15, 326 7
utrum	294 4

Δόξα τῷ Θεῷ.

ΠΙΝΑΞ

Λέξεων τε & φράσεων ἀξιολόγων ἀφθονώτατος.

Τῶν ἀειλωλῦ ὁ μὲν πρῶτος τὸν σελίδα, ὁ δὲ τρίτος τὸν κανόνα σημαίνει.

A.

pag. reg.

A Cum verbo pro nomine 14 16
Ἀγαπᾶν pro αἱρεῖσθαι 119 1
ἀρκεῖσθαι 120 2
ἀγαπᾶν ſine iota ſubſcripto 121 2
ἄγειν καὶ φέρειν 122 7
Cum διὰ & genit. αἰδοῦς, ζυγοῦ, μνήμης, φρουρήσεις ib.
cum dat. & præp. ib. 5
exiſtimare ib. 6
ἀγελησδὸν 218 2
αἱ κατὰ μίαν 2 5
αἰνίσσεσθαι εἴς τινα 354 10
αἰδάνομαι διαμάρτειν 201 16
ἐν αἰχμῇ πίπτειν 365 12
ἀκηρυκτεὶ 219 3
ἀκλαυσεὶ, καὶ ἀκλαυσὶ ib. 4

pag. reg.

ἀκονιτὶ ibid. 3
ἀκέω vocor 119 1
ἀκεσῶς pro ἀγαθῶς 222 1
quantum opus eſt ib. 2
parcè 222 3
ἀκριβῶς 220 8
ἄκυρος νόμος 51 16
ἄκυροι τῶν ἑαυτῶν ibid.
ἀλλὰ interrog. reſp. ſervi-ens 271 1
enimvero, &c. 272 2
ſaltem ib. 3
ſeq. ἄφες, &c. interrogat. 273 4
ἀλλὰ cum ἄγε vel δὴ 275, 12
poſt compar. pro ἤ ibid.
δὴ καὶ 274 8
νὴ Δία vel νὴ Δία ἀλλὰ ib. 7

pag. reg.

χὸ ἀλλὰ δὴ 273 6
ἀλλά τι ulud 82 11
ἀλλά του, ἀλλὰ μὴν 273 10
ἀλλ' ἄγε 14 19
ἀλλ' ἤ, enimvero 273 5
ἀλλ' ἢ, ἀλλὰ ὅτι, & ἀλλ' ἢ ὅτι 275 11
ἀλλ' ἐγὼ, non autem 273 4
ἄλλοι ἡμεῖς, ὑμεῖς 47 4
ὅσοι 70 7
ἄλλοτι & ἄλλοτε ἢ 81 9
ἀλῶναι τῆς δημοσίων κλοπῆς 100 1
ἅμα cum dat. 223 5
τῷ πρεσβύτῃ, τῇ ἑταίρᾳ, τῷ ἥκει, δείπνῳ, χειμῶνι ibid.
ἅμα τῷ καιρῷ, commodé ibid.
cum infinitivo ib. 6
participio 224 7
ἅμα ἕπεσθαι, ἅμα ἔργον ib. 8
ἀμέλει, utique 225 1
ironicè, ſcil. &c. ib. 2
fiduciæ index ib. 4
pro οὖν 226 5
ἀμεταστρεπτὶ 219 3
ἀμφὶ circiter 341 2
ἄν ἀοριστολογικὸς, δωνητικὸς, παραπληρωματικὸς, ἐλλειπτικὸς 277 1

pag. reg.

ἀοριστολογικὸς cum opt. & ſubjunct. ib. 2
δωνητικὸς cum imperfect. indicat. 278 4
cum aoriſt. utroq; indic. ib. 5
cum pluſq. perf. indicat. ib. 6
cum præt. med. ib. 7
cum optat. 279 8
cum fut. indic. &c. 280 11
cum interrog. & χὠ 279 10
in ſubj. & opt. omittitur παραπληρωματικὸς 282 1
ἐλλειπτικὸς 283 2
ἀν ſine accentu 341 3
ἀνὰ cum acc. per ibid.
pro ἐν 342 4
inter ib. 5
χτὶ 343 6
ἀνὰ Medicorum ib. 7
cum acc. perſonæ, cum ἕκαστος 343 7
ἀναβάλλω 220 7
ἀναβαθὸν 218 2
ἀνάγκη 259 6
ἀναγόμπεν pro ἀναγόμπεσθαι 260 2
ἀναλαμβάνειν pro ἀναλαμβάνεσθαι ib. 3

pag. reg.

ἀναφέρειν πρὸς τὴν σύγκλητον 138 2
ἀνέπαφος ὐσία 49 12
ἀνέσεων pro ἀνεσιῶν 329 1
ἄνδρα præterquam quod 27 11, 344 8
extra *ibid.*
ἄνδρα τέτων 375 13
ἀνεχαίτισε pro ἀναχαιτίζει 114 12
ἀνθ' ὅτε 11 10
ὧν *ibid.*
ἄνθρωπος, maritus, uxor, quidam 30 2
ἄνθρωπος ἑλετέρα λαπάς 20 7
ἀνταποδίδομι pro ἀνταποδίδομαι 101 4
ἀνταποδῶναι pro ἀνταποδοθῆναι *ibid.*
ἀντὶ, pro 344 9
propter 345 10
ἀντικρὺ ὀξυτόνως 226 6
ἄντικρυς, διαμπερὲς, ἐξ ἐναντίας 226 7
pro κατ' ὀφθαλμὸν 227 8
aperte *ibid.* 9
comparativè 228 10
pro ἀτεχνῶς *ib.* 11
disertè 229 12
ἀντισοιχεῖν 103 10
ἀνύσας cum imper. 203 2
ἀπ' εὐθείας φαίζων 20 6
ἀπαλλάπειν pro ἀπαλλάπεσθαι 101 5
pag. reg.
ἀπαλλάξεται pro ἀπαλλαξοιτ' ἂν vel ἂν ἀπαλλάξηται 167 17
ἀπαντᾶν εἰς τὴν χυείαν 50 13
ἀπὸ cum ſuo caſu per adv. addditur 345 11
cum βελπίσε & κρατίσε 346 12
cum gen. artic. præced. *ib.* 13
à vel ab, *i. e.* poſt 347 15
pro ὅτι 348 16
εἰ ἀπὸ τῆς ὑπαλείας 347 15
ἄπο, accentu retracto 348 17
ἀπόδειξις 79 1
ἀπολαύειν κακῶν, id eſt, μετέχειν 123 8
ἀπολαύω *ibid.*
ἀπολείπεσθαι τῆ χυείας 50 13
ἀπολελειμμένος ignarus 209 16
ἀπονηλὶ 219 3
ἀπὸ τῆς ἀποβάτων 368 1
ἀποφάγειν, id eſt, ἀπολύεσθαι 129 3
ἀποφορίδες 30 2
ἀποχρῶ 121 3
ἄρα πεφυτόνως, cum ἄν itaque 286 1
fortè *ib.* 2
utique *ib.* 3
videlicet 287 5
ἀργαργότως 91 10, 230 1

pag. reg.

ἀργύειον, ἄσημον ὁπόσημον 90 7
γιγνόμενον 206 4
ἄξιλλω, ſublimè, funditus 219 5
ἀρετὴ 31 3
ἀνεισίνδλω 220 6
τὸ ἀρχεῖον, τὰ ἀρχαῖα, vel ἀρχαῖον δάνειον 89 5
ἀρχὴ ὅσα 216 13
ἀρχὴν 33 8
ἀσκαφδαμυκλὶ vel τεὶ 219 3
ἄτε, ἄτε δὴ 13 15
ἀτρεμα, ἀτρέμας, accuratè 230 2
ἀτρέμας quieſce 231 3
ἀτρεμῆν 121 3
ἄτη 14 18
ἄτη 14 19, 15 20
αὐθαίρεϛ 96 12
αὐθόδι ibid.
αὖταρ δρ, αὐταρδρὶ ibid.
αὐτεξέσι ibid.
αὐτεπάγγελ ibid.
αὐτεκέλαθ, αὐκέλευτος ibid.
αὐτήκο 97 12
αὐτίκα præſens 231 4
cum τε & κὴ pro ἅμα 232 5
opponitur τῷ μέλλον ib. 6
initio periodi ib. 7
αὐτιβοεὶ 97 12, 218 4
αὐτοδίδακ 97 12
αὐτόδικ ibid.
αὐτοδαίνα ibid.
αὐτόθεν ex tempore 233 1
è re nata 97 12, 233 2
palam 234 3
αὐτόκλη 97 12
αὐτοκτόν ibid.
αὐτόμολ ibid.
αὐτονόμ ibid.
αὐτόπτης ibid.
αὐτοπεφόσωπ ibid.
αὐτοπλὴς ibid.
αὐτοφόν ibid.
αὐτόφορ 33 9
αὐτόφορ 96 12
αὐτόχειρ ibid.
αὐτόχρημα 97 12
αὐτοψεὶ, αὐτοψία 94 4
αὐτὸς de alio & ſeſe 94 6
αὐτὸς pro τὸ ἐμαυτὸν 112 2
αὐτὸς ſubſtantivum involvens 96 11
in compoſitione ib. 12
αὐτὸς ἔχας 95 8
αὐτὸς idem ib. 9
αὐτοῦ cum τὰ ἔδνη conjungitur 25 11
ἀυτῷ & αὐτοῖς 96 10
ἀυτῷ pro αὐτοῦ 94 6
ἀφηγη σάμ cum ἔρχομαι 118 17
ἀφορμὴ quot modis dicatur 35 1, &c.

ἀφο-

	pag.	reg.
ἀφοσιωμένως	220	8
ἄχει	248	3
ἄχει πε	249	4
ἀψοφητὶ	219	3

B.

Βάδιζε	220	7
βάθος	369	4
ἡ ἄνω βασιλεία	2	3
βοτρυδὸν	218	2
βέλῃ pro ἂν βεληθείης	110	9
βέλομαι ποιῶν, ſolœcum	200	13
βέλομαι includit μᾶλλον ſubint.	246	5
τοῖς βελομένοις pro εἴτις βέλοιτο	201	17

Γ.

Γαμήλια	21	8
γὰρ δὴ enim	289	1
videlicet	*ibid.*	2
interrog. ſervit	*ibid.*	3
παρέλκει	294	4
ὃ γὰρ	*ibid.*	
γε ſaltem	287	5
cum pronom. ἐγὼ, σὺ, αὐτὸς	*ibid.*	6
ornatûs cauſa	*ibid.*	7
præced. καὶ	*ibid.*	8
γε δὴ, ſaltem	*ibid.*	9

	pag.	reg.
γέτοι, γέτοι πε, γε ἔν, & γᾶν	288	10
γέ τοι, γε μὰν	*ib.*	11
γλυκύθλιβια	21	8
γλυκᾶν, καὶ πίκτειν	129	12
γιγνώσκω ſciſco	130	12
γίνεσθαι pro εἰμὶ	125	1
cum διὰ & gen.	*ibid.*	2
ἐπὶ & dat.	*ibid.*	3
πρὸς ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ	125	4
cum πρὸς, ἐν, ἐπὶ, & dat. verſari	126	5
cum adv. καλῶς ἢ κακῶς	*ib.*	6
cum ὑπὸ & gen.	*ib.*	7
cum ἐκποδὼν	127	8
cum ἑαυτοῦ	*ib.*	9
γιγνόμενα, quæ debentur	207	8
commoditates	*ib.*	9
γιγνόμενον, id eſt, τὸ ἐκ ἀργυρίου κέρδος	206	5
ἀργύριον	*ib.*	4
abſolutum	*ib.*	6
facultas	207	7
ἀντὶ τοῦ καθήκοντος	206	6
γιγνόμενος legitimus	205	1
proprius	205	2
verus	206	3
cohærens	207	8
γνώμας περιθέναι	138	2

	pag. reg.
γνώμη νικᾷ	149 13
γνώμῃ εἰπεῖν	137 2
ποιήσασθαι	165 9

Δ.

Δαπανηθεὶς pro δαπανήσας	117 15
δ post ῥ sed	316 10
encliticum	320 22
pro εἰς	ibid.
δ sed	321 23
pro γδ	ib. 24
pro δὴ	322 25
δείλη	37 5
δέον/Θ ἑνὸς	23 13
δεῦρο δὴ	291 9
δὴ nunquam periodi initio	290 5
ironicum	291 13
παρέλκει	292 14
pro ἦν	ib. 15
δήπου, δήπουθεν	291 8
δῆλΘ cum particip.	38 6
διὰ cum gen.	352 6
διὰ δέκα ἐτῶν, δεκάτῳ ἔτει, πέντε ἡμερῶν, πέμπτης ἡμέρας	349 1
διὰ χαρίτων ὁμιλεῖν	350 3
ἀπορρήτων εἰπεῖν	ibid.
κενῆς	ibid.
χειρὸς vel χειρῶν ἔχειν	349 2
χειρὸς σώμαΘ, αἰτίας ἔβχειν	351 1
ἴῳ, τέλει, ἔτει, δευτέρᾳ,	

	pag. reg.
τείτῳ, μαχῇ, ἁλίσῳ, πολλῷ, τοσούτῳ χρόνῳ	352 6
βραχέων, πλειόνων εἰπεῖν	ibid.
διὰ cum acc. per	353 7
δι' ἀθυμίας γίνεσθαι	351 4
ἀσφαλείας, μέσα	ibid.
δι' ἀρχῆς ἔχειν	ib. 5
λαμβάνειν	ibid.
δι' αἰτίας εἶναι	ibid.
δι' εὐθείας ἀνταγωνίζεσθαι	164
οἴκῳ λαβεῖν	351 5
ὠφελείας πάσχειν	ibid.
διαβαίνειν infin. act. pro supino pass.	112 4
δίαιτα cubiculum	37 4
διαλεχθῆναι	116 13
pro διαλέξασθαι	117 15
διαμπερὲς	227 7
διανενόημαι	117 15
διανοηθεὶς pro διανοησάμενΘ	ibid.
διαπέπραγμαι, actum est	168 21
διαπραξάμενΘ pro διαπράξασθαι	200 13
διαφέρειν	196 3
διαχωρεῖν	127 10
διδόναι pro διδόναι ἄν	309 21
διείλεγμαι pro ἐνδέδειγμαι	105 13
διελέχθην, disserui	ibid.

δι-

pag. reg.

Δέλυτε pro διαλύει 114 12
Δίκαιον καπηλεῖον 38 8
Δίκαιος ib. 7
Δίκη 16 4
Δίκη μὴ ἔστα 51 16
Δόπ pro ὅπ 325 5
Δίχαλοι γνώμαι 67 14
Δώκω 127 11
ἐμοὶ δοκεῖν, pro ἐμοὶ δοκῶν, vel ὡς ἔμοιγε δοκεῖ 112 6
Δεάσον pro δεάσεις 109 7
Δυνηθῶσι pro δυνάδζ 117 15
Δυοῖν pro δυοῖν θάτερον 28 13

E.

Ἐάλωκα 100 1
ἑαυτῦ de 1, 2 & 3 perſonâ 95 7
ἐφ' ἑαυτῦ 370 5
καθ' ἑαυτὸν 383 4
ἔδεδϊσι 218 1
ἐξικνίλια παιδάριατα 39 8
ἐγχωρεῖν 194 12
ἐγχωρῶν 196 4
ἐγὼ period. claud. 92 1
ἐγὼ τοίνυν 328 12
ἔγωγε σφοδρότατα 259 7
eq i lem ita ſentio ib. 6

pag. reg.

ἔδει pro δεῖ 133 7
ἐθάρρει, ſcil. σφοδρὰ 104 13
ἐθάω 104 13
ἐθέλειν pro μέλλειν 148 10
εἰ pro εἴη 105 15
εἰ δὲ 293 2
cum ὤφελον ἔφη ibid.
pro ὅπ 294 3
pro πότερον ib. 4
imperf. & aor. jungitur 295 5
εἰ βέλει ἦ, vel εἰ ἦ βέλει vel ſi mavis 293 11
εἰ ἄρα, &c. 276 6
pro εἰ ἆρ' ἄρα 299 14
εἰ ἦ, & ἐὰν ἦ 296 7
εἰ ἦ ἄγε, ἐλλειπτικῶς, quod ſi non credis 297 10
εἰ ἦ ἄρα 301 14
εἰ ἦ μὴ, vel εἰ ἦ δ' ſin minus 297 9
ἐλλειπτικῶς ibid.
εἶεν per ſe poſitum 133 9
εἴη ib. 8
ἔῃ pro ἂν εἴη 110 9
εἰ κὴ pro κὴ εἰ 256 6
εἰκός γε, vel εἰκός τι, vel ἔοικε 259 6
εἰλόμην 118 19
εἰ μὴ ὅν, quod ſi 318 15
εἰ μὴ nili, ſi non jam 296 8
εἰμὶ 131 6

	pag.	reg.
pro ὦ	105	15
cum dat. participii	136	17
εἶναι cum ἔχων	134	10
ἐπί τινι	ib.	11
filium esse	ib.	12
servum esse	135	13
salvum esse	ib.	15
ἑαυτῷ	ib.	13
licere	ib.	14
ἀμφί τι	340	1
pro ὀπισθεῖναι, aut φεύγειν	136	16
εἰ πᾶν παρέλκει	137	1
γνώμιλω	ib.	2
εἰ γὰρ siquidem	298	12
quandoquidem	ibid.	
sic	298	13
εἰ γὰρ ἄρα ἐλλειπτικῶς	299	14
alioqui	300	14
εἴργασμαι	117	15
εἴρηκα, εἰρέθω	117	16
εἴρηκα præteritum Atticum à ῥέω	ibid.	
εἷς ὢν, ἕτερος δὲ	2	4
εἰς vel ἐς, ἐλλειπτικῶς	353	8
pro διὰ	354	9
pro χάριν	ib.	10
pro ἐν	355	11
pro ἀμφὶ & περὶ	355	12
pro usque ad	ib.	11
εἰς, quantum attinet	ibid.	

	pag.	reg.
cum adv. & nom. tempus designat	356	14
εἰς ἡμᾶς	355	11
ἐς τὸ vel τὰ μάλιστα	357	15
cum nominibus quibusdam adverbialiter sumitur	ibid.	
εἰσπήδα	21	8
εἰσιέναι	163	5
εἰσίητος ὑός	ibid.	
εἶτα quid ergo	234	4
& tamen	235	5
age ergo	ib.	6
cum διὰ τί; cur ergo	325	5
ἐκ vel ἐξ cum gen. adverbialiter	358	1
post cum	359	2
propter, pro	361	4
pro διὰ	ibid.	
ἐκ περιουσίας τὶ ποιεῖν	360	3
ἐκποδὼν, ἢ ἐκ ποδῶν	127	8
ἐκποδὼν γίνεσθαι	ibid.	
ἐκποδὼν ποιεῖσθαι	165	12
ἐκποιεῖν	163	5
ἐκπερίθεσμος	50	14
ἐκπέπτωσε pro κέκτηται	114	12
ἔλαθεν ὑπεκφυγὼν	145	3
ἑλλιωιστὶ	218	1
ἐλπὶς μείζων	132	4

pag. reg.

ἐλάττων, cum variis gen. 26 7
ἔμελλον 147 6
ἔμμετρος λόγος 55 10
ἔμοιγε σφόδρα ἐξυτόνως 287 6
ἔμοιγε δοκεῖν 112 6
ἐμπεδόδεσμος 51 14
τὰ κατ' ἔμφασιν 382 3
ἐν pro ἐπὶ 362 6
ἐν ᾧ 363 9
εἰς 364 9
ἐν, ἐπιῤῥήματικῶς, cum ſuo caſu 362 7
ἐλλείπει καὶ παρέλκει 366 13
cum dat. ᾧ ὅταν, διὸ 364 11
cum dat. χερῶν, ac verbis κείρειν, ξυρεῖν, ξυρᾶν, ψιλᾶν 366 14
ἐν πολλῷ vel ὀλίγῳ χρόνῳ 364 10
αἰτίαι, ἡδονῇ, ἐγκλήματι, λόγοις, ὀργῇ, σώματι, φήμῃ, φόβῳ 365 12
ἐν cum verbo εἶναι ibid.
ἐναλλὰξ 384 5
ἐναντίαν εἶναι 16 3
ἐνασμενίζειν 121 3
ἐνδεχόμενος, —— promptus 208 11
probabilis ib. 12

pag. reg.

cum ſuperlat. ib. 13
ἐνδεχόμενον facultas 209 14
ἐνδεχομένως ibid
contingens ib. 15
opponitur τῷ ἀναγκαίῳ τῷ ἐφ' ἡμῖν, καὶ τῷ κατὰ προαίρεσιν ibid. 15
ἐνεξεφύετο pro φύοντο 106 17
ἐνθήκη 35 3
ἐνθυμηθέντες, pro -θέντων 111 1
ἐνταῦθα δὴ 291 10
ἔξαρχεσθαι καὶ ἔξιέναι 130 3
ἔξεσηκέναι τῆς νεὸς 102 8
ἐξετάζεσθαι 185 1
ἔξ ἑτοίμου 42 14
ἔξὸν, ἐνὸν, παρὸν 195 2
ἔξ ὧν 11 10
ἐξικνοῦντο pro ἐξεκνοῦντο 107 2
ἐξέλης δίκη 39 9
ἐξώλη καὶ προώλη ποιεῖν 166 5
ἔοικα paratus ſum 138 4
ἔοικε videlicet 140 7
ut credo 140 8
ὡς ἔοικε, planè 139 6

pag. reg.

ut aiunt 140 8

ἐπαινέω-έσω-έκα-έθην 117 16

ἐπακολουθὸ 218 2

ἐπαναχώμπειν 100 2

ἐπανασχέφειν 102 9

ἐπαυτορόρῳ 34 9

ἐπιξιέναι καὶ ἐπεξέρχεσθαι τῷ φόβῳ 128 12

ἐπεὶ, ἐπείπερ nam 237 1

ἐπί γε, veruntamen 237 3

ἐπὶ τάχει, εὐθέως 237 2

ἐπειδὴ εὐθέως ibid.

ἐπὶ initio pro ἔπειτα 238 4

ἔπειτα 236 7

ἐπὶ cum gen. curam aut munus significat 368 1

τῆς ἐπιστολῶν ibid.

βασιλικ. Φρεγατίδων ibid.

εὐθυνῶν, vel δημοσίων, λίμνων, ἱκετηρίων ibid.

ἐξουσίας, ταμείου, πολιτικῶν, φρουρικῶν, σίτου, &c. ib. 2

distributivè 369 3

idem quod διὰ 370 5

adverbialiter 370 6

ἐφέσεως, σχολῆς, ἀδείας, ἀληθείας ibid.

inter vel præ ibid.

ἐπὶ cum dat. penes significat 372 10

pag. reg.

conditiones pactorum 373 11

varie cum dat. 375 12, &c.

pro διὰ 377 17

propter 376 14

temporis perpetuitatem 377 17

momentum temporis 376 15

adversus 377 18

ἐπὶ τούτοις deinceps 375 13

τούτῳ 376 15

ἀσφαλῶς, ἀσφαλεστέρᾳ τύχῃ ἀμφοτέραις ὠφιλίαν ib. 16

ἐπὶ cum accusat. 378 19

ἐξουσίαν 379 20

δόρυ in dextram ib. 21

νῆσον, ἀσπίδα in sinistram ibid.

πόδα ib. 22

cum verbo καθίζειν 378 19

ποιεῖσθαι 379 20

δεύτερα 4 14

τάδε 4 14

ὀπωρικῶς 20 8

ὀπτὸς 40 10

ὄπτικῶς probè 239 5

admodum ib. 6

commodò ib. 7

satis 240 8

circiter ib. 9

bonâ

	pag.	reg.
bonâ fide	240	10
ὀπισθαλάσσιος pro παραθαλάσσιος	377	17
ὀπλίγδην	220	8
ὀπνίκια	21	8
ὀπίσεσθεν εἶναι	241	1
ὀπίσημα	90	6
ὀπίσθιος ἀνὴρ	*ibid.*	
ὀπισθογάδην	220	9
ὀπισχάνειν ἀντὶ τοῦ ἐνεχεῖν	179	19
ὀπίσσειν ὀργὰς	67	5
ὀπταύδην	220	8
ἐπλάγλη	118	18
ἔπλεο & ἔπλετο pro ἐσσάρχεις, &c.	133	17
ἐπτυείζειν & ἐπτυελίζειν	73	2
ἔργα & ἔργα ἀργυρεία	41	12
ἐργάζεσθαι	162	1
ἐργασθεὶς pro ἐργασάμενος	117	15
ἐργασία	89	5
ἔργον	41, 11, 89	5
ἔργον ποιεῖσθαι	166	13
ἐρέω	117	16
ἐρήμη	51	15
ἐρήμη δίκη	*ibid.*	
ἐρήμην λαβεῖν	*ibid.*	
ἐρημοδίκιον	*ibid.*	
ἐρράγλη	118	18

	pag.	reg.
ἔρχομαι λέξων, φράσων, &c.	*ib.*	17
ἐς τὸ	37	15
ἔσσι pro ἂν ἦ vel ἂν εἴη	107	1
ἔστι vel ἰῶ, cum ὅτος, &c.	133	6
ἔστι ᾗ pro ἔχει ὅπως	132	5
ἔστιν οἵπνες, ὡς, οἳ, οἷς	131	1
ὅτε; vel ἔσθ' ὅτε	*ib.*	2
ὡς ὅπως, ὅπερ	*ibid.*	
ἔστιν ἐλλείπει	132	3
ἑτεὸν	42	13
ἐτήσια	21	8
ἕτοιμος	42	14
ἐτρέφθην	118	18
εὐαγγέλια	21	8
εὐθείας ἐπτερυγωσαι	16	3
εὐθυδικεῖν	*ib.*	4
εὐθυδικία χρήσασθαι	*ibid.*	
εὐθύνας ὑπέχειν	*ib.*	2
εὐθυπορεῖν	*ib.*	3
εὐθυωρεῖν	*ibid.*	
εὖ ἴσθι	152	17
εὐλαβήθην pro εὐλαβησάμην	117	14
εὖ οἶδ' ὅτι	152	16
εὐεργήτως	67	14
εὑρέθην	117	16
εὐσεβησω-ήσω-ήκα ἥμαι	*ibid.*	

pag. reg.

ἐφ' οἷς 11 10
ὅτῳ 10 6
ὡς 11 10
ὡς δὴ ibid.
ἔχαντρέμας 231 3
ἔχειν ἀμφί τι vel τινα 340 1
ἐν αἰτίαις, ὀργῇ 365 12
pro παρέχειν 142 12
πρὸς vel ἐς 142 11
φύσιν 143 15
ἐῶ ἔχειν τῆς ῥώμης 141 9
ἔχεσι pro ἂν ἔχοιεν 105 15
ἔχθω & χθῶ pro χθὲς 133 7
ἔχω cum præpp. ἀμφὶ & περὶ 141 10
cum adv. & gen. ib. 9
ὅπως ἔχω τῆς γνώμης ibid.
cum participio tempus signific. 142 13
μαθὼν, ποιήσας, συλλαβὼν ἔχω, pro ἔμαθον, ἐποίησα, συνέλαβον 141 10
ὡς ἔχω 143 14

H.

Ἦ, ὀξυτόνως 241 2
ἢ ἄν -alioqui 142 3
ἢ γάρ 242 3
ἢ γάρ ἄν 243 6
ἦ ; nonne 242 4
ἧ dat. fœm. 10 8, 11 11
ἢ περιπνιμένως cum γε 242 5
ἢ δ' ὅς 8 1
ἢ δ' ἐνδέχεται 11 8
ἢ pro ἔφη 8 1
ἢ παρήκει 11 8
ἥκειν cum πόρρω & simil. 144 2
ἧκον μέρος 57 5
ἥκιστα ἀπαίζεσθαι 112 3
ἥκω cum partic. 144 1
ἥλων vel ἑάλων 100 1
ἡμέρα sæpe subaud. 17 5
ἡμέτερος 92 1
ἦν in compos. 28 14
ἦν pro ὅτι 133 7
ἤπερ, περιπνιμένως 243 7
multò magis 243 9
resp. ὅπερ 244 10
multò minus ib. 11
ἤπερ, παροξυτόνως 245 14
ἤπερ σχολῇ γε ib. 13
ἧρα φέρειν 68 15
ἡσυχάζειν 121 3
ἠχούσθη 108 4
ἧττον cum var. gen. 26 7
ἠυτρέπισμαι pro ἠυτρέπικα 104 13

Θ.

pag. reg.

Θανατᾶν καὶ θανατᾶν 378
18
θατέρα λιπὼς 20 7
θαυμάζω σε 104 14
θαυμαςῶς 259 6
θαυμαςῶς, θαυμαςίως ὡς
334 10
θεῖα μοῖρα 57 6

I.

Ἰαθεὶς pro ἰασάμενος 117
15
ἰαθεὶς--curans 104 13
ἰδεῖν infinit. act. pro ſup.
paſſ. 112 4
ἴδεναι τινὰ ἐπὶ πολυμ. 17 3
ἴδε δὴ 691 9
ἐὺ -ἴδε 152 17
ἰλαςικεια 21 8
ἵνα cum indic. 329 1
ἵνα in ſub. ἐλλείπει 110
10
ἵππος ἁμμονα ῥήματα 44 1
ἱππογνώμων ibid.
ἵππος ὑ ibid.
ἵππος & βοῦς intendendi
particulæ ibid.
ἴσον & ἴσα 47 6
ἴσως ὀλιγώρειν 46 2
τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι ibid.
ἀπὸ τοῦ ἴσου vel ἴσης ib. 3
ἐπὶ τῇ ἴσῃ ibid.
ἐπὶ ἴσων τυγχάνειν ibid.
μετέχειν ib. 4
ἐν ἴσῳ 47 5
ἵςημι 101 6
ἱςοδρομεῖν 74 2
κατ' ἰσχεῖαν viſendi ſtudio
383 3

K.

Κατ' ἄ, κατ' ὀ, κατὸ, κατὸν 11 9
καθέζεσθαι, interquieſcere
174 11
κατ' ἔλαττον 2 5
ἕνα ibid.
ἡμᾶς ibid.
ὁδὸν 385 7
ὅλον 2 5
ὑποδύσασιν 382 3
καθεικότα vel καθεῶτα
101 6
καὶ ſequitur τε 302 1
etiam ibid. 2
ſed, at 303 3
an verò ibid. 4
ſubauditur ibid.
Ἀττικῶς παρέλκει ib. 6
atque poſt æquè vel perin-
de 304 8
poſtpon. ἕτερος & ἄλλος
ib. 9

vacat

	pag. reg.
vacat	303 6
καὶ γὰρ εἰ etsi enim	296 6
καὶ γάρ τοι	311 26
καὶ δὴ affirmat	209 6
continuò	307 15
καὶ cum γε δὴ interrogat.	336 16
καὶ δὴ, καὶ δὴ καὶ, καὶ δῆτα, καὶ δῆτα καὶ	307 14
καὶ μὴν enimverò	308 17
profectò	ib. 18
porrò	ibid.
equidem	309 19
καὶ μὴν καὶ	ibid. 310 24
καὶ μιὰ γε	309 19
καὶ ὃ pro ἀλλ' ὃ	311 27
πῶς	259 7
καί τοι atqui	309 20
verùm vel at	ib. 21
etiam	310 22
quanquam	ib. 23
καί τοι καὶ	ib. 24
proindè	311 25
καί τοι εἰ vel ἂν	ibid.
& tamen	ib. 26
καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα	99 18
καμοὶ	48 8
κακὰ	49 9
κάκωσις ἐπαρχίας	ib. 10
καλὸς ἰδεῖν	112 4
καλῶ vel καλλίσῳ τὸ ποιεῖν	ib. 5
καλῶς ποιῶν, jure ac merito	212 4
κἂν ὀξυτόνως	306 11
planè, quod si, si	ib. 12
sine iota subscripto	ibid.
κἂν εἰ	307 13
κατὰ cum acc. ἐλλείπει	382 2
propter	ib. 3
per adverbialiter	383 4
ἕνα	385 7
ἐναντίον vel πρὸς	383 4
τὸ κραταιὸν, pro viribus	ib. 3
κράτος vi	ibid.
μικρὸν ὑπερτέρου	383 5
πλῆθος	385 8
πόδας	384 6
πόσον	386 8
ὀλίγον ὀλίγως	ibid.
σῦχον	384 5
κατὰ κέρρης παίειν	381 1
μίαν	3 5
σκόπει τοξεύειν	381 1
νῶτα ᾠχεῖς τὸ πολεμικὸ	ibid.
κατ' εὐθεῖαν ἀνταγωνίζεσθαι	16 4
ἔμφασιν	382 3
καταβάλλω	220 7
καταγινώσκειν	154 1
κατακοσμεῖσθαι	171 4
καταχρημίσεται pro κατακημίσει	109 8

	pag.	reg.
καταλογάδην εἰπεῖν	55	10
καταρχὰς	33	8
καταστίζεσθαι	176	14
καταστῶσαι εἰς ἀρχὴν	101	6
κατάχρεως ὑσία	49	12
κατοικέσια	21	8
κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν	5	17
καταρῶσαι	73	2
κεκμήλια	36	3
κείρεσθαι ἐν χρῷ	365	14
κεῖσθαι τὰ ὅπλα	174	11
κεκτημένος pro κεκτημένου	111	2
ἐπὶ κέρως vel χρὶ κέρας	369	4
κεφαλαίου & ἀρχαῖον κεφ.	89	5
ἐπὶ κεφαλαίου	370	6
κεχλιώτες pro κεχλιῶτα	371	11
κεχυμένως	221	14
κηρύττειν	377	18
κινδυνεύει	259	6
κλοπὴ δημοσίων	49	10
κοινὰ	*ib.*	11
κόειον κακλίσκ	23	2
κυρέσωσιν	21	8
κρείττων cum var. gen.	25	5, 26 6
κείνατε pro κείνων	109	7
κεῖνεσθαι τῷ ἐπὶ Σαυλίῳ	16	4
κρύβδην	221	10
κυεία ἡμέρα	50	13
κυείαν ὁμολογεῖν	*ib.*	13
κύειος νόμος	51	16

Λ.

Λαβεῖν	52	1
λαβὼν, παρέλκει	204	4
λαμπρὸς ἄνεμος	74	2
λανθανόντως	221	10
λανθάνω cum particip.	145	3, 199 10
λέγω pro λέξω	110	11
λέξων, φράσων, ἀφηγησάμενος, &c. cum verbo ἔρχομαι	118	17
λίγδην, ἐπιλίγδην	220	8
ὀλὶ λόγου εἶναι	55	11,
λόγοι	53	5
ἐν λόγοις εἶναι	54	7
λόγον αἰτεῖν	52	1, 2
δοῦναι	*ib.*	3
λαβεῖν	*ib.*	1
ποιῆσαι	167	16
παρέχειν	53	4
κατ' ἐμὸν λόγον	54	9
λόγος	52	1
λόγος ἐστὶ	54	8
ἔμμετρος, πιζὸς	55	10
λόγου τύχειν	52	1
εἰς λόγους ἐλθεῖν	54	6

pag. reg.

ἐν λόγῳ εἶναι 54 6

M.

Μαλιστα cum artic. τὰ 246 6
admodum ib. 7
μάλιστα μὲν, εἰ δὲ μὴ ib. 8
cum verbo φάσκω 347 9
cum ὁμοίως 248 10
μᾶλλον ἢ 245 1
ἀεὶ ib. 2
cum comparat. ib. 3
cum gen. πατρὸς 245 4
ſubintelligitur in βέλομαι, ſeq. ἢ ib. 5
μέγα, μεῖζον, μιχρὸν 53 10
μεγας 59 12
μεῖζον ἢ ἔλαττον ib. 10
μελίχλα 21 8
μεμφόμενος ἐυτυχεῖς 23 2
μέλλειν, exiſtimare 149 11
οἱ μέλλοντες 147 8
μέλλω cum infinit. 145 4
debeo 147 7
cupio 147 9, 10
μέμνημαι ποιήσας 201 16
μὲν cum δὲ παρέλκει 312 1
μὲν & δὲ initio ib. 2
quidem, verò 313 3
cum, tum ib. 5
μὲν δὴ & quidem 316 11
μὲν ἔν & quidem 318 15
quidem certè ib. 16
porrò ib. 17
imò verò 319 18
enimverò ibid.
at enim 320 19
μὲν τοι 3.6 12
at 317 13
μέντοιγε, μέντοιτοι pro μέντοι ib. 14
μὲν ὧν & τυῦ, Ἰωνικῶς pro ἔν 320 0
τὰ ἐν μέρει, ὅτι μέρος, χατ' μέρος 56 1, 2
πολὺ μέρος 57 4
τὸ ἐμόγε μέρος ib. 5
ὅπως ἄλλον μέρος ibid.
μὴ cum genit. & dat. 326 9
μεταβάλλειν pro μεταβάλλεσθαι 02 7
μεταβάλλεσθαι, id eſt, αὐτομολεῖν ibid.
μεταξὺ 248 1
pro μὴ ib. 2
μετρεῖν τινὰ ἴσιμον 46 2
ὀπὶ μετώπου 3 0 4
μέχρι cum πῦ vel τίνος 249 3, 4
πρὸς ibid. 5
cum aliis adverb. ib. 6
cum genit. ib. 7
μέχρις οὗ 250 8
μὴ γάρ γε, μὴ δὲ δὴ 263 9

μὴ

pag. reg.

μὴ δῆτα 263 10
ὅπ, μὴ ὅπως 267 13
ὅπ μηόπ, μη ὅπ γε, μὴ ὅπ δὴ, μήπογε, vel μήπογε δὴ 263 11
μὴ ὲ, ὄκ, ὄχὲ 261 4
μὴ ὄχὲ χὴ ib. 5
μὴ ὲ cum infinitivo ib. 6
μὴ & ὄκ verbis quibuſdam præponuntur 262 7
μὴ ϖεϱαποιῆται, pro ϖεϱαποιῆται μὲ ibid.
μή π, μήπογε, μή π δὴ 263 11
μηδὲ-- ne quidem 268 15
μηδὲ ἂν 268 16
εἷς, & μήτε εἷς 269 17
μηδ' ἐγγὺς ib. 18
μηδεὶς cum μηδὲ vel μήτε 57 7
μήπογε δὴ 263 11
μηχανὴ 58 8, 9
μικ̃, ϖεύτεϱον, ὕστεϱον, ἡ μέϱα 19 5
μικϱὸν χὴ μίγα 58 10
μικϱῦ & ὀλίγυ 59 11
μικϱῦ pro μικϱοῦ δεῖν ibid.
μοὶ & σοὶ abund. 93 2
Θεῖα μοῖϱα 57 6
μυείοι ὅσοι 70 7

N.

pag. reg.

Νεανικὰ 60 13
νεανικὴ διαφοϱὰ, ὁϱμὴ, ϖϱοθυμία ibid.
νεανικῶς ἐνίϛαδαι ibid.
νενομισμένα 151 15
νὴ Δία ἀλλὰ 274 7
νικᾶν γνώμυ, ψήφισμα, 149 12
γνώμη νικᾶ ib. 13
invaleſcere, vel obtinere 150 14
νομίζειν, νόμος δηλυ κατανϛῆναι ib. 15
νομίζεδαι 151 15
νομίζεται-- invaluit 127 10
νόμος κύϱιος, ἄκυϱος 51 16
νοσεῖ pro νοσέϊν 107 1

Ξ.

Ξυμβήσε) pro ξυμβήσοιτ' ἂν vel ἂν ξυμβήσοιτο 167 17
ξυϱεῖ ἐν χϱῷ 366 14
ὅτι ξυϱὸς ἀκμῆς ἴϛαδαι ib. 15

O.

pag. reg.

Ὅδε, ἥδε, τόδε 3 7
ὁδὶ, τοδὶ ibid.
ὁ μὲν, ὁ δὲ 2 4
ὁ πάνυ 1 3
ὁ pro παῖς aut υἱὸς 3 12
ὁ ſæpe vacat 12 14
εἰς ὁδὸν ἐλθεῖν 61 1
ἔρχεσθαι 62 5
κατὰ ὁδὸν 62 4
ὁδὸν ποιεῖν, &c. 61 1
ὁδὸς ſæpe ſubaud. 16 5
ὁδῷ βαδίζειν 62 4
πάρεργον ib. 3
οἶσθα vel οἶδὰ 66 13
οἶγε 250 9
οἶγε cum βλέπω ibid.
οἶδα pro εἶδω 151 16
οὐ οἶσθ' ὅπι 152 16
οἵει obſecro 153 19
οἰέσθω imper. per ſe poſit. 108 6
οἱ καθ' ἕκαστον 2 5
οἷα ibid.
ἡμᾶς ib. 3
οἱ pro παῖδες vel υἱοὶ 4 12
ὁ οἰκονόμος 60 1
οἰκοφθορία 51 16
οἰκοφθόρος ibid.
ὅμως, utique 152 18
οὖν ὡς 10, 11, 66 12
οὗ ὁπωῖον 72 16
pro ὡστε 66 12
ὅθεν οὗ 65 10
ὅχ οὗ ib. 11
οὗς 63 6
οὗς pro ὡς 64 8
ἀνθ' ὧν δύναμαι 65 9
οἱ πάλαι ἄνθρωποι 2 3
οἶδα σαφῶς 151 16
ὀλίγα ἄττα 14 19
παρ' ὀλίγον 393 9
ὀλίγου pro ὀλίγου δεῖ 59 11
χεῖρ πλῆθος, ὀλίγως, ὀλίγον 385 8
ὁμοθυμαδὸν 218 2
ὁμολογεῖν 157 6
ὁμολογεῖν τὴν κεφαλὴν 50 13
ὁμόσαι, ἐπὶ τῇ ἱερῶν, ἐμπύρων, τομίων 371 8
ὁμῇ circiter 251 10
τὸ ὄν, καὶ τὰ ὄντα verum 217 16
ὄναιτο fructum ex re aliquâ capere 163 3
ὀνομάζων 211 1
ἐπ' ὀνόματος, nominatim 370 6
τὰ ὄντα, id eſt, ἡ οὐσία, vel τὰ ὑπάρχοντα 217 16
ὄντες, νόμοι 216 14
ὅπη 251 1

ἀν

	pag. reg.
ἂν παρείκοι	251 1
παρήκῃ vel παήκοι	11 8
ſδοκοῖ	252 2
ἄν	ib. 3
ὅπη ἄν, ὅπη κἂν, ὁπηδήπεν, ὁποδήποτε, ὁποδηποτοῦν	ibid.
ὅπουσι pro ὅσοι	68 1
ὅπτε quouſque	251 4
ὅπως, ἐλλείπει	110 10
ἐλλειπτικῶς	253 6
ὅπως ὅτως	255 11
ὡχ ὅπως	253 5
pro πῶς	252 5
ὀργὰς ἐπιφέρειν	67 15
ὀργὴ συſκοπῇ ὑπὸ τῆ ὀργὴ	66 14
ὀργὴν ποιεῖσθ	165 10
ὀρθῶς	259 6
ὅρκια τέμνειν	271 8
ὅσα ἐπ' αὐτῷ	69 6
ὃς μέ, ὃς ἐγ	8 1
ὃς pro ὁ vel αὐτὸς	ibid.
pro τίς	10 7
ὅσοι pro οἱ	68 1
ὅσοι & ὅσα παρέλκει	70 7
ἄλλοι ὅσοι, θαυμαστὸν ὅσον	70 7
ὅσον circiter	71 11
ferè	72 14
αὐτίκα, ὅπως, ὡχ ἥδη	ib. 13
ἥκει	69 6
ἥκω τῆς ſωφάμεως	ibid.
ἐπ' ἐμοὶ	69 6
ἥλικον	72 16
pro μόνον	71 12
εἷς ὅσον	69 4
ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσα, παρ' ὅσον, καθ' ὅσον	68 2
παρ' ὅσον	68 3, 69 4, 5
ὅσον τάχος	332 6
ὡχ ὅσον	71 10
ὅσος cum variis præpp.	69 4
ὃς pro ὁ	8 1
ὅστε	10 5
ὅστις	8 2, 10 5
ὅστις ἄν κα	9 3
ὅστις ἥν	8 2
ὅτε μέ, ὅτε ἐγ	257 3
ὅτι quòd	324 1
quàm	ib. 2
cur	ib. 3
παρέλκει	106 16
ὅτι μὴ pro εἰ μὴ	325 6
ὅτι μὴ κἀ nisi quod	ibid.
quanquam	326 6
ὅττα, ὅττας	10 4
ὅτι poſt τοῦτο	98 14
ὅτι τάχιστα	332 8
ὅ,τι cum virgulâ, quare?	8 2
ὅ,τι δὴ, ὅ,τι ἄρ, ὅ,τι ποτε, ὅ,τι δήποτε, ὅ,τιπερ	ibid.

	pag. reg.
ὅπε pro ὅςις	9 4
ὅτυ, ὅτῳ	10 6
ἀφ' ὅ pro ἀπὸ τοῦ	8 1
ὃ γδ; nonne?	264 2
ἀλλὰ	265 4
ἄν	ib. 6
ἄνποτε	266 7
πυ	ib. 18
& ὃ γδ ἔν	259 7
ὃ γδ sine interrog.	264 3
ὃ γάρ τοι ἀλλὰ	265 5
ἀμῶς	259 7
ἀδὲ ne quidem	268 15
ἀδὲ ἄν	268 16
ἀδ' ἐγὼς	269 18
ἀδὲ εἰς	ib. 17
ἀδὲν γδ ἄν	265 6
οη	65 10, 11
ἀδὲ πολλοῦ δεῖ	270 19
ἀδ' ὀλίγυ δεῖ	ib. 20
ἀδετέρα λιπαρὸς	20 7
ὃ δῆτα, ὃ μὲν δὴ	259 7
ὅ φημι pro φημὶ ὅ	262 7
verbo postponitur	260 1
ὃκ in fine periodi ὀξυτονεῖται	264 1
ὃκ Ἰονικῶς ἀντὶ τοῦ ἐχ	64 9
ὃκ ἔοικε, φαίνεται	259 7
ὄκνυ, ὀκνῶν	ibid.
ὃκ ἔστι ὑποδιαστις	216 15
ὃκ postpositum verbo	260 1
ὄμβρυν	266 9
pro non utique	ibid.
pro ὅ μὴ πιγε vel ὅ μὴ	ib. 10
ὅ μὴν	267 11
ἀλλὰ γὴ	ibid.
ἀλλὰ	ibid.
ὀρείᾳ θεῶν	73 2
ὀρειοδρομεῖν	ibid.
ὄρει ἄνεμος	ib. 1
ὄρος	ibid.
ὅσα	216 14
ὅσα ἀρχῇ, δίκη	51 15
	216 13
ὑσία ἀνέπαφος, καπνίχρεως, φανερὸς	49 12
ὅπαιγε, ὅπαιγε δὴ	263 11
ὅτ	92 1
ὅπω δὴ, atque ita	291 12
ῥᾳδίως	255 12
ὅπως ita demum	254 7
temerè	ib. 9
ita est ut dicis	258 6
cum ὅναιο σύγε	254 10
πως & πε	ib. 8
ὄφελον	156 6
ὀφλισκάνειν vel ὀφλικάνειν	155 2
δίκῃ	ib. 3
τὸ δημοσίῳ	ib. 3
ὤχ ἥκιστα pro μάλιστα	267 12
ὤπιον pro λίαν ἄγαν	ibid.
ὅπως	252 5
ὀρᾷς pro οἶμαι	267 14
ὅπ	ib. 13

Π.

pag. reg.

Παθεῖν τι, aliquid humanitus accidere 160 13
χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι 161 14
παῖδες 74 3
παιδιμεὶ 219 4
παιςεατὶ παιςεατῷ ib. 3
παισυδεὶ vel παασυδεὶ ib. 4
παισυδίη poeticè ibid.
παιτάπασι μὴ ὄν 259 6
πάντες ὅσοι 9 2, 68 1
παντὸς τοῦ βελτίςου 346 12
πάντως δήπου 259 6
πάννυχε, vel πάνυ μὴ ὄν ibid.
παρὰ cum gen. 389 1
dat. ib. 2
accuſat. 390 3
in comparationibus 396 15
intermiſſioni ſervit 397 16
παρὰ μικρὸν, ὀλίγον, βραχὺ 393 9
πολὺ longè, multò 392 7
multum abeſt ibid.
longè minus ib. 8
τοσοῦτον 394 12
ſupra, infra 391 5
propter ibid.
ſitum eſſe ib. 6

pag. reg.

τὸ παρ' ἡμᾶς ib. 6
παρ' ὅσον 68 3, 69 4, 5
παραδέδεσθαι 117 15
παραδεχθεὶς qui excepit 104 13
pro παραδεξάμενος 117 15
παρακινεῖν 102 8
παραλλὰξ 384 5
παραςατικὸς ἀνὴρ 159 9
παράςημα ibid.
παρασῆται 12 13
ὁ παρασχὼν, & τὸ παρασχὸν 196 4, 211 2
παρατυχὸν 196 3
παρατύπα 158 8
παρείκοι 251 1
παρείναι, & παρελθεῖν εἰς τὸν δῆμον, βυλὴν, &c. 355 12
παρεισάναι ſiſtere, afferre, mentem injicere 157 7
παρείσαξις, in medium producere, &c. 158 8
præſenti animo eſſe 159 9
ſubigere ibid.
παρὸ 12 9
παρρησιᾶν 102 8
εἰς πᾶσαν 74 4
πᾶς ὅστις 2 9
πᾶς, πᾶς ἕκας 84 15
πάσχειν affici animo 159 11
πάσχειν εὖ, &c ib. 10
πάσχω facio 160 12

pag. reg.

πέμψει pro ἔπεμψε 109 8
πεποιηκὼς pro πεποιηκέναι 200 13
πεπόημαι pro πεποίηκα 104 13, 117 15
περὶ pro ὑπὲρ 398 1
cum verbo ποιεῖν, vel ποιεῖσθαι ib. 2
circa vel contra 369 4
pro ἀντὶ ibid.
præ, ſuprà 370 6
pro παρὰ 400 6
cum dat. circa vel in ib. 7
ὑπὲρ ibid.
cum acc. circa 400 8
ſub. 401 9
περίεστι 102 6
ὁ περιέχων aër 211 3
περιιδεῖν 161 15
περιεργῶν ibid.
ἐπὶ περιουσίας τι ποιεῖν 360 3
περισῶσαι 101 6
περίφορος 34 9
περφανέκικεν pro ἀν φανεκίσειεν 107 3
πεφυσιωμένως 221 14
πῆ ὡν, πῆ ὦ 257 3
πλὴν πλὴθος 385 8
πλὴν ἀλλὰ 274 9
πλὴν ἀλλὰ ἢ niſi ibid.
πλὴν εἰ, & πλὴν ἐὰν ibid.

pag. reg.

πλόϊμος vel πλωΐμος 74 5
πλὴν πόδας 384 6
ποῖα ἄπια 14 19
ποιεῖν & ἐργάζεσθαι, beneficio aut damno afficere 162 1
ποιεῖν διαδικασίαν 163 4
ἐπί τινι ibid.
ἐπὶ ποδῶν 165 12
ἐξώλη καὶ ὀλεθρίαν 166 15
ποιεῖσθαι adoptare 163 5
εἰς ἑαυτὸν, id eſt, ἀναδέχεσθαι 165 11
ἐκποδὼν ib. 12
ὀργὴν ib. 10
ἔργον 166 13
ἐν ὀργῇ τινα 164 6
interpretari 166 14
πίσεις 164 7
χέρσος ib. 8
χαίειν 165 10
ὑφ' ἑαυτὸν ib. 11
ποιῆσαι ἀγόρηπτον 163 3
λόγον 167 16
pro ποιεῖν 116 13
ποιησάμενον pro ποιήσασθαι ἂν 200 13
ποιήσασθαι γνώμην 165 9
πίπτον pro πόιει 116 13
ποιῶ cum adverb. 162 2

	pag.	reg.
ποιῶν καλῶς	212	4
πολιτεία	75	6
πολλῷ γε δεῖ, & πολλῷ γε καὶ δεῖ	269	18
πολὺς	56	12
pro διωάμει πολλῇ	79	7
πόσα ἄπλα	14	19
ποτὲ aliquando	ἐλλείπει	304 3
ποτὲ μὲν, πολὲ δὲ	257	3
πς encliticum, particula		
παρεμπληρωματικὴ	258	4
pro πῶς	*ibid.*	
ἁδὲν πρᾶγμα	76	8
πράττειν, dare operam	167	17
occultè moliri	*ib.*	18
impetrare, convenire	*ib.*	19
πράττεσθαι exigere	168	20
πραξικοπεῖν	77	11
πρᾶξις	75	10
πρὸ ante	401	10
προβολὴ, id est, ἀφορμὴ	35	2
προδεσμία	50	14
προλαμβάνετε pro προλαμβάνειν	109	7
ἐκ προνοίας	214	8
προσδοποιεῖν	61	1
πρὸ ὁδοῦ	*ib.*	2
πρὸς cum gen. pro ὑπὸ vel παρὰ	403	1
ἐναντόσημος est	*ib.*	2
cum ἀγαθὸς & κακὸς	125	4, 404 3
pertinere	*ib.*	2
cum αἷμα, πάθος, μῦθος, ἀνδρῶν, γυναικῶν	405	5
pro ἕνεκα	142	11, 405 5
per in jurando	406	6
apud vel coram	*ibid.*	
cum dat. ad juxta	*ib.*	7
apud vel cum, in, præter munus	*ibid.*	
cum acc. ad.	407	9
πρὸς τι, relativum	*ibid.*	
πρὸς τί; interrog.	*ibid.*	
adverbialiter	408	10
adversus	409	11
apud	*ib.*	12
inter vel cum	*ibid.*	
præ	410	13
propter	409	12
secundum vel pro	410	13
τόπος adhæc	406	7
προσβάλλεσθαι	158	8
προσέχει τὸν νοῦν	108	5
προσήκειν pro προσήκει	133	7
προσθῆναι τῷ βουλῇν	137	2

	pag. reg.
προσπίναι vel προσελθεῖν τῇ βυλῇ	138 2
προσομίζαι	103 11
προσόμιξις	ibid.
τὸ προσὸν	89 5
προσποιεῖσθαι	168 22
πρόσχημα decus	77 12
prætextus	ib. 13
προχειρία	18 5
προχωρῆσαι γνώμας	138 2
προχωρῶ	221 11
τὰ πρῶτα primus	75 18
πῶς	256 1
πῶ	ibid.
& πῶς πῶ ἄν	ibid.
πῶ ἔχει	258 6
certo modo	257 3
ἆρα vel πῶς πῶ ἔχει	259 6
ἆρ', πῶς οὐ	257 3
ἆρα; nonne?	257 2

P.

Ῥᾳδιούργημα	79 1
ῥᾳδίως temerè	255 13
facilè	ib. 14
cum ἔχω	ib. 16
cum ἔστω	ib. 12
ῥωμαϊστὶ	218 1

Σ.

Σημεῖον, τεκμήριον, ἀπόδειξις	79 1
σοὶ vid. μοὶ	93 2
σὸς, σὴ, σὸν	ib. 3
σπουδάζω	221 12
στείχειν pro στείχεις	103 10
στέργειν, &c.	121 3
στοιχηδὸν	218 2
χῇ στοῖχον	103 10
στρέφειν	102 9
συγκροτεῖν conflare	169 1
exercere	ib. 2
συμβαλεῖν χὴ συμβάλλεσθαι τὸ λόγιον	170 3
συμφρονεῖν	142 11, 170 3
συμφρονῆσαι	53 3
σὺν cum dat.	386 10
Διῒ	387 12
cum εἰπεῖν	388 13
σωφάπω	103 11
σύνοισθα pro σωφίδω	151 16
cum partic.	201 16
σωπαρέξει pro σωπαρέξειε	108 5
συῤῥαγλῶσαι	101 6
συσταδὸν	219 2
συσῆναι	101 6
συσοιχεῖν	103 10
σφόδρα γε	259 6
σχεδὸν ὅσον	72 15
σωρηδὸν ὅσον	219 2
σωτήρια	21 8

T.

Τὰ pro εἰς τὰ	353 8

τὰ

pag. reg.

τὰ καθ' ἡμᾶς 2 5
τὰ μὲν, τὰ δὲ 4 16
τάπεινον vel τἀπεινὸς 173 11
τὰ ταῦτα μὲν ὃ ταῦτα 99 17
τε ſolum: vacat 302 1
οἱ ἐν τῷ τέλει 368 2
τελεῖν pro τελεῖσθαι 104 12
εἰς ἄνδρας *ibid.*
τέλλεται pro τέλλονται 106 17
τέλος, magiſtratus 80 3
τεκμήριον 79 1
τέρμα 15 20
τῇδε 3 8
καλλείπεσθε *ibid.*
τῇ μὲν νυῖ, pro καὶ τῇ μὲν νυῖ 303 5
τιὸ πρεσβύτιο 3 11
τιὸ ταχίστιο *ibid.*
τι vacat 302 1
indef. interrog. 83 12
τί χρὴ; 81 7
τί γὰρ ἂν ἄλλο *ibid.*
τί γὰρ ἦν; 82 11
τί δ' ἄλλο ἢ; 81 7
τί δὲ, τί γὰρ εἰ μὴ 81 8
τί μιῶ, quidnam, quidni? 82 11
τί μιῶ *ibid.*
τί δῆτα 80 6
τί δήποτε *ibid.*
πιθέσθαι cum præp. εἰς & acc. 173 9
πιθέσθαι vel πίθεσθαι pro confeſſo ſumere 171 6
τὰ ὅπλα 173 10
pro τάπεινον 173 11
pro στρατοπεδεύεσθαι 175 12
caſtra munire *ibid.*
ἀντὶ τοῦ πολιορκεῖν 176 13
πίθεσθαι aſſentiri 170 4
moderari 171 5
τὸν ἀγῶνα *ib.* 6
ducere 172 7
tribuere, aſſignare *ib.* 8
πίκτειν de viro 129 12
τέμνειν vaſtare 176 11
ὁ τὶς pro τὶς 80 4
τὶς pro ποῖος 80 1
indef. παρέλκει 83 12
cum particip. 167 7
τίς ἄρα ποτὲ δῆτα 80 6
τὸ in accuſ. cum alio caſu 5 18
pro ὃ 4 13
cum infin. 5 18
τόδε 3 9
τὸ διά τι *ib.* 10
τὸ καθ' ὅλον 2 5
τὸ κατὰ ἀρχάς 33 8
τὸ λεγόμενον 5 17
τὸ μὴ τὸ ὄ 4 16
τὸ μή τι, τὸ οὐ τι *ibid.*
τυπωθέν 2 6

	pag. reg.
τὸ ἓν	4 15
τὸ πῖνον ἓν	3 9
πίσιμ igitur	326 7
pro δὴ	ibid.
& quidem	327 8
ĵ m verò	ib. 9
a:	ib. 10
& tamen	328 11
cum ἐγὼ	ib. 12
πρὸς τούτοις	406 7
ποσοῦτον, id eſt, τὸ ὃ τὶ μόνον	85 1
τοῦτο, παρέλκει	98 14
τοῦτο μὲ, τοῦτο ὃ	5 16
τοῦτο pro χαὶ τοῦτο	382 2
εἰς τοῦτο φέρεσθαι	102 6
τρίτην ἡμιτάλαντον, &c.	29 4
τυγχάνειν cum variis particulis 177 15,16, 178 17	
cum gen. ſortiri	178 18
τὸ τυχὸν caſu	214 8
pro ἴσως	ibid.
τὸ τυχὸν πλάσμα	213 7
τυχόντες ἄνθρωποι	ibid.
ἢ τυχοῦσα ζημία	ibid.
τυχὸν vulgaris	ibid.
τῷ cum infin.	5 18

Υ

Ὑμέτερος	92 1
ὑπάρξαι χρεὸς καὶ ὑπάρξεως	182 2
ὑπαρχει ἀντὶ τοῦ ἔξεστι, συμ-	pag. reg.
Συμβαίνει ἀνάγκη	182 5
ὑπάρχειν ἐνεργείαν	181 3
ſavere	ib. 4
ἀντὶ τοῦ εἶναι	182 4
ὑπάρχοντα, ἀντὶ τοῦ ὄντος	214 9
ſubſidia	ibid.
pro deo ipſo	215 10
ὑπάρχουσα τιμὴ	ib. 11
ὑπάρχω	180 1
ὑπάρχων χωρὶς	2 5 11
ὑπάγγυος οὐσία	49 12
ὑπὲρ cum gen. pro ἀντὶ	410 1
propter cum infin.	411 2
pro ὑπὸ præ	ibid.
cum accuſ. ſupra v. ultra	ib. 3
ὑπόμνεια, ὑπόμνος	50 14
ὑπόμνεόν τινα λαβεῖν	ibid.
ὑπόμνος τῆς περιουσίας	ibid.
ὑπόπεδισμος	ibid.
ὑποφαλαγγᾶν, ὑποκνεᾶν	369 4
ὑποτυῶς δὴ	334 0
ὡς	ibid.
ὑπὸ cum gen. à, ab, abs, propter, διὰ præ	411 4 412 5
cum dat. ſub, cum, ab, propter, præ, per ib. 6,	413 7
cum acc. ſub.	ib. 8

ὑπο-

	pag. reg.
ὑποκάμπειν	100 2
τὰ καθ' ὑπόσασιν	382 3
ὑποστέλλειν ſubducere	183 8
ὑποστέλλεσθαι ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι	182 6
ſubmittere	183 6
remittere	*ib.* 7, 8
ὑποσιωπᾶν	10. 6
ὑποσφίγειν	102 9
ὑποστροφὴ	*ibid.*
ὑπόχρεως ὐσία	49 12
ὑστεραία	18 5
ὑστερεῖσθαι τῆς χυείας	50 13

Φ.

Φαίνεσθαι τὰ ἱερά, pro καλλιερεῖν	186 2
φαίνεται	259 6
φαίνομαι conſtat	185 1
ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν	369 4
φανερὰ ὐσία	49 12
φανερὸς cum partic.	38 6
παρὰ φαῦλον	394 11
φέρε, age	187 6
δὴ	*ib.* 291 9
εἰπεῖν	187 7, 8
ſolùm ſine εἰπεῖν	188 9
φέρειν pertinere	186 3
καλεπῶς	*ib.* 4
νύκτα vel ἡμέραν	187 5
φέρεσθαι καλῶς, καλῶς	189 10
φέρων παρέλκει	204 5
φάγειν	133 12
ὁ φάγων reus	*ib.* 12

	pag. reg.
φθάνω	199 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7
ἀδεὶς φθόνος	85 2
φίλε τέκνον	24 2
φονᾶν	377 18
φορέσλιον	221 13
φρέσον cum ἔρχομαι	118 17
ὁ φρονηματίας	159 9
φύρδην	221 14
φῶρ, φωρᾶν, φωρίον	34 9

X.

Χάειν ποιεῖσθαι	165 30
χαυνότης	11 8
χάειτες	49 11
χεὶρ	86 4
εἰς χεῖρας ἰέναι	87 8
διὰ χειρὸς, vel χειρῶν ἔχειν	350 2
ἐκ χειρὸς	86 4, 5
χειρῶν ἀδίκων ἄρξαι	87 8
νόμος	85 6
ἐν χρσὶν	87 7
χόλος	67 14
χρεωκοπεῖν	87 9
χρεῶν ἀποκοπαὶ	*ibid.*
χρῆμα	88 1, &c.
ὡς ὐδὲν χρῆμα	89 4
χρήματα ἐκ πραγμάτων, ἐκ πραγμάτων	*ib.* 5
ὄπτιμα, ἄπτιμα	90 6
χρὴ pro χρὴν	133 7
χρυσὸς ὄπτιμος, ἄπτιμος	90 7

pag. reg.

ἐν χερῶ ψυχάς τῶ κινδύνω 366 15
μάχεσθαι ibid.
ἐν χερῶ ψυχας 367 7
περὶς τὰ βιβλία σωτηρία ibid.
φίλοι ib. 16
χώρᾳ, ἐν χώρᾳ, χ' χώραν 91 8, 9, 10
χωρεῖν cum præp. & gen. 192 9
cum ἐπὶ & acc. ibid.
cum ὁμόσε & dat. 193 10
pro capacem esse ib. 11
pro ἐνδέχεται ibid.
χωρὶς τούτων 414 9
pro ἄνευ ibid.
præter ibid.
nisi, præterquam ib. 10
adv. seorsum 415 11

Ω.

ὦ cum εἶ heus tu 258 5
cum ἰταὶν ibid.
ὦ τί 82 10
ὢν 215 12
ὤν, id est, ζῶν ibid.
pro ἀκμάζων 216 13
παρέλκει ib. 14
ἐμὶ ὤν, id est, θανὼν 215 12
ὥρᾳ, ἐν ὥρᾳ 91 11
ὥραν 92 12

pag. reg.

ὡς ὀξυτόνως, pro ὅπως 318 21
idem quod πῶς ibid.
ὡς ἀτόνως pro ὅπως 337 22
pro ὅπως δὴ ib. 23
pro ὅπ 332 7
pro utinam 330 4
& ὅπ conjunctim 333 8
cum adv. ἀληθῶς, ἀτεχνῶς, ἐτέρως, κυρίως, καλῶς ib. 9
adv. postponitur 334 10
cum indic. 335 12
pro ut infin. sic ὥστε 329 2
pro ἐπεὶ vel χ' γὰ 336 16
pro εἰς vel πρὸς ibid.
cum ἕκαστος, ornatûs causâ 337 17
ἔμοιγε δοκεῖν 112 6
cum πρὸς 337 10
cum partic. 106 1, 330 3
seq. ἐκ τῆς δυνατῆς, &c. 338 20
παρέλκει ibid.
in sub. ἐλλείπει 110 10
ὡς ἂν εἰ, & ὥσπερ ἂν εἰ 331 5
ὡς λόγος, sub. ἐστὶ 330 3
ὡς μὴ, ὡς οὐ 327 18
ὡς ἃ δεῖ, pro ὡς ἃ ἂν δέοι 335 12
ὡς τάχεται, vel ὡς τάχος 332 8

	pag. reg.		pag. reg.
ὥστε ἢ, ὥστ' ἢ, ὥστ' ἐστὶ	66 12	ὡς ὄφελον	1565
ὄφελον	1564	ᾧχετο ἀπὸν	231

Δόξα τῷ Θεῷ.

A True CATALOGUE *of all the* Works *that are Printed and Publiſhed of the Honourable Sir* Matthew Hale *Kt. late* Chief-Juſtice *of the* King's-Bench; *and are to be Sold by* William Shrowsbery, *at the Sign of the* Bible *in* Duke-Lane.

1. THE Primitive Origination of Mankind, conſidered and examined, according to the Light of Nature. *Fol.*

2. Contemplations Moral and Divine. Part 1, 8*vo.*

3. Contemplations Moral and Divine. Part 2, 8*vo.*

4. *Difficiles Nugæ*, or Obſervations touching the *Torricellian Experiment*, and the various Solutions of the ſame, eſpecially touching the Weight and Elaſticity of the Air. 8*vo.*

5. An Eſſay touching the Gravitation or non Gravitation of Fluid Bodies, and the reaſons thereof. 8*vo.*

6. Obſervations touching the Principles of Natural Motions, and eſpecially touching

ing *Rarefaction* and *Condenſation*: together with a Reply to certain Remarks touching the Gravitation of Fluids. 8*vo*.

7. The Life and Death of *Pomponius Aticus*; written by his Contemporary and Acquaintaince *Cornelius Nepos*: Tranſlated out of his Fragments. Together with Obſervations Political and Moral thereupon. 8*vo*.

FINIS.